

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE UNLEASHING

You'll never
be the same...

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sevgili Okuyucu-

Evet, işte bu. Yeni serim Kargaların Çağrısı'nın ilk kitabı ve hemen anlamanızı isterim ki bu ne eski bir kitabın yeniden yazımı ne de eski bir kitabın ete kemiğe bürünmüş hali. *Serbest Bırakma*, yepyeni karakterleri, yepyeni mekanları ve yepyeni sorunları olan yepyeni bir kitap ve seridir. Her ne kadar 2005'ten beri piyasada olan *Av Mevsimi* kitabım bu fikrin başlangıcı olsa da (bu serinin kalbindeki iki ana Viking Klanı olan Kargalar ve Kuzgunları tanıtıyor), *Serbest Bırakma* benim her şeyi bir sonraki seviyeye taşımamdır ve kesinlikle tek başına bir kitaptır.

Belirtmek istediğim bir diğer şey de bu tanrılar ve tarihleriyle ilgili bazı özgürlükler aldığımıdır. Araştırmamı yaparken, her bir tanrı ve geçmişleri hakkında birden fazla yorum buldum, bu yüzden gerçekten başka seçeneğim yoktu. En çok hoşuma gideni seçip üzerine kendi yorumumu katacaktım. Ancak her zaman olduğu gibi sizlerin de bu yolculuğa hazır olacağınızı düşünüyorum ve bunun için size teşekkür ediyorum.

Öyleyse arkanıza yaslanın, biranızı çıkarın ve benim ince, narin kahramanlarımı deneyimlemeye hazır olun . . . Kargalar.

Heh.

-Shelly Laurenston

Shelly Laurenston'ın PRIDE serisinin hiçbir kitabını kaçırmayın

Yele Etkinliği

İçindeki Canavar

Yele Cazibesi Yele

Sıkma Kötü Davranan

Canavar Büyük Kötü

Canavar

Ayı Kızla Buluşuyor

Bunun İçin Uluyun

Yararları Olan Kurt

Isırır Beni

AÇILIŞ

SHELL LAURENSTON

KENSINGTON KİTAPLARI

www.kensingtonbooks.com

İçindeki tüm telifli materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

Shelly <u>Laurenston'ın PRIDE serisinin hiçbir kitabını</u>
<u>kaçırmayın Başlık Sayfası</u>
<u>TEŞEKKÜR BİRİNCİ BÖLÜM</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>DÖRDÜNCÜ</u>
<u>BÖLÜM YEDİNCİ</u>
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ONUNCU</u>
<u>BÖLÜM SEKİZİN</u>
<u>CI DOKUZUNCU</u>
<u>ON BİRİNCİ BÖLÜM ON</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM ON</u>
<u>DÖRDÜNCÜ ON ÜÇÜNCÜ</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM ON</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM ON BEŞİNCİ</u>
<u>ON BÖLÜM YEDİNCİ</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>YIRMİNCİ BÖLÜM ON</u>
<u>SEKİZİNCİ ON</u>
<u>DOKUZUNCU</u>
<u>BÖLÜM YIRMİ BİR BÖLÜM</u>
<u>YIRMİ YIRMİ ÜÇ YIRMİ BÖLÜM</u>
<u>YIRMİ İKİ BÖLÜM DÖRT BÖLÜM</u>
<u>ALTI BEŞ BÖLÜM YIRMİ YIRMİ</u>
<u>YEDİ BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM OTUZYIRMİ YIRMİ</u>
<u>DOKUZ SEKİZ</u>

BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM OTUZ
ÜÇ OTUZ İKİ BÖLÜM BÖLÜM
OTUZ DÖRT
Telif Hakkı Sayfası

TEŞEKKÜRLER

Beach Cities Roller Derby'den Natasha Williamson'a, nam-ı diğer Vegas Vixen'e çok ama çok teşekkürler. Askeri uzmanlığınız son derece yardımcı oldu, ancak derbi kızlarının inanılmaz yoldaşlığını anlamak benim için her şeyi gerçekten bir araya getirdi.

Kensington editör ekibine ve editörüm Alicia Condon'a yeni bir seriye başlamanın inişli çıkışlı süreçlerinde gösterdikleri sabır için ayrıca teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu.

Yatak odasının penceresinin dışında çakan şimşek ve gök gürültüsü mü? Los Angeles yazının başlangıcında nadir görülen bir şeydi; belki de. Ya da yabancı bir yatakta olduğu gerçeği mi? Ya da yabancı bir yatakta *çıplak* olduğu gerçeği?

Ya da belki de yatak odasının kapısının hafifçe aralanırken çıkardığı gıcırtıdır.

Birleşik Devletler Deniz Piyadesi olarak geçirdiği on yılı aşkın süreden sonra Kera çocukken uyuduğu gibi derin uyuyamıyordu. Orta Doğu'da görev yapmıştı ve her şeye hazırlıklı olmak DNA'sının kalıcı bir parçası haline gelmişti. Ama dikkat etmesi gereken sadece düşman değildi. Bazen, ne yazık ki, kendini diğer denizcilerden korumak zorunda kalıyordu. Daha iyi bilmesi gereken erkeklerden.

Ama on sekiz aydan daha uzun bir süre önce tüm bunları aptalca geride bırakmıştı. Şimdi bir kahvehanede çalışıyordu. Kafein almadan günü geçiremeyeceklerini düşünen insanlara yüksek fiyatlı kahve yapıyor ve yüksek fiyatlı unlu mamuller satıyordu.

Peki o zaman hangi cehennemdeydi?

Şu anda Kera bilmiyordu. Kahvehanenin çöpünü çıkarmaktan başka bir şey hatırlamıyordu çünkü birlikte çalıştığı oyuncu, model ve şarkıcı özentilerinin hiçbirisi tembel kıçlarını kaldırıp bunu kendileri yapmıyordu. Bu yüzden Kera yapmıştı. Ve sonra ... ve sonra ... ?

Biri ona doğru eğildi. Çok yaklaştı. Bir erkekti. Tanımadığı erkeklerin kendisine bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyordu. Rahatsız edici anıları geri getiriyordu. Kaslarının seğirmesine ve ensesindeki tüylerin protesto amacıyla diken diken olmasına neden oluyordu.

Kera adamın uzaklaşıp uzaklaşmayacağını görmek için bekleyebilirdi ama "görmek için beklemek" hiçbir zaman onun güçlü yanlarından biri olmamıştı.

Ona dokunmadı ama biraz daha eğildi. Sanki onun yüzünü görmeye çalışıyordu.

"Yeni bir kız olmalı," diye mırıldandı.

"Snorri!" dedi biri koridordan. "Kımılda! Zamanımız tükeniyor!"

Ne için zamanımız tükeniyor? Ve kim çocuğuna "Snorri" ismini verir ki? Bu bir çeşit ev istilas mıydı? Ve Kera hangi evdeydi? Bir şeyler hatırlamaya çalıştı. Ama beyni garip bir şekilde bulanıktı. Sanki bir tülbent parçası beynini kaplamış, net görmesini engelliyordu.

Bu onun yapacağı bir şey değildi. Mükemmel hafızası ve hızlı analiz edip ona göre ayarlama yeteneğiyle tanınırdı.

Tanrım, deniz piyadelerini nasıl da özlemişti. Kolay bir hayat değildi. Aslında zordu. Zor ama ödüllendirici.

Ölüyorsun.

Hayır, ölmüyordu. Kera ölmüyordu.

Son nefesini veriyorsun. Yani bir seçim yapmalısın.

Aman Tanrım. Kera'ya söylediği buydu. O büyük ağacın yanında duran peçeli kadın. Uzun boyluydu ve tepeden tırnağa her şeyi gizlemeyi başaran şeffaf bir peçeyle örtülüydü. Kadında da b i r şeyler vardı. Güç, zeka ve güç yayan bir şey.

Tanrım, kimdi o kadın? Adı neydi onun? Neydi o-

Benim adım Skuld. Ve sana ikinci bir hayat için bir şans sunuyorum. Kabul edecek misin? Bize katılacak mısın?

Ve Kera'nın cevabı . . . *Bir şartla.*

Bir şartla mı? Ne şartı? Kera hangi şartta ısrar etmişti? Hatırlayamıyordu. Neden hatırlayamıyordu?

Adam kısmen açık olan kapıya baktı ama onunla konuşan her kimse gitmişti.

"Talepkâr inek," dedi sesini alçaltarak. "Her zaman bana emirler yağdırır. Ne istersem yaparım."

Tekrar Kera'ya döndü ve o anda ikisi de duydu. Kera'nın yanından gelen alçak bir hırıltı, yataktan kalkıp Kera'nın üzerine doğru gelen iri bir beden, çok yakınındaki adama hırlamak için gevşedi.

Kera'nın, adama Kera adına uyarı hırıltısı çıkaran hayvanı fiziksel olarak tanıdığı söylenemezdi. Ama yine de onu *tanıyordu*. Nasıl tanımasın ki? Kera'nın yarattığı kurtardığı günden beri birlikteydiler. Ama o zamanlar farklı görünüyordu. Ağzının bir kısmı ve dişlerinin çoğu eksik, istismara uğramış zavallı bir pitbull. Üremek için kullanılmış ve daha sonra Kera'nın mahallesindeki bir deponun yakınında bir kamyon motoruna bağlanarak çürümeye terk edilmiş elli kiloluk bir dişi.

Ama şimdi Kera'nın tepesinde dolaşan köpek bu değildi, ama yine de ... oydu.

Bu Brodie'ydi. Kera'nın kıymetli köpeğiydi.

"Bir şartla," demişti peçeli kadına. "Köpeğimi getirmek zorundayım."

Dipsiz gözler peçenin üzerinden ona kaşlarını çatmıştı. "Ne?"

"Teklifinizi kabul ediyorum ama köpeğimi de getirebilirim. Köpek yoksa, anlaşma da yok." "Ciddi misin? İkinci bir hayat şansından vazgeçmeye razı mısın?"

bir *köpek* için?"

"Brodie olmadan gitmem."

Kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş, elinde sulama kabına benzeyen bir şey tutuyordu... bu en hafif tabirle tuhaf görünüyordu.

"Kadın Kera'ya, "Göğsünden çıkan bir bıçakla karşımda durduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Değil mi? Seni şimdi bu şekilde geri gönderirim ve her şey biter. İkinci bir hayat yok. Valhalla'da ziyafet yok. Ragnarok yok. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Valhalla ve Ragnarok'un ne alakası var bilmiyorum. Bildiğim tek şey Brodie olmadan hiçbir yere gitmediğim. Onu bırakmıyorum. Ya o benimle gelir ya da ben gitmem. Bu kadar basit."

"Bir *köpek* için sana teklif ettiğim her şeyden vazgeçer misin?"

"Kimse yanımda değilken o benim yanımdaydı. Onu bırakmayacağım."

Kadın biraz arkasına yaslandı. "Büyüleyici. Kesinlikle büyüleyici."

Ama peçeli kadın Kera'nın şartlarını kabul etmiş olmalıydı çünkü Brodie karşısındaydı -doğru, yepyeni bir Brodie ama yine de- dişlerini göstermiş, vücudu gergin, her an saldırmaya hazır ve ağzı adama iyice yaklaşmış, iğrenç köpek salyaları yanağından aşağı süzülüyordu. Dehşete kapılan adam geri çekildi, yataktan uzaklaştı ve ürperirken yüzünü sildi.

Brodie adamı yakından izlerken Kera dizlerinin üzerine çöktü ve Kera nasıl hissettiğine inanamadı.

Güçlü. Güçlü. Zalim.

Çok, çok acımasız. Çünkü odasına girip etrafını koklayan bu adam da kimdi? Bu nasıl iyi olabilirdi? Olmazdı. Olmadığını biliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama burada olmaması gerektiğini biliyordu. Ve onunla birlikte kimsenin de burada olmaması gerekiyordu.

Kera ellerine baktı, parmaklarını yumruk haline getirdi. Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Artık sadece insan değildi, değil mi? Peçeli kadın ona hayatta ikinci bir şanstı daha fazlasını vermişti. Ona güç sözü vermişti. Bazıları için bu para demekti, arabalar, pahalı

ayakkabılar. Ama Kera için bu, vücudunun şu anda nasıl hissettiği anlamına geliyordu. Sanki her şeyin üstesinden gelebilirmiş gibi. Kesinlikle her şeyi.

Adama baktı ve karanlık odada bile onun yüzünün kızardığını gördü.

O anda adamın ondan korktuğunu anladı.

Ve bu Kera'nın hoşuna gitti. Hem de çok hoşuna gitmişti.

Freida Kuş Evi koridorunda ilerleyerek Klanına daha hızlı hareket etmelerini emretti. Çok fazla zamanları yoktu. Gir ve çık, bunun böyle olması gerekiyordu. Gir ve çık.

Snorri'nin hâlâ o odada olduğunu fark etti. Bu hoşuna gitmemişti. Snorri biraz aptaldı ve yapması gereken şeyi yapması gerektiği zaman yapmama eğilimi vardı. Elbette, kadınlardan emir almayı da pek sevmezdi.

Klanların deyimiyle Eski Usul Viking'di. Freida buna sadece Eski Usul Aptal diyordu.

Arkasını döndü ve onu bıraktığı yatak odasına doğru yöneldi, ama Snorri içeri girmeden saniyeler önce kısmen kapalı kapı sonuna kadar çarparak kapanınca durdu.

Birkaç saniye sonra orta boylu, kahverengi tenli bir kadın arkasından onu takip etti. Çıplaktı, gür kahverengi saçları güçlü omuzlarına ve daha da güçlü bacaklarına kadar uzanıyordu. Pazusundaki bir dövmede "Birleşik Devletler Deniz Piyadesi", sol omzunun üstündeki bir diğerinde ise "Donnie" yazıyordu.

Freida anlamamıştı. Evin boş olması gerekiyordu. Bir zamanlar Skuld'a ait olan eski ve güçlü bir yüzüğün çalınmasını, tüm sakinleri dışarı çekmek için kullanmışlardı. Sadece bir ya da iki saldırı ekibi değil, tüm Kargalar, yani tüm ev boştu. O zaman bu Karga da kimdi? Neden buradaydı?

Karga etrafına bakındı, Freida'nın Klanı'nın geri kalanını gördü.

Freida'yla yüzleşti ve işte o zaman Freida onu gördü. Kadının göğsünün tam ortasındaki yeni iyileşmiş yarayı.

Bu kadın bıçaklanarak öldürülmüştü. Freida bir bıçak yarası gördüğünde anlardı. Bıçaklanarak öldürülmüş ve sonra tanrıça Skuld tarafından Kargalarından biri olarak savaşması için geri getirilmişti.

Bu yeni bir kızdı. Muhtemelen birkaç saat, hatta birkaç dakika önce ölmüştü.

Bu yüzden bu kadın diğer kargalar tarafından burada bırakıldı. Onu savaşa götürmek için çok erkendi.

Güzel, o zaman yeterince kolay olmalı-

Anders koridorun karşı tarafındaki bir odadan kadının arkasından yaklaşmış ve çekicini kadının kafasına doğru savurmuştu. Kadın hâlâ Freida'ya bakarken çömeldi ve Anders'in çekici duvara çarptı. Oraya saplandı.

Karga ayağa kalkıp Anders'i saçlarından yakaladı ve dizini kaldırarak onu aşağı çekti. Tek bir hamleyle Anders'in burnunu ve elmacık kemiklerini parçaladı, sonra onu bir o yana bir bu yana sürükleyerek yüzüstü duvara yapıştırdı.

Freida gözlerini devirdi. İşte o zaman Karga Anders'in çekicini yakaladı ve tek bir çekişle serbest bıraktı.

Klanının çekiçlerini kimse alamazdı. Onlar kutsaldı. Her biri Thor'un çekici *Mjölner*'e benzetilerek her savaşçı için özel olarak yapılmıştı.

"Sizi aptallar!" Freida öfkeleni. "Durdurun şu kaltağı!"

Klanı diğer yatak odalarından çıkıp yeni kıza saldırdı. Karga çekici bir kez havaya kaldırdı ... sonra sallamaya başladı.

İğrenen Freida kadını kendisi halletmeye gitti ama yüz kiloluk bir pitbull yatak odasından çıktı ve dişlerini ona doğru gösterdi.

Bu gece gittikçe daha da güzelleşiyordu.

Kera bu çekici gerçekten sevmişti.

Elbette insanların çekiçleri hâlâ bir evi yeniden inşa etmek dışında herhangi bir şey için kullandığını bilmiyordu. En azından on altıncı ya da on yedinci yüzyıldan beri. Ama ona göre silah silahtı. Ayrıca çekiç ona ortaokul ve lisede softbol oynadığını hatırlatmıştı. O zamanlar oldukça iyi bir oyuncuydu ... ve şimdi de bu gerçekten iri adam ve kızları savururken hala iyi bir oyuncuydu.

Erkeklerin hepsi çıplak göğüslüydü ve göğüslerine büyük markalar kazınmıştı. Ortasında bir tür sembol olan bir daire. Belki bir harf. Tam olarak bilmiyordu. Kadınlar atlet giymişlerdi ama hepsinin göğüslerinin üstünde ve boyunlarının bir kısmında aynı marka vardı.

Yani bir tarikat olabilir miydi? Kera bilmiyordu. Şu anda önemli olan tek şey saldırıya uğramış olması ve elinde bir çekiç olmasıydı. Gerisi hemen hemen içgüdüsel.

Çekici tekrar savurdu ve birini duvara çarptı. Dönüp tekrar savurdu ve bir başkasını kapıdan içeri soktu.

Tanrım, kendini güçlü hissediyordu. Tüm vücudu yeni keşfettiği güçle titreyiyor gibiydi. Bu inanılmazdı!

Kera çekici tekrar savurdu ama çekiç yaşlı bir adamın tuttuğu başka bir çekice çarptı. Uzun beyaz saçları ve büyük bir sakalı vardı. Bir motorcu gibi ... ya da Grizzly Adams'ın altmışlı yaşlarında nasıl görüneceğini hayal ediyordu. Yine de yüzü altmışlı yaşlarda olduğunu gösterse de vücudu ... vay canına.

Çekiçlerini başlarından birbirine kilitledi ve çekti. Muhtemelen bunun Kera'nın elinden çekici alacağını ummuştu ama Kera dayanmış ve adamın onu savurmasına izin vermişti. Önce bir tarafa, sonra diğerine.

Biraz bıkkınlıkla ayaklarını içeri soktu ve geri çekti. Birkaç metre öne doğru savrulduğunda adamın gözlerinin kocaman açılmasına bayılmıştı. Belli ki birinin onu bu şekilde hareket ettirebilmesine alışık değildi.

Kera çekici tekrar çekerek adamı koridorda sürükledi. O bunu yaparken köpeği Brodie de arkasındaydı. Kera'ya çok yaklaşan herkese saldırıyor ve hırıyordu.

Kera bugüne kadar, bu çirkin köpeğe yardım etme isteğinin nereden geldiğini anlayamamıştı. Brodie dost canlısı *değildi*. Ama Kera Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra Los Angeles'a yeni taşınmıştı. Kendini sinirli, gergin ve öfkeli hissediyordu. İş bulmak düşündüğünden daha zor olmuştu. Lisedeki eski arkadaşları onunla nasıl konuşacaklarını bilmiyorlardı. Ona bir ucube, bir yabancı gibi davranıyorlardı. En azından o zamanlar öyle hissediyordu. Ve belki de Kera'yı köpeğe çeken şey de buydu. Tanrı biliyor ya, Brodie de o anda bir ucube, bir yabancı gibi görünüyordu. Sonunda, o çirkin, acımasız küçük köpeğin Kera'yı korumak için her şeyi yapmaya, her şeyi riske atmaya hazır olduğu ortaya çıkmıştı.

Peki Brodie'nin bu sadakati karşılığında aldığı ödül? Artık uzun boylu, kaslı, yüz küsur kiloluk, tüm dişleri ve ağzı zarar görmemiş *güzel* bir pitbuldu. Ama Brodie hâlâ Kera'yı korumak için her şeyi yapmaya, her şeyi riske atmaya hazırdı.

Hâlâ çekiçlerini kontrol etmek için mücadele eden Kera ve yaşlı tarikat üyesi koridorun sonuna ulaştılar ve dairesel bir alana, tahminine göre içinden daha fazla yatak odası çıkan bir balkona çıktılar. Ayrıca, tırazanın üzerinden bakarak kolayca görebildiği, birinci kata en az üç kat inen iki merdiven seti vardı. Tüm bunların ortasında, muhtemelen Kera'nın ailesinin evinden daha pahalı olan dev bir kristal avize vardı.

Kera bir malikanedeydi ve buraya nasıl geldiğini hâlâ bilmiyordu.

İşte o şok anında yaşlı adam hamlesini yaptı. Çekicini kaldırdı ve bu sırada Kera'yı da kaldırdı.

Birdenbire tırabzanın üzerinde durdu, çıplak ayak parmakları cilalı ahşabı kavırıyordu ve onu üç kat aşağı düşmekten alıkoyan tek şey çekice tutunmasıydı.

Silahlarının başlarını açamayan adam çekiçleri Kera'ya doğru itmeye başladı, bu da onu geri çekilmeye zorladı. Altındaki acımasız mermer zemini görmek için arkasına baktı. Düşmek istemiyordu ama diğer tarikat üyeleri yine üzerine geliyor, çekiçlerini savuruyor ya da sadece ona çarpıyorlardı.

Bıkan Kera, ayak parmaklarını elinden geldiğince pürüzsüz tahtaya dayadı, dizlerini büktü ve tek bir hamleyle yaşlı adamı ve çekicini kenara çekti. Adam düşerken çığlık attı ve Kera bacaklarını adamın çıplak göğsüne dolayarak ikisini de havada çevirdi, böylece yere düştüklerinde ...

Freida tırabzanın üzerinden baktı ve zavallı Pieter'ın mermer zemine uzandığını, başının altında kan birikmeye başladığını gördü. Yeni kız onun üstündeydi ve bir an için bayılmıştı.

"Çekil!" Frieda emretti. "Hemen!"

Dışarı çıkmaları gerekiyordu ve şimdi çıkmaları gerekiyordu.

Döndü ve yanındakilere merdivenlerden aşağı inmelerini işaret etti. Takip etmeye başladığında, o lanet köpek yine üzerine geldi. Frieda çekicini savurdu ve köpek uçarak koridorun sonundaki duvara çarptı. Köpeklerin canları yandığında çıkardıkları o sesi çıkardı ama Frieda en yakın merdivenin başına ulaşmadan o lanet şey ayağa kalkmaya başlamıştı bile.

Frieda adamlarının peşinden merdivenlerden aşağı koşmadan önce

"Siktir," diye hırladı. "Arkadan çıkın," diye emretti. "Kımıldayın!"

Frieda son merdivenlere ulaştığında bir homurtu duydu ve yeni kızın çoktan ayağa kalkmış olduğunu görünce şaşırmadı, çekiç hâlâ elindeydi.

Bacaklarını Pieter'ın iki yanına dayayarak çekici Pieter'ı kaldırmaya çalışan Lorens'e doğru savurdu.

Frieda son basamağa ulaştı ve bir savaş çığlığı atarak yeni Karga'ya saldırdı, çekicini kaldırdı.

Frieda savururken kadın eğildi ve sonunda Karga'nın kafasını ıskaladı. Tekrar savurdu ve kadın Frieda'nın çekicini yakaladı.

Pieter'in dakikalar önce çaldığı çekici yakaladığı gibi.

Harika. Hızlı öğrenen biri. Şu anda ihtiyaçları olan şey bu değildi.

Frieda kadını çekerek Pieter'in bedeninden uzaklaştırdı. Adamlarından üçü o anı Pieter'ı kaldırmak için kullandı. Hâlâ hayattaydı ama kanaması çok kötüydü ve kim bilir ne kadar iç hasarı vardı. Bir şifacıya ihtiyaçları vardı ve hemen gelmeliydi.

Frieda tekrar çekti ve küçük kadını kendisine doğru sürükledi. Silahları kilitlenmişken Frieda eğildi ve hırladı. Küçük kadın ona çenesine kafa atarak karşılık verdi.

Frieda bir çatırtı duydu ve bir saniye sonra çenesi yerinden çıkarken acıyı hissetti. Bu ilk kez olmamıştı, bu yüzden tekrar olduğunu biliyordu.

Artık gerçekten sinirlenmiş olan Frieda ileri atılarak kadını duvara çarptı ve Karga sürtüğünü orada kısırdı.

Güçlkle yutkunabilen Freida sıkıldığı dişlerinin arasından salya aktığını hissetti, ağzını tamir edene kadar açamadı. Ani sıvı akışı çıplak kadından iğrenmiş olabilirdi ama bu onu durdurmadı. Hiçbir şey onu durduramıyor gibiydi.

Frieda'yı itti, bunu yaparken kollarındaki kaslar şişti.

Frieda tökezleyerek geri çekildi. Onun kadar güçlü biriyle nadiren karşılaşmıştı ve bu kişi kendi Klanından biri değildi. Tanrıları gibi onlar da güçlü doğmuşlardı. Kudretli Thor'un sonuna kadar gerçek savaşçılarıydılar.

Ama bu Karga ... o farklıydı. Diğer Kargalar da güçlüydü elbette. Ama bu kadar güçlü değillerdi. Asla bu kadar güçlü değillerdi.

O canavar köpek sahibinin yanına koşarken, kadın Frieda'yı geri, geri ve tekrar geri itmeye devam etti.

Sonra bir hamleyle -köpekten değil kadından- küçük sürtük döndü ve Frieda'yı da yanına aldı. Frieda'yı bırakmadan saniyeler önce ...

Kera kadını camlı Fransız kapılarından avluya doğru uçurdu. Üzerine bastığı kırık camlara aldırmadan peşinden gitti. Aşağı uzandı ve kadının elindeki ikinci çekici çekti.

İkisini de kaldırdı ve havaya kaldırdı. Düşüncesi kadının kafasını iki silahın arasında ezmekti; o kafayı kandan başka bir şeye dönüştürmemek ve

posa ve kafatası parçaları. Ama çift vuruşunu tamamlayamadan Kera durdu.

Yüce Tanrım... Onun nesi vardı böyle?

Kana susamış değildi. İnsanları öldürmeye çalışmıyordu. Kendini savunmakla insanlara sırf canlarını yakmak için zarar vermek arasındaki farkı çok iyi anlıyordu. Ama kızgındı. Kızgındı.

Kera tam şimşek çakarken silahları indirdi. İşte o zaman onları gördü. Etrafını sarmışlardı. Bazıları kadının damgalanmış arkadaşlarını zapt etmişti; uzun, ince bıçaklar önemli damarlara bastırılmıştı. Boğazlara, uyluk içlerine, koltuk altlarına yakın yerlere.

Kera'yı sessizce izlerken kadının arkadaşlarını esir tutuyorlardı. İşinin bittiğini anlayan Kera çekiçleri bir kenara fırlattı.

Kadın hemen bir tarafa yuvarlandı ve çekicine uzandı ama küçük Asyalı bir kadın siyah bir botla kadının eline vurdu.

Kadın çığlık attı ve parmaklarını tuttu. Asyalı kadın kadının etrafında dolaştı, sonra karnına, yanına ve son olarak da yüzüne tekme attı.

Asyalı kadın eğildi ve ellerini bükülmüş dizlerinin üzerine koydu. "Neden burada olduğunu bilmiyorum Frieda. Ama seni bir daha davetsiz olarak burada görürsem, yüzünü kafatasından ayırırım."

"Frieda "yı kısa sarı saçlarından yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Şimdi çık dışarı."

Bir koluyla kaburgalarını kavrayan Frieda, çekicini almak için eğildi. Kera bu kez saldırmak için değil, sadece almak için olduğunu düşündü ama Asyalı kadın aniden elini Frieda'nın yüzüne doğru savurarak yanağındaki ve çenesindeki deriyi yırttı.

Frieda çığlık attı ve boştaki elini kanayan yüzüne koymak için silahını görmezden geldi.

Asyalı kadın Kera'yı göstererek, "Bunlar artık ona ait," dedi. "Çık dışarı."

Nefes nefese kalan ve her yeri kanayan Frieda koşarak uzaklaştı ve adamları da evin arkasındaki ağaçları keserek onu takip etti.

Onlar gittikten sonra Asyalı kadın Kera'yla yüzleşti. Onu şöyle bir süzdükten sonra dudağı kıvrıldı ve eliyle işaret etti. "*Bu da ne?*"

Kera kendine baktı. "Ne?"

"*Bu mu?*"

Kera onun köpeğini gösterdiğini fark etti. "Bu Brodie Hawaii."

"Bu bir ... bir ... bu köpeklere ne diyorlar?" diye sordu ... birine.

"Pitbull," diye cevap verdi biri.

"Evet! O bir pitbull mu? Burada pitbull besleyemeyiz. Sigortamız pitbulları ya da yetmişli yıllarda insanları öldüren o köpekleri kapsamıyor."

"Dobermanlar."

"Evet. Onlar. Ama bir kaniş alabilirsin. Çok akıllı olduklarını duymuştum!"

Otuz saniyelik aptalca sohbetten yorgun düşmüş olan Kera başını iki yana salladı. "Sigortan umurumda değil. Brodie kalıyor."

"Anlıyorum. *Burada* sorumluluğun bende olduğunu anlamıyorsun."

"Sen de benim umurumda olmadığını anlamıyorsun. Ve eğer yetki sendeyse, o zaman mülkünü korumak için daha iyi bir iş çıkarman gerekir."

Asyalı kadın Kera'ya doğru bir adım attı ama daha uzun boylu siyah bir kadın hızla önünü kesti. "Hayır, Chloe."

"Onu simit gibi bükeceğim."

Siyah kadın cevap vermeden önce Kera'ya baktı, "Hayır, yapmayacaksın. Birçok nedenden dolayı. O yüzden hepimiz rahatlayalım ve bunu iyice düşünelim."

"Düşünecek bir şey yok," dedi Kera. "Ya Brodie kalır ya da ikimiz de gideriz. Başka bir seçenek yok. Şimdi ben Brodie'yle birlikte odama döneceğim. Bana izin verirsiniz... ?"

Kimse bir şey söylemeyince Kera, yanında Brodie olduğu halde eve geri döndü.

Erin Amsel, yatak odalarına çıkan ilk altı basamakta sızıp kalmış olan yeni kıza baktı. Sarhoş bir denizci gibi horluyordu. Köpek de öyle.

Hoş bir durum değildi ama çocuk çok şey yaşamıştı. Bu yüzden Erin onu biraz rahat bıraktı.

Ayrıca. Bu yeni kıızı sevmişti. Pek çok insan Chloe'yle -çıplakken- arkadan konuşmazdı, bu eğlenceliydi.

Chloe Wong, "Yeni piliçten *hoşlanmıyorum*," diye açıkladı ve herkes ona baktı. Chloe'nin olduğundan başka bir şeymiş gibi konuşmaya çalışması kadar garip bir şey olamazdı: bir tanrı için adam öldüren kendini beğenmiş bir ukala.

Erin bir şeyler söylemeye başladı ama dört yıl önce Kuş Evi'nde ilk kez uyandığından beri Erin'in takım lideri olan Tessa Kelly, "Yapma bile," diyerek sözünü kesti.

Erin ağzını kapattı ve Tessa, "Ona fazla yüklenme Clo. Evinde Dev Katillerle uyandı. Kimse ilk gününde bununla uğraşmak zorunda kalmamalı."

"Katiller neden evimizdeydi?" Alessandra Esporza sordu, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz sıkılmış görünüyordu. Alışveriş dışında hiçbir şey Alessandra'yı uzun süre eğlendiremezdi. Kadın aslen paralı bir aileden geliyordu ve alışveriş yapmayı çok severdi.

"Bilmiyorum. Bu iyi bir arayış, nereye gidiyorsun Alessandra? Bana bir soru sordun."

"Oh, dinliyorum. Sadece biraz şampanya alacağım." Erin başını salladı. "Dinlemiyor ki."

Chloe kıza baktı. "Bütün bunlarla yarın ilgileniriz." Horlayan yeni kızın üzerine yürüdü. "Siz onu yatağına geri götürün. Güneş doğana kadar ağaçlarda gözcüler istiyorum."

Tessa, "Katillerin geri döneceğinden şüpheliyim," dedi.

"Şansa bırakmayalım. Tanrıları gibi onlar da pek zeki değiller." "Leigh. Annalisa." Tessa yeni kızı işaret etti. "Çocuğu yukarı götür." "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Erin sordu.

"Merdivenlerde uyumasına izin vermemizi mi istiyorsun? Bu merdivenler sert mermerden." "Hayır." Erin takım liderine yaklaştı. "Ne yapacağımızı biliyorsun.

onun sorumluluğunu alırsak olur. O da ekibimizin bir parçası olacak."

"Yani?"

Erin yeni kızın dövmesini işaret etti. Tessa yere baktı ve "Donnie" diye tekrarladı.

"O dövme değil. Diğeri. O eski bir denizci. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Tam bir baş belası olacağı anlamına mı geliyor?" Erin gülümsedi. "Aynen öyle."

İKİNCİ BÖLÜM

Tereddüt bile etmedi. Elinde büyük mutfak bıçağıyla ona doğru döndü.

Ama kadın her zaman hızlı davranmış ve adam bıçağı kalbine saplayamadan onu durdurmayı başarmıştı.

Ama onu durduramadı. Adam çok güçlüydü.

Edindiği tüm beceriler. ABD hükümeti tarafından verilen tüm eğitimler, kafedeki işinin arkasındaki bu karanlık sokakta hiçbir şey ifade etmiyordu.

Savaştı ama yeterince güçlü değildi.

Derin bir sesin "Hayır!" diye haykırdığını duydu ama artık çok geçti.

Bıçak göğsüne saplandı, deriyi, eti ve kemiği geçti. Ve tam içine-

Kapı çarparak açıldı ve Kera doğruldu, umutsuzca gözlerindeki uykuyu atmaya çalışıyordu, öleceğini bilmenin paniği hâlâ damarlarında dolaşıyordu.

Görüşü artık bulanık olmadığında, dün gece tanıştığı Asyalı kadının Kera'nın yatağında durduğunu, başlığın üzerindeki pencereyi açtığını, dışarı eğildiğini ve "*Sen bir pisliksin!*" diye bağırdığını gördü.

Kera ellerini başına götürdü ve havaya "Ne oluyor?" diye sordu.

Şort, tişört ya da mayo giymiş üç kadın daha odaya daldı; dün gece uyandığı odadan farklı bir oda olduğunu yeni fark etmişti ve umutsuzca Asyalı kadını pencereden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama kadın buna izin vermedi.

"Pislik! Pislik! *Pislik!*"

"Chloe!" diye bağırdı dışarıdan bir kadın sesi. "İçeri gir! Bunu ben hallederim."

"*Pislik herif!*"

"Size yardım *etmeye çalışıyorum!*" diye bağırdı bir erkek sesi.

"Yardım mı? Bizi hırsızlıkla suçlayarak mı? *Bu mu yardımcı olmak?*" "Belki duygusal bir dangelak olmayı bırakırsan-"

"*Kancık mı?*" diye patladı küçük Asyalı.

Kera çırpınan kollardan ve kabaran vücutlardan kaçmak için yataktan fırladı. Etrafına hızlıca bir göz attı ve çıplaklığını örtmek için büyük bir tişört buldu.

Onu üzerine geçirdi ve Brodie'nin gittiğini o zaman fark etti.

"Brodie?" diye seslendi. "Brodie?"

Kera odadan -ve banyolardan- çıkıp koridora doğru yürüdü. Odasının hemen dışında durdu ve duvardaki, oraya kendisinin koyduğunu fark ettiği deliğe baktı. Koridorun karşısındaki odaya baktı. O odada artık bir kapı yoktu ve Kera bunun onun yüzünden olduğunu biliyordu.

Şu anda başka hiçbir şeye değil köpeğine odaklanmaya karar veren Kera, iki set mermer merdivenin bulunduğu dairesel alana ulaşana kadar koridorda hızla yürüdü.

"Oh, kalkmışsın," dedi arkasından esneyen bir ses.

Kera omzunun üzerinden açık bir kapı aralığında duran ve koyu kıvı saçlarını kaşıyan kadına baktı. Küçük beyaz bir şort ve daha da küçük beyaz bir atlet giymişti, bu da solgun vücudundaki tüm morlukları ön plana çıkarıyordu.

Tekrar esnedi ve "Uzun zamandır uyuduğunu sanıyordum-" dedi.

"Pislik herif!"

İkisi de Kera'nın yeni odasına doğru baktı, sonra tekrar birbirlerine döndüler.

"Şey... madem ki şimdi ayaktasın ve öyle görünmüyor-"

"Pislik! Pislik! Pislik!" diye bağırarak Asyalı kadın, arkasındaki diğer üç kadınla birlikte Kera'nın odasından çıktı. Ama "pislik" bir şey söylemiş olmalıydı, çünkü dönüp tekrar odaya daldı ve çılgınlık yeniden başladı.

"Bu Chloe," dedi kıvı saçlı kadın. "Yetki onda." Kera

kaşlarını çattı. "Neyin sorumlusu?"

"Bizden."

"Bunu rahatsız edici buluyorum. Ve üzücü." Kera ellerini saçlarının arasına soktu. "Yani, bu-"

"İzin verin tüm sorularınızı hemen cevaplayayım," diye araya girdi. "Hayır, bu bir rüya değil. Evet, öldün. Evet, bir İskandinav tanrıçası tarafından geri getirildin. Evet, sen bizden birisin. Hayır, saf kötü değilsin. Hepsini anlatabildim mi?"

"Aslında ben de tam bunun çok iyi organize olmuş bir grup olmadığını söyleyecektim.

. ama tamam."

Kızıl saçlı kaşlarını çattı. "Organize mi? Biz Karga'yız." Kera omuz silkti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Öğreneceksin."

"Bana ne oldu? Neden buradayım?" "Tatlım. . . sen öldün."

"Ne . . . Ben ... ne?"

Kera elini göğsüne bastırdı. Üzerindeki tişörtle bile bıçağın girdiği yeri hissedebiliyordu.

Onları gördüğünde kahvehanenin çöplerini arkadaki çöp konteynerine götürüyordu. Kız ancak on altı yaşındaydı. Ve adam onu ara sokakta tokatlıyordu. Kera bunu görmezden gelemezdi. Polisi aramalıydı ama on yıl boyunca bu gibi durumlarla kendisi ilgilendikten sonra, açıkçası bu hiç aklına gelmemişti. Bunun yerine elindeki çöpü bırakıp oraya doğru yürüdü.

Deniz Piyadeleri'ndeyken bu tür durumların üstesinden kolaylıkla gelmesiyle tanınırdı. İnsanlarla nasıl konuşacağını biliyordu. Onlara nasıl davranacağını. Öylece bağırıp çağırmaya başlamazdı. Bu duruma da aynı şekilde yaklaşmıştı.

"Hey," demişti bir keresinde. Adam ona dönmüş ve tek eliyle boynundan yakalamıştı. Kera o zaman onunla dövüşmeye çalışmış, yumruklarıyla ona vurmaya, tekmelemeye, her şeyi yapmaya çalışmıştı. Ama çok zayıftı. Onu durduramayacak kadar zayıftı. Ve adam tek kelime etmeden uzun bir kasap bıçağını göğsüne saplamıştı.

Öylece. Hiçbir uyarı olmadan. Tartışma yok. Tehdit yoktu. Sadece döndü ve onu öldürdü.

Kız çığlık atarak ve ağlayarak kaçtı. Ve o da onu takip etmişti. Kera yere düştü, şok olmuştu, nefes alamıyordu. Sonra kollar Kera'nın etrafındaydı ve Kera başka bir adamın yüzüne bakıyordu. Bu adamı tanıyordu. Her gün kahvehaneye gelirdi. Kera ona hizmet eden tek kişiydi. Onunla konuşmak için zaman ayıran tek kişiydi. Başka kimse yapmazdı.

Ve bu adam gözlerini kocaman açarak ona bakmış ve şöyle demişti: "Skuld, lütfen.

Seni çağırıyorum."

Sonra, Kera'nın bildiği bir sonraki şey ... peçe takmış ve elinde sulama tenekesi tutan bir kadınla köpeği hakkında tartıştığı oldu.

Bir dakika. . . ne?

Asyalı kadın Kera'nın yanından geçip merdivenlerden aşağı uçtu, diğer kadınlar da onu takip etti.

"Ama bu sıkıcı 'öldün ve şimdi bir Karga oldun' meselesini tartışmaya başlamadan önce," dedi kızıl saçlı kadın, sırtarak, "biraz eğlenelim." Merdivenleri işaret etti. "Gidelim mi?"

Erin yeni kızı merdivenlerden aşağı indirdi ve her şeyi kavramasını izledi. Bu hayata katılmak kesinlikle bunaltıcı olabilirdi. Farklı tanrıları temsil eden diğer İskandinav klanlarının aksine, Kargalar bu hayatın içine doğmamışlardı. Eski Yol'da ya da Yeni Yol'da yetiştirilmemişlerdi. Odin, Thor ya da Freyja gibi tanınmış tanrılara tapmıyorlardı. Hiçbirinin Magnusson ya da Bergström gibi soyadları yoktu. Çoğu Karga bu hayata Vikingler hakkında o kadar az şey bilerek geldi ki, filmlerde gördüklerinin doğru olduğunu düşündüler. Vikinglerin o boynuzlu miğferleri taktıklarını ve İngilizleri yağmalamaktan başka bir şey yapmadıklarını. Oysa burada, çoğunlukla İskandinav olmayan bu kadınlar en korkulan Viking Klanlarından birinin parçasıydı.

Kargalar.

Kurtarma yapmadıkları, Ragnarok'u önlemek için çalışmadıkları ve diğer Klanların önemseydiği hiçbir şeyi aktif olarak önemsemedikleri için korkuluyorlardı. Bunun yerine, Kargalar öfkeleri, nefretleri ve birbirlerine olan sadakatleriyle tanınırlardı. Kolay bir hayattan çok uzaktı ve birinin ölümünden hemen sonra bu hayata gelmek kesinlikle travmatikti. Herkes için.

Yine de sevimliydi, yeni kız. Çok uzun değildi ama kısa da değildi. Sağlam omuzlar, uzunca bacaklar, kalın kaslı kalçalar. Koyu, neredeyse siyaha çalan saçları sağlam omuzlarına kadar uzanıyordu. Kahverengi tenli. Pasifik Asyalısına benziyordu. Taylandlı ya da Filipinli. Belki de Afro-Amerikan gibi başka bir şeyle karışmıştı. Diğer Klanların onlara taktığı isimle tipik bir "Karga İt".

"Peki Donnie kim?" Erin sordu.

Yeni kız yürümeyi bırakıp Erin'e doğru döndü, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış, kahverengi gözlerini ona dikmişti.

Aralarında sadece bir ya da iki santim vardı ama sanki kadın o birkaç saniye içinde on santim büyümüş gibiydi. Deniz kuvvetlerindeyken edindiği bir beceri olmalıydı. Gözdağı verme becerisi.

"Donnie'yi nereden biliyorsun?" diye sordu ya da sorguladı.

"Çünkü dün gece merdivenlerde bayıldığında seni yatağına yatıranlardan biri de bendim . . . ve onun adı sırtında dövmeyle yazılı."

Dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Anlıyorum."

"Peki kim o?"

"Eski kocam. O zamanlar çok daha genç ve aptaldım."

"Kim değildi ki?" Erin onun etrafından dolaştı ve çalışmasına daha yakından bakabilmek için tişörtünün yakasını aşağı doğru çekti. "Bunu kolayca kapatabilirsin."

"Bu yılki bütçemde bu yok. Arka sokaklardaki bir dövme salonuna gitmek istemiyorum. Aptallığımı Hepatit C ile birleştirmenin bir anlamı yok."

"Bunu senin için halledebilirim. Eğer istersen."

"Hapishane dövmesi gibi mi yani?" Kendini geri çekti. "Hayır, teşekkürler." Durdu ve Erin'e baktı. "Bekle, sen dövme sanatçısı mısın?"

"Evet. Bu işte de gerçekten iyiyim." "Ah. Özür dilerim."

Erin onun omzunu sıvazladı. "Sadece bir öneri, ama bizi biraz daha yakından tanıyana kadar yargılayıcı şeylerden uzak durmak isteyebilirsiniz."

Yeni kızın kırdığı çift kanatlı Fransız kapıların camları çoktan temizlenmişti ve büyük olasılıkla değiştirilmeleri için bir telefon görüşmesi yapılmıştı. Ama şimdilik orada büyük bir delik vardı, bu yüzden içeri girip dışarı çıktılar ve yeni kızın her şeyi kavrayabilmesi için bir an durdular.

"İnanılmaz." "Güzel, değil mi?"

"Bütün bunlar-?"

"Kargalar'a mı ait? Evet."

"Los Angeles'ta kimsenin böyle bir mülkü olduğunu sanmıyordum. Burada bir ormanınız bile var."

"Var. Ama bu araziyi 1932'de ilk Kargalar buraya geldiğinde satın aldık. Sanırım her şey için yirmi beş bin dolar ödediler."

Yeni kızın ağzı şok içinde açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Bir insan ne kadar metanetli ya da dayanıklı olursa olsun, bir Güney Kaliforniyalıdan tepki almanın tek yolu Los Angeles emlaklarından bahsederek onu şoke etmektir.

"Ama sana baklava getirdim!"

Erin ve kadın birbirlerine baktıktan sonra yeni kızın penceresinin yanındaki havuz alanına doğru yürüdüler. Chloe ve Josef Alexandersen'ı orada buldular. Ve evet, bir kutu baklavası vardı.

Yeni kız başını salladı ve iç çekerek bakışlarını bahçeye çevirdi. "Tanrım, köpeğim her yerde olabilir."

Erin eliyle işaret etti. "Ya da o-" "O."

"Tam şurada olabilir."

Yeni kız sağına baktı, dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ciddi misin?" diye sordu köpeğe, havuzun kenarına gelip ayakta duran bir şemsiyenin altındaki güvertede sırtüstü uzanmış köpeğe baktıktan sonra. Köpeğin iki yanında iki karga vardı, ikisi de telefonlarıyla konuşuyor, bir yandan da köpeğin açıkta kalan karnını okşuyorlardı.

"Rahat mısın?" diye sordu yeni kız köpeğine. Erin bilmece köpeğin ona sırtıttığına yemin edebilirdi.

Bir Crow telefon görüşmesini bitirdi ve gülümsedi. "O senin köpeğin mi?" "Evet."

"Tanrım, o çok tatlı. Onu çok seviyorum! Chloe burada köpek beslememize asla izin vermezdi. Sigorta diyor. Ona inandığımdan emin değilim. Sanırım köpekleri sevmiyor."

Diğer Crow aramayı sonlandırdı ve telefonu küçük bir masanın üzerine fırlattı. "Chloe pek bir şeyden hoşlanmıyor."

"Daha sonra koşuya çıkacağız, köpeğinizi de getirebilir miyiz?"

Yeni kız diğer kadınları bir süre inceledikten sonra sordu: "Köpek gezdirme konusundaki deneyimin nedir?"

Erin hemen kız kardeşi Karga'ya baktı.

"Bizim ... deneyimimiz?" diye sordu biri. "Hımm... Çocukken bir köpeğim vardı.

Onu gezdirirdim. Ev işlerimden biriydi."

"Köpeğiniz hırçın mı?" diye sordu diğeri. "Hırçın görünmüyor."

"Yüksek bir av güdüsü var. Kediler, rakunlar, tüm küçük hayvanlar ona avlanacak ve öldürülecek bir şey gibi görünür. Ama mesele bu değil."

Erin burnunu ovuşturarak, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Bir köpek sahibi olmak," diye açıkladı yeni kız, kollarını arkasına koyup Kargaların önünde volta atarken, "büyük bir sorumluluktur."

"Tabii ki-"

"Ama Brodie sadece bir köpek değil. O bir pitbull. Yani onu gezdirirken sadece köpekleri temsil etmiyorsunuz... tüm pitbulları ve pitbull sahiplerini temsil ediyorsunuz ve bu nedenle bir pitbull, rottweiler, doberman ya da diğer güçlü köpeklere karşı daha sorumlu davranmak gerekiyor."

"Tüm pitbulları temsil ettiğimiz için mi?" "Evet."

"Brodie?" diye sordu bir kız kardeş.

"Brodie Hawaii. Çünkü bir gün ikimiz de Hawaii'de yaşayacağız."

Gülüşmeler oldu. "Evet, o konuda iyi şanslar. *Herkes* Hawaii Crows'da olmak istiyor çünkü onlar *Hawaii*'de. Bu anlaşma için sıraya girmelisin."

"Hey, Erin," diye sordu kız kardeşlerden biri, "Kuzgunlar neden burada?"

"Ufukta başka bir yasaklama emri seziyorum," diye iç geçirdi bir diğeri.

"Kuzgunlar kim?" diye sordu yeni kız. "Dün gece bana saldıranlar onlar mıydı?"

"Hayır. Onlar Dev Katillerdi."

Kız bu isim karşısında irkildi. "Dev Katiller mi? Gerçekten mi?"

"Onlar Thor'un Klanı ve o pislikle ilgili bir şey varsa o da *çok fazla* dev öldürdüğüdür."

Bir kız kardeş portakal suyundan aldığı yudumlar arasında, "*Eddas*'ın her yerinde var," dedi. "*Eddas* mı?"

"Temel olarak Viking mitolojisi üzerine ana kitap . . . ve en kafa karıştırıcı olanlardan biri. Her neyse, *Eddas*'ta Thor'un yaptığı başlıca şeylerden birinin devleri öldürmek olduğu görülüyordu. Erkek devleri. Dişi devleri. Çocukları. Eğer devlerse, Thor onları öldürüyordu."

"Çekici olan Thor'dan mı bahsediyorsun?" Yeni kız kaşlarını çattı. "O zaman o çekiçlerin daha ağır olması gerekirdi."

"Erin ona, "O lanet çekiçleri eve sürüklemek için dört kişi gerekti," dedi.

"Yani hepiniz zayıf mısınız?"

Erin doğrudan ona baktı. "*Hayır*, değiliz."

"Oh." Gözlerini kırıştırdı. "Anladığımı sanmıyorum."

Erin, "Çoğumuz Skuld tarafından geri getirildiğimizde kendimize ait özel bir beceri kazanırız," diye açıkladı. "Görünüşe göre seninki güç. Muazzam bir güç."

Yeni kızın kahverengi gözleri bulutlandı ve bakışlarını kaçırıldı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Erin, "sonunda seni öldüren kişiyle savaşıyordun ve bu sırada sürekli 'Keşke daha güçlü olsaydım. Keşke onun boynunu kırarak gücüm olsaydı' diye düşündün. " Yeni kızın ona bakışından Erin haklı olduğunu anladı. "Ve bu düşünceye kapıldığınızda gerçekten kızgınsanız, gerçekten, cidden, dünyayı parçalayacak kadar kızgınsanız ve Skuld'a öyle giderseniz ... bu her şeyi değiştirir."

"Erin haklı," diye araya girdi bir kız kardeş aniden. "O sarhoş sürücünün çarpması sonucu arabam köprüden uçtuğunda, 'Keşke ben de

buradan uçup gidebilirdi. Gerçekten hızlı. Şimdi gerçekten çok hızlı ve çok uzağa uçabiliyorum," diye övündü.

"Uçabiliyor musun? Bu etkileyici."

"Mesela geçen hafta bir günlüğüne Paris'e gittim ve ertesi gece geri döndüm. Diğer Kargaların hiçbiri o kadar hızlı uçamaz. Sen o kadar hızlı uçamayacaksın."

Yeni kız "Uçabiliyor muyum?" diye sormadan önce bir süre Kargalara baktı. "Hepimiz uçabiliyoruz ve bazen daha da havalı oluyoruz, hepimizin pençeleri var." Elinde tuttuğu elini kaldırdı. "İhtiyacımız olduğunda onları çağırabiliriz."

"Ona pençelerini gösterecek misin?" Erin sonunda sordu.

"Tırnaklarımı yeni yaptırdım. Rengini bozmak istemiyorum. Her neyse, Crows adını nereden aldığınızı sanıyorsun?"

"Karga ismini almamızın tek nedeni bu değil," diye hatırlattı Erin.

"Bu ismi başka nasıl aldınız?"

Ama Erin daha açıklama yapamadan elini yeni kızın koluna koydu ve onu bir basamağın üzerinden itti; iki saniye sonra bir kutu baklava kızın kafasının yanından uçup gitti.

Yeni kız başını salladı. "Teşekkür ederim." "Hoş geldiniz."

"Gerçekte neler olduğunu anlamıyorum," diye itiraf etti Kera sonunda kızıl saçlıya.

"Kaliforniya tarzı eğlenceyi bedavaya alıyorsun. Genelde bu tür şeyler için reality TV izlemek gerekir."

"Neden birbirlerinden nefret ediyorlar?"

"Çünkü eskiden birbirlerini severler ve seks yaparlardı. Şimdi ise binlerce güneşin yakıcı ateşiyle birbirlerinden nefret ediyorlar." Kızıl saçlı sırıttı. "Los Angeles'ın filmler ve estetik ameliyatlar dışında en iyi yaptığı şeyin boşanma olduğunu söyleyeyim."

Kera kadına bakakaldı. "Siz kimsiniz?"

"Erin Amsel. Aslen Staten Island'lıyım. Ama burada öldürüldüm, işte..."

"Sadece adımı söyleyebilirdin, ama ... tamam. Benim adım Kera. Kera Watson." Boynunun arkasına dokundu. Ağrıyordu. "Neden benim

Boynun yanıyor mu?"

"Çünkü artık Skuld'un işaretiyle damgalanmışsın. Onun rünü." Kızıl saçlı kadın döndü ve saçlarını ensesinden kaldırdı. "Buna *Naudhiz* rünü deniyor."

Beş santimlik, simsiyah, hafifçe eğik bir haçı andırıyordu. Çirkin değildi ama Kera damgalanacağını bilmiyordu. Bu durumdan hiç hoşnut değildi ama şikâyet etmeye başlamak için biraz geç değil miydi?

"Bir süre sonra," dedi arkasını dönerek, "orada olduğunu fark etmeyeceksin bile. Dövmelerin gibi senin bir parçan olacak."

Kera bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu ama konuyu tartışmadı. Bunun yerine çiftin tartışmaya devam etmesini izledi.

"Diğer Klanların hiçbiri Kargalara güvenmiyor zaten!" diye bağırdı erkek. "*Ben size yardım etmeye çalışıyorum!*"

"Kaç tane ... grup var?" Kera sordu.

"Klanlar. Onlara Klan deniyor. Ve dokuz tane resmi Klan var."

"Resmi Klanlar mı?"

"Tanrılar tarafından geçerli kabul edilen klanlar. Öldüğümüzde Valhalla'ya otomatik olarak giriyoruz ve Ragnarok sırasında savaşmamız bekleniyor. Gerçi Kargalar Dokuzlar'dan biri olmadan önce de Valhalla'ya otomatik girişimiz vardı. Skuld bize bunun sözünü verdi ve bize verdiği sözleri asla tutmaz."

"Kulağa hoş geliyor."

Kızıl saçlı sırttı. "O kadar da iyi biri değil. Ve pek sık söz vermez. Bunu unutma ki duyguların incinmesin."

Çok yakışıklı bir adam onlara doğru yürüdü, elleri kot pantolonunun ön ceplerindeydi, omuzları yüksek boyundan rahatsız olmuş gibi biraz kamburlaşmıştı.

"Hey, Erin."

"Hey, Rolf." Kera'yı işaret etti. "Rolf, bu yeni kız." "Hey, yeni kız."

"Benim bir adım var."

Yakışıklı Rolf başıyla onayladıktan sonra tekrar Erin'e odaklandı. "Ziyaretçileriniz olduğunu duydum."

"Ucube Katiller." Kızıl saçlı adamın gözleri kısıldı. "Ne biliyorsun, Rolf Landvik?"

"Söylentilere göre Frieda, Kargalar'ın Katiller'den bıçak ya da başka bir şey çaldığına inandığı için Skuld'un yüzüğüyle onları evden çıkarmış."

Bu konuda çok dramatik davranıyorlar. Bu konuda The Silent'a bile gittiklerini duydum."

Erin gözlerini devirdi ama Kera'nın neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu, ilgili herkes için oldukça büyük bir endişe kaynağı gibi görünüyordu.

"Neden herkes bizim onların aptalca saçmalıklarını kabul ettiğimizi düşünüyor?" Erin sordu. "Kendi aptal saçmalıklarımız bize yetiyor."

"Çünkü siz Karga'sınız ve adaslarınız çalıyor."

"Kuzgunlar da öyle."

"Ama biz bunu yaparken daha heybetli görünüyoruz. Siz sadece hırsız gibi görünüyorsunuz." Kera'ya baktı, sonra Amsel'e "Yeni kız için ekipmanınız var mı?" diye sordu.

"Yine . . . Bir isim var. Aslında üç tane. İlk, orta ve son."

"Onun için yeni bıçaklara ihtiyacımız var. Sanırım son seti Ginny'ye vermiştik."

"İsterseniz yeni kızı Rundstöm'e götürebilirim. Ona ihtiyacı olan her şeyi ayarlayabilir."

Amsel arkasına yaslandı, gözleri kısıldı. "Neden?"

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Yani, Kuzgunlar Kargalar. Sanki kardeş gibiyiz."

Amsel iki lidere baktı. Küçük bir grup onları fiziksel olarak ayrı tutarken onlar hâlâ çığlık atıyordu.

"Evet," dedi Amsel bir ton alaycılıkla. "Hepimiz çok yakınız. Onu Rundstöm'ü görmeye ben götüreceğim."

"Tamam. Şu anda orada."

"Neden zorluyorsun?" Amsel sordu.

"Zorlamıyorum. Sadece öneriyorum."

"Hadi gidelim." Kera, eski evlilerin tartışmasını izlemekten sıkılmıştı -orada bulunmuş, bunu yapmıştı, aynı şeyi yapan başka bir çifti izlemenin getireceği travma sonrası stres bozukluğuna ihtiyacı yoktu- başını salladı ve "Önce düşünmam lazım. Yedi dakika içinde aşağıda olurum."

Kera uzaklaşırken Amsel ona, "Acele etmene gerek yok," dedi.

"Bu acele etmek değil. Bu verimlilik."

"Verimlilik." Kera Watson'ın eve girişini izlerken Rolf sırtıttı. "Buraya çok iyi uyum sağlayacak."

"İğnelemeleriniz dikkate alındı."

"Hadi ama. Eski askerler en iyileridir." "Evet. Katı ve inatçı."

"Seni bu kadar rahatsız ediyorsa, bırak başkası yapsın."

Erin bunun üzerine biraz yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ben onun akıl hocası olarak atandım. Sanırım test ediliyorum."

"Ne için?"

"Sanırım Tessa ve Chloe'nin benim için daha büyük planları var." Rolf'un kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Tanrım. Teşekkürler Rolf."

"Alınmak yok. Ben sadece ... şey ... *sensin* demek istedim."

Erin başını yana eğdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Demek istediğim," diye devam etti Rolf umutsuzca, "sanırım ben ... sadece ..." Omuzlarını silktilti. "Burada kalabileceğini gerçekten düşünmemiştim. Uyum sağlayabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Kargalarla mı?"

"Yüce Tanrım, hayır. Sen tam bir Karga'sın. Karga yaşam tarzının poster çocuğu gibisin. Hayır, demek istediğim, L.A. ortamına hiçbir zaman uyum sağlayamadın, tabiri caizse."

"Ben 'çevre' gibi kelimeler kullanmadığım için mi? Ve 'tabiri caizse' gibi ifadeler?"

"Bazen, evet."

Erin gerçekten de her yerde olabilirdi. Staten Island, New York'ta doğmuş ve büyümüşü. Ama on sekiz yaşına geldiğinde çok seyahat etmişti. Dünyanın pek çok yerini görmüşü. Ve herhangi bir yerde ölebilirdi, bu da onu başka ülkelerde veya başka eyaletlerde bulunan Crows'lardan herhangi birine götürebilirdi.

Yine de tanrılar nazikti. Burada öldürülmesini sağladılar. Güney Kaliforniya'da. Ve o daha mutlu olamazdı.

Neden?

Nedenini sormasına gerek yoktu. Chloe'nin Josef'e tekrar tekrar "Pislik!" diye bağırmasını izlerken değil.

Bunu hayal kırıklığından yapmıştı çünkü ellerini eski sevgilisinin boğazına dolayamıyordu. Kuzgun kardeşleri başka tutuklama olmaması için oradayken olmazdı.

Çok fazla tutuklama var.

"Sen delisin!" Josef, Chloe'nin bağırışları üzerine çılgılık attı. "*Ne kadar deli olduğunun farkında mısın?*"

Rolf içini çekti ve çılgınlardan uzaklaşıp Erin'e döndü. "Yeni kız gerçekten de Katillerle kendi çekiçlerini kullanarak mı başa çıktı?"

"Evet. Gerçekten yaptı."

"Etkileyici. Gerçekten de çıplak mıydı?"

Erin homurdandı. "Evet, Rolf. Gerçekten de çıplaktı."

"Bu çok seksi."

"Burada durup benimle konuşmanın gerçek bir nedeni var mı?"

"Senin coşkulu kişiliğinin iyileştirici ışıltısı mı?"

Erin elini Rolf'un omzunda gezdirdi. "Lütfen seni yakmak zorunda bırakma beni."

Rolf onu hızla başından savdı ve güvenli birkaç adım uzaklaştı. "Silahlarımı almaya gittiğinde Rundstöm konusunda sana yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Bu Kuzgun Kardeş'i gafil avlamanın asla iyi bir fikir olmadığını herkes bilir."

"Evet... ve?"

"Yani onun evinde olduğunu teyit ediyorum."

"Neyinde?"

"Ev, kadın."

"Gideceğimizi söyledim."

"Gördün mü? Buna cevap vermek zor değildi, değil mi?"

Erin üstünü değiştirmek için eve doğru yürürken, "Zor değil," dedi ona. "Sadece sinir bozucu."

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" Josef birden Chloe'ye sordu.

Bu ona daha çok bir talep gibi gelmişti, bu yüzden "Gözlerini kafandan a y ı r a m a z s a m olmaz," diye yanıtladı.

"Tanrı aşkına, Chloe!"

"Pekâlâ, pekâlâ. Tamam. Özel olarak konuşuruz."

Chloe eve doğru yöneldi ama Tessa onun önüne atladı. "Chloe, bekle."

Josef, Chloe'nin ikinci adamına, "Bu Klan meselesi," dedi. "Çekil yolumdan."

Chloe, "Sanki sana zarar vermemi *istiyorsun* ve verdiğimde de mızızlanıyorsun," diye yakındı. Tessa'ya baktı. "Her şey yolunda, Tee. İyi olacağız."

"Söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum."

Tessa yoldan çekildi ve Chloe eve girip ofisine doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve Josef'in içeri girmesini bekledikten sonra kapıyı çarparak kapattı.

"Pekâlâ, ne istiyorsun?"

"Dev Katiller dün gece buradaydı çünkü onlardan bir şey çaldığını düşünüyorlardı."

"Biliyor musun?" Chloe masasının etrafında dolanırken sordu. "Bu tam bir saçmalık."

"Öyle olsa iyi olur."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ellerinden önemli bir şey alınmış, ne olduğundan emin değilim. Ama bunun arkasında Thor'un gücü var, bu yüzden mutlu değil."

"Onlara ait hiçbir şeyimiz yok. Bizim uğraşmamız gereken kendi sorunlarımız var." "Emin misin?"

Chloe dişlerini sıktı. "Evet. Eminim."

"Bana hırlama, Chloe. Sadece bir soruydu." "Neden umursuyorsun ki?"

"Benim umurumda değil, ama Rundstöm bu konuda çılgına döndü."

Chloe biraz sarsıldı. Kargalara ne olduğunu umursayabilecek Kuzgunlar arasında Ludvig Rundstöm aklına gelecek son kişiydi. Asla.

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. Ama Katiller size sorun çıkarabilir."

"Yeni kızın dün gece onlara yaptıklarından sonra, bizden uzak durmak isteyebilirler."

"Bak, ben sadece seni uyarıyorum. Diğer Klanlardan bir sürü şey kayboldu. Önemli şeyler. Ve hepsi size bakıyor çocuklar."

"Tabii ki öyle! Neden başka birine baksınlar ki? Biz olmalıyız. Pis, iğrenç, çok etnikli Kargalar olmalı."

"Bu ırkla ilgili değil, Chloe. Sadece seni sevmiyorlar. İnsan olarak. Ve bununla yüzleşelim. Onların hoşlanmadığı şeylerin içinde debeleniyorsun. Bunu seviyorsun."

Evet. Sevdi sayılır.

"Eğer önerimi istiyorsan-"

"Kesinlikle istemiyorum."

"-Klanları bir toplantıya çağırırdım. Bu işi açıklığa kavuşturalım."

"Biliyorsun, aslında bizim de hayatlarımız var. Yapacak işlerimiz var. Ama aptallarla uğraşacak vaktim yok. Siktir et onları ve kayıp boklarını."

Eski kocası ona baktı, sonra da "Belki Tessa'yla konuşabilirim. O her zaman daha mantıklıdır."

Chloe'nin gözleri kısıldı ve masasından uzanabildiği ilk şeyi kapıldığı gibi bronz heykeli eski sevgilisinin kafasına fırlattı. Adam eğildi ve

heykel kendini kapının tahtasına gömdü.

Tessa hemen odaya daldı - Chloe ikinci adamının kapıyı dinlediğini ve işlerin boka sarmasını beklediğini biliyordu - ve Josefi pahalı tasarımcı tişörtünden yakaladı.

"Tamam," dedi Tessa çabucak, "uğradığının için çok teşekkür ederim Josef. Harika bir gün geçir."

Sarışın aptalı koridora doğru itti ve kapıyı hızla çarptı. Tessa elini havaya kaldırdı. "Hayır!"

Chloe dün gece masanın üzerine bıraktığı savaş bıçaklarından birini kavradı. "Bırak onu öldüreyim," diye yalvardı Chloe. "Lütfen."

"Odin aklını kaçırarak. En son bir Karga'nın bir Kuzgun liderini öldürdüğü zamanı hatırlıyor musun? Sonu iyi bitmemişti."

"Bu bin yıl kadar önceydi." "Fark etmez! Değil. Sonu. İyi bitmedi."

Chloe hırslayarak silahını masasının üzerine fırlattı.

"Eee... toplantıya çağırmamı ister misin?" Tessa sordu.

"Sakın toplantıya çağırayım deme. Bu şerefsizlere boyun eğecek değiliz. Eğer saçmalıklarını kaybediyorlarsa bu bizim sorunumuz *değil*."

"Bizim yaptığımızı düşünmeye devam ederlerse sorun olur."

Chloe ofis koltuğuna oturdu ve ellerini masasına vurdu. "O zaman bırak getirsinler," dedi ses tonunun derin ve karanlık olduğundan emin olarak. "Doğruca bizim kapımıza."

Tessa ellerini havaya kaldırdı, "Chloe! Az önce kapımıza getirdiler! Bu yüzden tamir etmesi için tesisatçı Armand'ı aramak zorunda kaldım. Yine!" Chloe omuz silkti. "Oh, her neyse."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Amsel motoru kapattı ve gülümseyerek açıkladı, "Ve işte böyle öldürüldüm! Dizlerimin üzerindeyken kafamın arkasına iki kurşun yedim. Dostum, buna çok kızmıştım."

Kera gözlerini kapadı ve bir an durdu. Birinin mutlu bir şekilde nasıl "öldürüldüğünü" anlattığını duymak çok tuhaftı.

"Buraya dokunursanız," diye devam etti Erin, "kurşunların kafatasımı patlattığı yerdeki izleri hissedebilirsiniz."

Bu tartışmaya bir saniye daha katlanamayan Kera yolcu tarafındaki kapıyı iterek açtı.

Erin yanlarına iki Karga daha davet etmişti. Maeve Godhavi ve Annalisa Dinapoli. Onlar da Erin'in içinde bulunduğu "saldırı ekibinin" bir parçasıydı. Kera'nın "kanatları açıldığında" katılacağı söylenen bir ekip. Kulağa muhtemelen olması gerekenden çok daha korkunç gelen bir şeydi bu.

Erin arabayı Tudor tarzı büyük bir eve giden uzun bir araba yoluna çekmeden önce sadece on beş mil kadar gitmişlerdi.

Büyük çift kapıya doğru yürüdüler ve kapıyı çaldılar. Kapılar açıldı ve Kera koyu renk saçlı ve daha da koyu renk gözlü iri bir adama baktı.

Adam Erin'e ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

"Mutlu bir eş ve anne olmak." "Hayır, cidden.

Ne istiyorsun, Amsel?"

"Ne istediğimizi sanıyorsun? Rundstöm nerede?"

"Arkada." Sonra adam kapıyı suratlarına çarptı. "Nereye gidersen git," diye şaka yaptı Annalisa, "neşe ve iyi mizah getiriyorsun."

"Ben mi?" Erin binanın dışında dolaşmaya başladı, Kera ve diğerleri de onu takip etti. "Herkes beni sever. Neşe ve sevgi saçan bir semazen gibiyim."

Erin Amsel gibi insanlarla hayatında birden fazla kez karşılaşmış olan Kera bu söze homurdandı.

Erin durdu ve Kera'yla yüzleşti. "Sorun mu var, yeni kız?" "Sadece adımları kullanmamanla ilgili."

"Kargalar'da bu saygıyı hak etmen gerekir."

"Ben zaten Birleşik Devletler Deniz Piyadesi olarak Afganistan'da iki tur atarak saygıyı *kazandım*. Peki ya sen? Sen ne yaptın?"

"İsa, Meryem ve Yusuf. Askeri tiplerden nefret ederim." "*Bu ne anlama geliyor?*"

"Kulağa ne anlama geliyormuş gibi geliyor?"

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" Kera, Amsel'e yaklaşıp sordu. "Ben buradayım. Söyleyebilirsin de."

İkisinin de birbirine soğuk soğuk baktığı, Kera'nın gerçekten birbirlerine gireceklerini düşündüğü bir an vardı. "Kız kavgası" da değildi bu. Ama gerçek bir kavgaydı. Kan, acı ve ciddi ölüm riskiyle.

Tam da bunu yapmalarına saniyeler, belki de nanosaniyeler kalmıştı. Sonra Maeve eğildi ve "Bezelerim şişiyor." dedi.

Kera ve Amsel birbirlerine göz kırptıktan sonra yüzünde endişeli bir ifade olan Hintli-Amerikalı güzel kadına baktılar.

"Pardon?" Kera sordu.

Maeve parmaklarını boğazına bastırdı. "Bezelerim. Şişiyorlar. Sanırım hastayım. Eve gitmeliyim."

"Hasta değilsin," diye inledi Annalisa. "Neden hep hasta olduğunu düşünüyorsun?"

"Virüsün içimde dolaştığını hissedebiliyorum. Doktorumu aramalıyım. Bir kür amoksisiline ihtiyacım var. Ya da flukloksasilin. Ya da ticarcillin. Sonunda 'cillin' olan bir şey."

"Eğer bir virüsünüz varsa, antibiyotik size yardımcı olmaz," diye açıkladı Kera. "Yani sen bir doktorsun?" Maeve tersledi. "Neden öldüğümü biliyor musun?" "Ölmek mi? İki saniye önce bezelerin şişmişti."

"Bugün şişmiş bezeler. Yarın kanserle delik deşik. Perşembeye kadar ölürüm."

Kera Amsel'e baktı. "Vay canına."

"Evet," dedi dönüp gitmeden önce. Maeve ve Annalisa arkalarından Maeve'in sağlık durumu hakkında tartışırken Kera da onları takip etti.

Evin yanından dolaştılar, çalıların yanından geçerken kısa bir süre durdular. Kargalar gibi Kuzgunlar'ın da olimpik boyutta, zemine gömülü bir havuzu vardı. Küçük bir grup yapılmış adamın kullandığı bir havuz.

"Yowza," diye mırıldandı Kera.

"Kuzgunların güzel olmadığını hiç söylememiştik."

Bu hafif kalırdı. Erkekler güzelden de öteydi. İri yapılıydılar. Yapılıydılar. Ve muhteşemlerdi.

"Hepsi Viking mi?" Kera gözlerini kaçıramayarak sordu.

"Evet. Atalarının izini uzun tekneye kadar sürebilirler."

Erin kızları Kuzgun bölgesine doğru götürdü, ta ki kenar mahallelerin derinliklerine gömülmüş küçük ahşap evi görene kadar. Ama oraya yaklaştığında arkasında bir şeyin yaklaştığını hissetti.

Sırtarak ayaklarını yere bastı ve belinden döndü. İki yumruğuyla birden saldırdı ve ustalıkla engellendi.

Kargaların Kuzgunlara karşı dövüşmesiyle ilgili bir şeydi bu. Daha büyük bir ikizle dövüşmek gibiydi. Doğada kuşlar o kadar da farklı değildi ve Odin Kuzgunları, Kargalarla başa baş mücadele edebilmeleri için yaratmıştı.

Yüzlerce yıl sonra da aralarında pek bir şey değişmemişti. "Ne istiyorsun, Amsel?" Stieg Engstrom Erin'e doğru havladı. "Sadece gülen yüzünü görmek için buradayım."

"Ben gülümsemem."

"Peki bu seni üzmüyor mu?"

"Hayır."

Engstrom gerçekten gülümsemedi. Asla. Büyük, kızgın bir meşe gibiydi. Uzun. Geniş. Huysuz. Her zaman kızgın değildi ama hiçbir zaman da mutlu denebilecek biri değildi. Ya da eğlenmezdi. Ya da Erin'in "Keyif Spektrumu" diyebileceği herhangi bir şey.

Ona işkence etmeyi onun için bu kadar eğlenceli kılan da buydu.

"Ticaret için Rundstöm'ü görmeye geldik." Onlara yaklaşıırken Kera'yı işaret etti. "Yeni bir kızımız var."

Engstrom Watson'a baktı, garip bir şekilde iki kez baktı ve sonra başını salladı. "Ah. Evet. Sen burada kal. Ben onu getiririm."

Watson Engstrom'un gidişini izledi. "Adamın evine kendimiz gidemememiz için bir neden var mı?"

"Rundstöm? Rundstöm'e gizlice yaklaşmak istemezsin."

"Bu gerçekten gizlice yaklaşmak değil, değil mi? Sabah oldu. Çok erken değil. Görünüşe göre bir işi var."

"Rundstöm biraz-"

"Çılgınca," diye araya girdi Annalisa. "Kimse Rundstöm'e bulaşamaz. Neredeyse *herkesle* yatan tanrılar bile Rundstöm'le yatmaz."

Çünkü o deli. Ve uzun bir deli soyundan geliyor." "Evet, ama-"

"İnsanlar onun sırtındaki deriyi alacağını söylediğinde ... *gerçek anlamda* söylüyorlar. Çünkü o, deri yüzen Vikinglerin soyundan geliyor ve yaptıkları şey de bu."

"Hepiniz ondan korkarken o nasıl iş yapıyor?" "Malları harika," dedi Erin kesin bir ifadeyle.

"Korkunç" Rundstöm'ü almaya giden dev evden çıktı, onu kendi kapısının önünü açmak için biraz eğilmek zorunda kalan başka bir dev izledi.

Bir Numaralı Dev'in karanlık bir versiyonuydu. Neredeyse omuzlarına değen siyah saçları, yüzünün alt yarısını kaplayan koyu kahverengi bir sakalı vardı. Koyu yeşil kot pantolon, siyah, yıpranmış bir tişört ve kalın siyah iş botları giymişti.

"Şimdi," diye usulca açıkladı Erin, "Rundstöm ile ilgili hatırlanması gereken şey ani hareketlerin olmaması. Yüksek ses yok. Onu korkutacak hiçbir şey yapmayın. Sadece gülümseyin -ama gülümserken dişlerinizi göstermeyin- ve bırakın konuşmayı ben yapayım. Bana tahammül ediyor."

Ama dürüst olmak gerekirse, Kera talimatları zar zor duyabiliyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu. Ve genellikle kuru olan gözlerinden yaşlar akmaya başladı; bu eski kocasını rahatsız eden bir "kusurdu". Hiçbir şey için gözyaşı dökmemesi.

Yine de başka ne seçeneği vardı ki? Hayatını kurtaran adama bakarken?

Böylece Kera, Erin'in tüm uyarılarını göz ardı ederek İki Numaralı Dev'in yanına gitti ve kendini onun kollarına bıraktı.

Vig Rundstöm kollarını Kera Watson'ın mükemmel, *mükemmel* ve ona sıkıca sarıldı.

Muhtemelen sarılması gerekenden daha sıkı. Yine de kendine engel olamadı. Kız yaşıyordu.

Canlı, iyi ve onun kollarında. Ona tekrar sarıldı ve kulağına tekrar tekrar "Teşekkür ederim!" diye fısıldadı.

Kera sonunda biraz geri çekildi, elleri onun yüzünü kavramak için uzandı. Gülümsedi ve adam onun gözlerindeki yaşları gördü.

"Ben-" diye başladı.

"Yani siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Erin Amsel sordu, kargalar daha yakından bakmak için yanlarına sokulmuşlardı.

Kera gözlerini kırıştırdı ve hemen cevap verdi: "O bir müşteri." "Müşteri mi?"

"Evet." Amsel'e ve diğer kargalara baktı. "En sevdiğim müşterilerden biri. Eskiden çalıştığım kafeye gelirdi. Ona her zaman 'dört ayı pençesi ve bir sade kahve' derdim. "

"Gerçekten mi?"

Vig, Kera'nın vücudunun gerildiğini hissetti. "Evet," diye karşılık verdi.

"Gerçekten."

"Ve tüm favori müşterilerini bacaklarını bellerine dolayarak mı karşılıyorsun?"

Kera bacaklarını Vig'den çözdü -Vig'in hiç hoşuna gitmeyen bir şeydi bu- yere bıraktı ve yüzünü Amsel'e döndü.

"Hayır," diye yanıtladı Kera. "Bazen bir ara sokakta dizlerimin üzerine çöküp onlara oral seks yapıyorum."

"Bunu da mı deniz piyadesiyken öğrendin?" Amsel sordu.

Vig'in çirkinleşeceğini bildiği doğrudan bir vuruş. Stieg Amsel'e doğru ilerlerken o da Kera'ya doğru uzanmaya başlamıştı bile. Ama Maeve hepsinden önce davranıp iki kadının arasına girdi ve telefonunu kaldırdı.

"Belirtilerimi ... kansere koydum. Kanserim."

"Sen," dedi Amsel, "kanser değilsin. Ve" diye ekledi, "kanser hakkında konuşmaya devam edersen eninde sonunda kanser olacaksın!"

"Kanser olmamı mı diliyorsun?"

"Hayır. Ama şimdi sen söyleyince ..."

Kera tiksinti dolu bir sesle Vig'in elini tuttu ve onu evine geri götürerek kapıyı arkalarından kapattı.

Kapıya yaslanarak gevşedi ve rahatlamış bir iç çekti. "Neyim var bilmiyorum," diye açıkladı Kera, "ama tek yapmak istediğim o kızıl saçlıyı dövmek. Onu dövmek, dövmek ve bana ciyaklamayı kesene kadar dövmek."

Vig başını salladı. "Bu şaşırtıcı değil. Yeni ve gelişmiş haline alışmaya çalışıyorsun. Vücudunun alışması zaman alacak."

Kera bunların hiçbirini umursamıyor gibiydi.

"Vig," dedi sonunda kendini tanıtarak. "Vig Rundstöm. Ve tek yaptığım bir tanrıdan iyilik istemektir. Ama inan bana, eğer zaten buna layık değilsen, Skuld

beni tamamen görmezden gelirdi. Sen buradasın Kera, çünkü Skuld burada olmayı hak ettiğini düşündü."

"Nasıl istersen öyle söyle. Sen benim hayatımı kurtardın."

"Kurtaramazdım. Bunun için çok geçti." Kera başını salladığında, "Kera, sen zaten ölmüyordun. Son nefesini veriyordun. Skuld onu aldığı anda ruhun bu dünyadan öbür dünyaya geçiyordu. Yani ben senin hayatını kurtarmadım. Sadece sana ikinci bir şans verdim. Skuld'un kızı olarak yepyeni bir hayat. Bir Karga olarak."

Ona baktı, güzel yüzünde aniden geniş bir gülümseme belirdi.

"Ne?" diye sordu.

"Daha önce senden bir şey duyduğumu sanmıyorum ama"-sesini birkaç oktav alçalttı-" 'dört ayı pençesi ve bir sade kahve lütfen'. Oh, bir de 'Ben iyiyim ... ya sen? " Güldü. "Daha fazlasını söyleyebileceğini bilmiyordum."

"Söyleyecek bir şeyim olduğunda konuşurum."

Başını salladı. "O zaman komutanların seni sevmiş olmalı." Vig kaşlarını çatı. "Komutanlarım mı?"

"Komutanların mı? Ordudaki mi? Neydiniz? Tanrım, lütfen bana Hava Kuvvetleri'nden olduğunu söyleme," diye alay etti.

"Ben orduda değilim. Ya da Hava Kuvvetleri'nde. Ya da onun gibi bir şey. Amerikalı bile değilim. İsveçliyim."

Gözlerini kırıştırdı. "Öyle misin?"

"Dokuz yaşımdan beri buradayım ama sadece bir Kuzgun oldum. İsveçli bir Kuzgun."

"Ve bunun anlamı . . . ne demek? Aynen öyle."

Küçük bir gülümseme verdi. "Kimse sana bir şey söylemedi, değil mi?"

"Çok fazla bağırsık çağırış oldu. Tanrım, o kadar çok bağırsık çağırış oldu ki."

"Kuzgunlar, Kargalar, diğer Klanlar. . bizler Viking tanrılarının bu varoluş düzlemindeki insan temsilcileriyiz. Bizler tanrıların çekiçleriyiz. Bazıları tanrıların yumruğu da diyor ama bu bana hep *Caligula* filmini hatırlatıyor ve bu beni rahatsız ediyor. O yüzden ben çekiç diyorum. Biz tanrıların çekiçleriyiz."

"Öyle miyiz?"

Vig başıyla onayladı. "Evet, Kera. Öyleyiz."

"Tamam." Kera uzun bir nefes verdi. "Bu konuda çıldırmamaya çalışacağım." Vig onun korkmaya başladığını hissetmesine rağmen. Bunu onun yüzünde görebiliyordu.

Gözler.

Onun dikkatini dağıtmaya karar verdi. "Ee... orduda olduğumu nereden çıkardın?"

Yalan söylemeden önce gözlerini kaçırdı.

"Hiçbir şey." "Kera . . . sen çok kötü bir yalancısın."

"Şey ... saçın ... sakalın ... bazen şu cepli yeşil ceket giyiyorsun, asker gibi görünüyor."

"Sizin ordunuzda olmak için biraz pasaklı değil miyim?"

"Doğru. .. bilirsin ... birazcık kırılmadıysan." "Biraz mı?"

"Biliyorsun." Birden burnunu ovuşturdu. "Biraz ... çöküş yaşadım."

Vig bir adım geri çekildi. "Deli olduğumu mu düşündün?"

"Hayır," dedi hızla, yaklaşarak. "Muhtemel bir beyin hasarıyla birlikte küçük bir TSSB olduğumu düşündüm."

"Beyin hasarı mı?"

"Birkaç arkadaşımın başına geldi."

"Bu yüzden mi bazen paramı kabul etmiyorsun?" Yüzünü buruşturdu. "Ben de senin evsiz olduğumu sanıyordum."

Vig arka kapıdan gelen bir ses duydu ve arkasını döndüğünde Siggy'nin gizlice dışarı çıkmaya çalıştığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu takım arkadaşına.

"Sen beni fark etmeden uzaklaşmaya çalışıyorum." "Bunun için biraz geç."

"Evet . . . Biliyorum." Sonra Siggy bir kahkaha patlattı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

Dişlerini sıkkan Vig, Kera'ya geri döndü. "Yani bunca zamandır -" Evin önünden gelen bir kahkaha patlaması Vig'in cümlesinin geri kalanını kesti.

Vig bir nefes verdi. "Unut gitsin." "Vig-"

"Hayır. Buraya gelmenin bir sebebi var. Senin için yaptığım silahları görmek ister misin?" diye sordu Kera'ya.

"Benim için mi?"

"Onları daha yeni bitirdim. Onlara ihtiyacın olacağını

biliyordum." "Peki başka ne var?"

Kera, Vig Rundstöm'ün atölyesinin duvarlarını kaplayan muhteşem silahlara baktı. Küçük evinden çok uzakta olmayan ahşap bir bina.

"Ha?" "Başka ne var?"

"Başka ne?"

"Evsiz bir veteriner olduğuma inanmana başka ne sebep oldu?" "Binlerce metreden bakışın yardımcı olmadı."

"Bu benim savaş bakışım."

"Ama bunu kafede kullandın... savaşın olmadığı yerde."

"Onu sadece diğer sunucularda kullandım ki *seni* yakalasınlar ve bana hizmet edebilir." Omuz silkti. "İşe yaradı. Sadece ne kadar iyi olduğunu fark etmemiştim." "Sana Yaralılar Derneği'nin broşürlerini verip durduğumu fark etmedin mi?"

Savaşçı Projesi?"

"Sen bir gaziydin. Sadece para bağışlamamı istediğini sanıyordum."

"İstedin mi?"

"Evet. Çünkü bu değerli bir amaç ve ben de seni etkilemek istedim."

Kera saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Nasıl? Yaralı Savaşçılar'a para bağışladığını bana hiç söylememişken."

"*Eninde sonunda* sana söyleyeceğimi düşündüm." "Mükemmel plan."

Vig konuşmak için ağzını açtı ama sadece tiksinti dolu bir ses çıkardı, başını salladı ve büyük, ahşap bir dolaba doğru yürüdü.

Kera dudağını ısırды ve her şeyi nasıl bu kadar yanlış anladığını düşündü. Vig hakkında yani. Onun hakkında tamamen yanlışmıştı.

Kafeye geldiği son on ay boyunca onun çökmüş bir adam olduğunu düşünmüştü. Korumak için savaştığı hükümet ve toplum tarafından bir kenara atılmış ve unutulmuş bir başka gazi.

Oysa o hiç de öyle değildi. Ve bunu bilmek ... onunla ilgili her şeyi değiştirdi. Onu nasıl gördüğü hakkında.

Başka bir deyişle, birdenbire adamı bir sığır eti gibi değerlendirmeye başlamıştı. Birinci sınıf sığır eti.

Vig, daha fazla silahla dolu bir dolaptan bir şey çıkardı, her birinin üzerinde bir isim yazan bir kağıt parçası vardı. Büyük bir masaya doğru yürüdü ve üzerine deri bir kılıf yerleştirdi.

Eliyle işaret etti ve Kera kılıfın etrafına sarılmış deri ipi çözüp açtı. İki siyah sap vardı ve birini kavrayarak silahı dışarı çıkardı.

Silahlı havaya kaldırdı. Bu çok uzun saplı bir hançerdi ve on inçlik ince bir bıçağı vardı. Metalin üzerine garip semboller işlenmişti.

"Kılıfı bileğinize takıyorsunuz," diye açıkladı Vig. "Savaş sırasında silahı çekiyorsun."

"Güzelmış," dedi ona gülümseyerek. "Yine de bir 45'liği tercih ederdim. Glock'ların gerçek bir hayranıyım. Elime mükemmel oturuyorlar. Şaşırtıcı derecede uzun parmaklarım var. Aynı zamanda bir silah ustası da değilsiniz, değil mi?"

"Klanlar silah kullanmaz."

"Ne kadar da Amerikan karşıtı. Ama *ben* Amerikalıyım."

"Belki de bunu söylemenin daha iyi bir yolu ... silah kullanmamıza izin verilmemesi." "Peki, bu aptalca fikri kim ortaya attı?"

"Tanrılar. Onlar biraz eski kafalı. Uçlu silahları ve çekiçleri severler." Vig duvarlarını kaplayan eşyaları işaret etti. "Ben bu konuda uzmanım. Tüm Klanlarla ticaret yapıyorum. Resmi olmayanlarla bile."

"Peki resmi Klanlar hangileri ve resmi olmayanlar hangileri?"

Vig'in başı yana eğildi. "Kız kardeşlerin sana bu hayat hakkında ne öğretti?"

"Yirmi saat içinde mi? Boşanma her yerde aynıdır. Ben saf kötü değilim. Pitbullar sigorta kapsamında değil. Ve bence inanılmaz derecede düzensizler, ama bu sadece benim gözlemimdi. Kimse bir şey söylemedi."

"Akıl hocanız kim?"

"Akıl hocam mı? Maalesef, sanırım kıvılcı saçlı olan." Kera bıçağı kaldırdı. "Bunu gerçekten bir dövüşte kullanmak zorunda mıyım?"

"Beğenmedin mi?"

"Muhteşem bir şey. Ve dekorasyon için duvarda asılı olmalı."

"Bu ölümcül." İkinci bıçağı eline aldı, ucunu kendi boğazına dokundurdu. "Arkadan saldır, burayı ve burayı kes. Ya da"-bıçağı kollarının altındaki ve uyluklarının iç kısmındaki noktalara doğrulttu-"burayı ve burayı. Ama eğer bir sebepten dolayı acı çekmelerini istiyorsan, onları buradan kesebilirsin," dedi ve bıçağı karnının alt kısmında gezdirdi.

"Ne... bana ne söylüyorsun?" diye sordu Kera. "Neden bana birinin bağırsaklarını nasıl deşeceğini gösteriyorsun?"

"Sence neden?"

Kera'nın vücudunu soğuk bir ter kapladı ve aniden migreni tutacakmış gibi başının döndüğünü hissetti.

Kera gözlerini kapadı, aniden içine dolan paniği kontrol etmek için çok uğraştı. Aslında panik, Vig "tanrıların çekiçleri" olmaktan bahsetmeye başladığı anda şiddetlenmeye başlamıştı ama şimdi panik tam anlamıyla patlamıştı ve onu alaşağı etmek üzereydi.

"Bana ne diyorsun, Vig?" Kera sonunda talep etti. "Viking tanrıları için bir tür katil olmak üzere geri getirildiğimi mi?"

"Katil değil. Tanrı onaylı bir katil. Arada fark var."

"*Nasıl bir fark var?*"

"Kera-"

"Bakın, ben bir denizciyim. İçeri girerim, düzeni sağlarım, *gerekirse* zarar veririm." "Gerekli olacak."

"Bu da ne demek oluyor?"

Bir adım daha yaklaştı, belki de çok yaklaştı. "Şunu anlamalısın ki, düzeni sağlamak için Kargaları çağırılmazlar. Bunun için başka Klanları var. Kuzgunlar var. Kargaları sadece tek bir şey için çağırıyorlar, Kera. Odadaki herkesi öldürmek için."

"Özür dilerim. . . ne?"

"Çünkü onlar Kargalar," dedi ciddiyetle, "ve onlar ölümün habercileridir."

Erin, Rundstöm'ün atölyesinin dışındaki ağaçta oturuyordu. Asılı bacaklarının altında, çıplak ayağının topuyla kafasına tekme atmaya devam ettiği Engstrom vardı. Bunu bir süredir yapıyordu ama Engstrom şimdiye kadar bir şey söylememişti. Belli ki bu onu rahatsız ediyordu, bu yüzden yapıyordu. Ama adam patlamadan önce bunu ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordu.

Üstündeki bir dalda oturan Rolf Landvik omzuna hafifçe vurdu.

Dur, diye bağırdı ona.

Hayır, diye karşılık verdi. Sonra ekledi: *Yap beni.*

Engstrom arkasına uzanıp çıplak bacağını yakaladığında ve onu ters çevirdiğinde, Landvik sinirlenmiş bir şekilde ona doğru dönmüştü.

Erin dalı elleriyle kavramıştı ve ona sekiz yaşına kadar üzerinde antrenman yaptığı düzensiz çubuklardan biri gibi davranıyordu. Bacaklarını dalın altına ve üstüne getirene kadar dalın altında döndükten sonra ellerini değiştirdi. Engstrom'la yüzleşti ve bacaklarını onun iri göğsüne çarpabilmek için aşağı indirdi.

Bir adım geri atmasına rağmen, hâlâ duvara çarpmış gibi hissediyordu. Ama Erin yine de kıcını tekrar dalın üzerine koymak için dönmeyi başardı

sırf büyük Viking'e sırtabilmek için. Adamın canını çok sıkmişti.

Gözleri kısıldı ve ona doğru bir adım attı, muhtemelen onu yere sürükleyecekti ya da en azından bunu deneyecekti ama atölyenin kapısı çekilerek açıldı ve Kera dışarı fırladı, Rundstöm de hemen arkasından.

"Kera, bekle!"

Yeni kız ağaçlara ulaşmayı başardı ve orada eğilip midesinde ne varsa kusmaya başladı.

Erin ağaçtan aşağı atladı ve Rundstöm'e doğru yürüdü. "Ne yaptın sen?" diye hırladı, Rundstöm'ün vahşi Viking yöntemleriyle onu ölümüne korkuttuğundan endişeleniyordu.

"Ona gerçeği söyledim," diye cevap verdi. "Ondan ne beklendiğini söyledim. Hepimizden bekleneni."

"Bunu neden yaptın?" Annalisa sordu. "Eninde sonunda öğrenmesi gerekiyordu."

"Henüz değil."

Erin sabırla, "Biz siz değiliz," diye açıkladı. "Bu bokun içine doğmadık. Buraya ölümden sürüklendik. Ve bazı insanlar için bunu kolaylaştırmak gerekir. Onun yumuşatılmaya ihtiyacı var. Hâlâ kendini denizci sanıyor."

"Ben bir denizciyim!" Watson tüm o ağırlığın arasında havladı.

"O ilk hayatındaydı, kıymetlim. Şimdi bir Karga'sın. Bunu kabullen artık."

"Silah istedi," dedi Rundstöm Erin'e.

"Tabii ki silah istiyordu. Buraya ilk geldiğimde *ben* de silah istemiştim. Şuradaki Maeve roketatar istedi."

Maeve bunun üzerine başını salladı. "Tüm hastalıklarıyla birlikte insanlara çok yakın olmaktan rahatsızım."

"Ama sonunda, daha ileri teknoloji yerine uç silahlar kullanmamızı tercih eden tanrılar için sözleşmeli katiller olduğumuzu öğrendik. Kabullenmesi kolay bir şey değil, özellikle de bazı iyi kalpli insanlar için. Ama eninde sonunda anlayacaktır."

"İyi kalpli biri mi?" Watson, Maeve'in dokunmak zorunda kalmamaları için kolunu uzattığı bir mendili alırken sordu - çünkü Kera'nın mevcut hastalığı sadece panik değil, *her şey* olabilirdi.

"Nasıl öldün sen?" Annalisa sordu.

Watson ağzını sildi, gözleri kendisine bakan herkesi süzdü ve sonunda itiraf etti: "Kafenin arkasındaki bu adam pezevenklik yaptığı kız arkadaşını dövüyordu. Kız on altı yaşında bile değildi ve adam

parasını almaya çalışıyordu. Ona durmasını söylemeye çalıştım ama fırsat bulamadan kasap bıçağını göğsüme sapladı."

Annalisa başıyla onayladı. "Evet. İyi kalpli iki ayakkabı."

"Hiçbir şey yapmaz mıydın?" Watson sordu.

"Hayır. Elbette, bir Karga olmadan önce tam bir sosyopattım. Yani, bir adli psikolog bana sosyopat *teşhisi* koydu."

Watson biraz arkasına yaslandı ve ağaca yaslandı. "Tamam ama hepimiz sosyopatlığın gerçek bir tedavisi olmadığını biliyoruz, değil mi?"

"Bir tanrı size"-Annalisa parmaklarıyla tırnak işareti yaptı-" 'duygular' verdiğinde var. Skuld'u bugüne kadar affetmedim."

"Burada olduğu ilk hafta," dedi Maeve küçük bir sırtıtsla, "tek yaptığı ağlamak, ağlamak ve ağlamaktı."

"Kesinlikle." Dudaklarını büzen Annalisa başını salladı. "Hayır. Bu konuda onu affetmeyeceğim."

"Bak," dedi Watson usulca, "etrafta dolaşıp insanları öldüremem."

Erin onunla yüzleşti. "Sanki masum bir ruhun evine gizlice girip onları bok ve kıkırdama için öldürecekmişiz gibi davranıyorsun. Yaptığımız şey bu değil. Kargalar kapınıza geldiğinde... bunun nedeni *gerçekten* sıçıp batırmış olmanızdır. Çünkü kanatlı bir kaltak tarafından boğazınızın kesilmemesi için hakkınızı kaybettiniz."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Watson sordu. "Çünkü öyle değil."

Erin tartışmaya başladı ama Watson elini sallayarak onun sözünü kesti. "Unutun bunu. Skuld'a bir söz verdim ve bir Amerikalı ve bir denizci olarak taahhütlerimi yerine getiriyorum-"

"Oy," diye mırıldandı Erin.

"-ama başka şeyler de yapabilirim. Aslında ne yapacağımı biliyorum. Deniz Piyadeleri'nde yaptığım şeyi yapacağım. Her şeyi organize edeceğim."

Uh-oh.

"İşler o şekilde yürümüyor tatlım," diye açıkladı Maeve. "Asla öyle yürümez. Bir işe girersin, o işi yaparsın."

"Kanatlarım henüz çıkmadı. Belki de hiç çıkmayacaklar." Watson sert bir ifadeyle Erin'e baktı. "Asla. Ama onlar çıkana kadar. Bu kadın grubunu gurur duyabileceğiniz bir şeye dönüştürebilirim. Ve yapacağım şey de bu."

Erin yeni kızın uzaklaşmasını izledi. Tamamen hayalperestti ama bu şaşırtıcı değildi. Kızların birçoğu Karga olmanın gerçek anlamını kavramadan önce gerçeklikle küçük kopuşlar yaşadı. Yine de bir sorun vardı,

bu kızın diğer kızlar gibi olmamasıydı. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca odasında oturup kendine acımayacaktı. Hayır. Bu kız görevi olan bir yenta'ydı.

Ve Erin'in kişisel kâbusuydu.

"Bir şeyler yapmalısın," diye fısıldadı Annalisa Erin'e.

"Evet. Biliyorum."

"Al." Rundstöm, Watson için yaptığı bıçakları Erin'in eline tutuşturdu.

"Bunun için üzgünüm."

"Evet, bize yardım etmedin."

"Kuzgunlar geri çekilmez. Biz sadece sizi içeri atarız."

Erin, Maeve ve Annalisa ile birlikte arabaya doğru yöneldi. "Ne yapacaksınız? Maeve sordu.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Kuzgun haklı. Bu seferkiyle onu bir boka alıştıramayız."

"Eminim Chloe bu konuda yardımcı olabilir. O da 'yumuşatmaktan' nefret eder."

"Doğru. Ama her şeyin bir sırası var. İyi yağlanmış bir askeri makine olmak istemiyorsak, ki sizi bilmem ama ben istemiyorum, onun kanatlarını çıkarmamız gerekecek."

"Nasıl?" Annalisa sordu. "Benim kanatlarımın çıkması altı ay sürdü."

"Benim bir yılımı aldı," diye araya girdi Maeve.

"Çünkü sen her gün hastaneye ve doktor randevularına koşturmakla meşguldün."

"Alerjim vardı!"

Erin susturmak için elini Maeve'in yüzüne doğru kaldırdı. "Bunu duymak istemiyorum."

Erin arabaya yaklaşırken yavaşladı. Watson arabanın yanında durmuş, gergin enerjisiyle kafese kapatılmış bir kedi gibi arabanın etrafında volta atıyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Yeni kızı bana bırak," diye söz verdi Erin. "Ben hallederim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kadınların Kuş Evi olarak adlandırdıkları yere farklı bir yoldan döndüler, Pasifik Sahil Otoyolu'ndan işaretlenmemiş, gizli bir yola saptılar. Kera ilk başta bunun garip bir toprak yol olduğunu düşündü ama sonra bunun aşırı uzun bir araba yolu olduğunu fark etti. Toprak yol yaklaşık yarım mil sonra asfalt bir yola dönüştü. Birkaç kamera onlara odaklandıktan sonra yavaşça açılan büyük demir kapılara yanaştılar.

Kera "Arabayı durdur" diyene kadar eve yaklaşarak ilerlediler. Amsel arabayı durdurdu. "Ne?"

Kera gördüğünü sandığı şeyi gördüğünden emin değildi, bu yüzden arabanın kapısını iterek açtı ve SUV'den indi. Geçtikleri büyük tabelaya ulaşana kadar birkaç metre geri yürüdü. Diğer kargalar da ona katılana kadar tabelaya baktı.

"Sorun nedir?" Annalisa sordu. "Dev Adımlar mı?"

"Sağlıklı bir yaşama giden patika yolunuz," diye duyurdu Amsel. "Kulağa bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinin adı gibi geliyor."

"Bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinin adı."

Kera sarsılarak diğer kadınlarla yüzleşti. "Bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde mi yaşıyorum?"

"Sadece uyuşturucu değil," diye ekledi Maeve. "Alkol bağımlılığı, yeme bozuklukları ve seks bağımlılığını da tedavi ediyoruz."

"Hepiniz bağımlı mısınız?"

Maeve kaşlarını çatı. "Hayır, tabii ki değil. Bu fikre nereden kapıldınız?" "Bana bu fikri ne verdi? *Bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde yaşıyoruz!*"

Ellerini kaldıran Maeve geri adım attı. "Vay canına, benim için biraz fazla gerginleşıyorsun."

"Herkes sakın olsun." Amsel iç çekti. "Düşün, yeni kız. Hayatın her kesiminden bir grup kadını dikkat çekmeden nasıl bir araya getirirsin? Rehabilitasyon merkezi olarak, işte böyle."

"Ve burası merkezlerimizden sadece biri değil. Beverly Hills'teki ve Half Moon Bay'deki de dahil olmak üzere Amerika'da altı merkezimiz var."

"İsviçre'de bir merkez açtık ve geçen yıl da Aruba'da bir merkez açtık."

"Ama neden?" Kera sordu.

"Bağımlı insanları tedavi etmek için." "Çok zengin insanlar," diye ekledi Maeve. "Bunun sadece bir kılıf olduğunu sanıyordum."

"Tedavimizle dünyaca tanınan bir kılıf."

Arabaya doğru yürürlerken Annalisa, "Bizim için çalışan en iyi psikiyatristlerden, psikologlardan ve bağımlılık uzmanlarından bazıları var," diye açıkladı. "Sadece *burada* onlara yardım etmiyoruz."

"Gerçi bağımlıların hepsi buraya gelmek istiyor." Maeve güldü. "Onlara hayır dediğimizde de tehditler savuruyorlar."

"Neden?"

"Çünkü giremedikleri tek yer burası. Ağrı kesici haplarla kafayı bulmuş bir süperstar şarkıcıyı kızdırmak mı istiyorsunuz? Onlara bir şeye sahip olamayacaklarını söyleyin."

"Ama kanatları olmadığı ve kendilerini bir Viking tanrısına adamadıkları sürece buraya giremezler."

Kera tekrar cipe bindi. "Bu yanlış görünüyor."

"Neden?" Amsel emniyet kemerini takarak sordu. "ABD'deki en iyi iyileşme oranlarından birine sahibiz. *Burada*, Malibu'da iyileşmiyorlar. Ve inanılmaz derecede düşük bir nüksetme oranı var."

"Peki ya buraya gelmeye gücü yetmeyen bağımlılar?"

"Onlar ne olacak?" Maeve arka koltuktan sordu.

"Bakın." Amsel cipi çalıştırdı, "dünyanın icabına bakamayız." "En azından bedavaya değil."

"Çok doğru. İnsanın hayatını bir Viking tanrıçası için yaşaması hiç de ucuz değil."

"Ayrıca," diye araya girdi Annalisa, "Giant Strides diğer hayır kurumlarına çok para bağışlıyor."

"İndirim için mi?"

"Parayı hayır kurumları alıyor, değil mi?" "Senin asıl derdin ne?" Amsel sordu.

"İnsanların uyuşturucu sorunum olduğunu düşünmesini istemiyorum." "Tabii ki düşünmezler."

"Düşünmezler mi?"

Amsel ona baktı. "Burada hasta olamayacak kadar fakirsin."

Maeve telefonuna odaklanırken, "Buraya paran yetmez," dedi.

Amsel tekrar araba yolundan aşağı inmeye başladı. "İnsanlara burada hasta bakıcı olarak çalıştığını söyle -eğer biri sorarsa, ki pek arkadaş canlısı olmadığın için soracaklarını sanmıyorum-. İri yarı eski bir deniz piyadesisin... inanırlar."

"Peki ya kafeye geri döndüğümde?" Kera sordu. "Neden kafeye geri dönesin ki?"

"Çünkü gerçek bir işe ihtiyacım var. ?"

"O zaman bir tane bul. Gerçekten yapmak istediğin bir şey."

"Kargalar eğitimin ya da ek eğitimin için ödeme yapacaktır. Ya da bir ofise ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa sana ayarlayacaklardır."

Kera tekrar Annalisa'ya baktı. "Ayarlayacaklar mı?"

"Tatlım, bu senin *ikinci* hayatın, yani seni en başta öldüren berbat ilk hayatına geri dönmeyeceksin. Bunun yerine, bu *yeni* hayattan en iyi şekilde yararlan."

"Daha önce ne yapıyordun?"

"Size söyledim. Ben bir sosyopattım. Bana hızlı para kazandıran ve insanların yaşama isteğini yok eden her şey benim işimdi. Bu işte gerçekten iyiydim."

"Peki ya şimdi?"

"Adli psikolog."

Kera aval aval baktığını biliyordu ama... gerçekten mi?

"Biliyorum," dedi Annalisa gülümseyerek. "Ama sosyopatik zihnin işleyişini gerçekten anlayan biri varsa o da benim. LAPD ile sürekli çalışıyorum." Bir an durdu ve pencereden dışarı baktı. Sonra eğildi ve fısıldadı, "Bazen, eski hayatımı biraz özlediğimde, sosyopatların kafalarını karıştırıyorum. Bazen kendime engel olamıyorum. Çok dangalak olabiliyorlar. Yine de bu muhtemelen biraz kendinden nefret etmektir."

Kera başını salladı. "Elbette."

"Eğer ne yapmak istediğini bilmiyorsan," diye önerdi Maeve, "her zaman diğer kliniklerimizden birinde çalışabilirsin. Zor bir iş değil. Sadece bağımlıların kendi"-parmaklarıyla tırnak işareti yaptı-" 'kişisel gerçekleri' hakkında konuşmaları ve Mountain Dew bittiğinde histerikleşmeleri."

"Mountain Dew?"

"Hayranları gibi görünüyorlar."

"Diyet kola ve Doritos da seviyorlar." Annalisa pencereden dışarı baktı.
"Doritos'u hiç alamıyorum ama."

Amsel arabayı evin önünde durdurdu ve içini çekti. "Oh be. Yine saldırdılar. Chloe çok kızacak."

"Kime?"

"Şu saçma sapan mahalle komitesi."

Kera, Amsel'in görüş alanını takip etti ve kapıya kalın bir zarf yapıştırıldığını gördü.

"Nedir o?" diye sordu. "Daha fazla şikâyet."

"Tek yaptıkları şikayet etmek," diye ekledi Annalisa. "Ama son bir yıldır kontrolden çıkmaya başladı."

Maeve yine parmaklarının ucuyla çenesinin altındaki bezeleri hissederek, "Sanırım ateşim var," diye ekledi.

Amsel gözlerini devirdi, başını salladı ve cipten indi.

Zarfı kapıdan **ç e k t i k t e n** sonra, hepsi orada durup kapalı malzemelere baktılar.

"Vahşi hayvanlar mı?" Kera sordu. "Sizin vahşi hayvanlarınız mı var?" "Hayır."

Kera başını eğdi ve Amsel'e uzun uzun baktı. "Emin misin?" "Evet, eminim."

"Ve kargalar sayılmaz," dedi Annalisa hemen. "Kuş kargası. Biz karga değiliz. Onlar bize gelir. Onları tuzağa düşürüp buraya sürüklemiyoruz." "Ama kasaba onlardan nefret ediyor," dedi Erin. "Her şeye sığıyorlar. İnsanların

arabaları, evleri ... kafaları. Hepsi çete için sadece bir hedef." "Ama bunu bize yapmazlar. Çok sadıklar."

"Sadece burada mı takılıyorlar?"

"Evet. Gel için ve yoldaşlık, kal için ve hiç bitmeyen eğlence."

Kera buna kıkırdadı, ta ki ön kapı hızla açılana kadar. Chloe orada durmuş, onlara bakıyordu.

"Peki bu ne?" diye sordu. "Bir şey değil-"

Chloe kâğıtları Amsel'in elinden kaptı ve hızla inceledi. "Oh, harika. Geri döndüler."

"Belki de Tessa'nın ya da Kuzgun Yaşlılardan birinin halletmesine izin vermelisin-"

"Hayır, hayır. Ben halledebilecekken Raven'ın aşağılık bir avukatının halletmesine ihtiyacım yok."

"Teslim etmen gereken bir kitabın yok mu?" Amsel kâğıtları kavrayıp Chloe'nin elinden almaya çalışırken sordu.

"Kitap bekleyebilir!" Chloe hırladı, kâğıtları elinden çekip aldı ve yürüdü.

"Böyle diyor," dedi Amsel, "ta ki editörü arayıp kitabın nerede olduğunu sorana kadar, sonra da çılgına dönüp hepimizi cehennem sarmalına sürükleyene kadar."

"Bunu duydum!" Chloe dev evin içinde bir yerde bir kapıyı çarpmadan önce bağırdı.

"Yani bu yeni bir şey değil mi?" Kera sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Annalisa. "Buradaki zengin insanlar gitmemizi istiyor.

Bizden nefret ediyorlar."

Maeve ayakkabılarını çıkarıp ön kapının yanına bıraktı. "Sadece varlığımızla bile evlerinin değerini düşürdüğümüze inanıyorlar." Mutfağa doğru yöneldi. "Sanırım milyonlarca dolarlık evlerinin yakınında bu kadar çok kahverengi insanın yaşamasından rahatsız oluyorlar."

"Hiç adil değil," diye seslendi Amsel ona, sonra da Kera'ya, "Benden de nefret ediyorlar," dedi.

"Belki de yakınlarında bir grup uyuşturucu bağımlısının yaşadığını düşündükleri için mutlu değillerdir."

"Zengin uyuşturucu bağımlıları. Buralarda eski ayaktakımı yok ki."

"Konuşurken kendini bile duyuyor musun?"

Amsel güldü. "Evet, duyuyorum."

Kadın uzaklaştı ve Kera, Annalisa'nın da çoktan gittiğini, Kera'yı orada tek başına, hiçbir şey yapmadan bıraktığını fark etti.

Dürüst olmak gerekirse, onu en çok rahatsız eden şey yapacak bir şeyinin olmamasıydı. Böylece Kera bunu düzeltmek için yola koyuldu.

Katja "Kat" Rundstöm atını aşağıya doğru sürdü ve kanatlarından kaçınmak için elinden geleni yaptı. Alfgeir'i çok seviyordu ve uzun bacaklarıyla annesinin yanından sendeleyerek uzaklaşacak kadar büyüdüğünden beri onu yetiştiriyordu. Ama o biraz boktan biri olabiliyordu. Kanatlarını masum bir insanın üzerine açıp onu yere sermekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Sonra başını geriye atar ve kişneyerek gülerdi. Hiç hoş değildi.

"Hey, Kat!"

Bir Valkyrie arkadaşı Kat ve Alfgeir'e doğru koştu.

"Kanatlar," diye uyardı Kat ve Klan'daki kız kardeşi vurulmamak için tam zamanında geri sıçradı.

"Tam bir piç kurusu."

Kat sıırttı. "Ne oldu?"

"Kardeşinin takip ettiği kızı tanıyor musun?"

Kat kısa bir süre gözlerini kapadı. Ağabeyi tanıdığı en tatlı adamdı ama Klanlar arasındaki en kötü şöhetlerden birine sahipti. Bazılarının aksine, Ludvig Rundstöm her zaman savaştaki benliğiyle günlük benliğini birbirinden ayırabilmişti. Bu dünyalar onun için kesişmiyordu. Asla. Yani savaş meydanında önüne çıkan her şeyi yok ettiğini gördükleri adamla, küçük bir kafeci kıza aşık olan adam aynı adam değildi.

"Onu takip etmiyordu."

"Kahveden nefret ettiğini sanıyordum. Yine de her gün onun kahve dükkanına gidiyor." "Kahveye tahammül ediyor ve kız ona ayı pençesi veriyor."

"Ona neden ayı pençesi verdiğini biliyor musun?"

Kat kaşlarını hafifçe çatarak döndü. "Hayır.

Neden?"

"Çünkü onun şizofrenik bir evsiz gazi olduğunu düşünüyordu ve aslında sadece ona iyi davranıyordu çünkü iyi bir insan gibi görünüyordu. Ve eski bir denizci, yani, bilirsiniz, kendi türüne sadık kalıyordu, sanırım."

Kat ürperdi. "Emin misin?"

"Rolf az önce söyledi. Bir yandan da gülüyordu."

"Gidip onu kontrol etsem iyi olacak." Valkyrie arkadaşına fırçayı uzattı. "Benim için bitirebilir misin?"

"Kanatlarıyla bana vuracak mı?"

"Eğer yeterince hızlı hareket etmezsen." Kat atı boynundan öptü ve kulağına "Uslu dur" diye fısıldadı.

Kat ahırdan çıkıp kardeşinin Kuzgun arazisindeki küçük evine doğru yürürken Klan kardeşinin çığlığını duydu ve tam zamanında dönüp arkadaşının kış üstü bir çamur birikintisine düştüğünü gördü. En azından çamur olduğunu umuyordu.

Kat atına ters ters baktı. "Neyin var senin?"

Alfgeir koca kafasını salladı, güzel siyah yelesi sağa sola savrulurken ön sol toynağını yere vurup histerik bir şekilde kişnedi.

Çok açık bir şekilde gülüyordu.

Şaşırtıcı derecede hassas olan kardeşine odaklanmaya karar veren Kat, hızla uzaklaştı ve kardeşinin evine gitti.

Kuzgun Büyükleri'nin Vig için özel olarak inşa ettikleri küçük, sevimli bir evdi çünkü o tek kelimeyle korkutucuydu. Genç Kuzgunları korkutuyor ve yaşlıları rahatsız ediyordu. Ama ona ihtiyaçları vardı. O en iyi savaşçılarından biriydi. O ve Stieg Engstrom. Ama Stieg her şeyden o kadar şikâyetçiydi ki diğer Kuzgunları biraz daha az korkutuyordu. Vig, babaları gibi, hiçbir zaman çok konuşan biri olmamıştı. Küçük, kızgın görünümlü bir dağ gibi inşa edilmiş sessiz bir düşünürdü. Ama o kadar tatlıydı ki.

Ağabeyini çok severdi. Hep sevdi. Ve yıllarca birbirlerinin sahip olduğu tek şey olmuşlardı. Kat çok az hatırlasa da, o henüz beş, Vig ise sekiz yaşındayken ailelerinden alınmışlardı. Bu alışılmadık bir durum değildi. Kuzgunların ve Valkyrielerin çoğu, Eski Yol'da eğitilebilmeleri için küçük yaşta ailelerinden alınmıştı. Rundstöm çocukları için farklı olan şey, eğitim için sadece Stockholm Kuzgunları ve Valkyrieleri'ne götürülmemiş, İsveç'ten Amerika'ya gönderilmiş olmalarıydı. Ailelerini tekrar gördüler mi? Tabii ki görüyorlardı. Yılda birkaç kez, ama yine de travmatikti. Yine de Kat'in Vig'i vardı. Onu korumuş, korktuğunda kucağına almış, kimsenin ona sataşmasına izin vermemişti. Ve on altı yaşındayken ilk erkek arkadaşı . . . ? Öğrendiğinde Vig'in ona yaptıklarından dolayı hala topallıyordu.

Ağabeyi olarak Vig Kat'in her şeyiyle ilgilenmişti, bu yüzden Kat kendini hiç yalnız hissetmemişti. Ama aynı şeyi onun için söyleyemezdi. Elbette her zaman onun yanındaydı ama aynı zamanda onun "küçük" kız kardeşiydi. Aklına göre onu koruması gerekiyordu, tam tersi değil.

O ilk yıllarda, çok yalnız, çok üzgün, çok yersiz görünmemek için çok uğraştı. Şimdi bile, eğer dinlerseniz, İngilizcesinin aksanlı olduğunu duyabilirdiniz. Televizyonu yoktu - aptalca olduklarını ve insanın beynini boşa harcadıklarını düşünüyordu. Video oyunları oynamazdı, sadece satranç oynardı. Kart oyunlarını severdi, ama bunun nedeni yüzünün okunamaz olmasıydı. Bu onu harika bir poker oyuncusu yapmıştı.

Çok okurdu, ama çoğunlukla en karanlık kitapları. Ne kadar karanlık o kadar iyi.

Elbette yıllar içinde birileriyle çıkmıştı ama Kat'in ağabeyi için yeterince iyi olacağını düşündüğü hiçbir kız olmamıştı. Kızların çoğu da Vig'in tehlikeli görünüşünden hoşlanan gotik tiplerdi.

anlayamadılar. Onu anlamıyorlardı ve Kat'in endişelendiği kadarıyla hiçbiri gerçekten anlamaya çalışmamıştı.

Sonra Kat, Vig'in Los Angeles'taki bir kafede bir kıza aşık olduğuna dair söylentiler duymaya başladı. Vig'in yolunun çok dışında olan bir kahve dükkânıydı ama yine de her gün sabahları ayı pençesi ve kahve almak için oraya gidiyordu. Sırf onu görebilmek için. Ve ağabeyini tanıdığı için, ona çıkma teklif edecek cesareti toplayabilmek için. Çoğu kız, o tuhaf, gotik olanlar, ona çıkma teklif ederdi, bu yüzden Vig'in fazla uğraşmasına gerek kalmazdı.

Ama bu kızın diğerlerinden farklı olduğu düşünülüyordu. Kat öyle ummuştu. Kardeşi her şeyin en iyisini hak ediyordu. En iyisini.

Sonra, yaklaşık iki gün önce, sadece kızın öldürüldüğünü duymakla kalmamıştı, ki bu yeterince tuhaf ve trajikti ... ama bir Karga olarak geri getirilmişti.

Bir Karga.

Bu tesadüfen olmamıştı. Ve Kat, Vig'in bu işte parmağı olduğunu sormadan biliyordu. Kuzgunlar ya da diğer Klanlar arasında ona hiç dost kazandırmayacak -kimse Kargaları gerçekten sevmezdi- ama aynı zamanda Odin'le başını derde sokacak bir hamle. Vig'in bir şeye ihtiyacı olursa, Odin'e gitmeliydi. Her zaman. Ama Kat, Vig'in neden Skuld'a gittiğini biliyordu. Çünkü bu kızın soyu Norveç kıyılarına kadar takip edilemediği sürece, Odin'in ona ihtiyacı olmayacaktı. Bu yüzden kız son nefesini verirken ağabeyi başka bir plan yapmış olmalıydı. Skuld onun tek seçeneği idi ve onu seçti.

Kat ağabeyinin evinin hiç kilitlenmeyen kapısını açtı ve oturma odasına girdi. Orada Stieg Engstrom ve Siggy Kaspersen'i ağabeyinin kanepesinde oturmuş, devasa televizyonda video oyunları oynarken buldu.

"Bu da nereden çıktı?" diye televizyonu sordu. "Onun için aldık."

"Kardeşim televizyon ya da video oyunları istemiyor. Dokuz farklı dilde kitap okuyor."

"Evet," dedi Stieg. "Bu bizim için pek işe yaramıyordu."

"İşe yaramıyor muydu? ?" Kat durdu. Bu iki salakla tartışmaya giremezdi.

Vig, Kuzgun kardeşlerinin evinde takılmasına aldırmaıabilirdi çünkü çoğu erkek gibi o da etrafında onu emen başka erkeklerin olmasına tahammül edebilirdi. Ama Kat bir kadındı ve daha da önemlisi bir Valkyrie'ydi. Bunların hiçbirine sabrı yoktu.

"Dışarı," diye emretti.

"Tamam, tamam," dedi Siggy. "Şu oyunu bitirelim artık. Tayvan'daki bu on yaşındaki çocuğun kıcını tekmeliyoruz. Bu oldukça komik."

Tiksinen Kat kanepenin arkasına yaslandı ve ellerini birbirine sürttü. "Peki Valhalla'ya ilk hanginiz gitmek istiyor? Eminim Odin sizi daha sonra değil de şimdi ağırlamaktan büyük mutluluk duyacaktır."

Her iki aptal da koltuktan fırlayıp kapıdan çıktı.

Kat televizyonu kapattı ve kardeşinin yatak odasına girdi. Büyük boy yatakta yüzüstü yatıyordu, başının arkasında bir yastık vardı. Her şeyi engellemek için yaptığı zayıf girişim.

Evet. Bazı şeyler değişmiyordu. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Kat yatağa tırmandı ve ağabeyinin sırtına bağdaş kurarak oturdu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi ona.

Tamam, gerçekten üzgündü. Bunu anlayabiliyordu çünkü onunla İsveççe konuşuyordu. Sadece aileleri ziyarete geldiğinde ya da onlar bilmeden insanlar hakkında konuşmak istediklerinde bu şekilde konuşturlardı. Kabaydı ama Kat bunu seviyordu. Kardeşinin bir Kuzgun ve kendisinin de bir Valkyrie olmasını seviyordu. Tanrılarla doğrudan bağlantıları olmasını seviyordu. Hayatını seviyordu. Memleketini ve ailesiyle birlikte büyümeyi hâlâ özleyorsa da İsveç'in kışlarını özlemiyordu. Hiçbir şey onu Los Angeles Şubat'ının ortasında rahatça minik şortlar ve kesik tişörtler giyebilmek kadar eğlendiremezdi.

En iyisi. Şey. Hiç.

"Hadi ama, ağabey. Bana her şeyi anlatman gerektiğini biliyorsun, böylece ben de-"

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Evet, ama aynı zamanda kendini daha iyi hissetmeni sağlar. Ağabeyimin üzgün olmasından hoşlanmıyorum."

"Benim psikopat olduğumu düşünüyor."

"Takip ettiğin kız mı?"

"Onu takip etmiyordum. Sadece onun ayı pençelerinden hoşlanıyordum." Kat ürperdi. Yüksek sesle söyleyince kulağa çok tuhaf geliyordu.

"Ama seni hatırladı mı?"

"Beni gördüğünde sarıldı ve 'teşekkür ederim' dedi. "

"Sarılmak!" Onun tişörtlü sırtını okşadı. "Bu çok iyi!"

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim' diyen bir sarılma. 'Kanatlı bebeklerini istiyorum' kucaklaması değil. "

"Awww, tatlım. Öncelikle, ikimiz de biliyoruz ki Odin, ataları olması gerektiği gibi yağma ve tecavüz etmeyen biriyle kanatlı bebekler yapmana izin vermez. Ve ikincisi. Sarılmak sarılmaktır. Bu bir başlangıç noktası. Her zaman çok olumsuzsun!"

"Kadın bende beyin travmasına bağlı şizofreni olduğunu düşündü. Bunun doğru terim olduğundan bile emin değilim ama temelde bende olduğunu düşündüğü şey buydu."

"Eğer benim ve Valkyrie'lerin saçını kesmemize ve sakalınla ilgilenmemize izin verirsen
-"

" Hayır."

"Kızların nazik olacağını biliyorsun."

"Valkyrie'ler bu kelimenin anlamını bilmiyor ve ben sakalımı seviyorum. Ve saçımı."

"İyi ama burası sekizinci yüzyıl olmadığına göre, insanların zaman zaman deli gibi görüldüğünü düşünmesini beklemen gerekecek."

"Bu da ne demek oluyor?"

"O büyük bütçeli Viking filmi için seni işe almak için aylarca uğraşan casting direktörünü hatırlıyor musun? Şehrin her yerinde seni kovaladı, imzalamaya çalıştı, altı rakamlı anlaşmalar ve kendi karavanını teklif etti, başrolün arkasında Viking olmaktan başka bir şey yapmayan bir adamı oynayacak olmana rağmen? Oyuncular sendikasına girmen için prodüksiyondan yardım bile alacaktı. Sırf film için ihtiyaç duyduğu Viking'e tıpatıp benziyorsun diye."

"Çünkü ben bir Viking'im."

"Evet, ama-"

"Sen de

öylesin."

"Biliyorum."

"Annem ve babam da öyle."

Kat beşe kadar saydı. Diğer Kuzgunların bazılarıyla ona kadar sayması gerekiyordu ama kardeşi için beşte kendini sakinleştirebiliyordu.

"Beş. Demek istediğim, eğer Güney Kaliforniya'da Viking fabrikasından kaçmış biri gibi dolaşacaksan, hakkında bir şeyler varsayılmasına hazırlıklı ol."

Vig homurdandı ve yüzünü yatağının derinliklerine gömdü.

"Bak, bu konuda depresyona girmek yerine, işin olumlu tarafını görmelisin."

"Hangi olumlu tarafı?"

"Artık senin akıl hastası olmadığını biliyor, bu da biraz düzeltilmeye ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. Kadınlar bir şeyleri düzeltmeye bayılır. Üç yıl çıktığım adamı hatırlıyor musun? Hani balta fırlattığın?"

"Ondan nefret ederdim."

"O bir tamirciydi. Bu yüzden bu kadar uzun süre dayandım. Kendi kendime, 'Bu adamı düzeltebilirim' diye düşündüm. Yapamadım, çünkü o bir pislikti."

"Bu yüzden baltayı kafasına fırlattım." "-ama yine de denedim."

"Ama bende yanlış bir şey yok. Ben kendimi seviyorum." "Tabii ki seviyorsun."

"Bu ses tonunun annem babama kullandığında ne anlama geldiğini biliyorum ve sen de bana kullandığında ne anlama geldiğini biliyorum."

"Annem ve ben ne demek istediğinizi anlamıyoruz. Ama-"

"Hayır, Katja. Çamaşırlarını yıkayacak ve insanları korkutmamayı öğretecek bir kadın arayan zavallı bir erkek gibi ona gitmeyeceğim. Özellikle de insanları korkutmayı sevdiğim için."

"Tamam. Yeterince makul. O zaman bunun yerine ona yardım etsen nasıl olur?"

Yastık biraz kımıldadı ve simsiyah bir göz ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bakın, hepimiz Kargaların nasıl çalıştığını biliyoruz. O kızı çukura atacaklar ve kendi başına batmasına ya da yüzmesine izin verecekler. Sen ve ben... doğduğumuzdan beri Kuzgun ve Valkyrie olarak yetiştirildik. O öyle değildi. Eski bir asker olduğunu söyledin ve ABD ordusu tüm bu saçmalıkları kendi insanları için açıklar. "Bir yolunu bul ve iyi şanslar çünkü Viking Yolu budur." gibi bir şey yok. Ama Kargalar böyle çalışır. Başarılı olan kargalar klanlarında kalır ve başarılı olurlar. Başaramayanlar ise... Onları Arizona'da bir yere sihirli taşlarla falan iletişim kurmaya gönderdiklerini duydum. Bu, eski asker olan hiç kimse için işe yaramaz."

"Eski."

"Ne?"

"O bir denizciydi. Ve senin asla eski bir denizci olmadığını söylediğini duydum."

Sen eski bir denizcisin. Çünkü bir kere denizci olan her zaman denizcidir."

Kat iç çekti. "Kahve doldururken insanlara bunu söyleyen bir kızın bu Kargalar konusunda yardıma ihtiyacı olmayacağını mı düşünüyorsun? Cidden mi?"

"Bilmiyorum. Josef'in Chloe'den boşanması kesinleştiğinden beri Kargalarla işler çok gergin. Gerçi bunun muhtemelen birbirlerine karşı aldıkları koruma kararlarıyla çok ilgisi var."

"Hadi ama, ağabey. Kurallar, yönetmelikler ve ABD anayasa hukuku gibi küçük şeylerin istediğini elde etmene engel olmasına asla izin vermedin. Şimdi neden Kargaların bizden, Kuzgunların da onlardan nefret etmesinin seni durdurmasına izin veresin ki?"

Yastığı itti ve yanağını yumruğuna dayadı. "Biraz kaybolmuş gibiydi."

"Tabii ki kaybolmuştu." Kat onun sırtını sıvazladı. "Kargalar ona kiminle arkadaşlık etti?"

Vig biraz yüzünü buruşturdu. "Buraya Erin, Annalisa ve Maeve ile birlikte geldi." "Zavallı kız. Şimdi ona yardım etmek zorundasın."

"O kadar da kötü değiller." Kat başını sallayana kadar kardeşine baktı. "Pekâlâ. Pekâlâ, tamam. Ne demek istediğini anladım."

Kat kardeşinin sırtından atladı, ön kolunu tuttu ve onu dev ayaklarının üzerine çekti. "Bu kıza şimdi yardım etmelisin."

"Ya yardımımı istemezse?"

"Ona yeni bir hayat verdin ve seni tekrar gördüğünde sana sarıldı. İnan bana, bu kız borcunu unutacak bir kız değil. Başlarda senin etrafında dolanıp borcunu nasıl ödeyeceğini bulmaya çalışacak ve işte o zaman sen de araya gireceksin."

"Hırsızlık yapmak istemiyorum."

"Hırsızlıkta utanılacak bir şey yok."

"Gerçekten mi? Çünkü biraz utanmak gerektiğini hissediyorum."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kera yatak odasındaki dolapta bulduğu bir çift temiz kot şort ve temiz bir tişört giydi. Koşu ayakkabısı giymemeye karar verdi çünkü zaten mümkün olduğunda genellikle çıplak ayakla dolaşırdı.

Koridora adım attığında ısıklık çaldı ve birkaç saniye sonra Brodie merdivenlerden çıkıp Kera'nın yanına geldi. Çömelen Kera, Brodie'nin kulaklarının arkasını ve boynunu kaşıdı, pitbullun Kera'nın yüzünü yalamasına izin verdi. İğrençti ama Brodie yüz yalamaya bayılıyordu.

"Hadi gidip keşfe çıkalım," dedi köpeğe. Ve birlikte yola koyuldular. Ev muhteşemdi.

İlk başta, tüm özenli ahşap ve metal işçiliğine ve evin büyüklüğüne bakan Kera, içindeki her şeyin aynı derecede özenli olacağını varsaymıştı. Yanılmıştı. Mobilyalar büyük, rahat ve şıktı. Kera ordudan ayrıldıktan sonra yaklaşık üç ay boyunca Beverly Hills'teki şık bir mobilya mağazasında teslimat elemanı olarak çalışmış ve kalitenin ne olduğunu öğrenmişti. Ve burada hiçbir şey gösterişli olmasa da, hepsi son derece pahalıydı.

Yine de Kera'nın hoşuna giden bir "rahatlık" hissi vardı.

Durdu ve rastgele bir çift dolap kapağını açtı. Geri çekildi ve tavandan tabana uzanan makyaj malzemeleri, losyonlar, temizleyiciler ve saç ürünlerine baktı. Hepsi de aynı markaya aitti. June Beauty.

"Bir şeye ihtiyacın var mı tatlım?" Annalisa arkasından sordu.

"Sadece bakıyordum."

"İhtiyacın olanı al. Buradaki kızlar için."

"June Beauty benim fiyat aralığımın biraz dışında."

"Pahalıdır. Çeyrek onsluk bir göz kremi yaklaşık bir ons altınla aynı."

"Hangi aptal bir göz kremine bu kadar para öder ki?" "Zengin bir aptal.

Ve Junie onları bu kusurlarından dolayı seviyor."

"Junie mi? June Beauty'nin sahibi ve eski süper model Mitzi June'u mu kastediyorsun?"

"İşte o. Ragnarok gelene kadar Skuld'a sadık bir kardeş-Karga. Ayrıca arkadan tekme atabiliyor. Her neyse," diye devam etti Annalisa, "bu dolaptaki her şeyi alabilirsin. Erin sana etrafı gezdirdi mi?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hadi ama. Sana etrafı göstereceğim. Seni diğerleriyle tanıştırayım. Ve Paula'yla."

"Paula kim?"

"Karga para kaltağı. Onu tanımak gerçekten çok önemli."

Annalisa kolunu Kera'nın koluna doladı. "Peki," diye sordu yürürken, "bana annenden bahset."

"Neden?"

Eski sosyopat ve adli psikolog, "Bana bir insan hakkında çok şey anlatıyor," diye tahmin yürüttü.

"Oh. O zaman ... *hayır*."

Annalisa sırttı. "İlginç."

Annalisa, Kera'yı kadınlarla dolu bir odaya yönlendirirken, "Ve burası da oyun odamız," diye duyurdu. Üç tane büyük, düz ekran televizyon vardı. Birinde İspanyolca bir pembe dizi, diğer ikisinde de video oyunları vardı. Kanepelerde ve sandalyelerde uzanan kadınlar farklı işlerin ortasındaydı. Bazıları senaryo gibi görünen şeyleri okuyor, bazıları kendilerine ya da başkalarına manikür-pedikür yapıyor, en az sekizi de çevrimiçi video oyunlarında başkalarını öldürüyordu.

"Hey, millet!" Annalisa kolunu Kera'nın omuzlarına dolayarak duyurdu. "Bu yeni kız. Saldırı ekibimde yer alıyor, eski bir deniz piyadesi, özel sektörü denemek istediği için ordudan ayrıldığını söylüyor ama bence asıl sebep bir erkeğe olan aşkını kaybetmiş olması." Durakladı, gözlerini kaçırdı ve ekledi: "Ya da çok erkeksi bir kadın."

"Adım Kera," diye içini çekti. "Benim adım Kera. 'Yeni kız' deyince kulağa genelevdeki son bakire gibi geliyorum."

Kadınlar sanki zamanlanmış gibi yaptıkları işe ara verip Kera'ya bakmaya başladılar. Bir an gözlerini kırıştıtarak, yüzleri bomboş, ona baktılar. Bir bakıma ona gerçekten de eski mahallesindeki elektrik direklerinden Kera'yı izleyen kargaları hatırlatıyorlardı.

Birkaç saniye Kera'ya baktıktan sonra yaptıkları işe geri döndüler ve hep bir ağızdan, "Hey, yeni kız," dediler.

Kera bunun planlı olup olmadığını sormaya başladı ama Annalisa onu odadan çıkarıp koridora yönlendirdi. Karın kaslarını gösteren tişörtler, Kera'nın şimdiye kadar gördüğü en dar eşofmanlar ve koşu ayakkabıları giymiş birkaç Karga'nın yanından geçerken Annalisa onları tanıştırmak için durdu. Ama "merhaba" demekten başka bir şey yapmadılar ve Kera'yla tanışmaya ilgi göstermediler.

Yine de yanlarından geçerken iki kadın durdu ve arkalarını döndüler. "Aman Tanrım! Şu sevimli köpeğe bakın!" diye bağırdı içlerinden biri. Sesi o kadar yüksekti ki Kera gerçekten irkildi.

"Aman Tanrım!" dedi tekrar, bu sefer daha da yüksek notalara basarak ve Brodie'ye doğru koşarak. Diz çöktü ve Kera'nın köpeğini okşamaya başladı. "Sen çok tatlı bir şeysin! Gelmiş geçmiş en şirin şey! Adın ne senin?" dedi bir bebeğe söylenebilecek bir ses tonuyla. "Senin adın ne? Çok şirin bir adın olmalı! Eminim gelmiş geçmiş en şirin isimdir!"

Diğer Karga gözlerini Kera'ya dikti ve sonunda "Peki ... onun adı ne?" diye sordu. Kera kadının ses tonundan gözlerinin seğirdiğini hissetti. Aynı anda hem dayanılmaz derecede kibirli hem de sinirliydi.

"Brodie Hawaii."

"Biliyordum!" diye bağırdı Brodie'nin yanında diz çökmüş olan. "Sevimli bir ismin olacağını biliyordum! *Sen gelmiş geçmiş en şirin şeysin!*"

Brodie'nin yüzünü yalamasına izin veren kadın, "Bizimle koşmaya gelebilir mi?" diye sordu.

"Hayır."

Onun tek kelimelik cevabıyla dünya durmuş gibiydi. Üç kadın Kera'ya odaklanmış, ağızları şok içinde açılmıştı. Sonra Kera, Brodie'nin de ona baktığını fark etti. Sanki köpek az önce onlara hayır dediğine inanamıyormuş gibiydi.

Yüce Tanrım, neler oluyordu?

Kendini baskı altında hisseden Kera hızlıca açıkladı, "Tasması ya da tasmaları yok ve onu öylece bırakırken kendimi rahat hissetmiyorum-"

"Oh, sorun değil." Kadın ayağa kalktı, gülümsedi. "Ona ihtiyacı olan her şeyi alacağız."

"I-"

"Bunu ister misin, güzel Brodie Hawaii?" diye sordu köpeğe. *Köpeğe.* "Bizimle gelip yeni, güzel bir tasma, tasma kayışı ve nefis yiyecekler almak ister misin? Lezzetli bir şeyler ister misin?"

"Onu benim seçmemi tercih ederim-"

"Lütfen?" diye yalvardı kadın. "*Lütfen mi?* Ona iyi bakacağımıza söz veriyoruz. Başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğiz. Ve PCH'de en iyi tasarım köpek eşyalarını satan harika bir yer var."

"Onun ihtiyacı yok-"

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı kadın, Kera'ya sarılarak. "Hadi, Brodie! Çok eğleneceğiz!"

Kadın yürüdü ve Kera'nın köpeği de onu takip etti. Sorgusuz sualsiz. Kera'ya dönüp "Tamam mı anne?" diye bile bakmadı. Sadece yüksek perdeden konuşan dişiye takip etti. Belki de sorun buydu. Kadının sesi o kadar sinir bozucu ve yüksekti ki köpekler onu takip etmek zorunda kalıyordu.

Diğer kadın bir süre Kera'ya baktı ve "Oyunculuk yapmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

Kera başını salladı, kadının neden sorduğunu anlamamıştı. "Hayır."

"Evet. Ben olsam yapmazdım. Harika, egzotik bir görünüşün var, muhtemelen rapçi kliplerinde iş bulabilirsin. Ama o kalçalar, tatlım." Kera'nın hakaretten başka bir şey hissetmediği bir yüz ifadesiyle dişlerini gösterdi. "Muhtemelen en iyisi bu," diye fısıltıyla bitirdi sözlerini. Sonra da az önce Kera'nın köpeğini çalan arkadaşını takip etti.

Kera dönüp takım arkadaşına baktı, ta ki Annalisa, "Seni Paula'ya götürüyüm de para meselesini halletmeye başla. Bu süreç zaman alıcı olabilir."

"Köpeğim o iki kadının elinde ve kalçalarıma hakaret ettiler." "Onlar cast direktörü. İşte bu yüzden."

Kera bir adım geri çekildi. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Bu yüzden size oyunculuk yapmak isteyip istemediğinizi sordular. Buraya gelen pek çok acemi ikinci hayatlarında bunu yapmak istiyor. Oyuncu olmak. Ama bazıları Los Angeles şehir merkezinde çekilen yeni aksiyon filmi için uygun görünüme sahip olabileceklerini *düşünüyor* ama aslında değiller."

"Ben aktör olmak istemiyorum."

Annalisa omuz silkti. "O zaman sorun ne?"

"Kimsenin köpeğimi çalarken kalçalarımı aşağılamasına ihtiyacım yok."

"Bunu sana şimdi açıklıyorlar ki, bu kadar nazik olmaya zaman ayırmayacak başka bir casting direktöründen duymak zorunda kalmayasın."

"Kibar değillerdi."

"Tabii ki naziktiler. Kare şeklindeki vücudun hakkında tek kelime etmediler."

"Kare ... ne?"

"Endişelenme. Önemli bir şey değil." "Ama köpeğimi çaldılar!"

"Onu geri getirecekler. Hep böyle güvensiz misin?" "Evet."

"İlginç."

Büyük maun masasının arkasında oturan yaşlı kadın Kera'ya, "Adım Paula," dedi. Sırtından aşağıya doğru ördüğü uzun gri saçları ve gözünün altında hapis yattığını gösteren küçük bir dövmesi vardı. "Kargaların günlük işleriyle ben ilgileniyorum."

Kera masanın diğer tarafına oturdu. Ofis büyüktü ama tavana kadar - Kera'nın tahminine göre- kâğıt işleriyle dolu kutularla doluydu. Sanki bir istifçinin evinde kapana kısılmış gibiydi.

"Ee," diye başladı Paula, "nasıl uyum sağlıyorsun?" "Şey-"

"Harika. Şimdi, sırt çantanı o kafeden aldık. Nasıl olduğunu sorma," diye devam etti Paula ve siyah sırt çantasını masanın üzerine bıraktı. "İçinde hâlâ kimliğin, kredi kartların falan var. Biraz da nakit var."

"Çantamı mı karıştırdın?"

"Evet. Neye ihtiyacın olduğunu görmek için, ki görünüşe göre çok fazla." Bir klasör açtı ve içinden kâğıtlar çıkardı.

"İşte Malibu Central'daki banka hesabınızın bilgileri. Buradan yaklaşık beş mil ötede, PCH'nin hemen dışında. Crow'a ait ve Crow tarafından finanse edilen bir banka sisteminin parçası. Eyaletteki tüm Crow parası oradan geçiyor, böylece federal bankalarda sorun çıkarsa kaybetme endişesi yaşamıyoruz. Ayrıca, İsviçre Crow bankalarına bağlıyız, bu yüzden uluslararası alanda da güvence altındayız. Kendi hesabınız var. Burada bir banka kartı ve bir kredi kartı var. Bu evraklarda şifreleriniz ve PIN numaralarınız var. Lütfen bazı kardeşlerimizin yaptığı gibi bunu yanınızda taşımayın. Kaybettiklerinde çılgına dönüyorlar ve her şeyi değiştirmek zorunda kalıyoruz. Tam bir baş belası. Yapma bunu. Ve paranoyak bir tip gibi görüldüğünüz için-"

"Ben para-"

"-Size peşinen söyleyeyim, siz istemediğiniz sürece Kargalar hesabınızda ne olduğuna bakmayacak ya da işinize karışmayacak."

Kera önüne konan evraklara bir göz attı, kadına baktı, sonra hemen evraklara geri döndü.

"Sanırım burada bir hata var," dedi Kera kâğıtları işaret ederek.

"Hata mı?" diye sordu kadın, dikkati artık bilgisayar ekranındaydı. "Ben hata yapmam. Para söz konusu olduğunda değil. Bu yüzden on iki yıldan fazla bir süre Rus mafyası için çalıştım. Şimdi, silahlarınızı zaten aldınız, değil mi? Ludvig Rundstöm'den? Eğer bir sebepten dolayı onunla çalışmak istemiyorsanız, kullandığımız başka demirciler de var. Ama itiraf etmeliyim ki, o en iyilerden biri. Ama silahlarınızı ondan aldıysanız, ona ödeme yapabilmem için bana haber verin. Faturaları göndermeyi unutuyor ve altı ay sonra kız kardeşinin başını çektiği bir grup Valkyri burada onu dolandırmaya çalıştığımızı haykırıyor. Tam bir baş belası. Bununla uğraşmak istemiyorum."

"Evet. Bana silahımı verdi."

"Harika. O zaman parayı bugün ona ulaştıracam."

"Ama bekle. . ."

Paula sonunda ona baktı. "Ne?"

"Ben ..." Kera başını salladı ve evrakları gösterdi. "Bu hesapta yetmiş beş bin dolarım olduğu yazıyor. Bu benim hesabım olamaz."

"Tabii ki senin hesabın. Kimin hesabı olabilir ki?"

"Adına yetmiş beş bin dolar olan herkes. Benim yok." "Ama artık var."

"Anlamıyorum."

"Her Crow'u kendi parasıyla başlatıyoruz." Paula ofis koltuğunu çevirerek doğrudan Kera'ya baktı. "Her Karga buraya farklı gelir. Yani hepimiz buraya gelmek için öldük ama bazılarına yeni hayatlar ve kimlikler verildi. Örneğin, CIA ile çalışan bir kızımız vardı. Öldüğünde CIA'e geri dönmek istemedi, bu yüzden tabiri caizse cesedi asla bulunamadı ve Padma Shakofski-"

"Padma Shakofski?"

"Yarı Doğu Hintli, yarı Polonyalı. Crows'la tanıştığınızda bunu çok duyacaksınız. "Yarısı o, yarısı bu. "

Karışık kökenli biri olarak Kera, "Bu neden belirtilmesi gereken bir şey?" diye sorma ihtiyacı hissetti.

"Sadece buna alış. Her neyse, cesedi asla bulunamadı ve Padma Shakofski doğdu. Ve her şeyi geride bıraktığı için, ona yeniden başlaması için ihtiyaç duyduğu şeyi vermek zorundaydık. Şimdi siz, tabii ki, hiç kimse-"

"Affedersiniz, ama-"

"-ve cesedin Skuld tarafından kimse bulamadan alındı, polisler gibi. Ya da EMS. Yani ismini ve önceki hayatındaki bağlantılarını koruyorsun. Ama hala hiçbir şeyiniz yok, bu yüzden başlamak için size yeterince güçlü bir temel vermemiz gerekiyor."

"Peki burada kira falan mı ödeyeceğim?"

"Neden Kuş Evi'ne kira ödeyesin ki?"

"Tamam, ama... rehabilitasyon merkezi için mi çalışacağım yoksa-"

"Bu sana bağlı. Takım lideriniz Tessa, değil mi? Giant Strides için çalışıyor. Tüm lokasyonlardaki bakım personeli yönetiyor. İşini seviyor ve ona altı haneli rakamlar kazandırıyor. İsterseniz, lokasyonlardan birine gidebilir ve bunun yapmak istediğiniz bir şey olup olmadığını görebilirsiniz. Ya da okula geri dönebilirsin. Parasını biz öderiz."

"Siz mi ödeyeceksiniz? O zaman *bu kadar* parayla ne yapacağım?" "Bir gardirop al. Tahvillere yatırım yap. Bir robot al. Kızlardan biri bir robot aldı. robot."

"Bir ... bir robot mu?"

"Elbette. Bu da bir seçenek." Kera sadece ona bakınca Karga sordu: "Hayatının geri kalanını o kafede geçirmeyi planladığından şüpheliyim, değil mi? Peki ne yapacaktın?"

"Deniz Piyadeleri ile yeniden anlaş."

"Artık bunu yapamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Çünkü Kera şeytan kıcına basmış gibi koşa koşa Deniz Kuvvetleri'ne geri dönmeye hazırdı.

"Çünkü Afganistan'a falan gönderilecek değilsin ya-" "Afganistan."

"Evet. Doğru ya. Afganistan'a git, sonra bir iş yapmak için her gece buraya geri uç ve sonra geri dönüp oraya geri git. Doğru rüzgârı yakalasanız bile, bu yine de çok fazla yolculuk demek."

"Elbette öyle olur," dedi Kera kesin bir ifadeyle.

"Ama her zaman gizliden gizliye yapmak istediğin bir şey olmalı. Belki oyunculuk. ?" Birden Kera'ya baktı, gözleri bacaklarına odaklanmıştı. "Bacakların bunun için biraz kısa, o yüzden belki ses oyunculuğu?"

"Tamam o zaman," dedi Kera, *bu* tartışmayı bir daha yapmak istemediği için ayağa kalkarak. "Teşekkür ederim."

Tüm kâğıtlarını ve sırt çantasını topladı ve kapıya doğru yürüdü. İşte orada durdu ve Paula'ya döndü. Kadın yine bilgisayarına odaklanmıştı, Kera hemen unutmuştu.

"Affedersiniz?"

"Ne dediniz?" Paula sordu. Bu kez Kera'ya bakma zahmetine bile katlanmamıştı. "Ofis malzemeleriniz var mı?"

Paula ona şöyle bir baktı. "Sana bir ofis bulabiliriz. Bir ofis istiyor musun?"

"Hayır. İstemiyorum. " Kera başını salladı. "Sadece malzemeye ihtiyacım var. Kalemler.

Not defterleri. Bu tür şeyler."

"Tabii. Bu koridorda soldaki ikinci dolap." "Harika.

Teşekkür ederim."

"Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

Kera yine durdu. "Ne hakkında fikrimi değiştirirsem?"

"Bir ofise ihtiyacım var."

Kera başını kaşıdı ve sonunda, "Ne?" diye sordu.

Paula ofis koltuğuna geri yaslandı. "Bak evlat, hayatında bir şeyler yapmalısın. Gün boyunca burada hiçbir şey yapmadan oturamazsın."

"Az önce bir oda dolusu kadının hiçbir şey yapmadığını gördüm."

"Hepsi oyuncu ve model. Geri aramaları ve iş tekliflerini bekliyorlar. Ama senin kalçalarınla-"

"Evet! Biliyorum!"

"Bu yüzden yapacak bir şeyler bulmalısın. Belki çocukken doktor ya da avukat olmak istiyordun. O zaman doktor ya da avukat ol. Umurumuzda değil. Parasını öderiz. Tek yapman gereken, ihtiyacı olduğunda bir kardeşe yardım etmek ve gece işin için orada olmak."

"Peki ne zaman uyuyacağım?"

"Kargaların iki ila dört saat uyuması gerekir. En fazla. Demek istediğim, dünya senin istiridyendir. Siktir et artık."

"Daha yeni geldim!"

Paula gözlerini devirdi ve bilgisayarının başına döndü. "Sanki bu bir bahane."

Bıkmış olan Kera kapıyı arkasından çarparak ofisten çıktı.

Koridorun ortasında birkaç dakika durdu, aklı karmakarışık, endişesi hırçın bir ev kedisi gibi üzerine çökmüştü.

Birden Kera'nın aklına hiçbir kontrolü olmadığı geldi. Hayatının değil. İçinde bulunduğu durumun. Hiçbir şeyin. Ve bu farkındalık, panik ataklarından birini geçirmek üzere olduğunun farkına varmasına yol açtı.

Bunun olmasına izin vermek istemeyen Kera, çok doğal olarak yaptığı şeyi yaptı. Deniz Kuvvetleri'ndeyken on yıl boyunca yaptığı şeyi. Amsel'i tehdit ettiği şeyi.

Organize oldu.

ALTINCI BÖLÜM

Erin havuz kenarında mutlu bir şekilde uzanıyordu, vücudu piyasada bulabildiği en yüksek SPF değerine sahip losyonla kaplıydı ve iki dev şemsiye onu Los Angeles güneşinin sert ışınlarından koruyordu.

Yeni kızla çalışabilmek için önümüzdeki hafta için dükkânındaki programını boşaltmıştı ama yeni kız bir şeyler yapmak için gittiğinden, dinlenmeye karar vermişti. Erin rahatlamayı severdi. Ve bu konuda gerçekten iyiydi.

Daha da iyisi, rahatlayan tek kişi o değildi. Ekibinin üç üyesi de havuz kenarında dinleniyordu.

Leigh bir ressamdı ve gerçekten çok iyiydi. Yakında Santa Monica'da bir sergisi olacaktı, bu da galeri sahibi onu telaşla arayana kadar ertelemek için elinden geleni yaptığı anlamına geliyordu. O zaman Leigh, başlangıçta sahip olduğu iki yılı kullanmak yerine üç hafta içinde en muhteşem tabloları ortaya çıkaracaktı.

Ölmek üzere olduğuna inanan Maeve, on dakikalık aralıklarla ateşini ölçüyor ve dizüstü bilgisayarındaki en küçük değişiklikleri not ediyordu. Uzman olmayan biri için bu Maeve'in hiçbir şey yapmadığı anlamına *gelebilir* ama aslında yapıyordu. Çünkü Maeve dünyanın dört bir yanındaki ölümcül hastalıkları takip eden bir tıbbi blogun sahibi ve yöneticisiydi ve sitesi *çok büyüktü*. Kesinlikle devasa. Sitesinden bir servet de kazanıyordu ama Erin bunun nasıl işlediğini bilmiyordu. Ama Maeve zengindi ve bu parayı Malibu'nun yaklaşık on mil dışında bir tıbbi kale inşa etmek için kullanmıştı. Evin altındaki bir panik odasında her türlü ilacı ve en yeni tıbbi ekipmanı istifliyordu. Ayakta duran bir MRI makinesi aldığı söyleniyordu. *Blogundan* kazandığı parayla.

Her şey tuhaftı ama Maeve'in tuhaf tarzına göre gerçekten mutluydu. Rahatsızdı ve önümüzdeki yirmi yıl içinde zombilerin dünyayı ele geçireceğine inanan klinik olarak teşhis edilmiş bir hastalık hastasıydı ... ama mutluydu.

Alessandra Esposito, altı yıl önce ölmesine rağmen hala erişebildiği aile parasından geliyordu. Ancak çoğu Karga gibi o da parasının üzerine oturup hiçbir şey yapmadı. Üç yıl önce, diğer bazı

Crows, İspanyolca yayın yapan bir televizyon kanalı satın aldı ve Meksika dizileri yapmaya başladı. Bu diziler Amerika, Meksika ve Orta Amerika'da o kadar popüler olmuştu ki Alessandra televizyonun yeni yüzü olarak *Fortune* dergisine kapak olmuştu.

Hollywood'un çoğunun hakkında hiçbir şey bilmediği sektörün güçlü simsarlarından biriydi. Tabii ki o sırada Almanya'da yaşayan erkek arkadaşıyla telefonda konuşuyordu. Tartıştıkları anlardan birindeydiler, yani Alessandra ona İspanyolca bağıyor, o da ona Almanca cevap veriyordu.

Ama ... yine ... Alessandra mutlu görünüyordu, Erin kim oluyordu da bunu sorgulayabiliyordu?

Ayrıca Erin'in şu anda uğraşması gereken daha büyük sorunları vardı. Yeni kız gibi. Eski askerler tam bir baş belası olabiliyordu. Her şeyin kendilerine ayrıntılı olarak açıklanmasına alışkınlardı. Genellikle yazılı olarak. Giysilerini katlamak, yaşam alanlarını temizlemek, hatta saçlarını nasıl yapacakları da dahil olmak üzere her şeyi nasıl yapacakları söylenirdi.

Kargalar bunların hiçbirini yapmazdı. Ava çıktıklarında bir tür üniformaları vardı ama o bile kişisel tarza açıktı. Bir karga kot pantolonunun üzerine Hello Kitty logosu çizmişti. Bir diğeri, kanatlarının engellenmemesi için yarışçı sırtlı bir atlet giymek yerine, kanatlarının çıkabilmesi için pamuğun arkasına kesilmiş yarıkları olan tam tişörtler giyiyordu. Ve en az üç Karga avlarında altı inç topuklu tasarım botlar giyiyordu. Her şey bir Karga'nın neyin içinde rahat ettiğiyle ilgiliydi. Kargalar arasında tek bir katı ve kesin kural vardı: *Asla* bir kardeş Karga'ya ihanet etme. Asla.

Erin yeni kızın sadakatinden şüphe etmiyordu ama kız gibi kız olduğundan şüphe ediyordu. Erkeklerin yanında daha rahat olan kızlardan birine benziyordu. Bu uzun vadede onun için bir sorun olabilirdi. Belki de Erin'in ona sadık bir arkadaş bulması gerekiyordu. Belki Jacinda. Ona kısaca Jace diyorlardı ve utangaçtı. Evet, utangaçtı. Ona utangaç diyebilirdiniz. Savaşta harikaydı ama başka türlü pek konuşmazdı. Şu anda bile ekibinin geri kalanıyla birlikte havuz kenarında uzanıyor olabiliirdi ama bunun yerine avlunun diğer tarafındaki alet kulübesinin arkasındaydı. Buraya ilk geldiğinde bu durum diğer kargaları rahatsız etmişti ama savaşta ne kadar faydalı olduğunu fark ettikten sonra Jace'in basit bir konuşmaya verdiği dehşet dolu tepkiyi görmezden geldiler.

Dürüst olmak gerekirse, yeni kız savaş sırasında başarılı olduğu sürece sorun olmazdı. Çoğunlukla Kuzgunlarla takılsa bile.

Erin boynunu uzattı ve en iyi müşterilerinden biri için gelecekteki bir dövmenin taslağını çizmeye geri döndü. Tam bitirmek üzereydi ki Kera'nın sürgülü arka kapıdan bahçeye çıktığını gördü. Normalde Erin'i zerre kadar endişelendirmeyecek bir şeydi bu... elindeki pano hariç. Yeni kızın elinde neden bir pano vardı?

Yüce Tanrım, neden elinde bir pano vardı?

Leigh aniden Erin'inkine ulaşana kadar aralarındaki diğer birkaç güverte sandalyesini aştı.

"Bu kadının neden bir panosu var?" Leigh sordu. "Sormaya korkuyorum."

"O ... *organize* mi ediyor?"

"Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum."

Kera, Erin ve Leigh'i gördü ve hemen onlara doğru ilerledi.

"İşte buradasınız," dedi Kera.

"Evet. Buradayım. *Rahatlıyorum*," dedi Erin ona, anlayacağını umarak. "Uh-huh. Sana birkaç sorum var."

"Tamam."

"Ne tür bir eğitim programınız var?" "Eğitim programı mı?"

"Evet. Sabah erken mi? Ya da öğleden sonra? Yoksa gün içinde birkaç tane mi?"

"Gerçekten bir eğitim *programımız* yok."

"Ama siz geceleri dışarı çıkıyorsunuz, değil mi? Tanrılar tarafından onaylanmış cinayetlerinizi o zaman mı işliyorsunuz?"

Erin bu durumla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken Leigh'in elleri yumruk oldu ve gözlerini kapattı.

"Hepimizin o kadar farklı programları var ki kendi başımıza antrenman yapıyoruz."

"Gerçekten mi?" Kera bunu panosuna iliştiirdiği not defterine not etmek için kısa bir süre durdu. Korkunç panosuna. "Bu işi yapmanın en etkili yolu bu gibi görünmüyor."

"Ama bin üç yüz yıldan fazla bir süredir *işe* yarıyor."

"Ama daha iyi olabilir, değil mi?" Ama Erin bu aptalca soruyu yanıtlayamadan Kera cevap verdi: "Kesinlikle! Ve sanırım bunun için bazı iyi fikirlerim var."

Leigh paniğini bir an daha bastıramayarak ayağa fırladı, panoyu Kera'dan çekip aldı, kolunu geri çekti ve ardından

bütün lanet şeyi havuza attı.

"İşte!" diye neredeyse çığlık atıyordu. "İşimiz bitti!"

"Bunu neden yaptığından emin değilim," diye cevap verdi Kera sakince. "Ama çoğu bilgiyi kafamda tutmayı başarabiliyorum, o yüzden buna gerçekten *ihtiyacım* yok. Sadece bazı şeylerin yazılı olmasını seviyorum, böylece çok yararlı bir el kitabına yazdığımda yapacak daha az işim oluyor."

"Aman Tanrım!" Leigh Erin'e bağırdı. "Bir şeyler yap! O senin sorunun Amsel, *bir şeyler yap!*"

Leigh'in havuzun diğer tarafındaki ağzına kadar dolu bara gidişini izlediler.

"Vay canına, biraz karamsar."

Erin Watson'a, "Çünkü bir sorun haline geliyorsun," dedi.

"Bugün bir sorun, yarın bir *çözüm*."

"Neye çözüm? Çözümüne ihtiyacımız yok."

"Bir çözüme ihtiyacınız olduğunu *düşünmüyorsunuz* ama bugün gördüklerime bakılırsa, buranın çaresizce bir çözüme ihtiyacı var. Merak etmeyin, işim bittiğinde her şey tıkr tıkr işleyen bir makine gibi olacak."

"Bakmanız gereken bir köpeğiniz falan yok mu?"

"Birkaç Karga ile birlikte koşuya falan çıktı. Oh, aklıma geldi." Kısa şortunun arka cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı. "Ona yemek getirmem ve mutfığa bir program koymam gerekiyor ki biz buradayken diğer kızlar onu fazla beslemesin."

Erin doğruldu ve elini Kera'nın kalçasına koydu. "Bak, bir şeylerin kontrolünün sende olduğunu hissetmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum ama o şey bu değil. Kargaları kontrol edemezsin. Bizim bütün amacımız da bu zaten. Kimse tarafından kontrol edilmeyi reddediyoruz."

"Tabii, anlıyorum," diye yanıtladı Kera, gözlerini kaçırarak. "Peki," diye aniden sordu, "meditasyon *yapmayı denediniz* mi? Kendinizi merkeze almanın gerçekten iyi bir yolu. İster inanın ister inanmayın, ben bunu Deniz Kuvvetleri'nde öğrendim ve her gün yapıyorum. Size iyi geliyor." Başını salladı, küçük not defterine bir şeyler yazdı. "Evet. Meditasyon seanslarının yanı sıra eğitim seansları için de bir program hazırlayacağım. Bunun yardımcı olacağını düşünüyorum. Hem de çok. Değil mi?"

"Hayır."

"Evet. Yardımı olur."

"Beni dinlemeye bile *çalışmıyorsun*."

"Mantıklı konuştuğunda dinlerim. Ama sırf sen *hep* öyle yaptın diye işleri yanlış şekilde yapmaya devam etmek bana mantıklı gelmiyor. Bir şeyleri yapmanın daha iyi bir yolu varken olmaz."

"Ama bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Klanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Ne yaptığımız hakkında. Nasıl işlediğimizi."

"Bana tüm bunları öğretmeyi mi planlıyorsun?" Erin hemen cevap vermeyince Watson başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Burada tek başımayım, ki bu iyi bir şey, ama o zaman işleri kendi *yöntemimle* yapacağım. Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri'nin bana öğrettiği bir şey varsa o da organizasyonun anahtar olduğudur."

"Biz denizci değiliz."

"Hayır. Ama siz bir savaş gücüsünüz ve Deniz Piyadeleri tüm dünyadaki en iyi savaş güçlerinden biridir. Bizden öğrenemeyeceğiniz ne var?"

"Onlardan."

"Ne?"

Erin derin bir nefes aldı ve artan kızgınlığını kontrol etmeye çalıştı. "Siz ve Denizciler artık bir 'biz' değilsiniz. Sen ve Kargalar bir 'biz'siniz. Denizciler ise 'onlar'. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar mutlu olursun."

"İşler düzene girdiğinde mutlu oluyorum."

Erin ellerini havaya kaldırdı. "Aman Tanrım! Seni ikna edemiyorum."

"Hey, hey," dedi alçak bir ses ve Erin üzgün, boğuk bir çığlık attı, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için her yerden kargalar belirdi.

Watson gözlerini Erin'e dikti. "Neyin var senin?"

"Bize sürünerek yaklaştı."

"Süründü. Bize sürünerek yaklaştı." Kera, arkasında duran Vig Rundstöm'ün iri cüssesine gülümsedi. "Sen nereden geldin?"

"Kime sorduğuna bağlı, ama senin amacına göre . . . Buraya yürüyerek geldim."

Kera bu saçma cevap karşısında kıkırdadığında, Erin şu anki sorunlarına bir cevap bulmuş olabileceğini fark etti. Hem de pek çok açıdan. Ama önce asıl sorunu.

"Burada ne işin var Raven?" Erin hırladı.

"Nazik ol," diye emretti Kera. Henüz burada kırk sekiz saat bile geçirmediğini düşünürsek, insanlara emir verme konusunda kendine güvendiği kesindi.

"Kargaların kibar olmasını mı istiyorsun? O zaman onu bölgemizden çıkarın." "O hiçbir şey yapmadı."

Erin yavaşça ayağa kalktı ve Kera'ya doğru eğildi. "Onu bölgemizden çıkarın dedim."

Kera not defterini tekrar cebine soktu ve Erin'e doğru adım attı. "Beni yap."

"Gidebilirim," dedi Rundstöm hızla. "Evet. Sadece gideceğim."

"Dur bakalım Vig," dedi Kera ona, bakışları hâlâ Erin'in gözlerindeyken. "Ben de seninle geleceğim."

Kera koluna girip onu götürürken, Vig dönüp Erin'e baktı, yavaş Viking zihni dönüp onun ne halt ettiğini anlamaya çalışırken yüzünde derin bir kaş çatma vardı.

Onlar gittikten sonra Erin bir iç geçirdi.

"Bu da neydi böyle?" Alessandra sordu. "Gitmesi gerekiyordu."

"Sen onun akıl hocası değil misin? Ona *yardım* etmen gerekmiyor muydu?"

"Elinde bir pano vardı! *Ortada hiçbir neden yokken* elinde panolarla dolaşan insanlara yardım edecek kimse yok!"

Alessandra üzerinde çalıştığı tablete geri dönerken Leigh elinde bir birayla hışımla yanına geldi.

"*Bir şeyler* yapmalısın."

"Biliyorum. Biliyorum." Erin şezlonguna geri döndü. "Güven bana.

Biliyorum." "O sadece bir tehdit değil," diye devam etti Leigh, şimdi iyi ve paniklemişti, "ama

Hevesli ve umutlu, odaklanmış enerjisi ve pozitif iş ahlakıyla her şeyi değiştirmeye hazır. *Buna izin veremeyiz, Amsel.*"

"Bitti mi?"

"Panik dışında... evet."

"Panik yapma. Sadece bir işe ihtiyacı var. Ve savaşa girmeye."

"Kanatları olmadan onu savaşa sokamayız. Onları nasıl kullanacağını bilmes bile, kurallara göre kanatları *olmalı.*"

Erin omuz silkti ve tekrar sandalyesine uzandı. "Güven bana. Kanatlarını çıkaracağım."

Adı Simone Andrews'du ve pisliğin tekiydi.

Tessa'nın o kadına ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama Malibu yakınlarındaki evine taşındığından beri Kargalar'a karşı bir zaafı vardı. Sırf onlarla uğraşmak için avukatlara yüz binlerce dolar harcıyor, tekrar tekrar baş belası yasal belgeler gönderiyor olmalıydı. Hepsi bu kadardı, çünkü yasal olarak kadının onları çıkarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yanlış bir şey yapmıyorlardı. Hukukçu kız kardeşler, söz konusu kadın olduğunda her *t'nin* üstünün çizildiğinden ve her *i'nin* noktalandığından emin oldular.

Şirketlerini ve evlerini hükümetten uzak tutmak. Özellikle de onları federal hükümetin geri kalanının hayal edebileceğinden bile daha fazla korkutan IRS'den. Çünkü IRS onların dünyasını mahvedebilirdi.

Diğer Klanların aksine, Kargaların adamları yaşadıkları ülkenin iktidar partilerinin üst kademelerine yayılmamıştı. Skuld tarafından Kargalar için seçilen kadınlar yüzünden, Kargalar kendi başlarındaydı. Her zaman olduğu gibi.

Ama Tessa'nın dikkatli olması gerekiyordu. Chloe'nin öfkesi bu günlerde normalden daha kısaydı. Yeterince dinlenmiyordu. Ya da belki de eski sevgilisi hayatını her zamankinden daha berbat hale getiriyordu. Her ne olursa olsun, Tessa Chloe'nin Simone Andrews'u "doğrudan ilgilenmesi gereken" bir şeye dönüştürmesine izin veremezdi. Çünkü Chloe ne zaman bir şeye doğrudan ilgilenmeye kalksa, genellikle birileri ölüyordu.

Cehennemden gelen bir iblis Skuld'un saç tokalarından birini kullanarak masumların ruhlarını emdiğinde sorun yoktu. Ama bu berbat bir komşunun kaltaklık yapmasıysa, *hiç* de iyi *değildi*.

Bu yüzden Tessa durumu idare edecekti. Tıpkı yapmak için doğduğu gibi. Yönetmek. Bu yüzden hemşireydi. Muhtemelen Skuld onu bu yüzden Karga olarak seçmişti. Muhtemelen bu yüzden saldırı ekibi Kaliforniya'daki en zorlu kardeş-Kargalardan oluşuyordu. Çünkü Tessa işleri idare ederdi.

Bu onun yeteneğiydi. Bu onun lanetiydi.

Neyse ki Tessa bu tür şeyleri tek başına yapmak zorunda değildi. Arkadaşları vardı. Çok iyi arkadaşları.

"Bu kadına göz kulak olmanı istiyorum. Onu izle. Yakından." Omzunda oturan kargaya baktı, kuşun kafası etrafta tehlike ararken dönüyordu. "Sadece insanlarla uğraşmayı seven adi bir kaltak mı yoksa daha fazlası mı bilmem gerek. Tamam mı?"

Kuş başını Tessa'nınkine sürttükten sonra ağaçlara doğru havalandı. Yüksek bir dala konduktan sonra bir çağrı gönderdi ve Tessa kız ve erkek kardeşlerinin yardımı geleceğini biliyordu.

"Ama dikkatli ol," diye uyardı Tessa. "Bu kaltağın sana ateş edeceğini hiç sanmıyorum. Bir sürü silahı olan şu çılgın zengin kadınlardan birine benziyor."

YEDİNCİ BÖLÜM

Vig kahveleri, Kera da sandviçleri aldı.

Burası Vig'in en sevdiği kahve dükkânıydı. İskandinav tanrıları hakkında hiçbir şey bilmeyen ve Vig'in savaş bakışlarından rahatsız olmayan sert bir eski İsrail askeri tarafından işletiliyordu.

Vig, bir Kuzgun kardeşin arabasını çekiciden almasını beklerken tesadüfen Kera'nın kahve dükkânına rastlamıştı. Vig sürecin biraz zaman alacağını biliyordu çünkü kardeşi altı haneli Mercedes'inin yasadışı bir şekilde çekildiğini düşünüyordu ve geri almak için bir kuruş bile ödemeye niyeti yoktu. Bu da tartışmak demekti. Vig tartışmaları izleyecek havada değildi, bu yüzden daha önce önünden geçtiği kafeye gitti ve tezgâha doğru yürüdü. Tezgâhın arkasındaki güzel sarışın ona bakmış ve onu görünce gözleri irileşerek bembeyaz kesilmişti. Müdürünün gelip masaları temizlemesini ve bu müşteriye yardım etmesini söylediğinde son derece dar kot pantolonuna işeyeceğinden gerçekten korkmuştu.

O müdür Kera'ydı. Güzel, kibar ve çok seksiydi. Daha da iyisi, zeki ve kendinden emindi. Vig zeki ve kendine güvenenleri severdi.

Kera sandviçini ısırmadan hemen önce, "Bunun için özür dilerim," dedi.

Kera güvertede, Pasifik Okyanusu'na bakan, koruyucu camın hemen yanında bir masa seçmişti. Vig güneşi üzerlerinden uzak tutmak için büyük bir şemsiyenin üzerine geçti ve yemeğe oturdu.

"Bu senin hatan değil," diye cevap verdi ona. "Onun nesi vardı gerçekten bilmiyorum. Amsel genelde kimseyi umursamaz. Özellikle de beni."

"Bence benden kurtulmak için seni kullanıyordu. Ve ben de buna kandım. Ama beni rahatsız ediyor."

"Neden senden kurtulmak istedi?"

Kera yemeğini yuttu. "Çünkü hayatlarına bir düzen getirmek için fikirlerim var. Öyle davranıyorlardı ki, onları hardal gazıyla zehirlemeye çalıştığımı sanırdınız."

"Kargalar ve Kuzgunlar ... biz organizasyon yapmayız. Yani ... bir organizasyon var ama çok gevşek. Kişisel tarzımızı tehdit etmiyor."

Kera güldü. "Organizasyonu hiçbir zaman tehdit edici olarak görmedim, ama tamam." Bir paket cips açtı, tabağına döktü ve birazını Vig'e ikram etti

elini sallayarak.

"Peki," diye sordu, "bu nasıl çalışıyor?"

"Çok zor bir şey değil. Akşam yemeği için dışarı çıkarız ve bu işe yararsa, oradan devam ederiz diye düşünüyordum."

Kera sandviçinin üzerinden ona baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Yani," dedi yutkunduktan sonra, "Kargalar, Kuzgunlar, Klanlar olayı nasıl işliyor?"

"Ah. O. Şey, her Klan farklıdır. Farklı tanrılar, farklı kurallar. Farklı talepler."

"Ne gibi?"

"Şey, kız kardeşim Valkyrie'lerden biri. Onlar Ölenlerin Seçicileri. Savaşta ölen savaşçıları seçerler ve Ragnarok'un son savaşı için Odin ya da Freyja'ya giderler. Onlar da kendi başlarına acımasız savaşçılardır, ancak bu varoluş düzleminde nadiren savaşır. Bir de Isa'lar var. Skadi onların yönetici tanrıçasıdır ve hayatlarını dağlarda, sizin ve benim asla yaklaşılamayacağımız doğa ve hayvanlar arasında yaşarlar. Eyalet ve milli parklarda ve kış olimpiyatlarında çok sayıda Isa bulacaksınız. Skadi gibi iyi kayakçılar. Ve tabii ki Dev Katiller'le tanıştınız."

"Çok sevimliler."

Vig kıkırdadı. "Evet. Ben de onları *tam olarak* böyle tanımlardım. Temelde Thor ne isterse onu yapıyorlar ve biz de bunun ne olduğunu sormamaya çalışıyoruz."

"Bana karşı dürüst ol, Vig... biz sadece bu tanrıların tetikçileri miyiz?"

"Hayır. Onlar başmelekler. Onlarla herhangi bir anlaşmazlığa girmemeye çalışın. Bunlar asla iyi gitmez ve gerçekten kötü olabilirler."

Kera sandviçini bıraktı. "Başmelekler mi?"

"Yunan tanrılarının takipçileri de daha iyi değil. Özellikle de Ares'in insanları."

Kera dirseklerini masaya dayadı, elleriyle ağzını kapattı, bakışları okyanus manzarasına odaklandı.

"Sen iyi misin?" Vig sordu.

"Sadece annemin haklı olabileceğini fark ettim," dedi parmaklarının arasından.

"Hangi konuda?"

"Cehenneme gideceğim."

"Hayır. Valhalla'ya gidiyorsun."

Gözleri tekrar adamın yüzüne odaklandı. "Valhalla mı?"

"Klanına ihanet etmediğin sürece öldüğümüzde hepimiz Valhalla'ya gideriz."

"Kargalar bile mi?"

"Kargalar bile. Konu Ragnarok olduğunda Odin o kadar seçici olamaz. Alabileceği tüm savaşçılara ihtiyacı var. Ve Kargalar gibi iyi savaşçılar... ne kadar istese de onları görmezden gelemez."

Kera ellerini tekrar masaya bıraktı. "Sanırım bu da bir şeydir." Sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Sanırım Kuzgunlar Kargalar'dan çok önce buralardaydı, ha?"

"Hayır. Biz Kargalar'dan sonra geldik." "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Küçük bir Karga Klanı Norveç'te bir köye saldırmaya başladı. Benim atam da Odin'den yardım isteyen savaşçılardan biriydi. Kölelere bu kadar yüksek bir statü verdiği için Skuld'a zaten kızgın olan Odin, savaşçılara Kargalarla savaşıp köyü savunabilmeleri için kanatlar vermiş. Her şey bittikten sonra savaşçılar kanatlarını korudular ve Odin için savaşmaya devam ettiler. Kuzgunlar böyle başladı."

"Norveç mi? Senin İsveçli olduğunu sanıyordum."

"Soyum Norveç'te başladı, sonra yeni Kuzgunların eğitilmesine yardım etmek için İsveç'e taşındı. O zamana kadar Kargalar Norveç'ten İsveç, Danimarka ve Finlandiya'ya yayılmıştı. Elbette o zamanlar Kargalar farklıydı."

"Nasıl farklıydı?"

"Daha kızgın. Sanki tüm Viking erkeklerinin ölmesini istiyorlardı. Kadınlar ve çocuklar yollarına çıkarsa da umurlarında değildi. Gerçi birkaç yüzyıl sonra hepimiz sakinleştik. Ama Kargalar hala kendi kurallarına bağlılar."

"Ne kuralı?"

"Henüz sana söylemediler mi?" Sırıttı. "Öfkenin rehberiniz olmasına izin verin. "

"Öfke mi? *Öfkenin* rehberiniz olmasına izin mi vereceksiniz? Bu çok sağlıklı."

"Bu ilk Kargaların kuralı ve hâlâ geçerli. Eminim sana bu konuda daha çok şey öğreteceklerdir."

"Evet. Eminim," dedi, sesi alaycı bir tonla kalınlaşmıştı. "Şimdiden vücudumun aktris olmak için uygun olmadığını ve herkesin köpeğimi benden daha çok sevdiğini öğrendim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şimdiden arkadaş edindi ve bana yaptıkları tek şey panomu atmak oldu."

"Pano ile ne yapıyordun?"

"Söylediklerimden bunu mu çıkardın?"

"Oldukça. Brodie'yi de yanında getirdiğine sevindim." "Ben de öyle. Ama söyledim ... uh ..."

"Skuld'a mı?"

"Doğru. Skuld. Ona Brodie yanımda olmadan gelmeyeceğimi söyledim. Koca B'yi yalnız bırakamazdım. O köpek hayatımı kurtardı."

"Nasıl?"

Kera biraz gülümsedi. "Bana ihtiyaç duyarak. Onu bulduğumda çok hastaydı. İlk birkaç hafta onu elle beslemek zorunda kaldım. Ama sonra sağlığına kavuştu ve egzersize, dışarı çıkmaya ve diğer köpeklerle, yani diğer insanlarla birlikte olmaya ihtiyacı vardı. Beni hayata geri dönmeye zorladı. Onu bulduğumda pes etmiştim. İşe gitmek, sonra eve gelmek, televizyon izlemek ve o anda hangi işte çalışıyorsam bir sonraki vardiyamı beklemekten başka bir şey yapmamak konusunda rahattım. Ama bu Brodie için işe yaramadı."

"Senin için o kadar kötü müydü? Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldığın zaman yani."

Kera elindeki kâğıt peçeteyle ağzını sildi ve bir süre daha okyanusa baktı. "Başkalarının yaşadıklarını yaşadığımdan değil," dedi sonunda, konuşurken Vig'e bakarak. "Sadece Birkaç arkadaşımı kaybetmiştim ve bu gerçekten çok zordu. Ama bu aldığınız bir risk, biliyor musunuz? Hepimizin aldığı risk. Ama ben şanslıydım. Tüm parçalarım sağlam bir şekilde geri döndüm ve hala içerideyken bana saygı duyan ve beni kollayan adamlarla birlikteydim. Arkamı kollayan bir grup ağabeyimin olması gibiydi. Yani buraya dönmek ve vatandaş olmak ... ? Bu çok zordu. Örneğin, bir adamla dışarı çıkıyordum ve neden kapıya sırtım dönük oturmamakta ısrar ettiğimi anlamıyordu."

"Neden sırtın kapıya dönük oturasın ki?"

"Aynen öyle! Ama görünüşe göre bu, arkamı kollaması için adama güvenmediğimi gösteriyordu ki güvenmiyordum. O benim gibi eğitim almış, bir konuda derin bir tartışma yaparken bile gözünü kapıdan ayırmaması gerektiğini bilen denizci arkadaşlarımdan biri değildi. Ve içeri girmeden önce sahip olduğum birkaç kız arkadaşım, daha sonra konuşmalarını dinlediğimde, hepsi çok .

.."

"Boş mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Sayılır. Böyle hissetmekten nefret ediyordum ve böyle hissettiğim için korkunç bir insanmışım gibi hissetmekten nefret ediyordum. Yani, onlar daha iyisini bilmiyorlardı. Oraya gitmemişlerdi. Benim gördüklerimi görmemişlerdi. Daha önce bulunduğum yerdeydim. Ama farkına bile varmadan, tamamen

kendiminkini. Benim onlarla uğraşmak istemediğim kadar onlar da benimle uğraşmak istemiyordu. Yani sadece ben ve işim vardı, başka bir şey yoktu. Ama sonra Brodie'yi buldum ve o benim arkamı kolladı. Biz ortaklık, biliyor musun?"

"Evet. Aslında anlıyorum. Tüm Raven kardeşlerim hakkında böyle hissediyorum... beni sinir edenleri bile."

"Gördün mü?" dedi, gülümsemesi genişledi. "Anladığımı biliyordum. Kafeye geldiğinde bunu anlayabildim."

"Beynimin hasarlı olduğunu düşündüğün zaman mı?"

"Bunu bir hakaret olarak söylemedim. Beyinleri el yapımı patlayıcılar, bilirsiniz, el yapımı patlayıcılar tarafından karıştırılan insanlar, herkesin kabul etmek istediğinden daha fazla olur. Kamyonunuz bunlardan birinin üzerinden geçiyor ve tüm kollarınız ve bacaklarınız sağlam olarak uyansanız bile beyniniz yine de dağılmış olabiliyor. Birdenbire her şey bir tehdit gibi görünür. Evinizde ailenizin yanındayken bile. Oklahoma'daki bir çiftlikte yaşayan ve ülkesine yardım etmek isteyen bir adam için bu çok büyük bir baskı. Ve bazı adamlar ... kırılırlar."

"Ama sen kırılmadın."

"Beynim hiç karışmadı. Ama denizcilerin yoldaşlığını özleyorum. Etrafımda arkamı kollayan adamlar olduğunu bilmeyi özledim."

"Ama *artık* buna sahipsin."

"Evet," diye kabul etti ve ona tatlı tatlı gülümsedi. "Arkamı kolladığımı biliyorum."

"Kendimi kastetmiyorum. Kargalar. Onlar her zaman arkayı kollayacaktır." "Olabilir. Elbette!" Yine yüzünü buruşturdu.

"Sanırım."

Vig'in yüreği ağzına geldi. "Sen de onları sevmiyorsun."

"Onları tanımıyorum. Ama şu ana kadar gördüğüm kadarıyla havuzda çok zaman geçiriyorlar, film ve TV seçmelerine gidiyorlar ve saçma sapan reality TV izliyorlar. Ve bu sadece son birkaç saat içinde gördüklerim. Organizasyondan bahsettiğim anda bile hepsi çıldırdı."

"Kargalar ikinci hayatlarını yaşıyorlar, Kera. Birçoğu sonunda hep yapmak istedikleri şeyi yapıyor."

"Tembel ve bencil olmak mı?"

"Hayır. Muhtemelen onlarla henüz tanışmadın ama Kargalar ajan, avukat, banka yöneticisi. En az üçü Cal Tech'te profesör, ayrıca aktris, model ve müzisyen. Ve her biri ikinci şansını boşa harcamamaya yemin etti."

"İşte bu kadar. İlk hayatımı boşa harcadığımı düşünmüyorum ama *şimdi* ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Kahve dükkanındaki eski işime geri döneceğimi sanıyordum."

Ama sanırsınız ki fahişeliğe geri döneceğimi söyledim. Hepsi çok şaşırdı."

"Biraz zaman ver. Hiçbir şey bir gecede olmaz."

Kera sandviçini bitirdi ve birkaç dakika koruyucu camın arkasından baktıktan sonra aniden sordu: "Büyük çekiçli adamlarla arkadaş mısın?"

Vig az önce yediği patates cipsini kısa süreliğine yuttu. "Yüce Tanrım, hayır. Dev Katiller, Kargaların *ya da* Kuzgunların dostu değil. Neden sordunuz?"

"Çünkü onların çekiçlerinin senin tarafından yaratıldığını söylemiştin." "Evet . . . ?"

"Ama neden düşmanlarınıza silah satarsınız ki?" "Biz Vikingiz."

Ve evet, Vig, Kera "Bunun benim için ne anlama gelmesi gerektiğini gerçekten bilmiyorum" diyene kadar bunun her şeyi açıkladığını varsaydı.

"Vikingler sadece acımasız akıncılar değil, aynı zamanda tüccarlardı. Birbirimizle ticaret yapardık. Eğer istediğimiz bir şey varsa diğer kültürlerle de ticaret yapardık. Gerektiğinde tecavüz etmek ve yağmalamak gibi bu da toplumumuzun büyük bir parçasıydı. Ve bugün hala öyle. Ticaret hala toplumumuzun bir parçası."

"Feminizmin yükselişi tecavüz ve yağma olaylarını azalttı mı?" Kera sırtarak sordu.

"Kesinlikle yardımcı oldu." Güldü. "Ve evet, Katiller'den aldığınız o çekiçler... onları ben yarattım ve onlar için bir servet ödedim."

"Çalışmalarınıza bayılıyorum." "Teşekkür ederim."

"Bu aileden gelen bir şey mi?"

"Evet, öyle. Sizin ailevi bir şeyiniz var mı?"

"Evet. Delilik. En azından anne tarafımda." Vig bu ifadeyle ilgili daha fazla bilgi alamadan Kera, "Kendi silahınla öldürüleceğinden hiç endişe ediyor musun?" diye sordu.

"Öldürülmek konusunda endişelenmiyorum. Ölüm hayatın bir parçası. Hepimiz her an ölebiliriz ama savaşta, Odin'e hizmet ederken ölmek... bunun için endişelenerek zaman kaybetmem. Bunun yerine, bu bir onur olacaktır."

"Vay canına. Çok Viking'sin."

Vig sırttı. "Evet. Öyleyim."

Sakalının ve saçlarının altında çok hoş bir gülümsemesi vardı. Sakalını ya da gür, siyah saçlarını umursadığından değil.

Aslında Vig'le konuştukça adamla ilgili hiçbir şeyi umursamamaya başlamıştı. Bir insan hakkında bu kadar yanılabilceğini kim bilebilirdi ki? Kera her zaman insanların birbirlerine söyledikleri saçmalıklara başvurmada onları derinlemesine inceleyebildiği için kendisiyle gurur duymuştu. Ama Vig hakkında yanılmıştı. O kırılmamıştı. Zalim bir toplum tarafından yok edilmemişti.

O sadece tıraş olmaktan hoşlanmayan, içine kapanık biriydi. Ve ondan hoşlanıyordu.

Ondan hoşlanıyordu, ondan hoşlanıyordu. Bir erkeğin bir kıızı sevdiği gibi. Tanrım. Ona neler oluyordu?

"Ne?" Vig ona bakarak sordu. "Neden öyle gülümsüyorsun?" "Çünkü acınacak haldeyim."

"Hayır, değilsin. Kargalarla birlikte yolunu bulacaksın. Üstesinden gelebileceğini düşünmeseydim bunu senin için asla istemezdim Kera. Başarılı olacağını düşünmeseydim. Sen bir Karga olmak için yaratılmışsın."

"Bu ifade karşısında hakarete uğrayıp uğramamam gerektiğinden emin değilim." "Hayır. Kargalar inanılmazdır."

"Onlar küçük bacakları olan küçük siyah kuşlar. Biz kartal ya da şahin değiliz ki. Bilirsin işte, yırtıcı kuşlar."

"Kargalar daha iyi. Onlar akıllıdır. Kız kardeşimin dediği gibi, çok zekiler. Alet kullandığı bilinen tek kuş onlar. Gerçekten mantık yürütebilen ve problem çözebilen. Kartallar ne yapar biliyor musunuz? Görkemli görünüş fareleri bombalarlar."

"Bir kuzguna göre kargalar hakkında yüksek bir fikrin var."

"Her kuzgun bir kargadır ama her karga bir kuzgun değildir." Kera sadece bakmakla yetinince ekledi: "Kuzgunlar kargagiller familyasındandır. Corvidae."

"Yani her denizci ABD ordusunun bir parçasıdır ama ordudaki her adam denizci olmak zorunda değildir, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Bunu sevdim."

"Senden hoşlanıyorum," dedi birden, o delici kara gözleriyle ona bakarak. "Senden çok hoşlanıyorum. Seninle çıkmak istiyorum. En azından başlamak için. Sonra seninle seks yapmak isterim ama önce çıkmakla başlamak istiyorum. Zamanın olduğunda. Bu hayata yeni başladığını biliyorum ve seni bunaltmak istemiyorum."

Kera ona sadece bakınca, "Seni rahatsız ettim," dedi. "Aslında ... hayır. Rahatsız etmedin." Sadece şok olmuştu. Sanki asırlar geçmiş gibiydi. Çünkü bir adam ona asılmıştı ve ilk tepkisi suratına yumruk atmak olmamıştı.

"Hâlâ deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet, ama artık senin ya da toplumun genelinin güvenliği için beni endişelendirmeyen bir deli."

Vig biraz kıkırdadı. "Tamam."

"Güven bana. Ben bunu iyi bir delilik olarak görüyorum."

"Madem benim iyi bir deli olduğumu düşünüyorsun, çıkabilir miyiz? Hazır olduğunda yani?"

"Artık yardımına gerçekten ihtiyacı olan evsiz bir veterinerden faydalanmayacağımı bildiğime göre . . . Sanırım evet. Çıkabiliriz."

"Mükemmel," dedi başını sallayarak. "Kesinlikle mükemmel."

Kera, Vig'in bariz -ama tehditkâr olmayan- coşkusuna sıırtmaya başladı ama bir şeyin cama çarptığını duyunca koruyucu camdan uzaklaştı ve eli hemen tabağının yanındaki bıçağı kavradı.

Cama doğru bastırılmış bir kadın vardı. Sarışın, bronz tenli ve muhteşem güzellikteki kadın sırlıslıklamdı ve üzerinde bir dalgıç kıyafeti vardı. Pencereden Vig'e baktı ve gülümsedi.

"Ludvig," dedi, sesini aşağıdaki dalgaların üzerinden duyulabilecek kadar yükselterek. "Benim değerli okyanusuma çok yakınsın. Beni görmeye mi geldin?"

"Hayır, Rada. Sadece bir arkadaşımınla öğle yemeğı yiyorum."

Kadın Kera'ya baktı ve dudağı kıvrıldı. "Başka bir Karga. Kilerdeki fareler gibi... gelmeye devam ediyorlar."

"Nazik ol Rada," diye nazikçe uyardı

Vig. "Peki bunun adı ne?"

Kera kadına ters ters baktı ve "Yeni kız." diye alay etti.

"Uyuyor." Tekrar Vig'e baktı. "Ona her şeyin nasıl işlediğini anlat, Vig. Balık yemi olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmesini istemem."

Kera nedenini bilmiyordu ama bu tehdit onu cama doğru dalışa geçirdi, restoranın tereyağı bıçağını bir silah gibi salladı. Ama güzel sörfçü gitmişti.

Dehşete kapılan Kera sandalyesine geri çöktü ve bıçağı masanın üzerine fırlattı.

"Benim neyim var böyle?" diye sordu Kera.

"Rada'nın bir sürtük olmasından başka mı?" Vig sandviinin son lokmasını yerken kayıtsızca sordu.

"Ne tür bir kaltak olduğu umurumda değil. Ona saldırmaya çalıştım." Kera elini göğsünün üst kısmına bastırdı. Parmaklarının altında kalbinin hızla çarptığını hissetti. "Ben bunu yapmam, Vig. Ben sakın, mantıklı olanım. Orduda bu zelliğimle tanınırdım."

Vig omuz silkti. "Gerçi bunu o istedi sayılır."

"Ne diyorsun sen bana? Deli gibi davranıyorum."

"Hayır. Deli değilsin. İgdlerine göre hareket ediyorsun. Rada senin arkadaşın değil. O Ran'ın Pençeleri'nin lideri, Klanların resmi dokuzundan biri."

"Onlar da kim?"

"Ran deniz ve fırtına tanrıçasıdır ve dokuz kızı eskiden okyanusa açılan erkekleri annelerinin onuruna denizin dibine sürüklerdi. Ancak bir süre sonra, çocukların yaptığı gibi, kızları sıkıldı ve kendi işlerini yapmaya gitti. Böylece Ran kendi insan klanını kurdu. Hepsi srf ve balıkçı. Erkek ve dişi. Ve Rada Pasifik Kıyısı'ndaki Klan'ı yönetiyor. Doğu Yakası için de başka bir lider var."

"Yine kaç Klan hakkında endişelenmem gerekiyor?"

"Dokuz. Resmi olarak."

"Peki gayri resmi olarak?"

"Bu değişir. Sadece içgüdülerine güven. İyi olacaksın."

Vig artık boş olan tabağına baktı.

"Hâlâ açsın, değil mi?" Kera sordu, kalbi yavaşlamaya, istenmeyen öfkesi azalmaya başlamıştı.

"Açlıktan lyorum. Bir sandviç daha alacağım. Sen de ister misin?"

"Sanırım ihtiyaım olan tek şey fazladan etli dev bir biftekli sandviç."

Vig omuz silkti ve ayağa kalktı. "Tamam."

Kera onun restorana geri dönüşünü izledi ve sonra kafasına dank etti. Restoran okyanusa bakan bir uçurumun üzerindeydi ve güverte de tam kenarındaydı. Yani Rada herhangi bir şeyin üzerinde duruyor olamazdı. Onun yerine, sadece ellerini cama dayamıştı. Kadının oraya nasıl çıktığı ve orada nasıl *kaldığı* hakkında hiçbir fikri yoktu.

Belki de bilmek istemiyordu.

Bugünlerde bilmek istemediğini tahmin ettiği pek çok şey vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vig, Kera'yı Kuş Evi'ne geri götürdü. Ön kapıya yaklaştıklarında durdu ve çatıya baktı. "Yukarıda bir sürü kuş var."

Yukarı baktı ve Kargalar'ın ana evinin etrafında koruyucu bir şekilde tüneyen kargaları ve kuzgunları gördü. Kuzgunların da birkaç tane vardı ama görünüşe göre Karga Klanı kadar eğlenceli değillerdi.

"Onlar da senin arkanı kolluyor."

Kera Vig'le yüzleşti. "Ya onlarla hiç anlaşılamazsam? Ya Kargalar beni asla kabul etmezse?"

"Her zaman diğer Karga birimlerinden birine transfer olabilirsiniz. Amerika'nın her yerindeler." Vig bir adım daha yaklaştı. "Ama o zaman çok mutsuz olurum. Bilirsin, eğer gidersen. Ve o zaman kim bilir bin metre bakışım ne kadar kötüleşir. Fast food çalışanlarını, benzin görevlilerini, tetik parmakları kaşınan çılgın polisleri korkutmaya başlayabilirim."

Kera güldü, gülümsemesi parlaktı. "Saçmalıyorsun."

"Sadece bir şans ver. Tek istediğim bu. Herhangi bir karar vermeden önce."

"*Senin* için bir şans vereceğim." "Teşekkür ederim."

Bir süre sessiz kaldılar, birbirlerine baktılar, ta ki ön kapı açılıp iki Karga, Brodie'yle birlikte dışarı çıkana kadar.

"Oh, hey! Dönmüştün," dediler Kera'ya. Kera ikiliye baktı, gülümsedi, Vig'e döndü ve işte o zaman gözleri büyüdü. Etrafında döndü ve köpeğine baktı.

"Ne giymiş böyle?"

Kargalardan biri sıırttı. "Aman Tanrım! Bu inanılmaz değil mi? Tasmaı" - pembeydi- "Swarovski kristalleriyle süslenmiş. Muhteşem, değil mi? Biraz pahalıydı ama merak etmeyin. Bu benim suçum. Ama kirasını da verdiler-"

"Geri çekilebilir."

"-ve tütü! Bedava!"

"Köpeğime tütü giydirmişsin."

"Bu onu daha az korkutucu gösteriyor. Pitbullar o kadar sert bir üne sahip ki, onu güzelleştirmenin onun yararına olacağını düşündük."

Kera elini uzattı. "Köpeğimi bana ver."

"Ama-"

"Köpeğimi bana ver."

Karga sessizce geri çekilebilir tasmayı uzattı. Kera onu kadınların önünde havaya kaldırdı.

"Geri çekilebilir tasmlar boktan. Köpeğimi koşuya çıkaracaksan düzgün bir tasma kullanacaksın ya da köpeğimi dışarı çıkarmayacaksın. Anlatabildim mi?"

"Ama tasmaına uyuyor."

"Yap"-yüksek sesle havladı, çatıdaki kargalar cevap olarak ciyaktı

-*"Kendimi ifade edebildim mi?"*

Gözlerini kocaman açmış olan iki kadın başlarını salladı. "Ve tütü yok."

"Çok güzel görünüyor-

" "Asla! Asla tütü yok!"

"Ama yakasıyla da uyumlu ve üzerinde Swarovski kristalleri var."

"Mithrilden yapılmış olması umurumda değil, köpeğime lanet olası bir tütü giydiremezsin!"

Vig eğildi ve sordu, "Mithril mi?"

İki kargaya yeniden odaklanmadan önce onu "Sessiz ol," diye uyardı.

"Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

"Çok," diye karşılık verdi biri, "ama bu konuda pek de nazik değildin."

"Pitbull'uma tütü giydirdin. Yaptığım tek şey sana karşı nazik olmamak olduğu için şanslısın."

Kadınlar tepinerek uzaklaştı ve Kera Vig'le yüzleşmek için döndüğünde Vig hemen ona, "Bunu deneyeceğine söz vermiştin," diye hatırlattı.

Ağız açıktı, konuşmak üzereydi ama şimdi kapattı. Burnu seğirdi. Onunla tartışmak istiyordu.

"Söz verdin," dedi tekrar. "Ve bir denizci olarak... elbette sözünü tutacaktın."

Şimdi ona ters ters bakıyordu. "Peki," dedi. "Ama bu biraz sinsiceydi."

Omuz silkti. "Viking."

Kera uzanıp Brodie'nin dar kalçalarının etrafındaki tütüyü çıkardı ve Vig'in ellerine tutuşturdu. "Al bunu. Yak onu."

"Mithril olsaydı onda kalmasına izin verirdiniz."

"Eğer mithril olsaydı," diye karşılık verdi Kera, "onu bir gömleğe dönüştürür ve beni mızraklarla ezmeye çalışan orklardan ve trollerden korumak için giyerdim. Ama bu mithril *değil*."

Vig gülerek onun ön kapıyı açmasını izledi. İşte o zaman sordu, "Peki ya Swarovski kristalleri?"

Kera ona ters ters baktı, konuşmak için ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı ve sonunda kapıyı suratına çarptı.

Ve Vig hâlâ gülerek eve doğru yürüdü.

Erin yatmak üzereyken odasının önünde durdu. Koridordan aşağıya, Kera'nın odasına doğru baktı. Kapı kısmen açıktı ve ışık koridora yayılıyordu.

Erin kapısına doğru yürüdü ve iterek açtı. Önce köpeği gördü. Yatakta uyuyordu, orta boy şiltenin bir ucundan diğerine uzanmıştı. Horlama da vardı.

Sonra Erin Kera'ya odaklandı. Yatağın kenarında oturmuş, başka bir panoya iliştirilmiş yeni bir not defterine öfkeyle bir şeyler yazıyordu. *Bütün bu panoları nereden buluyordu?*

"Kera?"

"Hı-hı?" "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece bazı olası programlar üzerinde çalışıyorum. Birkaç liste yapıyorum." Erin'e baktı. "Haftalık ekip toplantıları yapıyor musunuz?"

"Mecbur kalmadıkça yapmıyoruz."

"Gerçekten mi? Huh." Kera tekrar not defterine hararetle yazmaya başladı.

"Tamam o zaman. İyi geceler," dedi Erin, odadan çıkarken.

"İyi geceler."

Odadan çıktıktan ve kapıyı usulca kapattıktan sonra Erin bir nefes verdi.

"Leigh haklı," diye mırıldandı kendi kendine odasına geri dönerken. "Onun hakkında bir şeyler yapmalıyım ve bunu çabuk yapmalıyım yoksa hepsi onu öldürecek."

Vig tepedeki büyük eve baktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını yavaşça Kuzgun liderine çevirdi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Siggy sordu. "Neden buradayız?"

"Ormi beni görmek istedi."

"Yani?"

"Önemli bir şeye
benziyordu." "Ya da bir
tuzak olabilir."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Ayrıca"-Josef Vig'i işaret etti-"Onu ben
getirdim." Vig bunu anlamadı. "Benim bununla ne alakam var?"

Josef cevap vermeye başladı ama Vig etrafındaki havanın en ufak bir
şekilde değiştiğini hissetti. Dönüp yumruğunu savurdu ve arkasından uçarak
gelen Koruyuculardan birinin suratına çarpıp sırt üstü yere düşmesine neden
oldu. Her zaman olduğu gibi Kuzgunların hiçbiri arkalarından gelen
Koruyucuları duymamıştı. Baykuşlar gibi Koruyucular da neredeyse sessizlik
içinde uçmalarını ve avlanmalarını sağlayan kanatlara sahipti.

Vig, onlar yaklaşırken havadaki hafif değişimi hissedebilen az sayıdaki
Kuzgundan biriydi çünkü bu onun soyundan gelen bir beceriydi.

Koruyucular, Tanrı Tyr tarafından Kuzgunlar ve Kargaların o zamanki
eylemlerine doğrudan yanıt olarak geliştirildiği için gerekli bir beceri.
Tanrıların bile bir mizah anlayışı olduğu için, Tyr Koruyucularını Karga ve
Kuzgunların doğal yırtıcıları olan büyük boynuzlu baykuşlardan esinlenerek
yaratmıştır. Bir zamanlar Koruyucular Karga ve Kuzgunları avlayıp
öldürmekten başka bir şey yapmazlardı. Bu onların tek işiydi. Ancak zaman
değişti ve Koruyucular'ın amacı, resmi olsun ya da olmasın hiçbir Klan'ın çok
güçlü olmamasını sağlamaya dönüştü. Sonunda, dünyanın dengesini korumaya
yardımcı oldular. Kargalar ve Kuzgunlar bu dengeyi tehdit etmiyorsa,
genellikle onları rahat bırakırlardı. Ancak Kargalar ve Kuzgunlar hiçbir şeyi
unutmaz. Bin yıldan daha uzun bir süre önce olan şeyleri bile.

Bugüne kadar, kargaların kendilerine çok yakın olduklarını
düşündüklerinde Koruyuculara saldırdıkları biliniyordu. Bu her zaman ve her
yerde olabilir. Avrupa'da birden fazla futbol isyanı bazı aşırı hevesli taraftarlar
yüzünden değil, bazı Kargaların bir Koruyucu görüp ona göre hareket
etmesiyle başladı.

Avrupalı Karga ve Kuzgunların futbolu çok sevmesi de buna yardımcı
olmuyordu.

Vig yüzünden kanlar akan Koruyucu'ya baktı. Ne yapacağını düşündü ve
omuz silkerek muhtemelen onu öldürmesi gerektiğine karar verdi. Ama onun
işini çabucak bitirmek için eğildiğinde -insanları öldürmeden önce onlara
eziyet etmeye inanmazdı, bu ona her zaman bayağı gelmiştir- Josef Vig'in
kolunu tuttu ve onu geri çekti.

"Buraya kimseyi öldürmeye gelmedik."

"O başlattı," diye belirtti Vig.

"Arkandan uçtu."

"O başlattı."

Josef iç çekti, Vig'le konuşurken sık sık yaptığı bir şeydi bu, bu yüzden Vig Josef'in neden onu getirmek istediğini anlamadı.

Danski "Ski" Eriksen Kuzgunları liderinin büyük kütüphanesine götürdü. Koruyucular, Kuzgunların aksine, düşünürlerdi. Ve her liderin ağzına kadar bilgiyle dolu, özenle hazırlanmış bir kütüphanesi vardı. Sadece bu kütüphanelere sahip olmakla kalmayıp, her Koruyucu içindeki kitapların her birini bilmeyi ve anlamayı kendine iş edinmişti.

Dünyada dengeyi sağlamak söz konusu olduğunda bilgi en önemli şeydi. Bilgi olmadan sadece anarşi, çürüme ve kontrolden çıkan Klanlar olurdu. Hiçbir Koruyucunun tahammül edemeyeceği bir varoluş.

Ormi, eğitim için ilk geldiğinden beri Ski'nin lideriydi. O zamanlar altı yaşındaydı. Altı yaşındayken Tyr tarafından bulunup ailesinden alınan Ski asla arkasına bakmamıştı. Kuzgunların ve diğer Klanların çoğunun aksine, bir Koruyucu mirasını oğluna devretmedi. Bunun yerine, Tyr istediği herkesi seçti. Layık olduğunu düşündüğü herkesi. Aslında, birden fazla Viking soyundan gelen ailenin farklı Klanlarda çocukları vardı ve bu da sık sık garip Şükran Günü yemeklerine neden oluyordu. Klanlar, düşman olarak gördükleri kişilere karşı olduğu kadar birbirlerine karşı da çekişmeli olabiliyordu. Onları birbirlerini öldürmekten alıkoyan şey, her Klanın herhangi birinden alamayacakları eşyalar için takas yapma ihtiyacı ve bazılarının akraba olmasıydı. Ayrıca, bazen Klanların birbirlerine gerçekten ihtiyacı oluyordu.

Aslında, Ormi'nin yeni fark ettiği bir sorun, birden fazla Klanın yardımını ve bilgisini gerektiren bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Gerçi Ormi'nin neden tüm Klanlardan Kuzgunları bu işe dahil ettiğini Ski bilmiyordu.

Kuzgunlar, Koruyuculara zaman ayırmaya değmeyecek kadar kaba, gürültücü ahmaklardı. Önce öldürür, soruları sonra sorarlardı... belki. Eğer öyle hissederlerse. Ve Josef Alexandersen'in Ormi'yle buluşmak için baş katilini de yanında getirmesi Ski'ye göre hakaretlerin en büyüğüydü.

Kütüphaneye girmeden önce Vig Rundstöm'e bir göz attı. Şahsen, bu adamın bu kutsal salonları kirletmesine izin vermezdi.

kutsal alan, ama bu onun kararı değildi. Ormi Güney Kaliforniya Koruyuculara liderlik ediyordu. Tüm kararları o verirdi ve Ski onu asla sorgulamazdı.

"Geldiler," dedi Ski tanışma amacıyla.

Ormi ona sıırttı. Ormi, Ski'nin Kuzgunlar hakkında ne düşündüğünü tam olarak bilecek kadar uzun süredir birlikte çalışıyorlardı.

Ormi sandalyesinde arkasına yaslandı, yeşil gözleriyle Kuzgunları süzdü. Rundstöm'e bakarak, "Görüyorum ki pitbull'unu da getirmişsin," dedi.

Yavaş zekâlı Kuzgun kendini işaret etti. "Bekle . . . kim? Ben mi?"

Zaten tiksiniş olan -ve oraya daha yeni varmışlardı- Ski, Ormi'nin sandalyesinin etrafından dolaştı ve arkasında durdu. Liderine bir şey olmasına izin veremezdi. Nefes aldığı sürece olmazdı.

Ormi iç çekti. "Tanrılara şükürler olsun ki demircilikte yeteneğin var evlat. Yoksa nasıl hayatta kalırdın bilmiyorum."

"Bizi buraya hakaret etmek için mi çağırdınız?" Alexandersen sordu. "Onları hiçbir yere çağırmadım. *Seni* çağırdım, Kuzgun Lider."

"Ormi, sen işine bak. Bu Eski Dünya saçmalıkları için vaktim yok." Siggy Kaspersen'e göz kırptı ve ekledi, "Randevum var."

"Eski sevgilin o striptizciyi öğrendiğinde ..." Kaspersen içini çekti. Stieg Engstrom güldü. "Durduğun yerde öldün sen."

"Siz aptalların işi bitti mi?" Ormi tersledi.

Kuzgunlar yavaşça Ormi'ye baktılar, onu incelerken başlarını öne eğdiler.

Bu durumdan hoşlanmayan Ski parmak eklemlerini kırdı ve dört Kuzgun'un bakışlarını hemen üzerinde topladı.

"Güzel gözlük, Poindexter," diye alay etti Engstrom.

Kaspersen tüm samimiyetiyle, "Ah, dostum, ona sataşma," dedi. "Kör olabilir." Sonra Kaspersen kolunu kaldırdı ve elini Ski'ye doğru sallamaya başladı. Ski'nin kör olup olmadığını anlamaya çalıştığını fark etmek bir saniye sürdü.

Ama Ski onları buraya getirmişti. Belli ki onları görebiliyordu!

Rolf Landvik, telefonuna dönmeden önce Kaspersen'in elini tokatladı ve Ormi tekrar denedi.

"Size söylemem gereken şey çok önemli Kuzgun Lider." "O zaman söyle."

"İnsan kurban etme olaylarında kayda değer bir artış var."

Engstrom "Yani?" diye sorana kadar Kuzgunlar Ormi'ye yine o boş kuş bakışıyla baktılar.

Dehşete kapılan Ormi, "Ne demek 'yani'?" diye tersledi.

"Demek istiyor ki," diye cevapladı Rolf başparmağıyla mesajlaşırken, "sıkıntılı zamanlarda dinsel coşkuda her zaman bir artış olur. Bazıları yerleşik dinlere katılırken, diğerleri insan kurban eden tarikatlara katılıyor. Bu tam olarak bir şok değil."

Ormi sabırla, "Ancak bunların hiçbirinin şu anda bildiğimiz dünya ile bir ilgisi yok gibi görünüyor," diye açıkladı. "Bunun yerine, tüm bu kurbanlar tek bir şeyi yükseltme çabası gibi görünüyor."

Mesajlaşma yavaşça durdu ve kalın kafalı Kuzgunlar yeniden Ormi'ye odaklandı.

"Neyi yükseltmek?" Alexandersen sordu.

"Emin değiliz. Ama size sormama izin verin. . ." Ormi dirseklerini masaya dayadı ve odadaki her bir Kuzgun'a bakmak için biraz eğildi. "Aranızda kâbus gören var mı? . . ?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Erin sadece iki saat uyuyabilmişti ama bu sorun değildi çünkü bugün yapması gereken çok şey vardı.

Süper hızlı bir duştan sonra saatine baktı. Sonra cep telefonunu eline aldı ve arama yaptı. Bu işi de bitirdikten sonra koridordan Kera'nın odasına gitti. Kapıyı bir kez çaldı ve onun cevap vermesini beklemeden iterek açtı. Erin'in bunu yapmasından nefret eden çoğu Karga'nın aksine, Kera spor ayakkabısını bağlarken başını kaldırdı ve şöyle dedi, "Hey. Duymak istemediğini biliyorum ama dün herkesin yoğun yaşam tarzını dikkate alan düzenli bir savaş eğitimi programı için harika fikirler buldum."

İsa, Meryem ve Yusuf. Bu kadın sadece kolay kolay irkilmekle kalmıyor, aynı zamanda Kargaları kendi küçük deniz birliğine dönüştürmenin bir yolunu bulmaya kararlıydı.

Erin az önce yaptığı aramayı düşündü. Bunun işe yaramasına gerçekten ihtiyacı vardı yoksa diğer Kargalar kızı öldüresiye döveceklerdi.

"Kanatlar daha çıkmadı mı?" Erin, Kera'nın sözlerini duymazdan gelerek sordu. "Hayır. Neden?"

Erin biraz kaşlarını çattı ve başını salladı. "Bir nedeni yok. Endişelenecek bir şey yok."

Beklediği gibi, Kera dimdik durdu ve Erin'e baktı. "Ne demek endişelenecek bir şey yok?"

"Söylediğim gibi."

"Eğer endişelenecek bir şey yoksa, neden endişelenecek bir şey yok diyorsun? İnsanlar bunu sadece endişelenecek bir şey *olduğunda* söyler."

Tuzak bozulunca Erin sadece kaşlarını çattı, başını salladı, yüzünü buruşturarak gülümsemeye zorladı ve mırıldandı: "Eminim bir şey olmaz. Bunun için endişelenme."

"Ne için endişelenmeyeyim?"

"Sadece rahatla!" Erin ısrar etti. "Kanatlarının eninde sonunda çıkacağından eminim."

"Ya çıkmazlarsa?"

Yine yüzünü buruşturdu. "Küçük bir enfeksiyon sorunu olabilir."

"Enfeksiyon mu?"

"Evet. Ama o noktaya gelmeden önce bunu anlayabileceğiz."

"Nasıl?"

"Bölge gerçekten kızarır. Pütürlü noktalar olacak. Hassasiyet. Belki biraz irin sızar-"

"Pus?"

"Ama bunun için endişelenme!" Erin çabucak söyledi. "İyi olacağına eminim.

Sadece gözünüz üzerinde olsun."

Kera ona başka bir şey sormadan Erin odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Birinci kata ulaştığında evin önünden gelen lastik seslerini duyabiliyordu. Saatine tekrar baktı, yaptığı zamandan etkilenmişti. Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalıydı.

Birkaç saniye sonra ön kapı çarparak açıldı ve Vig Rundstöm hışımla eve girdi.

"Tanrı'ya şükür buradasın," dedi Erin. "Odasında. Sanırım panik atak geçiriyor ama-"

"Hangi oda?"

Erin merdivenleri işaret etti. "Üçüncü kat, şu koridorun sonunda. Sağdaki son kapı."

Merdivenleri çıkmaya başladı ve Erin arkasından bağırdı, "İçeri gir. Kapıya cevap vermiyor!"

Adamın daha da hızlı hareket ettiğini duyunca tatmin olan Erin, aralarında saldırı ekibinin de bulunduğu küçük bir grup Karga'nın kahvaltı yaptığı mutfağa yöneldi.

"Bütün bunlar da neydi?" Tessa sordu.

Erin omuz silkti ve masanın üzerindeki kutudan çikolata kaplı çöreklerden birine uzandı. "Sadece bir şeyle ilgileniyordum."

Annalisa sıırttı. "Tanrım, şimdi ne yaptın?"

"Şey-" Erin söze başladı ama kısa bir çığlık ve ardından gelen cam kırılmasıyla sözleri kesildi. Hepsi masanın yanındaki bahçeye bakan büyük pencereye odaklandı. Kera'nın köpeği dışarıda mola veriyordu ama camlar düşmeye başladığında köpek ciddi bir hızla hareket etti ve Vig çimenlerin üzerine sertçe inmeden birkaç dakika önce kollarıyla üstsüz Kera'yı koruyarak yoldan çekildi - kanatları açılmıştı.

Tessa bir iç çekti, sonra o ve diğer kargalar Erin'e dönüp baktılar.

Elindeki çöreği neredeyse bitirmek üzere olan Erin omuz silkti. "Kanatlarını açması gerekiyordu. Ben de çıkardım."

Maeve, "Gerçekten hareket etmiyor," diye belirtti.

"Siktir." Tessa sabah kahvesini elinin tersiyle itti -ki böyle bir şey olduğunda hiç hoşuna gitmezdi- ve diğer Kargalar da arkasında olduğu halde mutfaktan çıktı.

Erin de parmaklarındaki çikolatayı yaladıktan sonra onu takip etti.

Kera ne olduğunu anlayamamıştı. Bir an yatak odasındaki aynanın önünde durmuş, tişörtünü yatağa fırlatmış, çıplak sırtında şişlik, irin ve kızıl saçlı aptalın onu uyardığı her ne varsa kontrol etmeye çalışıyordu ve sonra ...

Adam içeri girmişti, değil mi? Ve ikisi de şok olmuştu. Kera Vig'e, Vig de Kera'nın göğüslerine bakıyordu. Sanki büyülenmiş gibiydi.

Her şey onu o kadar şaşırtmıştı ki Kera'nın nefesi kesilmiş ve kollarıyla göğüslerini kapatmaya çalışmıştı. Aynı anda sırtında yakıcı bir acı hissetti, kan aktı ve aniden uçmaya başladı. Geriye doğru. Ve yatak odasının penceresinden dışarı.

Kanatlarını nasıl çalıştıracağı hakkında hiçbir fikri olmayan Kera kaya gibi düştü, kolları çılgınca sallanıyor, bacakları tekmeliyordu. Sonra büyük kollar onu sardı ve Vig'in göğsüne doğru çekildi. İkisini de havada döndürmüştü, böylece kendisi altta kalmıştı ... ve *bam!* Yere sertçe çarptılar. Her şey sanki saatler sürmüş gibi gelmişti, bu yüzden Kera her ayrıntıyı hatırlayabiliyordu. Ama hayır. Tüm bu kargaşa yaklaşık yirmi saniye sürmüştü,

Eğer öyleyse.

Kera dirseklerini Vig'in iri göğsüne dayadı ve yüzüne bakabilmek için kendini yeterince yukarı itti.

"Vig?"

Birkaç saniye sürdü ama sonra "Ben iyiyim" dedi. "Sesin iyi gelmiyor."

"Sadece tekrar nefes almaya ihtiyacım var." Gözlerini açtı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "İyiyim. Ben iyiyim."

"Hayatımı kurtarmaya devam edemezsin," dedi ona. "Bu dengesiz bir ilişkiye yol açar."

"Ben senin hayatını kurtarmadım." Nefes aldı, sonunda biraz daha rahat nefes alabildi. "Düşmekten kurtulabilirdin. Ama belki de

Boynumdan aşağısı felç oldu, ki bunu istemediğinden emindim." "İyi karar."

"En azından kanatların çıktı," dedi.

"Benim ..." Kera önce bir omzuna, sonra diğer omzuna baktı. Ve evet, oradaydılar.

Büyük ve uzunlardı, sırtından uzanıyorlardı. Tüyler siyah, mavi ve morların bir karışımı gibi görünüyordu, sabah güneşi rahatsız edici miktarda ıslaklığı parlatıyordu. Kan olabilir mi?

"Vay canına," diye iç geçirdi Kera.

"Sadece ... vay canına." "Sana çok yakışmışlar."

"Teşekkürler."

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Kera sonunda bakışlarını kanatlarının mucizesinden çevirip Tessa'ya ve onu çevreleyen diğer kargalarla Vig'e odaklandı.

"Sanırım," diye yanıtladı Kera. "Ama Vig'in kanaması var." "Senin de öyle," diye belirtti

Annalisa.

"Ne?"

"Sırtında. Penceredeki cam seni kesmiş gibi görünüyor."

Tessa bakmak için eğilerek, "Bunu içeride halledebilirim," dedi. Kera başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben biliyorum," diye homurdandı Vig, bakışları aniden Erin

Amsel'e odaklanmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Kera.

"Beni kandırdı. Sırf beni buraya getirmek için bir tür TSSB krizi geçirdiğini söyledi. Ve beni odana gönderdiğinde kapıyı çalmamamı söyledi. Sadece içeri gir."

Amsel omuzlarını silkti. "Kanatlarını bir şekilde çıkarmam gerekiyordu. Bu en kolay yol gibi göründü."

Kera içinde bir öfkenin kabardığını hissetti. Yıllardır hissetmediği bir öfke, Deniz Kuvvetleri'ne katıldığından ve annesiyle bir saniye daha yaşamak zorunda kalmadığından beri hissetmediği bir öfke. Gerçi buradaki fark, annesi dengesiz olduğu için o eski öfkesini her zaman kontrol etmiş olmasıydı. Annesinin yaptığı herhangi bir şeye öfkeyle tepki vermek genellikle daha da kötü bir tepkiye yol açardı. Bu yüzden Kera öfkesini hep içine gömmüştü.

Ama şimdi, burada, bu kadınların yanındayken... artık bunu yapma ihtiyacı hissetmiyordu.

"Kera?" Vig'i duydu ama ona cevap veremedi. Odağı sadece ve sadece Amsel'deydi.

"Senin derdin ne lan?" Kera kendini Vig'in üzerinden itip ayağa kalkarken homurdandı.

"Bak, bunu büyük bir mesele haline getirme," dedi Amsel, tavrı sinirli bir tavidir. Sanki Kera her şeyi dramatize ediyormuş gibi. "Çünkü gerçekten öyle değil."

"Bunu büyütme mi? Birimizi ya da ikimizi birden öldürtebilirdin."

"Kuzgunları öldürmek zordur ve o kadar da büyük bir düşüş değildi. Hayatta kalabilirdiniz. Ayrıca, işe yaradı, değil mi?"

"Sen bir aptalsın."

"Ben mi? Beş dakikadır burada olan ve her şeyi devralabileceğini düşünen sensin!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Programlarımızı soruyor. Bizi küçük denizci takımları gibi organize etmeye çalışıyor. Şu aptal panoları getiriyor."

"*Benim panolarımla ne sorunun var?*" Kera bağırdı.

"ABD ordusunda olmanın sıkıcı, düzenli varlığını özlediğini biliyorum. Ama o günler *geride* kaldı. Sadece *bununla başa çık!*"

İşte o zaman Kera bir şekilde ... patladı. Vig'in yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden atladı, yakındaki açık hava sandalyelerinden birini kaptı ve doğrudan Amsel'in yan tarafına çarparak kızıl saçlı adamı yere düşürdü.

"Bu nasıl, kaltak?" diye sordu Kera. "*Artık ben de sizden biri miyim?*"

Yüzünden ve sol kolundaki kesiklerden kanlar akan Amsel kendini iterek oturur pozisyona geldi. Elinin tersini burnunun kenarına bastırdı ve yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle oraya varıyorsun."

Sonra çılgın sürtük Kera'nın tam kasıklarına bir tekme attı ve Kera'nın tek yapabildiği acıdan dizlerinin üzerine çökmek oldu.

Kera'nın köpeği durmadan havlayıp kavga eden ikilinin etrafında dolanırken ama müdahale etmezken, Vig ayağa fırladı. Başka kimse müdahale etmediği için o da müdahale etmek üzereydi ama Tessa o daha hareket edemeden kolunu yakaladı.

Viking usulü kargalar için bile geçerliydi. Bu tür şeylere müdahale edilmezdi. Mantıken bunu biliyordu.

Biliyordu. Ama yine de ...

Kera'yı saçlarından kavrayan Erin yumruğunu geri çekti ve yüzüne iki yumruk attı. Kera da Erin'in karnına vurarak karşılık verdi.

Erin homurdanarak Kera'dan geriye doğru sendeledi, kollarını karnına dolamıştı.

Kera ayağa kalktı, burnundaki kanı sildi, Erin'e saldırmadan önce ona çarptı ve ikisini de yere düşürdü.

Erin bacağını kullanarak Kera'yı yukarı ve ters çevirdi. Erin onunla birlikte gitti ve dizlerini kullanarak Kera'nın ön kollarını yere sabitledi. Sonra Erin eğildi ve Kera'nın yüzüne tükürdü.

İşte o zaman Kera kendini kaybetti.

Tüm vücudunu ve yeni geliştirdiği gücünü kullanan Kera, Erin'in üstüne gelene kadar bir kükremeye yuvarlandı. Erin'i saçlarından yakaladı ve Kera ayağa kalkarken onu dizlerinin üzerine sürükledi.

Kera önce kendi dizini Erin'in yüzüne birden fazla kez çarptı. Sonra onu yere fırlattı ve tekmeledi. Erin yüzüstü yatmış, sürünerek kaçmaya çalışırken, Kera onu tişörtünden tutup yaklaşık üç metre uzağa fırlattı.

Boynunu kıran Kera, Erin'e doğru yürümeye başladı ve kanlar içinde kalan ve morluklar oluşan küçük kızılın ayağa kalkana kadar kendini çekmesini izledi.

Erin sol elini kaldırdı ve parmak eklemleri çatlayana kadar parmaklarını sıktı.

Tessa onu ileri doğru itti. "İçeri girsen iyi olur." Sonra Tessa ve diğer Kargalar kaçtı. Uzaklara.

Vig nedenini de biliyordu. Neredeyse her Karga'nın fazladan bir yeteneği vardı. Bazıları diğerlerinden daha tehlikeliydi. Erin'in yeteneği gibi.

Ve Vig'in harekete geçmek için sadece saniyeleri vardı.

Kera, Amsel'in elini sanki Kera'yı yere sermek istermiş gibi esnettiğini gördü.

Açık bir meydan okumayla kollarını vücudundan uzaklaştıran Kera, "Haydi kaltak! *Getir onu!*"

İşte o anda kızıl saçlı kadının elinden bir kırbaç gibi yuvarlandı. Parlak kırmızı-turuncu alev. Sadece bir kırbaç gibi hareket etmekle kalmadı, Amsel de ona böyle davrandı. Kolunu geri çekti ve alev onu takip etti; sonra bir çığlık atarak kolunu ileri götürdü ve alev Kera'ya doğru fırladı. Alevin havayı kesişini izledi, ucu tam çıplak göğsünü kesmeyi hedefliyordu. Kera hareket etmeye başladı ama yeterince hızlı değildi.

Ama Vig öyleydi. Elinde yuvarlak metal piknik masasıyla Kera'nın önüne atladı ve onu havaya kaldırdı. Şiddetli alev metali tam ortasından keserek Vig'e iki farklı parça bıraktı.

Amsel'in gücünün neler yapabileceğini gördüğünde "Kahretsin," diye nefesi kesildi.

Amsel kolunu tekrar geri çekti ve Vig, Kera'yı korumak için zavallı savunmasız bedenini kullanarak onu arkasına itti.

"*Bu kadar yeter!*" Chloe'nin sesi tüm saçmalıkları keserek gürledi.

Avluda yürüdü, karanlık gözleri öfkeyle çığlık atıyordu.

Önce Amsel'e odaklandı. "Biliyorum," dedi alçak sesle, "o ateşi bir Karga dostunun üzerine salmadın."

"Chloe-"

"*Biliyorum*" -Chloe şimdi çığlık atıyordu- "*kendinizden birine asla böyle aşağılık bir şey yapmazsınız!*"

Amsel yumruğunu kapattı ve alev geldiği gibi hızla yok oldu, aniden ayaklarını incelerken başı öne eğildi.

"Ve sen," diye hırladı Kera'ya. "Bir adam yüzünden bir Karga'ya mı saldırdın?" "Hayır, çünkü-"

"*Bir erkeğin üzerinde!*"

Kera konuşmayı kesti. Chloe'nin bunları duymak istemediğini hissediyordu. Hiçbirini. Onun için hiçbir mazeret yoktu. Bir Karga'nın diğerine saldırması ya da saldırması için hiçbir meşru neden yoktu.

Ne yazık ki Kera hâlâ bunu hissetmiyordu. Bunu anlamıyordu. Bu kadınların neyle ilgili olduğunu ya da neden onlardan herhangi birini koruma ihtiyacı hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Ve bundan sonra bu duyguyu *asla* anlayamayacağından emindi.

Chloe şezlonglardan birine doğru yürüdü ve arkadan sarkan bir havluyu kaptı. Kera'ya doğru fırlattı. "Göğüslerini ört ve ikiniz de içeri girip yaralarınıza baktırın. *Hemen!*"

Tessa ve iyileştirme konusunda uzman diğer iki Karga, Kera'nın sırtındaki camın çıkarılmasına, Vig'in boynunun yeniden ayarlanmasına ve Erin'in kırık burnunun yerine yerleştirilmesine yardım etti. Kesikler temizlendi ve iyileşmeye yardımcı olması için merhem sürüldü. Kızgın mor morluklara buz torbaları bastırıldı ve ek ağrı ve sızılara yardımcı olması için her birine aspirin verildi.

Kargalar ve Kuzgunlar için gerekli olan tek şey buydu. Az önce tanık olduğu kavga normal insanlarla gerçekleşseydi, birkaç gün hastanede kalırlardı. Ayrıca, yaralarının dikilmesi ve muhtemelen aspirinden daha güçlü bir şey almaları gerekecekti.

İki Karga, kendi deyimleriyle Şifa Odası'nın muayene masalarında otururken ve Vig yavaşça tişörtünü geri çekerken, Tessa iki yardımcısını görevden aldı.

Kera'nın yeni açılmış kanatları üzgün bir şekilde sırtından sarkıyordu ve çıplak göğsünün üzerinde hâlâ bir havlu tutuyordu. Erin, sıfırlanan burnuna bir buz torbası bastırdı.

"Peki," diye başladı Tessa, "siz ikinizle ne yapacağız? Birbirinizle kavga edip duramazsınız." İkisi de konuşmayınca Tessa, "*Ee?*" diye sordu.

"Beni başka bir takıma koyun," dedi Kera.

"Hangi lanet takım seni alır ki?" Erin karşılık verdi. "Sen ve senin lanet olası panoların."

"Bir kez daha benim panomdan bahsediyorsun-"

"Kesin şunu!" Tessa tersledi. "Ciddiyim. İkinizin nesi var böyle?"

"Bunu o başlattı," diye havladı

Kera. "Yardım etmeye çalışıyordum!"

"Artık yardım etmeye çalışma zahmetine girme. Bir dahaki sefere beni öldürtebilirsin!"

"Aş artık kendini!"

Tessa ellerini birbirine vurdu. "Bu kadar yeter! Lanet olsun!" Bir nefes verdi ve bundan sonra ne yapacağını bulmaya çalıştı. Takım liderinin aklına parlak bir şey gelmeyince, Tessa onları bir süreliğine ayırmaya karar verdi.

"Kera, sadece ... git biraz ara ver. Uzaklaş."

Kera muayene masasından kayarak kapıya yöneldi. Ancak Erin üst dudağının bir tarafı yukarı kalkarak hafifçe dudak büktüğünde, Kera hemen ona parmağını uzatarak karşılık verdi.

Erin aniden, "Köpeğini öldürdün," dediğinde yeni Karga'nın eli kapı kolundaydı.

Odadaki herkes donakaldı, Kera dönüp odanın öbür ucunda, sahibi tamir edilirken köşede sessizce oturan pitbull'una baktı. Vig hemen doğruldu, gözleri irileşti ve Tessa'nınkilerle kilitlendi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Kera talep etti.

"Kera, git artık," diye itti Tessa.

"Brodie orada. O iyi."

"Evet," diye karşılık verdi Erin. "Elli kilo daha ağır ve daha güçlü. Hem de bütün dişleriyle."

"Yani?"

"Köpeğin olmadan Kargalar'a katılmayacağını söylediğinde, Skuld'a tek bir seçenek kaldı. Köpeğini yanında getirebilmek için önce onu öldürüp sonra geri getirmesi gerekiyordu. O sadece ölülerden seçim yapar. Yani evet," diye alay etti Erin, "köpeğini öldürdün. Köpek katili."

Kera Erin'in üzerine atladı, ellerini Erin'in boğazına sararken havlusu yere düştü.

Erin buz torbasını Kera'nın çenesine çarparak karşılık verdi.

Vig Kera'yı tutarken Tessa da Erin'i yakaladı. İki kadın yumruklar savurup birbirlerini ısırmaya çalışırken ikisi de geri çekildi. Bu noktada doğru düzgün bir kavga bile değildi. Sadece üstsüz kadınlar arasında bir kavgaydı.

Eksik olan tek şey içki ve erkek öğrenci birliğiydi.

"Alın onu!" Tessa, Kera'yı Erin'den uzaklaştırmayı başardığında Vig'e emretti. "Çıkar onu buradan!"

Kapıdan çıkıp gitti, bir zamanlar ölü olan ve şimdi hayatta olan Brodie de hemen onu takip etti.

Kera odadan çıkar çıkmaz Erin çırpınmayı hemen bıraktı.

Tessa onu serbest bıraktı ve geldiği günden beri ekibinin bir parçası olan Karga'nın önünde durmak için yürüdü.

"Bu bilgi gerçekten gerekli miydi?" Tessa sordu.

"Gereklilikten ne anladığına bağlı."

"Senin neyin var Erin?"

"Bilmiyorum. Tek yapmaya *çalıştığım* ona yardım etmekken beni kızdırdı."

"Senin yüzünden pencereden düştü."

"Hayatta kaldı!"

"Bu değil-" Tessa durdu ve başını salladı. Böyle davrandığında Erin'le tartışmanın bir anlamı yoktu. Görünüşe göre kadın annesinin İrlandalı-Katolik rahminden tersine çıkmıştı. Söylentiye göre bebek Erin vaftiz töreni sırasında bir kez bile ağlamamış ama törene katılan rahibin yüzünü tokatlamıştı. Hem de iki kez.

"Pencereden düşmesinden daha da kötüsü ... onu gerçekten hoşlandığı bir adamın önünde utandırmış olman."

"Yine yardım etmeye çalışıyorum." "Bunun neresi yardımcı olmak?"

Erin omuz silkti. "Güzel göğüsleri var. Ve şimdi onun güzel memeleri olduğunu *biliyor*. Hem de gerçek. Sahte değil."

Bütün bunların en kötü yanı... Tessa, Erin'in çok ciddi olduğunu biliyordu.

Vig koridorun yarısına gelene kadar Kera'ya tutunmayı başardı. İşte o zaman Kera kollarını sallayarak kendini çekti ve Vig'e doğru döndü.

Vig biraz geriye yaslandı, tehlikeli öfkesini ona yönelteceğinden korkuyordu ama bunun yerine, "Söyledikleri doğru mu?" diye sordu.

"Kera-"

"Söyledikleri doğru mu?"

Vig yalan söylemeyi hiç öğrenmemişti, o yüzden zahmet etmedi. "Muhtemelen. Tanrılar söz konusu olduğunda unutmaman gereken bir şey var... her zaman bir bedel vardır. Her zaman bir fedakârlık vardır."

Kera yutkundu, geri çekildi, gözleri Vig'in üzerindeydi. Sonra çömeldi ve Brodie onun kollarına koştu. İşte o zaman Vig, Kera'nın köpeğine sarılırken ağladığını fark etti.

O anda ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ağlamaya alışık değildi.

Son üç yıldır Crow olan Yardley King koridorda yürüyordu, hala havuzdan ıslanmıştı, omzunda bir havlu, vücudunu zar zor örten küçük bir bikini vardı. Onlara ulaştığında durdu, bakışları Kera ve Brodie'den Vig'e kaydı.

"Neler oluyor?" diye sordu sonunda.

"Köpeğimi öldürdüm," diye hıçkırdı

Kera.

Yardley gözlerini kocaman açarak Vig'e baktı ve *Erin'in ona söylediğini* mırıldandı.

Yardley hemen Kera'nın yanına çömeldi ve bir kolunu omuzlarına doladı. "Tatlım, kendini kötü hissetme. Sen bilmiyordun. Brodie burada çok mutlu oldu. O artık bizim maskotumuz gibi."

"Bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun! Kimse senin bildiğini bir an bile düşünmedi.

Bu yüzden kimse bir şey söylemedi," diye mırıldandı iri mavi gözlerini devirerek.

Kera başını kaldırıp Yardley'e baktı, sonra tekrar Brodie'ye baktı ve sonra tekrar başını kaldırdı. "Sen ... sen Yardley King'sin."

"Öyleyim! Hayranı mısın?"

"Herkes senin hayranın değil mi?" Kera elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bu sabah radyoda duydum, son filminiz gişede bir numaraymış."

"Biliyorum." Yardley'nin sırtışı göz kamaştırıcıydı. "Ve bu *muhteşem!* Çok para kazanacağım." Eğildi ve fısıldadı, "Filmden bir parça aldım.

arka uç." Kıkırdadı. "Menajerimi seviyorum. O en iyisi! Ve bir Karga. Adı Betty. Onu *çok seveceksin*."

Kera'nın gözleri hafifçe seğirdi. "Filmlerinde daha sessizsin."

"Biliyorum. Her zaman katil psikopatı oynuyorum, ki bu çok komik, çünkü doğuştan neşeli ve mutluyum. Ve bir anda duygusallaşıyorum. Tatlım," dedi elini Kera'nın omzuna koyarak, "gömlek giymemenin bir nedeni var mı?"

"Evet, ama bu konuya girmek istemiyorum. Ve şimdi sorun şu ki, kanatlarımı geri takamıyorum. Orada öylece asılı duruyorlar."

"Oh, bu kolay bir çözüm."

Kera'yı ayağa kaldırdı ve Vig'den uzaklaştırdı. "Yaramaz Kuzgun," diye alay etti Yardley. "Görmeye çalışıyorum."

Ellerini Kera'nın omuzlarına koydu.

"Tamam, önce omuzlarını öne doğru çekeceksin..." Yardley, Kera'nın omuzlarını nazikçe öne doğru yönlendirdi. "Sonra küçük bir hareketle onları geri çekeceksin."

Kera sanki üç yıldızlı bir general koridora girmiş gibi omuzlarını geriye attı. Kanatları vücudunun içine doğru çekildi ve Kera bunun acısıyla homurdandı.

Yardley aceleyle, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Acıyor. Ve onları ilk birkaç kez kullandığında canın yanacak. Ama sen farkına bile varmadan," dedi o gülümsemesiyle, Kera'yı yüzüne çevirerek, "nefes almak gibi olacak. Sadece başka bir parçan."

Yardley havlusunu kaldırdı, altından bir tişört çıktı. Onu Kera'ya uzattı. "Biraz nemli ama iş görür."

Film yıldızı Vig'le yüzleştirdi. "Neden onu bir süreliğine buradan çıkarmıyorsun? Nefes alması için ona zaman ver."

Vig başını salladı. "Tamam." Kolunu Kera'nın beline dolayarak onu kaldırdı ve koridorun sonuna doğru taşımaya başladı, Brodie de arkalarından geliyordu.

"Onu köyünü yağmalamışsın gibi taşımaktan bahsetmiyorum, Rundstöm."

Durdu ve Kera'ya baktı. "Rahat mısın?"

"Şaşırtıcı bir şekilde... evet. Rahatım."

"O rahat," dedi Yardley'e devam etmeden önce.

Yardley gülerken, "Buna alışmasına izin vermemelisin," diye bağırdı. "Bunu yapmaya devam edecek!"

Erin gözlerini dikmiş, Tessa'nın yüzüne bakmayı reddediyordu. Göreceği ifadeyi biliyordu. Hayal kırıklığı ve iğrenme arası bir ifade.

Erin takım liderinin yüzündeki bu ifadeden nefret ederdi. En çok da onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ettiği için. Gerçi Erin'in bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Genelde kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı. Aslında umursamamakla övünürdü. Kera ile aralarındaki fiziksel kavga da önemli bir şey değildi. Kargalar bazen kavga ederdi. Genelde yeni kızlarla değil ama yine de oluyordu.

"Kanatlarla ilgili yaptığını neden yaptığını anlıyorum. Ama ona neden köpekten bahsettiğini anlamıyorum. Bu çok kabaydı, Erin."

"Beni kızdırdı."

"Nesin sen? On üç yaşında bir çocuk mu? Ben de kimsenin seni kızdırmadığını sanıyordum."

"O yaptı."

"Aş artık bunu. Sen onun akıl hocasısın

ve-" "Ben onun akıl hocası değilim.

Artık değilim."

"Ne yani? Bu küçük dramının seni bu taahhütten kurtaracağını mı sandın?"

"Evet. Aslına bakarsan öyle düşünmüştüm."

"O zaman düşünme. Siz ikiniz akıl hocası ve akıl öğrencisisiniz ve bu değişmeyecek."

"Tessa-"

"Hayır. Bunu duymak istemiyorum. O senin sorumluluğunda. Onunla

ilgilen." "Onunla ne yapmam gerekiyor? Artık benden nefret ediyor."

"Ona yardım et. Akıl hocaları böyle yapar."

"Ona ne için yardım edeceksin? Yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüyor. Bütün cevaplar onda. Hatırladın mı?"

Yardley, arkasında vurucu ekibinin üç üyesi olduğu halde odaya girdi.

"Yeni kızla kavga mı ettiniz?" Yardley sordu. "Ona köpeğinden mi bahsettin? Ahbap!"

"Ben buradan gidiyorum," dedi Erin, muayene masasından atladı ve hemen ardından atladığına pişman oldu. Bütün yüzü acıyordu. Keskin ve şiddetli bir ağrı burnundan tüm kafasına yayılıyordu. Bu kızın yük treni gibi bir yumruğu vardı.

Erin yürümeye çalışmadan önce dengesini sağlamak için elinden geleni yaparken Yardley, "*Herkes* bunu konuşuyor," diye devam etti. "Bütün evde uğultu var."

"Umurumda değil."

"Sen ne yapacaksın?"

"Bununla başa çıkacağım. Beni rahat bırak."

"Nasıl başa çıkabilirsin ki? O gitti."

"Gitti de ne demek? Nereye gitti?"

"Rundstöm onu alıp götürdü. Kelimenin tam anlamıyla. Viking'in kadını çılgın bir kızıl kafalıdan kurtarmaya çalışması gibi şirin bir şeydi."

Erin'in gözleri kısıldı ve Yardley'e doğru yürümeye başladı ama Tessa onu kot pantolonunun kemerinden yakalayıp geri çekti.

"Ama," diye devam etti Yardley, her zamanki gibi umursamaz bir tavırla, "bence buradan biraz uzaklaşması gerekiyordu. Ayrıca, adam açıkça ondan hoşlanıyor. Bence o da ondan hoşlanıyor."

"Tabii ki ondan hoşlanıyor," dedi Erin sinirlenerek.

"Bunun da büyük planının bir parçası olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Tessa sordu.

"Öyleydi. Onun göğüslerini gördü, ki gerçek olanlara göre oldukça iyiler. Şimdi onunla biraz zaman geçiriyor, böylece onu 'rahatlatabiliyor'," dedi tırnak işaretleriyle.

"Yani onu becermek gibi mi?" Yardley o lanet olası sinir bozucu şımarık sesiyle sordu.

"Eğer istedikleri buysa."

"Evet," diye açıkladı Tessa başını sallayarak. "Böyle bir şey olmayacak."

"Neden olmayacakmış?"

"Onun amına tekme bastın. İnan bana, o kızın bu gece isteyeceği en son şey, Viking'in birinin üstüne çıkıp onu dövmesidir."

Herkes ona bakarken ve tiksiniş görünürken Erin onlara "Her zaman anal var" diye hatırlattı.

İşte o zaman hepsi ondan uzaklaştı ve onu odada yalnız bıraktı.

Erin onları suçlamıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Katja, kardeşinin verandasında oturan pitbull'a baktı. Köpek, oturmasına ve hırlamamasına rağmen, koruma modunda gibi görünüyordu. Kat'in geçmesine izin vermiyordu.

Ama neden korumacı davranıyordu? Vig yaralanmış mıydı? Saldırıya uğrama havasında olmayan Kat köpeğe, "Ben Vig'in kız kardeşiyim," dedi.

Köpek ayağa kalkıp bir adım geri çekilmeden önce bir an soğuk bir şekilde onu inceledi.

Şok olmuştu ama üzerinde fazla düşünmek istemiyordu, kardeşinin evine doğru yürüdü ama kanepede uzanmış, kasıklarına buz torbası bastırılmış bir kadın görünce durdu.

Neden kasıklarına bir buz torbası bastırılmıştı? Kardeşi tam olarak neyin peşindeydi?

"Merhaba?" Kadın ona bakma zahmetine girmeyince Kat, "Merhaba?" diye sordu.

Yüzüne bastırılmış bir başka buz torbası yerinden oynadı ve kadın başını kaldırarak Kat'in şişmemiş tek gözüne baktı.

"Merhaba." Buz torbasını yerine koydu ve başını yastığa bıraktı. "Ludvig buralarda mı?"

"Kim?"

"Buranın sahibi olan adam."

"Vig demek istiyorsun. Akşam yemeği için bir şeyler almak ve bana biraz Tylenol almak için markete gitti. Tylenol'ün faydası olmaz. Ama ölüm işe yarayabilir."

Kat biraz gülümsedi. "Ağrın ne kadar kötü?" diye sordu, kapıyı arkasından kapatırken.

"Kötü."

"Bir ile on arasında bir

ölçekte." "Kırk beş."

"Bu *çok* kötü."

"Sana

söylemiştim."

Kat kadının yanına gitti ve buz torbasını kaldırdı. Nazikçe burnunun etrafını ve gözlerinin arasını yokladı. Her şey yerli yerinde görünüyordu.

"Bu nasıl oldu?" Kat çalışırken sordu.

"Saçma ve aptalca bir kavgaya karıştım. Artık daha iyi biliyorum."

"Bazen insanlar bizi fazla zorlar."

"Hâlâ daha iyi biliyorum."

"Bu arada ben Katja," dedi Kat, buz torbasını dikkatle kadının yüzüne geri koyarken.

"Ben Kera. Kera Watson."

Demek Kera Watson *buydu*. Vig'in Kera Watson'ı.

Kat'in beklediği tam olarak bu değildi ama çok özel bir şey de beklemiyordu. Kardeşinin her zaman eklektik bir zevki vardı.

Yine de Kat, Odin'in bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Rundstöm Kuzgunları ve Valkyrieleri yüzyıllar öncesine dayanıyordu ama eğer Vig bu kadınla kalıcı bir bağ kurar ve Rundstöm bebekleri olursa, Kuzgun ya da Valkyri olmayan ilk bebekler olacaktı. Ve sadece dişi olurlarsa Karga olabilirlerdi . . . ve ölürlerse. Yani bu hoş bir düşünce değildi.

"Ağrı ve sızılarınıza iyi gelecek bir şey verebilirim." "Kim olduğunuzu bilmiyorum."

"Ben Katja."

"Evet. İsminizin farkındayım. Ama bu kim olduğunuzu bildiğim anlamına gelmez. Ve gerçek yabancıların bana ağrı ve sızılarım için bir şeyler vermesine izin vermem. Ya bana meth verirsen? Ya da meth-eroin karışımı? O zaman eski bir denizciden, sabıka kaydı olan ve köprü altında yaşayan bir uyuşturucu bağımlısına dönüşürüm."

Kat, "Vig sana bir şey verdi mi?" diye sormadan önce birkaç dakika Kera'ya baktı.

"Hayır," dedi Kera kararlılıkla. "Ama bana kendimi evimde gibi hissetmemi söyledi ve acıdan çılgılık atmaya başlamak istediğimde, birkaç shot tekilayla içildiğinde oldukça lezzetli olan ağrı kesici hapları bulana kadar banyosunu didik didik ettim."

"Peki bunu ne zaman yaptın?"

"*On saat önce!*" dedi çok yüksek sesle.

Kat "on saat "in muhtemelen on dakika olduğunu tahmin etti, bu da tek bir anlama geliyordu ...

Stieg Vig'in evine doğru yürürken, Vig'in kız kardeşinin Vig'in hoşlandığı kızı kapıdan dışarı sürüklediğini ve büyük bir pitbullun havlayarak ikilinin etrafında daireler çizdiğini gördü.

Stieg omzunun üzerinden baktı ve ıslık çaldı.

Rolf ve Siggy ona yetişti ve üçü birlikte Kat Rundstöm'ün kavga eden Karga'yı kardeşinin evinden çıkarmak için verdiği mücadeleyi izlediler.

"Huh," diye belirtti Siggy. "Kat'ın kardeşinin bir Karga ile çıkmasını bu kadar sorun edeceğini düşünmemiştim."

"Henüz tam olarak onunla çıkmıyor. Bu noktada ben yine de buna sapıklık derdim."

"Belki de bunca zamandır Kat hakkında yanılmışsızdır. Tüm o doğa ve hayvan sevgisi, atları kurtarması... belki de gerçekten saf Aryan ırkını seven bir Nazi'dir." Siggy bir adım öne çıktı. "Kat, sen bir Nazi misin?"

"Ne? Oh, unut gitsin!" Siggy yeni kızı belinden tutmuş, çalılarının üzerine doğru götürüyordu ki yeni kız kismaya başladı. Aşırı derecede.

Nefes nefese kalan Kat, yeni kızı Vig'in evine doğru sürüklemeye başladı. "Artık ağrı kesici ve tekila yok!" diye emretti.

Eve doğru ilerlerken Rolf, "Bu iğrençti," diye yakındı. "Sevimli piliçlerin kusmasını izlemekten nefret ediyorum. Bu onların şirinliğini tamamen öldürüyor."

"Yani normal, insani bedensel fonksiyonları olan biriyle birlikte olmayı hiç düşünmüyorsun?" Stieg sordu.

"Planım bu. Ya da en azından tüm kadınsı fonksiyonlarını benden saklayacak kadar düşünceli birini bulacağım. İyi kız arkadaşlar böyle yapar."

Kera ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu.

Hâlâ Vig'in koltuğundaydı ama şimdi gerçekten iri yarı iki adamın arasında sıkışıp kalmıştı. Gerçi Kuzgunların "gerçekten büyük" dışında bir büyüklükleri olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Stieg ona sordu. "Evet. Sanırım."

"Güzel. Onun kanepesinde ölseydin Vig mızımızlanırdı." Elindeki kumandayla televizyondaki kanalı değiştirdi.

Siggy, Kera'nın diğer tarafından, "Dostum, ben de onu izliyordum," diye yakındı.

"İnsanların rehin dükkanlarına eşya satmasıyla ilgili bir program izlemiyorum.

Bu nasıl bir şov ki?"

"Ham duygular ve gerçek hayatla dolu."

"Bu, eşyalarını rehin dükkanlarına satmakla ilgili. Eskiden o hayatı yaşıyordum. Hayır, teşekkür ederim."

Kera diğerk tarafına dönerek yüzünü kanepenin iç kısmına çevirdi. "Güzel televizyon."

"Teşekkür ederim. Vig bu kadarını bile takdir etmemişti." Başını kaldırıp Stieg'e baktı. "Televizyon istemedi mi?"

" Hayır."

"O zaman neden ona bir tane aldınız?"

"Çünkü bir televizyon istiyorduk. Tek yaptığı oturup kitap okumak ya da yontmak. Bu çağda kim yontar ki?"

"Ahşap işçiliğini öğrenmek istiyor," diye karşı çıktı Siggy.

"O zaman televizyon izlerken öğren. Bir erkeğin ihtiyacı olan bazı şeyler vardır.

Televizyon, video oyunları ve bira."

"Bir erkeğin ihtiyacı olan tek şey bu mu gerçekten?" "Evet. Evet, öyle."

"Uyanık mısınız?" diye sordu bir kadın, Kera'nın yüzünü görebilmek için kanepenin arkasına doğru eğilerek.

"Ah." Kera kendisine bakan kadına gözlerini kırıştırdı. "Seni rüyamda gördüğümü sandım."

"Evet. Bunu daha önce de duymuştum."

"Bu Kat. Bir Valkyrie ve Vig'in kız kardeşi," dedi Stieg, Siggy'nin sinirini bozacak şekilde kanalları değiştirmeye devam etmeden önce. "Ve o bir Valkyrie olduğu için, onu gördüğünde her zaman rüyadaymışsın gibi hissediyorsun."

"Sen Vig'in kız kardeşi misin?"

"Evet." Kanepenin etrafından dolandı ve Kera'nın önünde çömelip gözlerini inceledi.

Kera bir süre ona baktıktan sonra, "Mükemmel görünüyorsun," dedi.

"Awww. Teşekkür ederim!"

"Ben ona mükemmel demedim-owwww!" Stieg başının yan tarafını ovuşturdu. "Özellikle de bir erkek gibi vurduğunda!"

"Yüzünün her iki tarafı da simetrik olduğu için böyle hissediyorsun." Siggy kumandayı almak için iki kadının arasından uzandı ama Stieg onun elini yumruklayarak uzaklaştırdı. "Ama bu aslında onun yüzünü mükemmel yapmıyor. Yakınından bile geçmiyor."

"İşte bu gibi yorumlar, öldüğünüzde zavallı cesetlerinizi atımın sırtında Valhalla'ya sürükleyeceğimi garantiliyor." Ellerini kalçalarının üzerine koyarak ayağa kalktı. "Pekâlâ, Karga olmakla ilgili bir not.

Uyuşturucu ve alkolü hiçbir şekilde, hiçbir biçimde karıştırmayın. Metabolizmanız ve DNA'nızdaki değişiklikler vücudunuzu bir iyileştirme harikası haline getirir ve uyuşturucu ile içkiyi karıştırdığınızda vücudunuzun yapmaya çalışacağı ilk şey, sizi iyileştirme sürecine geri dönebilmek için bu tür şeyleri sisteminizden atmaktır."

"Ama kasıklarım *çok* kötü acıyor."

Hem Stieg hem de Siggy gözlerini kocaman açarak Kera'ya baktılar ama Katja hemen açıkladı: "Kavga etti."

"Amsel bana tekme attı."

Stieg homurdandı. "Evet. Onunla birkaç raunt dövüştüm. Çok kötü bir dövüşçüdür. Şanslıyım ki ben de öyleyim."

"Aspirin ya da Tylenol bir savaştan ya da kötü bir kızıyla sokak kavgasından sonra işine yarayacaktır. Vücudun kendini iyileştiren kadar seni idare eder. Kesikler ya da açık yaralar gibi daha ciddi şeylerle Klanınızın kendi şifacılarının ilgilenebileceğini varsayıyorum. Ya da her zaman Holde'nin Hizmetçileri'ni çağırabilirsin. Onların Klanı en iyi şifacılara sahiptir. Ama çok şirretler."

"Cadılar."

"Bunu sırf başkalarını iyileştiren yaşlı kadınlar oldukları için mi söylüyorsun?" Kera Stieg'e sordu.

"Hayır. Çünkü onlar c a d ı . Kendilerine cadı bile diyorlar. Genç olanları bile. Bu çok tuhaf."

"Acı çektiirmeyi seviyorlar," diye ekledi Siggy. "Özellikle de Kargalara."

"Neden Kargalar?" Kera ayaklarını yere koyup d o ğ r u l d u k t a n sonra sordu. "Ne yaptılar ki? Neden herkes onlardan nefret ediyor?"

İki Kuzgun ve bir Valkyrie Kera'ya baktı. "Ne?" diye sordu sonunda.

"Neden sürekli 'onlar' ve 'onlar' deyip duruyorsun?" Katja sordu. "'Biz' ve 'biz' demen gerekirken?"

"Az önce onlardan biri tarafından kıcıma tekme yedim. Beni çetenin bir parçası olarak saydıklarını sanmıyorum."

"Stieg buraya geldiğinde herkesle kavga ederdi." Siggy kumandayı almak için Kera'ya doğru uzandı ve yine Stieg'in yumruğuyla geri çevrildi. "Tam bir pislikti."

"Ve hepiniz zengin birer pisliktiniz."

Katja Stieg'in omzunu sıvazladı. "Buraya geldiğinde biraz kabaydı."

"Çünkü ben de orada büyüdüm. Kasabanın kaba kısmında."

"Buraya nasıl geldin?" Kera sordu.

"Önce Vadi'deki koruyucu ailelerin yanındaydım ama gittikçe büyüdüm. Sonra altı-dörde ulaştım ama sadece on üç yaşındaydım, bu yüzden kimse beni yanına almak istemedi."

"Uzun boylu olduğun için mi?"

"Çünkü altı-dört yaşındaydım, iki yüz otuz kiloydum. Hepsi kas ve kötü davranışlar."

"Oh."

"Evet. Bu yüzden bir grup evine gittim ve sonra on altı yaşımdayken birkaç Kuzgun Yaşlı ortaya çıktı."

Siggy sırtıttı. "Onlara siktirip gitmelerini söyledi."

"Evet. Yaptım. Sonra Odin ortaya çıktı. Ona da siktirip gitmesini söyledim." Katja güldü. "Odin çok kızmıştı."

"U m u r u m d a değildi. Beni on altı yıl boyunca çürümeye terk ettiler ve birden ortaya çıkıp minnettar olmam gerekiyormuş gibi davrandılar."

"Peki fikrini ne değiştirdi?"

"Bana bir araba aldılar. Gerçekten güzel bir arabaydı." Kera onun dizini okşadı. "Tabii ki."

"Bu ses tonu da ne?"

"Erkekler çok kolay. Güzel bir araba ya da sürtük bir tarafı olan güzel bir kız vaadiyle ... ruhlarınızı bir tanrıya seve seve teslim edersiniz."

"Sen ruhunu bir tanrıya teslim ettin."

"Göğsümde bir bıçak vardı ve bir ara sokakta ölüyordum. Çok fazla seçeneğim yoktu. Ayrıca, endişelendim-" Kera durdu ve odanın etrafına baktı. "Köpeğim nerede?"

"Üç Karga geldi ve onu aldı."

Kera'nın ağzı açık kaldı. "Ve sen de onlara izin mi verdin?"

"Koşuya çıkacaklarını ve onun da kendileriyle gelmesini istediklerini söylediler. Seni sormadılar." Stieg Kera'ya baktı. "Sanırım köpeği senden daha çok seviyorlar."

"Evet," diye kabul etmek zorunda kaldı Kera. "Ben de öyle düşünüyorum."

Vig yemek bulmanın bu kadar uzun sürmesini istememişti ama Kera için ne pişireceğine karar vermekte zorlanıyordu. Sos seven biri miydi? Bol sebze mi severdi yoksa daha çok et ve patates mi? İyi bir şarap mı almalı yoksa sağlam bir birayla mı yetinmeliydi?

Ve şimdi, evine doğru yürürken, tüm bu kararsızlığın ona neye mal olduğunu fark etti. Mahremiyet.

Kuzgunken mahremiyet bulmak yeterince zordu. Kardeşler canları ne zaman isterse mahremiyete tecavüz etme eğilimindeydi. Ama Vig'in evini sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Başka bir yerde bir daire ya da ev tutmayı gerçekten istememişti. Yaptığı iş sayesinde diğer Klanlar tarafından kolayca bulunabiliyordu. Ayrıca kız kardeşi, Klan dışı, savaş-yaratım türlerine yönelik bir online iş kurmasına yardım ediyordu. Ve Valkyrielerin Kuzgunlara yakın bir bölgesi vardı. Yani her şey yolunda gidiyordu ... şimdi hariç.

Şimdi yürümüyordu.

Vig'in birkaç yıl önce yaptığı metal bir masa depodan çıkarılmış ve etrafına rastgele birkaç sandalye yerleştirilmişti. Stieg ve Siggy masanın iki yanına oturmuştu. Rolf bir uca, Kera da diğer uca oturmuştu. Birisi Vig'in İsveç birası zulasını ve buğday krakerlerini çalmıştı. Bu da garip bir kombinasyondur.

"Güzel. Dönmüşsün," diye duyurdu Siggy. "Umarım bir sürü yiyecek getirmişsinizdir. Açlıktan ölüyoruz."

Vig masanın başında durmuş Kuzgun kardeşlerine bakıyordu. "Hepinize yetecek kadar yemek getirmediğim çünkü hepiniz davetli *değilsiniz*."

"Bu biraz şirretçe görünüyor."

Vig masayı tekmeledi ve masa Siggy'nin göğsüne çarptı.

"Anasını-"

"Kapa çeneni Siggy," diye emretti Kat, hızla masanın etrafından dolaşarak Vig'i kolundan yakalayarak. "Benimle gel," diye emretti ona.

Kat onu verandaya ve evin içine çekti. "Bırak kalsınlar," dedi.

"İstemiyorum. Bu benim için bir şans-"

"Hayır."

"Neye hayır?"

"Hayır, bu senin küçük Crow'unu Viking seks aleminde duvara çivileme şansın değil."

"Ama-"

"Hayır."

Vig çantaları mutfak masasının üzerine bıraktı. "Neden olmaz?"

"Çok şey yaşadı. Şu anda ihtiyacı olan tek şey bir arkadaş."

"Arkadaş olamaz mıyız ve-"

"Hayır. Ayrıca Vig, kasıklarına buz torbası koymayı daha yeni bıraktı. Kıza biraz zaman ver."

"Bu iyi. Ama neden aptalların kalmasına izin vermek zorundayım?"

"Dürüstçe mi? Çünkü çok gerginsin. Özellikle de bir hedefe kilitlendiğinde. Çocuklar onun dikkatini senden uzaklaştırıyor."

"İşte şimdi duygularımı incitiyorsun."

Kat Vig'e sarıldı. "Biliyorum. Ve bunu yapmaya çalışmıyorum. Sadece erkeklerin erkek olmasına izin ver ve sen akıllı, sessiz, derin düşünen biri gibi görüneceksin. Bundan hoşlanacaktır. Siggy'nin burnunun üstünde bir şeyleri dengeleme yeteneği ve Stieg'in araba çaldığı günlerden bahsetmesi bu kadını hiçbir yere çekmeyecektir. Onun bir kuralı var. O kuraldan sapmıyor." Elini Vig'in çenesine götürdü. "Ayrıca, birlikte beş dakikadan fazla zaman geçirdiğin her kadının Kuzgunlarla iyi geçinmesi gerekir."

"Bu konuda ne yapıyor?"

"Şimdiye kadar harika. Ama orduda geçirdiği on yıl, bir grup azgın, kadın düşmanı Amerikalı erkekle nasıl başa çıkılacağını öğrenmek muhtemelen yardımcı oluyor. Hem de çok."

Akşam yemeği basit ama lezzetliydi. Tam da Kera'nın sevdiği gibi. Çok ağır soslar ya da çok fazla baharat içeren karmaşık bir şey yoktu. Vig bunun yerine hafif baharatlı tavuk, yeşil fasulye, patates ve salata soslu yeşil salata tercih etmişti. Mükemmeldi ve boktan bir günün ardından tam da ihtiyacı olan şeydi.

Tanrım, ne boktan bir gündü. Ama Vig ve Kuzgun kardeşleri -Kat'in bir randevusu vardı, bu yüzden Vig yemek yaparken o gitmişti- yardım etmeye çalışıyorlardı. Bu hayatın içine doğmanın değil ama aniden sürüklenmenin ne kadar zor olduğunu anlıyorlardı. Sonra da "anlamaları" bekleniyordu. Tüm bu olup bitenleri anlamaları ve sorun etmemeleri.

"Kız kardeşlerinin" bunu tam olarak kavrayamaması utanç vericiydi. Özellikle de hepsi aynı şeyleri yaşadıkları için.

Dördü sohbet ederken ve güneş batmaya başlarken hareketlilik arttı.

Kera tepesinden gelen kanat seslerini duyduğunda başını kaldırıp bakmaya devam etti. "Yani sadece geceleri mi çalışıyorsunuz?"

"Biz sadece geceleri savaşa gideriz," diye yanıtladı Vig. "Odin kanatlarımızı ve dolayısıyla bizi sadece geceleri saklar."

"Bu diğer tüm Klanlar için de geçerli mi?"

"Sadece Koruyucular için. Onların da kanatları var. Ama Valkyrie atları ve Valkyrie'lerin kendileri ne zaman gerekirse o zaman seyahat ederler."

"Çünkü kim bilir dünyanın neresinde bir savaş çıkabilir," diye ekledi Rolf. "Valkyrieler, Odin'in savaşçı ruhlarını toplayabilmek için onlara ihtiyaç duyduğu her an gitmeye hazır olmalılar."

"Sence ben ne zaman savaşa gideceğim?" Kera masanın altındaki buz sepetinde duran bir şişe suya uzanarak sordu.

"Belki yarın."

Kera bu cevaba o kadar şaşırmıştı ki, ayağa fırladığında başının arkasını masanın kenarına çarp t ı .

"Ah!"

"İyi misin?"

"Ne demek yarın?"

"Kanatların çıktı. Bu hazırsın demek." "Ya hazır olmadığımı düşünüyorsam?"

Stieg Kera'ya baktı ve sordu: "Kargalar senin ne düşündüğünü önemsediklerini sana hangi noktada gösterdiler?"

"Teşekkürler, Stieg."

"Sadece dürüst oluyorum. Çünkü Kargalar umursamayacak. Seni çukura atacaklar ve kendi başına batacak ya da yüzeceksin. Biraz daha kahve?"

Kera başını salladı.

"İyi olacaksın," dedi Vig ona. "Savaşta hayatta kalmak için ihtiyacın olan her şey zaten senin içinde. Sadece inançlı ol."

Brodie'nin havlama sesi evi çevreleyen ağaçlardan geldi ve aniden dışarı fırladı. Dili dışarı sarkıyordu ve Kera onun bitkin ama mutlu olduğundan emindi.

Köpeğinin yumuşak tüylerini okşayıp yüzüne kondurulan öpücükleri kabul ederken, Kuzgun bölgesinde bir yerlerden bir kadın sesi "Teşekkürler!" diye bağırdı.

Kera omuz silk t i ve "Bir şey değil!" diye bağırdı. Gerçi kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Tatlınız var mı?" Siggy Vig'e sordu.

"Evet."

"Köpek için tatlınız var mı?" Vig ona öylece bakınca Siggy ekledi: "Kendini dışlanmış hissetmesini istemezsin, değil mi?"

Bulaşıklar bittikten ve Vig Kuzgun kardeşlerini video oyunları oynamaya yerleşmeden dışarı attıktan sonra evine geri döndü

ve okuduğunu hatırlayabildiği en eski yetişkin kitaplarından birinin izini sürdü.

Evden çıktığında Kera'yı verandada otururken buldu. Kera başını evin önündeki ahşap sütunlardan birine yaslamış, yorgun Brodie ise Kera'nın göğsünü ve karnını ovabilmesi için diğer tarafına, sırt üstü uzanmıştı.

Vig basamaklara oturdu ve Kera'ya kitabı uzattı.

"Nedir bu?"

"Yardımcı olacak bir kitap."

"*Nesir Edda: İskandinav Mitolojisi*," diye yüksek sesle okudu Kera. "Yazarı Snorri Sturluson." Sonra kıs kıs güldü.

"Ben olsam bu isme çok fazla gülmezdim. Klan'da birkaç kişinin adı Snorri. Ve bununla da oldukça gurur duyuyorlar."

"Tamam."

"Her neyse, bunun panteonumuzu daha iyi kavramana yardımcı olacağını düşündüm."

"Teşekkürler, Vig."

"Bir şey değil."

Vig'in kendi bahçesi olarak gördüğü yere baktı ve iç çekti. Uzun ve derin. "Sanırım geri dönmeliyim, ha?"

"Hayır. Bu gece burada kalacaksın."

Kera ona baktı, dudaklarının kenarları yukarı kalkmıştı. "Öyle mi? Kanepende mi?"

"Hayır. Yatağında."

"Küstahça!" diye güldü. "*Ben* kanepede olacağım."

"Olmaz. Seni yatağından kaldıramam."

"Çıkarmayacaksın. Zaten genelde kanepede uyuyakalırım. Bu gece kalacaksın ve yarın yeni bir başlangıç yapacaksın."

"Emin misin? Brodie benimle uyumaya alışkın ve bu da yatağında köpek tüyü demek."

"Bu yüzden çarşafı değiştirilir. Çok da zor bir şey değil."

"Tüm bunlar için teşekkürler Vig," dedi Kera. "Benimle ve her şeyle ilgilendiğin için. Bu sabah beni o kavgadan çekip çıkardığın için. Benimle birlikte pencereden geçtiğin için. Bu akşamki yemek. Sana gerçekten borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Kera. Sadece seninle takılmaktan keyif alıyorum."

"Bu neredeyse çılgın bir kızılın ölüm kırbağıyla vurulmak anlamına gelse bile mi?"

"Sanki Erin Amsel'le ilk kez karşı karşıya geliyormuşum gibi davranıyorsun. İlk değil. Son olacağından da

şüpheliyim." "Yine de minnettarım."

"Senin için her şeyi yaparım, Kera. Bunu zaten biliyor olmalısın."

Kera başını salladı ve ayağa kalktı, Brodie hemen yanındaydı. "Ben yatmaya gidiyorum." "İyi uykular."

"Sana da."

Vig, Kera'nın paravan kapıya doğru ilerlediğini duydu. Kapıyı açtığında gıcırdadı, sonra da çarparak kapandı.

Elleri omuzlarına bastırana ve Vig başını kaldırıp onun başında dikildiğini görene kadar onun içeri girdiğini düşündü.

"Her şey o-"

Sözünü bitiremedi çünkü kadın onu öptü. Sıcak dudakları onunkilere değdi ve elleri omuzlarından çenesine doğru ilerledi, parmakları sakallı yüzünü okşadı.

Vig ona doğru uzanmaya başladı ama Vig ellerini indirmeye zorladı. Ellerini yumruk haline getirmeye zorladı, böylece iki saniye içinde onu sikinin üzerine oturtmamış olacaktı.

"Tavsiyemi ister misin?" demişti kız kardeşi Valkyrie topraklarındaki kendi evine dönmeden önce. "Bırak tempoyu o ayarlasın. En azından başlangıçta. Bu kızı zorlama. Güven bana."

Güvenmişti ve şimdi Kera onu öpüyordu. Dilleri birbirine değiyor, okşuyordu.

Kızın tadı adamın akşam yemeği için aldığı şeftalili turta gibiydi.

Sonra geri çekildi. Adamın yüzüne gülümsedi. "Sabah görüşürüz."

Tek yapabildiği "Hı-hı," demek oldu ve sonra kadın gitti, perde kapısı usulca arkasından kapandı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Erin arabayı valeye çekti ve anahtarları teslim etti. Ödüllü devasa binaya girdi ve resepsiyona yöneldi.

Kolaylıkla bir süper model olabilecek bir kadın ona gülümseyerek hoş geldiniz dedi. "Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Erin Amsel, Betty Lieberman'ı görmek istiyor." "Elbette. Bekleyin."

Resepsiyon görevlisi aradı ve Erin'in sorun çıkacağını bildiği birkaç saniyeden sonra bağlantıyı kesti.

"Bayan Lieberman asansörle yukarı çıkmanızı ve asistanının masasını geçip doğrudan ofisine girmenizi rica ediyor."

Erin başını salladı. "Ciddi misiniz?"

Resepsiyon görevlisinin tek yapabildiği sırtmak ve omuz silkmektir.

Erin içini çekerek büyük cam asansöre doğru ilerledi ve en üst kata çıktı. Dışarı çıktı ve uzun koridorda ilerlerken Betty'nin asistanına bakmadı bile.

"Ah! Affedersiniz! Bayan. Bayan . . . uh . . . Amsel? Bayan Amsel, lütfen! Mümkünse ..."

Erin, Betty'nin ofisine girdi ve asistanı koşarak içeri girmeden önce eski akıl hocasının gülümsediğini -ya da belki de haince bir bakış attığını görebildiği bir saniyesi oldu.

"Bayan Amsel, lütfen-"

"Lanet olsun, Brianna! Bölmek yok demiştim!"

"Çok özür dilerim, Betty," demek için acele eden Brianna, Betty'nin yarısı boşalmış su şişesini odanın öbür ucuna fırlatmasıyla eğilmek zorunda kaldı.

"Çık dışarı! Defol git ofisimden! Bir daha da rahatsız etme!"

"Peki efendim. Evet." Brianna ofisten çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve Betty deri ofis koltuğuna geri oturdu.

Dili dişlerinin arasına sıkışmış, ileri geri sallanan Betty, Erin'e iki yetişkin oğlu ve üçüncü, çok daha genç bir kocası olan elli yaşında bir kadın gibi değil de yaramaz bir çocuk gibi sırtıyordu.

"Selam güzel kız," diye selamladı Betty. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Erin sordu. "Zavallı kızı akıl hastası yaptın."

"Bu Betty Gauntlet. T.M."

"T.M.?"

"Ticari marka. Betty Gauntlet'ten sağ çıkarsan, bu işte büyük işler başarırısın. Son kızımı hatırlıyor musun?"

"Anksiyete ilaçlarına bağımlı hale geldiği için rehabilitasyon merkezlerimizden birine gitmek zorunda kalan kız mı? Hani seninle çalışmaya başladıktan sonra kullanmaya başladığı?"

"Evet. O. Şu anda Benoff Stüdyoları'nda Pazarlama Başkan Yardımcısı. Ve o işi neden yaptığını biliyor musunuz? Benim sayemde ve ona verdiğim eğitim sayesinde. Çünkü ben o kadar harikayım." Sandalyesinden sıçradı, enerjisi her zamanki gibi sınırsızdı. "Şimdi buraya gel ve bana kocaman sarıl!"

"Betty-"

"Sarıl!"

Erin, "İsa, Meryem ve Yusuf," diye yakındı ama yine de fazla büyük masanın etrafından dolaşıp Betty'nin açık kollarına doğru yürüdü.

"Gel buraya benim küçük İrlandalı-Katolik

Yahudi'm." "Bana öyle deme."

Betty Erin'e sıkıca sarıldı, sonra onu geri itmeden önce alnından öptü. "Şimdi, neler oluyor? Bana neden ihtiyacın var?"

"Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Yeni kıza köpek katili dediğin için mi?"

"Bunu nereden duydun? Yardley mi söyledi?"

"Yardley'nin bana bir şey söylemesine gerek yoktu, tatlım." Erin'e masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "Bu küçük bilgi, emekli Kargalar bir yana, diğer tüm Klanlar arasında çoktan yayıldı bile."

"Kahretsin." Erin sandalyeye çöktü. "Olaylar biraz kontrolümden çıktı."

"Böyle bir şeyin başına gelmesi asla iyi değildir."

"Biliyorum. Biliyorum. Tessa da akıl hocası olmaktan vazgeçmeme izin vermiyor ama bu sefer fazla ileri gitmiş olabilirim."

"Tanrım, öyle mi düşünüyorsun? Yanlış hatırlamıyorsam, sana karşı hiç bu kadar kaba olmamıştım." "Aman Tanrım, Betty! Sen tam bir yalancısın."

"Tabii ki yalancıyım," diye itiraf etti Betty gülerek. "Ben bir Hollywood menajeriyim. Tek yaptığım yalan söylemek!"

"Ne yapacağım ben? Watson artık bana asla güvenmeyecek. Ve onu suçladığımı söyleyemem."

"Yapabileceğiniz bir şey var. Gerçekten ama *gerçekten* çaresiz kaldığımda buna son kozum diyorum."

"Neymiş o?"

Betty Erin'e yaklaşmasını işaret etti ve ikisi de masaya yaslandı. "Beni duyabiliyor musun?" Betty fısıldadı.

"Evet."

"Tamam. Seçeneklerim tamamen tükendiğinde yaptığım şey bu. I . . ."
Betty önce soluna, sonra sağına baktı ve "özür dilerim" diyerek sözlerini bitirdi.

Erin geri çekildi. "Büyük sırrın *bu mu*?"

"Gerçekten kötü bir durumda 'özür dilerim'in yapabilecekleri inanılmaz. Aslında yüz seksen milyon dolarlık bir filmi sadece 'Özür dilerim' diyerek kurtardım. Kıza üzgün olduğunu söyle ve bu işi bitir."

"Özür dilemek istemiyorum."

"Yanlış bir şey yapmadığını düşündüğün için mi yoksa her zamanki gibi inatçı ve saçma olduğun için mi?"

"Üçüncü bir seçenek alabilir miyim?" "Erin. Tatlım."

"Uh-oh."

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Yıllar boyunca akıl hocalığı yaptığım tüm Kargalar arasında sen kesinlikle en sevdiklerimden biriydin. Neden biliyor musun?"

"Cazibem ve sokak zekam yüzünden mi?"

"Çünkü sen de benim gibisin."

"Oh, hadi ama, Betty! Bu hiç adil değil!"

"*Tıpkı* benim gibi. İnsanlarla sırf dalga geçmek için dalga geçiyorsun. Hayatlarını zorlaştırmaktan zevk alıyorsun. Kendi iyiliğin için fazla zekisin. Ve delicesine yeteneklisin."

"Bu noktada aslında sadece kendine iltifat ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Tessa işçilerin taktığı yeni cam Fransız kapıları inceledi ve başını salladı. "Mükemmel. Teşekkür ederim Armand."

"Sizi seviyorum çocuklar," dedi montajcı içten bir kahkahayla, Tessa'nın imzalaması için evrakları uzatırken geniş geniş sırıtıyordu. "Hiç bu kadar çok pencere ve kapı değişimine ihtiyaç duyan bir yerim olmamıştı. Giant Strides sayesinde iki çocuğumu da üniversiteye gönderdim!"

Belirtilen yerleri imzalayıp paraflayan Tessa, Armand'ın ciddi olduğunu bilmesine rağmen onunla birlikte gülmekten başka bir şey yapamadı. Kargalar pencere ve kapılarına karşı kuşkusuz sert davranıyorlardı. Çoğunlukla sarhoş kız kardeşlerin açık olduğunu sandıkları ama aslında iyice temizlenmiş cam pencere ve kapılara uçtukları partiler nedeniyle.

"Teşekkürler
Armand." "Ben de
sana teşekkür
ederim!"

Montajcı ve ekibi ayrıldı ve Tessa yapılan işi gözden geçirdi. Tam o sırada sabah güneşi, ağaçlardan birindeki kamera lensinden yansıyarak gözüne çarptı.

"Tee?"

Tessa omzunun üzerinden baktı ve Annalisa'nın ona doğru yürüdüğünü gördü. "Selam."

"Peki, neredeyiz?"

Davetsiz misafiri yakından izleyen Tessa, "Neyle neredeyiz?" diye sordu.

"Yeni kız ve Amsel'le mi? Chloe akıl hocası olarak benim devralmamı istiyor." "Bir yolunu bulurlar."

"O kadar emin miyiz?"

"Kraliyet 'biz'ini kullanmana
bayılıyorum. "Belki de-"

"Bir yolunu bulurlar, Annalisa. Bazen inançlı olmalısın." "Tamam."

Bir adım daha yaklaştı ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ağacımızdaki paparazzi adamı izliyorum."

"Yine mi?"

"Muhtemelen Yardley'i güneşlenirken falan yakalamayı umuyordur."

"Sadece bir öneri, ama belki de arka bahçede tamamen dolu bir bar bulundurmaya yeniden düşünmeliyiz. Rehabilitasyon merkezi olduğumuzu düşünürsek."

"Eh."

Annalisa görebilmek için eğildi. "Biliyor musun, bu aptallar ve yandaki kaltak arasında Evimizin takip edilmesinden bıkmaya başladım."

"Sanırım gidip onunla ilgilenmeliyim?" Tessa belirtti.

"Neden?" Annalisa ağaçları işaret ederek sordu. "Bunun için nöbetçilerimiz var."

İşte o anda ilk karga ağaca ve içindeki adama doğru dalışa geçti, ardından bir diğeri geldi. Ardından evlerini çevreleyen ağaçları dolduran kargalar ve kuzgunlar havalandı ve hep birlikte fotoğraf çekmeye çalışan kişiye saldırmak için geri daldılar.

Tessa ve Annalisa adamın çığlıklarını duyduklarında güldüler ve yere düşüşünü izlediler. Sertçe. Ve yüzüstü.

Tessa hâlâ gülerek, "Acil servisi arayın," dedi. Evden çıktı ve hareket etmeyen adama doğru yöneldi. Tabii ki bu kuşların adamın hareketsiz bedenine dalış bombardımanı yapmaya devam etmesini engellemedi.

Kayıtlı bir hemşire olarak Tessa adamı hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ama o orospu çocuğuna karşı hiç acıma hissetmiyordu. Gördüğü kadarıyla paparazziler parazitten başka bir şey değildi. Foto muhabiri ya da gazeteci değillerdi. Sadece pisliktiler. Ama o yine de ilgiyi hak eden bir insandı.

Ayrıca, ortadan kaybolursa bunu fark edecek bir ortağı olabilirdi ve Chloe'nin isteyeceği son şey Dev Adımlar ve özellikle de Kuş Evi hakkında tam bir polis soruşturmasıydı.

Tessa ona ulaştığında, ona bakan ama yardım etmeye çalışmayan küçük bir kardeş-Karga kalabalığı vardı.

"Öldü mü?" diye sordu kız kardeşlerden biri. "Ölmüş olmalı."

Tessa nabzını kontrol etti. "Ölmemiş. Telefonunu, kamerasını ve cüzdanını alın."

Kargalardan biri yaptı, ama adamın cüzdanını açarken dondu kaldı. "Uh .

. . Tessa mı?"

"Evet?"

"O bir özel dedektif." Tessa

başını kaldırdı. "Ne?"

"O bir özel dedektif." İki parmağının arasında bir kart tuttu ve Tessa'nın görebileceği şekilde kaldırdı.

"Yıldızların fotoğrafını çekme işini de yapıyor olabilir mi?" diye sordu bir başka kız kardeş.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı bir Crow. "Onu Alexandersen'ın gönderdiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Hayır. Tessa, Josef'in eski karısını gözetlemesi için başka birini göndereceğini hiç sanmıyordu. Hele bunu kendisi yapabilecekken. Genellikle birbirlerine yüz yüze işkence etmeyi severlerdi, avukatlarını işin içine sokmak zorunda kaldıkları zamanlar hariç.

Tessa ayağa kalktı ve Sophie'den ruhsatı aldı. Kartı inceledi, öfkesi kaynamaya başlamıştı.

"Bu herifin kim olduğunu ve kimin için çalıştığını bul," diye emretti kız kardeşi Kargalar'a. Kartı geri verip cüzdanı masanın üzerine fırlattı.

bilinçsiz adam.

"Maeve."

Maeve kız kardeşlerinin yanından geçip Tessa'ya doğru ilerledi.

"Bak bakalım arkadaşlarımızdan bir şey öğrenebilecek misin?"

Maeve başıyla onayladı ve ıslık çalarak gruptan uzaklaştı. Kargalar ve kuzgunlar hemen onu takip etti.

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu bir başka karga.

"Sağlık görevlilerini içeri alıp Chloe'ye haber vereceğim."

İş t e o zaman tüm kız kardeşleri Tessa'dan uzaklaştı, hiçbiri onu kıskanmıyordu.

"Tanrım, Erin, sadece özür dile ve bu işi bitir," diye yalvardı Betty.

Erin ses tonunu biliyordu. "Sonra ne olacak?"

"Onun akıl hocası ol. Benim sana olduğum gibi." "Bunun için doğru kişi olduğumdan emin değilim."

"Tatlım, *tabii ki* bunun için uygunsun. Olmadığını düşündüren ne?"

"Onun amına yumruk attım ve kızgın alevimle ona vurmaya çalıştım."

Betty homurdandı ve Erin gözlerini devirdi. "Hiç komik değil."

"Komik sayılır."

"Ama bunu çıkarsan bile, akıl hocalığı için doğru kişi olup olmadığımı hâlâ bilmiyorum."

"Tatlım, kendine daha fazla güvenmelisin."

"Kendime çok güveniyorum."

"Konu dövüşmen ve birinin etine ölü labrador köpeğinin resimleriyle kalıcı olarak zarar verme yeteneğinin olduğunda kendine güveniyorsun."

"İnsanlar labradoodle'larını sever."

"Ama iş, kafalarını karıştırmak dışında insanlarla ilgilenmeye gelince, berbat bir haldesin."

"Teşekkür ederim."

"Sadece dürüst oluyorum. İyi bir akıl hocası olmak için, seni kızdırdıklarında bile insanlara karşı nazik olmayı öğrenmelisin. Belki bu sinirli denizcinin panoları sana bu konuda yardımcı olabilir."

"Panoları duydun mu?"

"Tatlım, *herkes* panoları duydu. Diğer Klanlar bile.

Ve bilgin olsun, çok eğleniyorlar. Sadece git, onu bul ve özür dile."

"Beni süründürecek." "Muhtemelen."

"Ben sürünmem."

"Önce özür dilemeyi dene."

Erin içini çekti ve Betty'nin başının arkasındaki tavandan tabana ve duvardan duvara pencereden Los Angeles şehrine kısa bir bakış attı. Kadın ofisinden en iyi manzaraya sahipti.

"Peki ya işe yaramazsa?"

"Onu bana getirin. Ona bazı şeyleri göstermenin zamanı gelmiş olabilir."

Crow'un yerleşik "Kahini" olarak Betty, Watson'a yeni katıldığı dünyayı anlayabilmesi için görmesi gerekenleri gösterebilecek tek kişiydi. Ama kızların çoğunun buna ihtiyacı yoktu ve bazıları için gördükleri şey travmatik olabilirdi. Bu yüzden her zaman son çareydi.

Betty kollarını masasına dayadı ve müşterilerine karşı kullandığı "ciddi oluyorum" tonuyla, "Ve güven bana tatlım. Özrünü ele alış biçimi . . . onun hakkında bilmen gereken her şeyi sana anlatacak. Bir Karga ve bir kadın olarak."

Erin'in korktuğu şey de *tam olarak* buydu.

Tessa'yı şaşırtan şey, Chloe'nin henüz kalkmamış olmasıydı. Karga lideri ve doğal bir sabah insanı olarak, genellikle diğer Kargalardan çok önce kalkar ve çalışırdı. Ama bu sabah hâlâ yataktaydı.

Çalışanları ve müşterileri kontrol etmek için Beverly Hills'e gitmesi gereken

Tessa, Chloe'nin kendi başına kalkmasını beklememeye karar verdi. Onun yerine ikinci kattaki yatak odasına gitti. Evdeki en büyük yatak odasına.

Chloe Kuş Evi'nde yaşamak zorunda değildi, ama boşandığından beri yaşıyordu.

Tessa yaklaşık on beş mil ötede, kocasının at çiftliğinde yaşıyordu. Mike güzel gösteri atları ve iki çocuk yetiştiriyordu. Diğer rehabilitasyon merkezlerinde uzun bir vardiyadan sonra Kuş Evi'ne döndüğünde Tessa'nın geceleri ne yaptığını hiç sormadı ama her zaman dışarıda parti yapmadığını ya da onu aldatmadığını anlıyor gibiydi. Ve daha da tuhafı, Tessa eve yaralı ve kanlar içinde döndüğünde ona bir buz torbası ve birkaç aspirin veriyor ve yatmaya hazır olana kadar kanepede ona eşlik ediyordu.

Sanki adam onun ne olduğunu ve ne yaptığını derin, içsel bir seviyede biliyordu. Biliyordu, kabullenmişti ama bunu hiç tartışmadılar. Asla.

Elbette, kanında biraz Norveçli vardı, bu yüzden belki de bilgi doğuştan geliyordu. Sadece bildiğini bilmiyordu ... ya da her neyse.

Tessa Chloe'nin kapısını açtı ama odaya bir adım atar atmaz dondu kaldı.

Klan lideri ter içinde yatağında yatıyordu ve çarşaflara sarılmıştı. Yüzü gergin görünüyordu ve gözleri kapalıydı. Tessa ilk başta Chloe'nin ıslak bir rüya gördüğünü düşündü ve odadan çıkıp kapıyı çalmak üzereydi. Ama sonra Chloe ters döndü ve bir eliyle yastığı tutarken diğer eliyle de yumrukladı, Tessa liderinin rüyalarında biriyle kavga ettiğini anladı. Gerçekten nefret ettiği biriyle.

Chloe yastığı yumruklamayı bıraktı ve şimdi onu iki eliyle kavradı, böylece içindeki yaşamı boğabilecekti.

"Chloe!" Tessa yüksek sesle söyledi. "*Chloe!*"

Chloe bir anda uyandı, panik içinde gözleri irileşmiş, nefesi kısa, sert nefesler halinde çıkarken hemen yatağa atladı.

"Clo, iyi misin?"

Chloe odanın etrafına bakındı. "Nerede o? *Nerede o?*"

"Burada kimse yok. Yalnızsın. İyisin."

Chloe alnını sildi ve yatağına yaslandı. "Lanet olsun, ne rüyaydı ama."

"Bu daha çok bir kâbus gibiydi."

"Öyleydi."

"İyi olacak mısın?" "Evet, evet. Sadece ..."

"Ne oldu?"

"Sanki bütün gece sürmüş gibi hissettim."

Tessa omuz silkti. "Bütün rüyalar böyle hissettirmez mi? Beş dakika falan sürseler bile?"

"Evet. Sanırım."

"Geri gelmemi ister misin?"

"Hayır, hayır. Ben iyiyim." Chloe ellerini yatağına bastırdı ve kendini yukarı itti. Bir süre Tessa'ya baktı. "Sorun nedir?"

"Ufak bir sorunumuz var."

Chloe homurdandı. "Kargaların asla *küçük* bir sorunu olmaz." Evet. Bu çok doğrudu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kera uyandı ve kendini harika hissetti. Ciddi anlamda. Kendini güçlü ve sağlıklı hissediyordu ve bir gün önceki kavgadan arta kalan hiçbir ağrısı yok gibiydi. Daha önce de kavgalara karışmıştı. Genellikle bir üssün yakınlarında Deniz Piyadeleri ve yerel halk arasında ya da Deniz Piyadeleri ve Donanma arasında çapraz ateşe yakalanırdı. Ve genellikle ertesi gün yataktan kalkmak için her şeyini verirdi. Genellikle tüm vücudu ağrırdı ve neresine vurulmuş ya da tekme atılmışsa orası morarır, buza ve reçeteli ağrı kesicilere ihtiyaç duyardı.

Ama bugün ... bugün kendini yepyeni hissediyordu. Ayağa kalktı ve kendine bakmak için Vig'in şifonyerine iştirilmiş aynayı kullandı. Hâlâ morluklar vardı ama çoktan solmaya başlamışlardı. Girdiği pencereden aldığı yara izleri de büyük ölçüde iyileşmiş, geriye bir iki gün içinde tamamen geçeceğini hissettiği birkaç kabuk kalmıştı.

Bir gün önce verdiği yanlış kararın acısını fiziksel olarak çekmek zorunda kalmadığı için mutlu olan Kera, yatak odasından çıktı ve uyuyan Vig'in yanından sessizce geçti. Hâlâ kanepedeydi ama yalnız değildi. Brodie onun yanına sokulmuştu. Kera durdu ve hain köpeğine aval aval baktı.

Brodie Kera'ya baktı, kocaman ağzı açık, dili dışarı sarkmıştı.

"Rahat mısın?" Kera fısıldadı. Köpeğinin yanıtı Vig'e daha da sokulmak oldu. "Orospu."

Kera çok gürültülü paravan kapının yanından geçip arkasından dikkatlice kapattı ve verandaya Kızılderili tarzında oturdu. Güzel topraklara baktı, doğan güneşin ağaçları aydınlatmasının tadını çıkardı. Yakınlardaki Pasifik Okyanusu'nun seslerini duyabiliyordu ve tepesindeki kuzgunların sesleri bile bunu azaltmıyordu. Aslında onların derin gırtlaktan gelen ciyaklamalarını seviyordu.

Kera gözlerini kapadı, rahatça yerleşti ve derin nefes almaya başladı.

Deniz Piyadeleri'nde meditasyon öğrenmiş olması biraz komikti. Çoğu insan ABD ordusunu Buda ile bağdaştırmazdı ama meditasyon kaygılarına gerçekten yardımcı oluyordu. Ve bazı günler, özellikle de bombardıman şiddetlendiğinde, Kera gerçek bir endişe yaşırdı.

Günde iki kez, her seferinde yirmi dakika meditasyon yapmaya çalışıyordu ama bu her zaman mümkün olmuyordu. Bu yüzden sabahları iş gününe başlamadan önce yaptığı ilk şeyle yetindi.

Ama bu sefer, her ne kadar nefes alış verişine odaklanmaya çalışsa da, Kera'nın tek düşünebildiği dün geceki öpücüktü. Onu öpmeye onu neyin ittiğini bilmiyordu ama öptüğü için memnundu. Şimdiye kadar yaşadığı en tatlı öpücüklerden biriydi. Tatlı ve sıcak, ki bu alışılmadık bir şeydi. Kera genellikle ya birini ya da diğerini, nadiren ikisini birden bulmuştu. Ama Vig'de ikisi de vardı.

Harika bir şekilde ikisi de.

Beş dakika boyunca o öpücüğü düşündükten ve kızgın olmasaydı ne kadar ileri gidebileceğini fark ederek biraz ıslandıktan sonra Kera sabah ritüelinden vazgeçti ve gözlerini açtı.

"Geri dönmem gerek," dedi kimseye. Kera, çılgın annesi dışında hiçbir şeyden geri adım atmamıştı ve şimdi de atmaya niyetli değildi.

Eve girdi, yatak odasına döndü, Vig'in yatarken giydiği tişörtünü çıkardı ve kendi kıyafetlerini giydi. Oturma odasında Vig'i uyandırmak için koluna vurdu.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı, sabahın bu erken saatinde onu sarsmak istemiyordu.

"Seni sonra göreceğim miyim?"

diye sordu. "Eğer istersen."

"İstiyorum."

Kera gülümsedi. "Tamam o zaman."

Dik durdu ve köpeğine baktı. "H a d i , Brodie.

Gidelim."

Brodie, Vig'e yaslanmadan önce tüm vücudunu gerdi. "Ciddi misin?" Kera sordu.

"O rahat. Bırak onu."

"Onu bırakmıyorum. Sadece o tembel kışını kaldırması gerekiyor." Kera uzanıp Brodie'nin poposuna hafifçe vurdu, köpek iç çekerek kendini yavaşça Vig'in üzerinden kaldırdı. Kera onu suçlamıyordu. O çok küçük kanepede bile çok rahat görünüyordu.

"Seni geri götürebilirim," diye teklif etti Vig.

"Yürümeyi tercih ederim." Gitmeye başladı ama durdu ve eğilip Vig'in alnından öptü. "Teşekkürler."

Uykuya dalmaya başlamış olsa da gülümsedi. "Her zaman."

Kera verandaya çıktı, Brodie'nin acele etmemesini bekledi ve sonra yavaşça kapıyı kapattı.

Brodie'yi bağladıktan sonra yola koyuldular.

Genellikle Kera'nın Brodie'nin tasmaını sıkı sıkı tutması ve asla çok ileri gitmemesini sağlaması gerekirdi. Brodie, Kera'nın deyimiyle tam bir "fiıcıydı". Güçlü bir pitbull gibi ileri atılıyordu. Ama Brodie ilk kez Kera'nın yanında yürüyor, Kera'nın adımlarına ayak uyduruyordu.

Raven bölgesinden çıkıp PCH'ye doğru ilerlediler. Turistlerin, sörfçülerin ve yerli halkın yanından geçtiler. Kera, Kuş Evi'ne giden toprak yola ulaşana kadar düz gitmeye devam edecekti ama Brodie aniden bir balık restoranının arkasına saptı.

Köpek bir ağaç kümesine doğru ilerledi ve Kera bunun Brodie'nin bir gün önceki yürüyüşlerinden öğrendiği eve giden başka bir yol olduğunu düşündü.

Ancak Kera yerel kafenin köşesini döndüğünde, Brodie'yle birlikte Erin Amsel'e doğru yürüdü.

İki kadın donup kaldı ve birbirlerine baktılar, Amsel'in büyük kahve fincanı ağzının yakınında duruyordu.

Kera kadının kahveyi suratına fırlatması için kendini hazırladı. Bunu ondan beklemezdi.

Yavaşça, onu çok yakından izleyerek, Amsel kahvesini indirdi. Karşılıklı bakışmalarla geçen tam bir dakikanın ardından, Amsel aniden Kera'nın *hiç* beklemediği bir şey yaptı.

"Özür dilerim."

Kera gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Özür dilerim. Dün için." Brodie'ye baktı. "Brodie hakkında söylediklerim için de özür dilerim. Her şey için özür dilerim ve umarım her şeye yeniden başlayabiliriz."

Kera'nın gözleri kısıldı ve kadını dikkatle inceledi. Gerçekten yakından.

Sonra derin ve temiz bir nefes aldıktan sonra şöyle dedi

"Evet. Tamam."

Erin, Watson'ı doğru duyduğundan emin değildi. Bu bir tuzak mıydı? Arkasını döndüğünde Erin'i sırtından bıçaklamayı mı planlıyordu?

"Tamam mı?"

"Evet. Ve ben de özür dilerim. Her şey için. O yüzden yeniden başlıyoruz." Watson, Brodie'nin tasmaını sağ elinden sol eline geçirdi ve sağ elini uzattı. Erin bir süre aval aval baktıktan sonra sonunda kavradı ve salladı.

Ve böylece her şey bitmişti. Yalvarmak yok. Kendini kırbaçlamak yok. "Her şeyi telafî etmek" için alışveriş yapmak yok.

Belki de Erin'in bunu bilmesi gerekirdi. Kera Watson, kendisini dinleyen herkese söylediği gibi, eski bir denizciydi. Muhtemelen insanlarla her zaman kavga ediyordu ama savaşın parçaladığı ülkelerde etraflarında olup biten onca şey varken, muhtemelen kin tutmaya yer yoktu. Kıcınızı kollayacak birine ihtiyaç duyduğunuzda değil. Bu yüzden peşini bırakmıştı. Ve şimdi, Erin de öyle.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" Erin sordu. "Tam şuraya park ettim."

"Elbette."

Mercedes'e doğru yürüdüler ve Kera başıyla onayladı. "Güzel araba." "İhtiyacın olursa senin."

"Arabamı bana ödünç vermene gerek yok."

"Bu benim arabam değil. Crows'un arabası." Sırıttı. "Bin. Sana göstereyim."

Arabayı evin önüne kadar sürdüler ve sonra evin yanından geçerek, Kera'nın yürüyüş yolu olduğunu tahmin ettiği toprak bir yolda sola doğru ilerlediler. Sonunda büyük bir garaja vardılar.

Erin arabayı park edip kontağı kapatırken, "Bütün Crow arabalarını burada tutuyoruz," diye açıkladı. "Burada istediğin arabayı istediğin zaman kullanabilirsin. Anahtarlar mutfakta saklanıyor. Eğer kendi arabamı istiyorsan, ki bazılarımız istiyor, yarım mil ötede kullanabileceğin ayrı bir garaj var." Amsel kolunu ikinci garajın bulunduğu yöne doğru savurdu.

Kera arabadan indi ve yanındaki Brodie'yle birlikte ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde içeriye baktı.

Kargaların orada ne kadar çok arabası olduğuna inanamıyordu. Belli ki bu kadınların biraz araba fetişi vardı.

Ford ve Chevrolet gibi birkaç standart araba vardı. Ona polis arabalarını hatırlatan dört kapılılar. Bunlar ezik olanlardı. Birileri bu araçları kesinlikle şiddet amacıyla kullanmış. Ayrıca birkaç tane de

Değişik renklerde jipler ve Range Rover'lar. Ayrıca birkaç Mercedes-Benz, Lexus ve BMW. Bazıları arabaydı, diğerleri SUV.

Ayrıca birkaç Bentley, Ferrari ve üstü açık bir Aston Martin de vardı.

"Bunlardan *herhangi birini* kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, Aston Martin de dahil, çünkü ağzının suyunu akıttığını gördüğüm araba o."

"O bir Aston Martin, *tabii ki*, ağzımın suyu akıyor."

Erin kıkırdadı. "Birkaç tane de Lamborghini'miz var, ama onlara sahip olmak için iyi şanslar. Geceleri uçabildiğinizde, gündüzleri aracınızda ciddi bir hıza ihtiyaç duymamak gerçekten zor ve diğer Kargalar her zaman onlar için kavga ediyor."

"Eminim öyledir."

"Arkada da birkaç motosiklet var. İki Harley Davidson - yaşlı Kargalar bunlara bayılır - ve yaklaşık altı spor motosiklet. Eğer ilgilenirsen.

"Hey," diye sordu Kera'ya dönerek. "Eski evinden eşyalarını aldın mı?"

"Aman Tanrım. Hepsini unutmuşum. Hayır, almadım. Çoğundan kurtulabilirim. Mobilyalar falan, ama Bayan Vallejandro'nun ilgilenmesi için onları orada bırakamam. Bina yöneticisi o."

"Neden şimdi oraya gidip bu işi halletmiyoruz, böylece burayı evin haline getirebilirsin."

"Tamam."

"Erken bir öğle yemeği falan da yiyebiliriz. Ve bana her türlü soruyu sorabilirsin. Her şey hakkında."

"Vig beni bilgilendiriyor."

Erin sırtıttı. "Eminim öyledir."

Annalisa, Leigh ile birlikte onlara doğru yürürken, "Merhaba," diye selam verdi. "Bu sabah bir mahkemen olduğunu sanıyordum," dedi Erin.

"Ertelendi ve ben de burada takılacaktım ama-"

"Ağaçlardan bizi gözetleyen bir özel dedektif bulduk," diye bitirdi Leigh. Erin gözlerini kapattı. "Kahretsın."

"Evet. Chloe mutlu değil."

"Yaşıyor mu?"

"Zar zor. Kuşlar kışına saldırdı, onu ağaçtan düşürdüler. Yüz üstü düştü. Paula kimin için çalıştığının izini sürmeye çalışıyor. O zamana kadar,

Chloe dünyaya kızgın bir şekilde etrafta dolanırken biz de buradan gidelim dedik."

"Sizce sizin ne olduğunuzu öğrenmeye mi çalışıyordu?" Kera sordu. "Ne istediğini bilmiyoruz. Ama öğrenebilecek biri varsa o da Paula'dır."

"Neden?"

"Hâlâ Chicago'da Rus mafyasıyla bağlantıları var."

"Evet," dedi Annalisa. "O burada çünkü Los Angeles'ta tatildeyken Kolombiyalılar onu öldürdü."

Kera, cevaplar onu korkutmaya devam ederken neden soru sormaya devam ettiğini gerçekten bilmiyordu.

"Peki siz ne yapıyorsunuz?" Leigh sordu.

"Kera'yı öğle yemeği için dışarı çıkaracağız ve eski evinden eşyalarını alacağız." "Ahhh. İlk hayatına son vedası. Bu her zaman anlamlıdır."

"Beni okumaya çalışmayı bırak," dedi Kera Annalisa'ya. "Sinir bozucu."

"Siz de gelmek ister misiniz? Daha fazla kişiyle daha çabuk halledebiliriz."

"Evet. Elbette." Annalisa beyaz kotunun ön cebini karıştırdı. "SUV anahtarlarım var."

"Mükemmel."

"Gitmeden önce arka tarafın temizlendiğinden emin olalım." Annalisa son derece büyük, siyah bir SUV'ye doğru yürüdü. Arka kapıyı uzaktan açtı ve kapı kalktığında Kera arkada oturan bir kadını görünce kaşlarını çattı. Bir kitap okuyordu.

"Hey, Jace," dedi Annalisa. "Ne yapıyorsun?"

Kadın cevap olarak okumakta olduğu büyük kitabı kaldırdı. Tolstoy.

Yüce Tanrım.

"Oh. Tamam. Bu Kera Watson. Yeni kız. Kera, bu Jacinda Berisha. Biz ona Jace diyoruz. O da saldırı ekibimizde, yani siz ikiniz birlikte çalışacaksınız."

"Pekâlâ," dedi Kera, gerçi bu kadınların hiçbirinin, kullanabileceği birçok odası olan bir ev varken bir kadının neden bir cipin arkasında oturduğunu sorgulamadığını bilmiyordu.

"Jace, Kera'yı eşyalarını almak için eski evine götürüyoruz.

Tamam mı?" Jace başıyla onayladı ve Annalisa arka kapıyı kapattı.

"Ee, hazır mısınız?"

"Bekleyin." Kera üç kadına baktı. "Hiçbir yere gitmeyen bir cipin arkasında oturan bir kadının olduğunu tartışmayacağız. . . bu sıcakta?"

"Tartışacak ne var ki?" Erin sordu.

"Kadının orada olduğu gerçeğini mi?"

"Jace yalnız biridir, bu yüzden onu evin her yerinde tuhaf yerlerde bulabilirsin."

Leigh başıyla onayladı. "Dolaplar, dolaplar, kanepenin altı ..." "Ve hiçbiriniz bunu garip bulmuyor mu?"

Erin omuz silkti. "Neye kıyasla?" Haklı olduğu bir nokta vardı. Ama yine de ...

"Madem yalnız kalmayı seviyor, neden kendine ait bir evi yok?"

"Çünkü bir yer kiralamak insanlarla konuşmasını gerektirecek. Konuşmayı pek sevmez. Sanırım bana üç cümle falan söyledi ve yaklaşık iki yıldır burada."

"O . . . tamam."

"Merak etmeyin. O iyi. Hadi gidelim."

Bu tuhaflığı daha fazla uzatmamaya karar veren Kera ön yolcu kapısına yöneldi. "Benim de yeni bir telefona ihtiyacım var."

"Sonuncusuna ne oldu?"

"Beni öldüren adam onu yok etti."

Kargalar güldü ve Leigh, "Oh iyi. Espri anlayışın varmış."

Tabii Kera'nın şaka yapmadığını saymazsak.

"Brodie!" diye seslendi biri ve Kera döndüğünde son derece dar eşofmanlar giymiş üç kadının koşarak geldiğini gördü.

"Hey, Brodie," diye selamladı içlerinden biri köpeği, onu sevmek için çömeldi. "Bizimle koşmaya gelmek ister misin? İster misin güzel kız?"

Brodie bu yeni kişinin yüzünü yalayarak karşılık verdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kadın ayağa kalktı ve Kera'nın elindeki tasmayı aldı.

"Affedersiniz?"

"Merak etmeyin. Ona çok iyi bakacağız."

"Kim olduğunuzu bile bilmiyorum."

"Ben senin kız kardeşin Karga'yım. Bilmen gereken tek şey bu." Kera üç kadının köpeğiyle birlikte koşarak uzaklaşmasını izledi. "Tamam mı?" Erin sordu. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Bir yabancı köpeğimi alıp kaçtı."

"O bir yabancı değil. O sizin dost canlısı, mahalle sigortacınız."

Kera durakladı. "Onu *oradan* mı tanıyorum?"

"Evet. Televizyondaki araba ve ev sigortası reklamlarında oynuyor. Göz bandı takıyor ve omzunda bir kuş var. Ve inanılmaz büyük göğüsleri var."

"Şirketin kullandığı kadın korsan logosunu temsil ediyor," diye açıkladı Annalisa, anahtarları Erin'e vermeden önce herkesin binmesi için cipin kapılarını uzaktan açtı. "Çünkü sigortanız söz konusu olduğunda istediğiniz şey budur. Korsanlar."

"Seksi kadın korsan," diye araya girdi Erin. "Çünkü kadın korsan size sigorta satacaksa seksi olmak *zorunda*."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kera'nın dairesine vardıklarında saat neredeyse ikiye. Kera'ya yeni bir cep telefonu almak için bir elektronik mağazasında durmuşlar ve ardından öğle yemeği yemişlerdi.

Kera, Vig'in cep telefonu numarasını almayı başarmış ve ona yeni numarasını mesajla göndermişti. Ya da her neyse.

Bilirsin işte, baskı yok.

Şimdiye kadar bir mesaj göndermişti. Neredesin?

Kera, eşyalarını almak için dairesine gittiklerini ve o zamandan beri hiçbir şey duymadığını belirten bir mesaj attı.

Garipti ama bunu düşünmemeye çalıştı. Söyleyebildiği kadarıyla Vig hiçbir zaman konuşkan bir adam olmamıştı. Yani öpüşükten sonra birdenbire değişmesini bekleyemezdi.

Öyle değil miydi? Bunu bekleyemez miydi? Tanrım, ona neler oluyordu?

Erin arabayı park etti ve Leigh sözlerini şöyle bitirdi: "İşte ben böyle öldüm!" Kera dudaklarını büzerek başını salladı. "Büyüleyici."

Leigh ve Annalisa arabadan indiler ve Kera Erin'e baktı.

"Buna alış," dedi kızıl saçlı ona. "Ne zaman yeni bir Crow'la tanışsan, ister Amerika'dan, ister Japonya'dan, ister Mısır'dan, nereden olursa olsun, sana nasıl öldüklerini anlatacaklar."

"Neden?"

"Bizim işimiz bu. Zaten diğer Klanlar da sana nasıl öldüğünü soracak, o yüzden hikâyeyi anlatmaya alışsan iyi olur."

"Çünkü birinin ölümünü yeniden yaşamak çok eğlenceli."

"Yeniden yaşamıyorsun. Yaşayamazsın." Erin sırtıttı. "Sen öldün."

Erin emniyet kemerini çözdü. "Sadece eskiden tanıdığın bir kızla ilgili bir hikâye anlatıyorsun."

Cipten dışarı adımını attı ve Kera da emniyet kemerini çözdü. "Bizimle gelecek misin?" diye sordu araçta kalan tek kişi olan Jace'e. "Yoksa burada kalıp sıcakta pişecek misin?"

Bir duraklama oldu, sonra Jace sordu: "Konuşmak zorunda kalacak mıyım? Erin beni hep konuşturmaya çalışır."

"Konuşmak istiyorsan konuş. Sadece nasıl öldüğünü bilmeme gerek yok." "Tamam." Ve sesi oldukça neşeli geliyordu.

Kera araçtan inerek kapıyı arkasından kapattı. Arka koltuktan inerken Jace'le karşılaştı.

Uzun boylu, kıvrımlı, sırtının ortasına kadar uzanan kıvrırcık kahverengi saçları ve koyu mavi gözleri olan bir kızdı.

Merdivenlerden üçüncü kattaki dairesine doğru yürürlerken Kera, "Bu çok garip," dedi. "Sanırım burayı özleyeceğim. Nedenini bilmiyorum. Burada yaşadığım ilk iki hafta sokağın aşağısında üç silahlı saldırı oldu. Sarhoş bir adam bir gece evime girmeye çalıştı çünkü kız arkadaşının hala burada yaşadığını sanıyordu. Ve bu mahallede bir köpek dövüşü çetesi olduğundan eminim çünkü Brodie'yi birkaç blok ötede bir motor bloğuna bağlı olarak buldum. Ama apartman yöneticisi ve karısı gerçekten iyi insanlar ve bana ve Brodie'ye göz kulak oldular."

"Bu çok hoş."

"Evet. Mahalle ne kadar zorlu olursa olsun, etrafta her zaman iyi insanlar olduğunu gördüm. Sadece akıllı olmanız ve içgüdülerinize güvenmeniz gerekiyor."

Kera ikinci katta durdu ve elini göğsünün üstüne koydu. Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

"Harika. Endişelerim yine depreşti."

"Endişen mi?"

"Evet. Bazen panik atak geçiriyorum. Sanırım bu gece için endişeleniyorum. Henüz nasıl uçulacağını bile bilmiyorum. Uçmayı biliyor musun?"

"Şey-"

"Tabii ki uçmayı biliyorsun. Uçmayı bilmeyen tek aptal benim."

"Bu seni aptal yapmaz-"

"Nasıl uçacağımı bilemeyeceğim ve geri getirildikten günler sonra öleceğim. Bu utanç verici. Bir yarışma programından ilk atılan olmak gibi bir şey. İlk atılan kişi olmak istemezsiniz. Kimse bunu istemez."

"I . . . Sanırım panikliyorsun."

"Haklısın." Kera kısa bir süre gözlerini kapadı, bir nefes aldı ve bıraktı. "Kesinlikle haklısın. Sakinleşmem gerekiyor. Sakinleşmem gerek."

Kera kendini daha kontrollü hissettiğinde dairesine doğru ilerledi ve diğerlerinin dışarıda onu beklediğini gördü.

"Bunu alabilir miyiz?" Leigh sordu. "Ne kadar sıkıldığımı anlatamam."

Annalisa gülümsedi. "Sadece dairene girmek ve bana ne anlattığını görmek istiyorum."

"Şahsen," diye açıkladı Erin, "eviniz için seçtiğiniz bu çetelerle dolu mahalleye bayıldım. Burayı *Walking Tall*'daki gibi temizlemeyi mi planlıyordun?"

"Paramın yettiği yere gittim."

"Bu çok üzücü."

Kera'nın anahtarları yoktu ama yırtık pırtık salon halısının altında yedek bir anahtar saklıyordu. "Tabii ki bir gazi olarak, ülkem için savaşmış biri olarak düzgün bir ev alamamamın çok üzücü olduğunu söylüyorsun, değil mi?"

Erin omuz silkti. "Tamam. Tabii."

Kera içini çekti ve kapıyı açtı. Tam o sırada Bayan Vallejandro koridorun sonundaki dairesinden çıktı. Kera'ya doğru koşarken gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Kera? Ah Kera!"

"Bayan Vallejandro? Ne oldu?"

Yaşlı kadın kollarını Kera'ya doladı ve ona sarıldı. "Buraya polis geldi. Kaçırıldığını düşünmüşler!"

"Ne?"

"Çalıştığın kafenin önünde kan bulmuşlar ve diğer çalışanlar çılgınlık duymuşlar. Ama dışarı çıktıklarında sen gitmiştin."

Kera irkildi. Herkesi tamamen unutmuştu. "Herkes çok endişeliydi!"

Kera bundan kuşkuluydu. Bayan Vallejandro ve tamirci kocası muhtemelen onun için endişelenmişlerdi. Ama kahve dükkânındaki kendini beğenmiş pislikler? Hayır. Kera onların kendilerinden başka kimse için endişelendiğinden şüpheliydi. Ve tabii ki "kariyerleri".

"Benim için endişelendiğiniz için çok üzgünüm. Ama ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben sadece ...

. Yaralandım. Ve yaralarımı tedavi ettirmeye gittim. Ama gördün mü? Şimdi daha iyiyim. Söz veriyorum."

"Polisi aramalıyım. Onlara geri döndüğünü söylemeliyim."

Kera, Bayan Vallejandro'nun önerisini başıyla onaylıyordu ki biri sırtına yumruk attı.

"Hayır!" Kera başını sallamak yerine sallayarak "Hayır!" dedi. "Buna gerek yok," dedi çok daha sakın bir şekilde. "Onlarla konuşabilirim. Bir kart bıraktılar mı?"

Bayan Vallejandro'nun kurnaz gözleri Kera'nın yanındaki kadınları süzüyordu ve gördüklerinden pek de hoşlanmadığı belliydi.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin, Kera?"

"Ben iyiyim Bayan V. Bu hanımlar benim yeni iş arkadaşlarım." Eliyle bir hareket yaparak diğer Kargaları işaret etti. "Birkaç eşyayı almama yardım etmek için buradalar. Sanırım bu benim bir haftalık iznim. Taşınacağım."

"Haftalık kiralama mı?" Leigh alay etti. "Oldukça kaliteli bir yerde yaşıyorsun, Watson."

Bayan V.'nin aşağılanması istemiyordu -kendisi ve kocası burayı iyi tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, Kera'nın gerçekten ihtiyacı olan tek şey de buydu

-Kera arkasına uzandı ve Leigh'i itti. Ama yeni ve gelişmiş gücüne hâlâ alışmaya çalışıyordu ve kadını kısmen açık olan ön kapıdan içeri uçurdu.

Erin, Annalisa ve Jace onun gidişini izlemekle yetindiler; yardım etmeye bile çalışmadılar. Yine de en güzel kısmı Bayan V'nin sırtışıydı.

"Her neyse, depozitomu geri vermek konusunda endişelenmeyin. Eminim ben gittikten sonra evimde tamir etmeniz gereken şeyler olacaktır."

"Gittiğini görmekten nefret ediyorum, Kera. En iyi kiracılarımdan biriydin."

"Teşekkürler, Bayan V." Kera eski dairesine girmeden önce yaşlı kadına sarıldı. Burada yaşamayı özlediğini pek söyleyemezdi. Vallejandrolar burayı temiz, haşarattan ve farelerden arınmış tutmak için ellerinden geleni yapsalar da, her zaman sorunlar çıkıyordu. Elektrik sorunları. Kötü su tesisatı. Zayıf döşemeler. Sorun üstüne sorun. Vallejandrolar yüzünden değil, buranın sahibi olan gecekondulordun yüzünden.

Erin, Kera'nın oldukça büyük dairesinin ortasına doğru yürüdü ve başını salladı. "Düşündüğüm kadar korkunç değilmiş."

"Teşekkürler?"

"Jersey City'deki evim de pek iyi değildi. Annem eve geri dönmem için bana *yalvardı*." Erin homurdandı. "Sanırım onu dinlemeliydim."

Leigh saçındaki boya parçalarını fırçalıyordu. Kera onu duvara çarpmış ve duvarda Leigh büyüklüğünde bir çukur açmıştı. Kera'yı şaşırtan bir şekilde, Leigh itilmesinden şikâyet etmedi. Ancak saçına bulaşan boyanın ucuzluğundan şikâyet etti.

"Aman Tanrım! Bu boya çok ucuz. Çekin şunu üzerimden. Alın şunu üzerimden!"

Annalisa yardım etmek için Leigh'in yanına gitti ve Kera da demonte taşınma kutularını sakladığı dolaba gitti. Birkaçını aldı, açtı, tozlarını silkeledi ve masanın üzerine koydu. "Sanırım tabaklarıma ve bardaklarıma ihtiyacım olmayacak, ha?"

"İhtiyacın olan tek şey birkaç kıyafet ve resim sanırım." Erin etrafına bakındı. "Buranın daha küçük olmasını bekliyordum."

"Biraz fazla ödedim, ama güzel bir yerim var ve bina yöneticisine yakınım, bir şeylerin peşinde değilsen bu her zaman iyidir."

Kera bir an ne yapacağını bilemeden öylece durdu. Sonra her zaman en iyi yaptığı şeyi yapmaya karar verdi. Organize etmek.

"Erin, neden sen ve Annalisa duvardaki tüm resimlerimi alıp bu kutuya koymuyorsunuz? Leigh, sen de bu kutuyu kullanıp ecza dolabındaki eşyaları çıkarabilir misin? Ben yatak odama gidip kıyafetlerimi alacağım."

Herkese bir görev verildikten sonra Kera boş bir kutuyu daha birleştirdi ve yatak odasına gitti.

Kutuyu yatağın üzerine koydu ve eski, yıpranmış spor çantasını çıkardı. Fermuarını açtı ve yatağının üzerine serdi.

Ellerini kalçalarına koyan Kera, toparlanmanın en hızlı yolunu buldu ve aklındaki planla dolabına yöneldi.

İşte o zaman onu gördü. Orada öylece duruyordu. Kera onu daha önce nasıl gözden kaçırdığını bilmiyordu. Uzun boyluydu, omuz hizasında sarı ve gri saçları vardı. Gözleri yeşildi. Ve çok güçlüydü. Uzun kollu tişörtünün ve kot pantolonunun altında kas üstüne kas vardı.

Kera'ya o yeşil gözlerle bakarken hiçbir şey söylemedi, ta ki sonunda işaret parmağını dudaklarına götürene kadar. Onun sessiz kalmasını istiyordu.

Kera başıyla onayladı. . . sonra da "*Erinnnnnn!*" diye bağırdı.

Erin elinde tuttuğu kutuyu bıraktı ve yatak odasına doğru koştu. Kapiya henüz ulaşmıştı ki karnına bir yumruk indi ve hemen arkasında duran Annalisa'ya çarptı.

İkisi de yere düştü ve Erin başını kaldırıp Notto Oveson'un yüzüne baktı. Sessizlerden biri. Tanrı Vidar'ın bir Klanı.

Oveson sırtarak başını salladı. Erin'le konuşmayacaktı çünkü o ve diğer Kargalar onun sesini duyacak kadar değerli görülmüyordu. Ama bir Viking Klanı'nda olmanın güzelliği, kelimelerin gerçekten gerekli olmamasıydı.

Erin ayağa fırladı ve Oveson'a saldırdı. Oveson ona doğru savruldu ve Erin yana doğru dönerek Oveson'u Erin'i görüş alanında tutmak için vücudunun üst kısmını çevirmeye zorladı. Bu hareket Annalisa'nın ona doğru hamle yapmasını ve yumruğunu Oveson'un sikine indirmesini sağladı. Oveson acı içinde iki büklüm oldu ve Erin yumruğunu ensesine indirdi.

Oveson dizlerinin üzerine çöktü ve Erin tam zamanında kafasını kaldırıp Leigh'in ona banyodan bir makas fırlattığını gördü. Erin makası Oveson'un boynuna doğru kaldırdı ama tam indirirken Oveson kükredi ve bu sesin gücüyle üç kadın apartmanın içinde üç farklı yöne savruldu.

Evet. Erin hep unutturdu. Sessizler değersiz gördükleriyle konuşmayabilirdi ama bu kükremeyecekleri anlamına gelmezdi.

Adam Kera'yı boğazından tutup yerden kaldırdı. Kera onun göğsüne tekme atmaya çalıştı ama adam onu o kadar uzakta tutuyordu ki sadece ayaklarının ucuyla ona dokunabildi. Elleriyle adamın bileğini kavradı ve onu bu şekilde döndürmeye çalıştı. Ama adam sadece boğazını daha sıkı sıkı.

"Kimsin sen kızım?" diye sordu yıllardır çok fazla sigara içmişe benzeyen bir kadın sesi.

Kera başını çevirip bakamadı ama biri etraflarından dolaşip onunla yüzleşti. "Biri" çünkü Kera yüzünü kaplayan gri örtü ve vücudunu saran uzun gri cüppeyle kimin olduğunu göremiyordu.

"Senin bu dünyadaki yerin ne?" diye devam etti o kadın sesi. "Denge'nin neresinde sin?" Pençeli bir el Kera'ya doğru uzandı. "Neyin var göster bana kızım."

Kera elin kendisine uzanışını dehşet içinde izledi. Ama pençeler tenine bastıramadan kapıda bir hırıltı duyuldu. Kera gözlerini oynattı ve orada duranın Jace olduğunu gördü. Üçüne bakarken tüm vücudu titriyordu.

Kera ilk başta çocuğun korkudan titrediğini düşündü ve kıza kaçmasını söylemek için konuşabilmeyi diledi. Ama sonra Jace bakışlarını kaldırdı ve Kera onun gözlerinin kan kırmızısı olduğunu, kollarındaki ve boynundaki damarların şiştiğini ve nabız gibi attığını fark etti.

Kera bunu daha önce de görmüştü. Bir barda kendilerini kaybedip onları kızdıran birkaç denizciyi dövmeye başlamadan hemen önce steroid öfkesine kapılan denizci arkadaşları.

Jace de öyle görünüyordu. Patlamak üzereymiş gibi.
Sonra patladı.

Çığlık atarak odaya daldı ve Kera'yı tutan adamın üzerine yürüdü. Hepsi yere düştü, Jace adamın tepesindeydi, pençeleri adamın yüzünü ve boğazını tekrar tekrar keserken kolları çılgınca sallanıyordu, bir yandan da çığlık atıyordu. Ve çığlık atmaya devam etti.

Paniğe kapılan Kera yatağına ve yastığının altındaki silahına doğru ilerledi. Silahı çıkarmış ve mermi yatağındaydı ki, pelerinli kadının aniden Kera'nın yatak odasında bir boşluk yaratıp ortadan kaybolduğunu gördü.

Kera gözlerini kırptırdı, sonra dikkatini tekrar yerdeki adama verdi. Jace onu hâlâ kıstırmıştı, kadının çılgın saldırısı adamın yüzünü ve boğazını kapatmaya çalışmaktan fazlasını yapmasını engelliyordu. Ama Jace bir elini adamın göğsüne doğru kaldırdığında, pençeleri biraz daha uzadı ve çığlığı odanın içinde yankılandığında, adam sonunda hareket ederek küçük kadını itti.

Ayağa kalktı ve işte o zaman Kera yasal olarak kayıtlı . 9mm Glock'unu kaldırdı.

Tetiği çekmek üzereydi ki Vig'in sesi onu durdurdu. "Kera.
Hayır."

Kera ilk başta bu sesin kafasının içinden geldiğini düşündü ama Vig kapıda duruyordu. İçeri girdi ve Siggy ile Stieg onu takip etti, Stieg tanımadığı başka bir adama tutunuyordu. Eliyle adamın ağzını kapatmış ve onu yanında sürüklüyordu.

Nefes nefese kalan ve parmağı tetiği çekmek için kaşınan Kera gözlerini Vig'den ayırmadı. "Biz silah kullanmayız," diye hatırlattı ona. "Özellikle de bir Klan üyesine karşı."

Sesi çok sakindi. O kadar sakindi ki. Kera bu sakinliğin üzerine çökmesine izin verdi. Ve büyük bir çabayla silahını indirdi ve parmağını tetikten çekti.

Vig ona başını salladı, yumuşak bir gülümseme verdi ve sonra şimşek gibi hareket etti. O kadar hızlıydı ki, bir bulanıklık gibiydi. Odanın içinde hareket eden, Kera'ya saldıran adamı kaldıran ve duvara fırlatan bir bulanıklık.

Adam ağzını açtı ama Vig çenesini tutup çekti ve anında yüzünün geri kalanından ayırdı. Sonra Vig onu yere fırlatmadan önce üç kez daha duvara çarptı. İşte o zaman Siggy ve Stieg adamı tekmelemeye ve ezmeye başladı. Vig de sonunda onlara katıldı.

Dehşete kapılan Kera, Vig'in ayağını adamın berbat suratının üzerine kaldırdığını görene kadar izledi. O ayağı indirdiğinde adamı öldüreceğini biliyordu.

Bunun sorumlusu o olamazdı. "Vig, hayır!"

Vig ve Kuzgunlar durup ona baktılar, Vig'in gözleri sakince kırpışarak bekledi.

"Lütfen yapma. Onlar ... sadece kim olduğumu soruyorlardı. Kim olduğumu öğrenmeye çalışıyorlardı. Hepsi bu. Yapma... sadece yapma... tamam mı?"

Vig önce Stieg'e, sonra da Siggy'ye baktı. İki adam da omuz silkti ve Vig yerde kanlar içinde yatan adamdan uzaklaştı.

"Bırak gitsinler. Lütfen."

Vig Stieg'e işaret etti ve o da kollarında tuttuğu adamı kaldırıp iterek uzaklaştırdı.

Adam yoldaşının yanına gitti ve kollarını ona doladı. Vig'e sadece bir bakış attıktan sonra aniden gittiler.

Hâlâ nefes nefese olan Kera başını eğdi. O adamın evinde ezilerek öldürülmesini ne kadar istemediğini anlatamazdı. Buradan sonsuza dek ayrılıyor olsa bile. Sadece o anıyı aklında tutmak istemiyordu.

Başını kaldırdı ve Vig'i tam yanında bulunca biraz geriye çekildi. Kaşlarını çattı ama bununla uğraşmak zorunda kalmadan önce birden Jace'i ve diğerlerini hatırladı.

"Jace!" diye seslenerek yataktan fırladı. "Jace?"

Diğer odaya koştuğunda Jace'i dizlerinin üzerine çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ve Erin de onu arkadan kaşıklarken buldu. Onunla konuşuyordu ama Kera ne dediğini anlayamadı.

Leigh Kera'nın kolunu tuttu. "Merak etme." Kera'yı geri çekti. "Erin onunla nasıl konuşacağını biliyor."

"Neyden vazgeçirecek? Neydi o?"

"Jace'in Skuld'dan aldığı hediye. Saf öfke. O bizim berserkerimiz."

Siggy duvara yaslanıp arka cebinden bir parça kurutulmuş et çıkarırken, "Onunla dövüşmekten nefret ediyorum," diye yakındı.

Bu çok garip ve rastgele bir şeydi.

"Etinizi kemiklerinizden ayırıyor. Bu hiç hoş değil." "Sen iyi misin?" Leigh Kera'ya sordu.

"Evet. İyiyim."

Annalisa Kera'nın önüne geçti ve boynunu inceledi. "Seni iyi kavramış. Bunu yaptığında bir adamın kolunu nasıl kıracağını sana göstermem gerekecek. Harika bir tekniğim var. Genellikle kemiği falan yerinden çıkarır," diye ekledi rahatsız edici bir gülümsemeyle.

Bir el Kera'nın sırtına bastırđı ve Kera otomatik olarak geri çekildi, ancak Vig'in elini geri çektiğini gördü.

Stieg yanına yaklaşırken ona baktı. Önce Vig'e, sonra Kera'ya baktı. İkisi de konuşmayınca, "Mobilyaları taşımak için yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündük. Bu yüzden buradayız."

Leigh, Kera'nın ikinci el mobilyalarını göstererek, "Bunların *hepsini* atın," dedi.

"Hey."

"Kuş Evi'nde bunlara ihtiyacın olmayacak," diye karşı çıktı. "Kendi evine çıkmaya hazır olduğunda yeni mobilyalara ihtiyacın olacak. Gerçek mobilyalara."

"Bu gerçek mobilya değil mi?"

"Bu sadece ... üzücü. Bir zamanlar içinde yaşadığın çok üzücü bir dünya."

"Ama şimdi çok eğlenceli," dedi Kera adamın kavradığı boynunu okşarken.

"Bundan daha eğlenceli!" Leigh parmaklarını şıklattı. "Ön tarafa ÜCRETSİZ yazan bir tabela koyun. Çünkü bunların hiçbirini için para alamazsın. Hiçbiri için. Asla."

Sinirlenen Kera, kıyafetlerini alıp çıkmak için odasına geri döndü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Stieg, Kuzgun kardeşinin küçük bir kanepeyi Kera'nın eski apartmanının önündeki sahanlığa bırakmasını izledi.

"Surat asmayı keser misin?" Stieg sonunda talep etti. "Bunu atlatacaktır."

"Ona dokunmamı istemedi."

"Bunu da atlatacaktır. Başka şansı yok. Oraya zamanında vardığımız için şanslı. Jace'in o adamı parçalamak için daha fazla zamanı olduğunu düşünsene. Ya psikopat kızıl saçlı... Kim bilir o ne yapardı. Kera'nın onu öldürmeni engellemesine şaşırdım. O kızıl seni durduramazdı."

"Kızılın adını biliyorsun."

"Kullanmamayı seçiyorum çünkü beni rahatsız ediyor." "Her şey seni rahatsız ediyor."

"Evet." Stieg kanepeye üzerinde BEDAVA KOLTUK yazan bir tabela yapıştırdı. "Umarım her zaman sevgi dolu ve nazik değildir."

"Kim? Erin mi?"

"Yüce Tanrım, hayır. Kera. Sürekli sevgi ve şefkat dolu olursa beş gün bile dayanamaz. Vikingler sevgi ve nezaket göstermez."

"Sanırım artık benden nefret ediyor," diye iç geçirdi Vig.

"Tanrım." Stieg apartmana geri döndü. "Tam bir drama kralısın."

Stieg merdivenlerden çıkarken Leigh ve Annalisa'nın yanından geçti. "Bu gece onu ilk avına çıkaracaksınız, değil mi?"

"Evet. Neden?"

Stieg homurdandı. "Size iyi şanslar."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Maeve ilk avına çıktığında gördüğüm kana susamışlığı tam olarak göremiyorum. O adamın kafasını nasıl mendeneye soktuğunu hatırlıyor musun? Üzüm gibi de patlatmıştı."

Omuz silkti ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti. "Sadece söylüyorum."

Erin, Tessa'yla yaptığı görüşmeyi bitirdi. Ona Sessiz'in Kera'nın dairesine geldiğini ve neler olduğunu anlatmıştı. Bu bilgi daha sonra Chloe'ye iletilecekti, böylece o da konuyla ilgilenebilecekti.

Erin itiraf etmeliydi ki Sessiz'i kıskanmıyordu. Pislik olabilirlerdi ama kızgın bir Chloe'yle uğraşmak? Asla iyi bir şey değildi. Asla.

Ve son zamanlarda Chloe her zamankinden daha bitkin görünüyordu. Belki son kitabı iyi gitmiyordu ya da satışlar düşmüştü. Her ne olursa olsun, bitkin ve stresli bir Chloe, sinirli ve tehlikeli bir Chloe demektir.

Erin, Kera'nın üzerinde adı ve soyadı yazılı spor çantasını çıkarmasını izledi.

Erin daha önce hiç kimsenin hayatını bu kadar çabuk topladığını görmemişti. Özellikle de bir kadının. Ama Sessiz'in dramı sona erdikten sonra Kera herkese bir iş vermiş ve onları işlerini halletmeleri için göndermişti. Organizasyon işini gerçekten iyi biliyordu.

"Orada doğru bir şey yaptın."

"Yaptım mı?" Kera bir şey unutmadığından emin olmak için dairesini kontrol ederek sordu.

"Evet. Bir sorun olduğunu gördüğünde bizi çağırdın. Senin işin bu."

"Ve onlar da Sessiz . . . ?"

"Evet. O grup gerçek bir iş parçasıydı. İnsan Klanlarının çoğu hakkında ne fark ettim biliyor musun? Bizden nefret ediyorlar. İlk başta bunun bir ırk meselesi olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle değilmiş. Sadece kötü bir fikir olduğumuzu düşünüyorlar. Tehlikeli bir fikir. Çünkü biz ölümün habercileriyiz." Erin bileğinde taşıdığı atkuyruğu tutucuyu aldı ve kısa saçlarını ensesinden çekip tutucuya sabitledi. Bu mekânda klima yoktu ve o *eriyordu*. "Kuzgunlar ve Koruyucular'ın bizim yüzümüzden yaratıldığını biliyorum."

Erin bir an düşündü ve kollarını indirdi. "Bir dakika. Kuzgunlar aslında özellikle bizimle başa çıkmak için yaratılmıştı ama biz bir şekilde birleşince Tyr hem Kargalar hem de Kuzgunlarla savaşmak için Koruyucular'ı yarattı. Ve her şey boka sardı."

"Neden?"

"Koruyucular ilk ortaya çıktıklarında Kargaları avlıyorlardı. Bizi ve çocuklarımızı avlayıp öldürüyorlardı. Neredeyse bizi de yok ediyorlardı. Ama Tanrı Vidar dengenin bozulmasından hoşlanmaz. Evren dengesini gerçekten kaybettiğinde, Ragnarok gelecek. Ve biz olmadan bu gerçekleşir. O yüzden bu işi çözmeleri için Sessiz adını verdiği adamları bir araya getirdi. Tabii ki, onlar yanlış yapamayacaklarını düşünecek kadar kendini beğenmiş pislikler."

"Biliyor musun, bana birkaç basit soru sormak için zor bir yol seçtiler. Eğer sadece sorsalardı ... muhtemelen cevap verirdim."

Evet. Muhtemelen cevap verirdi.

"Peki o kadın kimdi?" Kera sordu.

"Bu onların Kahiniydi. Koruyucuların hepsi erkektir elbette. Ama Kahinleri her zaman kadındır."

"Eminim bunun adet kanamalarımızla bir ilgisi vardır." Erin kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hiç fark etmedin mi? Erkekler bundan korkar. Onları rahatsız ediyor ve korkuyorlar.

Çünkü neyi temsil ettiğini anlıyorlar. Arkasındaki gücü."

Annalisa ve Leigh daireye geri döndüler, Erin sonunda "Ne?" diye sorana kadar bakışları Erin ve Kera arasında gidip geldi.

"Hiçbir şey." Leigh başını salladı. "Hiçbir şey. Gitmeye hazır mısınız?" Zorla gülümsedi.

Kera homurdandı ve çantasını kaptı. "Jace nerede?"

"Cipin arkasında sızdı kaldı. Böyle tam gaz gittiğinde normale dönmesi biraz zaman alıyor."

"Ne?" Kera gülünce Leigh sordu.

"Hiçbir şey. Ama ... annem postanede çalışıyordu."

Hâlâ şakayı anlamamış olan üçü Kera'nın dairesinden çıkışını izledi.

En az bir kat merdivenden indiğini duyduklarında Leigh birden Erin'e döndü ve "Onunla ne yapacağız?" dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ya öldürme içgüdüsü yoksa? Ya öldüremiyorsa?" Erin iç geçirdi. "O koca aptal sana ne dedi?"

"Kim?"

"Engstrom. Sana ne söyledi?" "Ne dediğini düşünüyorsun-"

"Sabrım tükeniyor, sürtükler."

"Kuzgunlar Sessiz'le yüzleştikten sonra Rundstöm'e verdiği tepki onu biraz endişelendirdi," diye açıkladı Annalisa adli psikolog üslubuyla. "Hepsi bu kadar. Ve haksız da değil. Rundstöm'ün o salağı yere sermesini engellemekle kalmadı, şimdi Rundstöm ne zaman onun yanına gelse çıldırıyor."

"Rundstöm'ün Oveson ve Voll'u yere sermesine *izin verseydi* başımıza ne dertler açılırdı biliyor musun?"

"Ama o bunu bilmiyordu," diye karşı çıktı Leigh. "Bunu bir tür ahlak anlayışıyla yapıyordu."

Erin kısa bir süre gözlerini kapadı. Gülmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama hayır. Bu *ciddi* bir Crow işiydi. Gülemezdi. En azından daha sonra bu hikâyeyi diğerlerine anlatana kadar.

"Kera'nın bir tür trajik ... ahlak hastalığı olduğu doğru" - işte o zaman Annalisa homurdandı- "ama ona yardım etmemiz gerekecek. Herkes bu hayata bizim yaptıklarımızı yapmaya hazır olarak gelmiyor. Ama ona öğreteceğiz."

Annalisa boğazını temizledi. "O haklı, Leigh. Onunla birlikte çalışmamız gerekecek. Ve söz veriyorum," diye ekledi elini Leigh'in omzuna koyarak. "Onu iyileştireceğiz. Söz veriyorum."

"Güzel." Leigh son kutulardan birini aldı. "Çünkü bu bok sadece yolumuza çıkabilir."

Erin, Leigh çıkana kadar bekledi, sonra Annalisa'ya baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Güven bana. Grubumuzdaki her sürtüğü teşhis ettim. Penny Matlin üç yıl önce emekli olduğundan beri gerçek bir sosyopatımız olmadı. Leigh'in sadece ahlaki sorunları var."

"Ama tasarım için harika bir gözü var."

"Hadi canım sen de." Annalisa bir spor çantası daha aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Klanımızda yeni kızın mobilyalarının *çirkin* olduğunu anlamayacak tek bir Karga bile yoktur."

Kera eşyaların yerini değiştirdi, böylece yanına aldığı tüm eşyalar SUV'un arkasına kolayca sığabilecekti. Jace'in yan koltuktan horladığını duyabiliyordu ve ona soracak bir sürü sorusu vardı. Ama elbette o uyanana kadar bekleyecekti. Umarım tekrar ağlamaya başlamazdı.

Kera her şeyi yerine yerleştirdikten sonra son birkaç şey de içeri kayabilsin diye döndü ve şok içinde nefesini tuttu.

"Yapma bunu," diye emretti Vig.

"Ben sadece burada duruyordum."

"Bazıları buna sinsice takip etmek diyor ama her neyse." "Artık benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Şok olan Kera gözlerini kısarak adamın yüzüne baktı. "Ne?" "Benden nefret ediyorsun. Voll'a neredeyse yaptığım şey için."

"Voll mu?"

"Seni boğazından yakalayan Sessiz."

Hayır. Vig anlamamıştı. Bunun için onu suçladığından değil. Kimse onun aklının nasıl çalıştığını anlamıyordu, en azından Kera'nın kendisi. O halde zavallı, mantıklı Vig'in bunu anlamasını nasıl bekleyebilirdi?

"Senden nefret etmiyorum, Vig." "Ama seni korkuttum."

"Vig, on yıl boyunca deniz kuvvetlerindeydim ve üç yıl boyunca da bir deniz komandosuyla evliydim. Sence ilk kez bir adam benim için eli sopalı bir pisliğin canına okudu mu? Hiç sanmıyorum."

"O zaman sorun ne?"

Kera nereden başlayacağını ya da başlamak isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Hikâyesi kimseye anlatmak istediği bir hikâye değildi. Hele de çok sevdiği Vig'e. Ya hakkındaki gerçeği öğrendiğinde onu korkutup kaçırırsa? Gerçekte ne kadar berbat durumda olduğunu görünce?

Neyse ki cevap vermeye fırsat bulamadan Leigh cipe bir kutu daha soktu. "Sanırım işimiz neredeyse bitti."

"Evet." Kera Vig'in kolunu okşadı ve etrafından dolaştı. "Gidip son bir tarama daha yapacağım ve sonra buradan çıkabiliriz."

" 'Şimdi benden nefret ediyorsun, değil mi? " diye sordu Siggy, kafasını Vig'in kamyonetinin ön koltuğundan uzatarak. "Senin derdin ne lan?"

"Kapa çeneni."

"Çaresiz görünmeye başlıyorsun. Hatunlar bundan nefret eder." Leigh, "Bize piliç denmesinden daha çok nefret ederiz," diye önerdi.

"Yani sence ona karşı üzgün İsveçli gibi mi davranmalı?"

"Bilemiyorum. Onu anlamak zor. Annalisa'ya sormalısın. Sanırım onun profilini çıkarıyor."

"Kimin profilini çıkarıyor?" Annalisa Crows'un cipine bir kutu taşıırken sordu. "Yeni kızın."

"Annesiyle sorunları var. Babasını seviyordu ama onu annesinden korumadığı için hala ona kızgın. Annesiyle olan anlaşmayı gerçekten öğrenmek istiyorum ama henüz bu konuda konuşmuyor. Daha fazla bilgi edindiğimde size detaylı bir analiz gönderebilirim."

Dehşete kapılan Vig başını salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Kera'yı kendim çözeceğim."

"Sen bilirsin."

Kera ve Erin ellerinde son çanta ve kutularla Kera'nın eski binasından çıktılar.

Kera cipin arkasına doğru ilerledi ve hemen iç çekti. "Bunları buraya kim koydu? Yanlış, yanlış, yanlış." Çantasını yere bıraktı ve Annalisa ile Leigh'in eklediği kutuları düzenlemeye başladı.

Bunu bitirdikten sonra kendi çantasını da içine koydu ve geri çekildi. Erin ona bakarken son kutuyu da içine attı.

"Oraya gitmiyor."

"Onun yerine kışına sokabilirim."

"Deneyebilirsin."

"Hanımlar," diye araya girdi Annalisa, "bunun için zamanımız yok. Yeni kızı eve geri götürmeliyiz." Telefonunu kaldırdı. "Bu gece kesinlikle bir işimiz var. Az önce Tessa'dan bir mesaj aldım."

Herkes Kera'ya bakarken ortalık aniden müstehcen bir sessizliğe büründü.

Sessizlik uzayınca Kera sonunda, "Benden bir tepki beklediğini hissediyorum," dedi, "ama bunun ne olması gerektiğini bilmiyorum."

"Bunun için hazır mısın?" Erin sordu.

"Başka seçeneğim yok gibi."

Kera Vig'in elini tuttu ve onu diğerlerinden biraz uzaklaştırdı. "Bunu yapabilirim, değil mi?" diye fısıldadı ona.

"Bunu yapabileceğini biliyorum. Sadece içgüdülerine güven." Başını salladı. "İçgüdülerime güven. Tamam."

"İstersen işin bitince bana uğra. Ben orada olmasam bile kapı her zaman açıktır." Elini kızın çenesine koydu ve gözlerinin içine bakmak zorunda kalana kadar kaldırdı. "Sana inancım tam."

"Neden?"

Vig sırıttı. "Sen artık bir Karga'sın, Kera. Nasıl ukala olunacağını gerçekten öğrenmen gerek."

"Hadi gidelim!" Erin SUV'den seslendi. "Burası ile Malibu arasında uğraşmamız gereken bir sürü trafik var."

Kera parmak uçlarına kalktı ve Vig'e hızlı bir öpücük verdi, sonra da gitti. Cipe binip caddede gözden kayboldu.

Vig kamyonetine doğru yürüdü. Tam o sırada Stieg sertçe sordu: "Cilveli bir şekilde kızarmak ve mükemmel beyaz düğününün hayalini kurmak için bir dakikaya daha ihtiyacın var mı?"

Vig aracının önünden geçerken Stieg'i saçlarından yakaladı ve yüzüstü kaputa çarptı.

Caddenin karşısında, Kera'nın ona gözünü dört açmasını söylediği dövmeli küçük bir grup erkek vardı, çünkü bunlar bölgede iyi tanınan çete üyeleri.

Komşular Honda Accord'ları üzerinde çalışmayı bırakıp üç Kuzgun'a bakmaya başladılar. İşte tam o sırada Vig bir bakış attı ve adamlar hemen dikleştiler, cesurca onlara bakarken sessizce vücutlarına bağladıkları tüm silahları ortaya çıkardılar.

Yine de Vig çok endişelenmemişti. Aslında sokaklarının ortasında bir çatışma istemiyorlardı. Sadece içgüdüsel olarak Kuzgunların bölgelerinden gitmesini istiyorlardı. Dürüst olmak gerekirse akıllıca bir karar. Çok akıllıca bir karar.

Vig kapıyı açarken Siggy ön koltuğa doğru eğildi. "Bir işimiz var," dedi telefonunu kaldırarak.

Vig başıyla onayladı ve kamyonetini çalıştırdı. Kırık burnundaki kanamayı durdurmaya çalışan Stieg'e baktı.

Kuzgun kardeşi ona "Sen bir pisliksin," diye haber verdi.

Vig omuz silkti -bunu zaten biliyordu- ve arabayı trafiğe çıkardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Brandt Lindgren, bugün yeni Karga'yı araştırmak için gönderdiği adamlardan biri olan Singvlad Voll üzerinde çalışan Holde'un Hizmetçileri'ni izledi. Karga yalnız olmasa bile, iki ya da üç Karga, güçlü Sessizlerden biriyle bile boy ölçüşemezdi. Ama Kuzgunların da orada olabileceği hiç aklına gelmemiştir.

Kuzgunların onuru yoktu. Vicdan azabı yok. Ruhları yok. Ve eğer bir kez daha Kargalar'a bağlanırlarsa... bu gerçek bir sorun olabilirdi.

"Yaşayacak mı?" Brandt yoldaşı üzerinde çalışan cadıya sordu.

"Yaşayacak. Ama iyileşmesi zaman alacak." Kadın başını salladı. "Onu yerin dibine soktular."

"Elinden geleni yap."

"Elbette."

Brandt, Voll'un dairesinden ayrıldı. Şoförü kapıyı açtı ve Brandt arka koltuğa kayd.

Malikânesine giden yol kısaydı, çünkü Sessizlerin hepsi birbirlerine on mil mesafede yaşıyordu. Asistanı onu kapıda karşıladı, evrak çantasını aldı ve bir gazete verdi.

Brandt tek kelime etmeden koridordan geçerek ofisine doğru yürüdü. O yürürken Embla da yanına geldi.

"Bu iş iyi gitmedi," dedi ona.

"Biliyorum. Oveson Kargaların dikkatini dağıttı ama Kuzgunlar ... onları hiç beklemiyorduk."

"Eminim."

Brandt ofisine girdi, elindeki kâğıdı masanın üzerine fırlattı, döndü ve durdu.

Karşısındaki yüksek arkalıklı deri koltuğa bir Karga uzanmış, çizmeli ayaklarını masanın üzerine koymuştu.

Chloe Wong. İğrenç sürtük.

Ona gülümsedi ama Brandt buna kanmadı.

Embla yavaşça odaya girdi, bakışları diğer kadına kilitlenmişti. Duvara dayalı bir sandalyeye oturdu, pelerini yüzünü ve muhtemelen yüzündeki korkuyu gizliyordu.

"Merhaba Brandt," diye mırıldandı Chloe. "Voll'un yüzü nasıl?"

Kargalar'ın dövüş kıyafetleri biraz ilginç değildi. Siyah kot pantolon, siyah yarış atleti, çelik burunlu botlar. Yine de daha göz alıcı Kargaların bazıları bu botların üç ila altı inç topuklu tasarım versiyonlarına sahip olmayı severdi. Ancak bu çelik burunlu botların Louboutin versiyonlarını nereden buldukları konusunda Kera'nın hiçbir fikri yoktu. Yine de çok şirinlerdi.

Kera, Vig'in kendisi için yaptığı iki bıçağı tutan deri kılıfı ayak bileğine bağladı. Sonra ayağa kalktı ve omuzlarını gerdi. İşe gitmek üzereyken her zaman yaptığı şeydi bu. Vergilerini öderken bile. Ancak bu sefer kanatları fırladı ve yatağının üzerinden duvara doğru uçu.

"Siktir git!"

Bir homurtu duydu ve yatağın üzerinden Brodie'ye baktı. "Bana mı gülüyorsun?"

Hain birden pençelerini ilginç buldu ve yalamaya başladı. Kera yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. İçeri girmeye çalıştı, Ama kanatları hâlâ tamamen açık olduğu için geçmesine izin vermiyordu. Başka yollardan geçmeyi denedi ama hiçbiri işe yaramadı. Bir nefes alıp verdi, gözlerini kapadı ve omuzlarını geriye çekti. Kanatları geri çekildi ve Kera koridora doğru ilerledi.

"Brodie Hawaii!" diye seslendi Kargalardan biri ve Brodie Kera'nın yanından geçip merdivenlerde gözden kayboldu.

"Ben de seni seviyorum!" Kera alaycı bir tavırla köpeğine seslendi. Sadakat neredeydi?

Kera'nın ekibi koridorun sonunda, Amsel'in odasının yanında onu bekliyordu.

Kargaların bireysel savaş birimlerine verdiği isimle onlar onun "Vurucu Timi "ydi. Kera'nın Vurucu Ekibi'nde Erin, Jace, Annalisa, Leigh, Kera'nın yaklaşık bir saat önce zar zor tanıştığı Alessandra Esporza, olumlu bir şeyler hissetmeye başlayan Maeve ve ekip liderleri Tessa yer alıyordu.

"Hazır mısınız çocuklar?" Tessa sordu. Kera hariç herkes başını salladı. "Tamam. Harika. Hadi gidelim."

Kera kadınların uzaklaşmaya başlamasını izledi. "Bir dakika," dedi Kera. "Brifing almayacak mıyız?"

Tessa ona baktı. "Ne hakkında bir brifing?"

"Görevimiz hakkında mı? Bizden ne beklendiği hakkında? Saldırı planımız hakkında? Bunların hepsinin ele alınması gerekiyor."

"Tamam." Tessa etrafındaki kadınlara baktı. "Hepinizden oraya gidip öldürmenizi, öldürmenizi, öldürmenizi bekliyorum. Herkes hazır mı? Gidelim!"

"Bekleyin!" Kera nefes aldı. "Ben uçmayı bilmiyorum."

Tessa'nın gözleri biraz açıldıktan sonra bakışlarını Erin'e çevirdi. "Ona uçmayı öğretmediniz mi?"

"Hayır. Ama ona yeni bir telefon aldık. Şımarık bir kırmızı."

Tessa ellerini birbirine kenetledi, burnuna bastırdı ve gözlerini kapattı.

Kısa bir sessizlik anından sonra, "Pekala. Benimle gel."

Kera Tessa'yı başka bir koridora kadar takip etti ve sonuna kadar gitti. Tessa bir kapı açtı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Kera kendini Kuş Evi'nin çatısında bulana kadar onu takip etti.

Tessa Kera'nın yanında durdu ve elini nazikçe omzuna koydu. "Pekâlâ. İlk önce kanatlarını benim için aç." Kera yaptı, acıdan biraz irkildi.

"Güzel. Mükemmel." Tessa'nın eli sırtına, boynunun hemen altına gitti. "Şimdi, bir numaralı ders-"

İşte o zaman Tessa Kera'yı itti. Sertçe. Onu çatıdan aşağı uçurdu.

Kera çığlık attı, kolları ve bacakları çırpınırken yerin onu karşılamak için hızla yükseldiğini gördü. Ama sonra eller kollarını kavradı ve yukarı çekildi.

Nefes nefese Leigh ve Jace'in arasında asılı kaldı.

"En azından kanatlarını oynatabilirdin," diye yakındı Erin, zahmetsizce arkalarından uçarken. "Böylece kızlar bu kadar çok çalışmak zorunda kalmaz. Kendinden başka kimseyi düşünmüyor musun?"

"*Hepinizden* nefret ediyorum!"

"Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, bırakabiliriz."

"*Sakın buna cüret etme!*"

"O zaman belki indikten *sonra* bizden nefret ettiğini söylersin." Erin onları daire içine aldı. "Bence bu sadece temel *askeri* mantık."

Chloe gözlerini Brandt Lindgren'e dikti. Yakışıklı, yaşlı bir adamdı. Yetmiş yaşlarında. Ve Sessizler'in lideri olarak gerçek bir barış yanlısıydı.

Bu yüzden tanınıyorlardı. En iyi çalışanlarının çoğu BM için çalışıyordu ve Lindgren'in kendisi de gizlice yüzlerce

On yıllar boyunca her türden dünya lideri arasında yapılan müzakereler. Başkanlardan krallara, tiranlardan diktatörlere kadar. Elbette bu önemli adamlar Brandt Lindgren'in Sessizlerin lideri olduğunu bilmiyorlardı. Bilmelerine de gerek yoktu.

Yine de Sessizler, yüzyıllar sonra bile Kargalar, Kuzgunlar ve Koruyuculardan nefret ediyordu. Kuzgunları tehlikeli haydutlar olarak görüyorlardı. Koruyucuları zeki zorbalara. Ve Kargaları da işe yaramaz fahişeler olarak.

Dünyanın en acımasız, en aşağılık zorbalarıyla isteyerek uğraşan bu adamların, Klanı değersiz görüldüğü için bir Karga'yla konuşmaya tenezzül etmemeleri Chloe'yi şaşırtıyordu.

Yine de ... Chloe'nin hatırlayabildiği kadarıyla Sessizler'in -uyarıda bulunmadan- Kera'ya yaptıkları gibi doğrudan Karga'lardan birine geldikleri ilk seferlerden biriydi bu, Chloe de bu yüzden buradaydı.

Bu insanlar yokmuş gibi davranmakla ilgili bir sorunu yoktu ama çok ileri gitmişlerdi. Hem de çok ileri.

Chloe yaşlı adama, "Adamların çok yüzsüzce davrandı Brandt," dedi. "Sadece yeni kızı sorgulamak için ortaya çıkmak. Ama onun seni neden bu kadar rahatsız ettiğini merak ediyorum."

"Gitmen gerek Crow," dedi yaşlı kadın. "Burada istenmiyorsun."

Chloe, Sessizler'in Kahini Embla'yı işaret etti. "Bir an için bile olsa kadın olduğun için etini kemiğinden ayırmayacağımı düşünme." Chloe biraz eğildi ve fısıldadı, "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki yapacağım."

Bakışlarını Brandt'e çevirdi. "Benimle *konuşmaya* başlamalısın, yaşlı adam." Ellerini kaldırdı. "Dışarısı karanlık. Ve kardeş kargalarım serbestçe dolaşıyor. Ve ikimiz de huysuzlandıklarında ne kadar zarar verebileceklerini biliyoruz."

Brandt uzun bir süre Chloe'ye baktı ama bir şey söylemedi. "Git," diye emretti Embla. "Benden önce git."

Chloe'nin bıçağı odanın öbür ucuna fırladı ve yaşlı kadının pelerinini arkasındaki duvara yapıştırdı.

"Ve hayır," dedi Chloe, "ıskalamadım." Gülümsedi. "Ben asla ıskalamam."

"Bir şey geliyor," dedi Brandt sonunda.

"Öyle mi?"

"Hiçbirimiz tarafından ele alınmamış bir şey. Bu insan düzleminde hiçbirimiz tarafından."

"Ne?"

"Bilmiyorum."

"Brandt-"

"Bilmiyorum. Embla onun ruhuna bakabilirse, bunu öğrenebileceğimizi umuyordum."

"Sorabilirdin. Sormalıydın." Chloe sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kera Watson'ın bir şey bildiğini sana düşündüren ne? Herhangi bir şeyin parçası olduğunu? O yeni bir kız. Kanatları daha yeni çıktı."

"Bilmiyoruz. Ama öğrenmek zorundaydık."

Chloe sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çok saçmalıyorsun."

"Eğer o bir sorunsu, bilmek zorundaydık. Denge korunmalı." "O zaman koruyun. Dalga geçmeye çalışmıyoruz. Hiçbirimiz Ragnarok'a başlamaya çalışıyorum. İki ay içinde çıkacak bir kitabım ve *Vanity Fair*'de bir yazım var. İsteyeceğim son şey dünyanın sonu."

"O zaman sen ve kanatlı kardeşlerin dünyamızı yavaş ama emin adımlarla istila eden şeyin ne olduğunu bulsanız iyi olur."

"Neden yapamıyorsunuz?"

"Bu bizim işimiz değil. Ama öldürmek. Öldürmek. Yok etmek. Sizin işiniz bu."

Chloe ayağa kalkıp Embla'ya doğru yürüdü ve kadının arkasındaki duvardan bıçağını çekti. Bileğine bağlı kılıfına geri soktu.

"Biliyor musun, Brandt... normalde tüm bunlar karşısında aşağılanırdım. Ama bu kesinlikle doğru!" Chloe Brandt'ın yanına gitti. Ellerini Brandt'ın sandalyesinin kollarına yerleştirdi ve aralarında sadece birkaç santim kalana kadar eğildi.

"Biz ölümüz, Brandt. Biz yıkımız. Ve bunun her saniyesinden zevk alıyoruz. Bir dahaki sefere sen ve Sessiz'in kızlarımdan birinin peşine düşmeye karar verdiğinizde bunu aklınızda tutun."

Chloe dik durdu, parmağının ucunu öptü ve Brandt'ın yanağına bastırdı. Sonra Chloe pençesini serbest bıraktı ve Brandt'ın yüzüne indirdi.

Brandt hiç ses çıkarmadı.

Brandt'ın masasına doğru yürüdü. "Oh, bu arada. Voll'un hâlâ nefes alıyor olmasının tek nedeni, o çok endişelendiğiniz yıkıcı, katil Crow."

El sallayarak ofisten çıktı. "Herkes iyi geceler!"

Chloe koridorda ilerledi ve mutfaktaki arka kapıdan Brandt'ın büyük bahçesine çıktı. Sessizler'in çoğu orada onu bekliyordu.

Chloe gülümsedi. "Merhaba beyler."

Ne yapmak istediklerini biliyordu. Güçlerini birleştirmek, bu dünyada başka bir dünyaya açılan bir delik açmak ve Chloe'yi çığlıklar atarak oraya göndermek istiyorlardı.

Ama yapamadılar.

Bir ısılık dikkatlerini çekti ve Sessiz yukarı baktı... yukarıdaki ağaçların Chloe'nin kardeş kargalarıyla dolu olduğunu gördü. Bekliyorlardı.

Chloe Sessiz'e parmak ucuyla veda etti. "Beyler."

Sonra kanatlarını serbest bıraktı ve arkasındaki kız kardeşi Kargalarla birlikte havalandı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Leigh ve Jace yere inip yeni kızı serbest bıraktılar, o da hemen hemen herkese saldırmaya başladı, herkesi ıskaladı ve sonra gidip bir ağaç kümesine kustu.

Erin iki kez bu kadının kusmasını izlemek zorunda kalmıştı.

Bu tıbbi bir sorun muydu? Kera bir doktora görünmeli miydi?

Kera kustuktan sonra Tessa arka cebinden çıkardığı bir bandanayı ağzını silmesi için ona uzattı.

"İyi misin?"

"Siktir git."

"Sakin ol. Leigh ve Jace'in seni taşımasına izin vermek seni buraya getirmenin en kolay yoluydu."

Kera Tessa'nın yanına yaklaştı. "Beni bir binadan aşağı atıp yakalamalarını ummak yerine aynı şekilde *verden* taşıyamazlar mıydı?"

"Muhtemelen. Ama bu daha eğlenceliydi." Küçük bir teneke kutuyu havaya kaldırdı. "Nane?"

Kera kutuyu kaptı, iki nane şekeri aldı ve Tessa'ya geri fırlattı.

Erin, Kera'nın neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyordu. Onu ta Vadi'ye kadar uçakla getirmiş falan değillerdi. Aslında hâlâ Malibu'da, Santa Monica Dağları'ndaki Solstice Kanyonu'ndaydılar. Havada on dakika bile kalmamışlardı. Erin neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu.

Tessa herkese yaklaşmalarını işaret etti. "Bu kolay bir iş olmalı. On üç kadının elinde tuttuğu bir kolyenin peşindeyiz. Çok kolay." "Bunu nasıl öğrendiniz?" Kera sordu.

"İşi bize Chloe verdi." "O

nereden biliyor?" "Skuld ona

söylemiş."

"Ona göründü mü? Yanan çalının Musa'ya yaptığı gibi mi?"

Tessa gözlerini kırıştırdı. "Babam katı bir ateistti, bu yüzden saçmalıklarınız benim için anlamsız."

"*On Emir* filmini izlemedin mi?" "Charlton Heston'ın oynadığı mı? O filme bayılırım!"

"Evet, şey, yanan çalı olayı oradaydı."

"Bunların senden başka kimse için bir önemi var mı?" Erin sonunda sordu, Katolik okulunda aldığı eğitim aklına geldi.

"Bilginin nereden geldiğini bilmek isterim," diye yanıtladı Kera. "Bunu bilmek istemez miydin?"

"Umurumda değil. Asla umursamam. Ben sadece işimi yaparım."

"Biliyor musun, Kera'nın haklı olduğu bir nokta var,"

diye araya girdi Annalisa. "Öyle mi?"

"Geçen gece hepimiz Chloe'den aldığımız bilgiye dayanarak evden ayrıldık ve Katiller bunu kullanarak evi bastılar."

"Olanlar bilginin iyi olduğu gerçeğini değiştirmiyor." "Kapa çenesi," dedi Tessa sakince. "Herkes çenesini kapasın. Yapacak bir işimiz var. ve biz de bunu yapacağız. Anladınız mı? Şimdi gidelim." Yanan tütüsü ve paçuli yağı kokusunu takip ettiler.

Yaklaştıklarında, ağaçların arasından şekiller görebiliyorlardı. Bu bir cadı meclisiydi. Hepsi kadındı. On üç. Çoğu çıplaktı. Ne yazık ki.

Ekip bazı kayaların arkasına çömeldi ve Maeve başını salladı. "Kamp ateşi yakmışlar. . . orman yangını mevsimindeyiz. Bu çok pervasızca!"

"Gerçekten mi?" Erin sordu. "En büyük endişen bu mu?"

"İşler böyle kontrolden çıkıyor işte!" Maeve karşılık verdi.

"Siz ikiniz şunu keser misiniz?" Tessa sordu. Silahlarını çıkardı. "Tamam. Ben sayınca herkesi öldürün. Kolyeyi al. Üç, iki-"

"Bekle!" Kera gözlerini Tessa'ya dikti. "Onları öldürmek mi? Onlar bir avuç hippy cadı."

"Ve uzun cüppeli olan kolyeyi takıyor."

"O zaman kolyeyi ondan alır ve gideriz. Neden birini öldürmemiz gerekiyor ki?"

"Sana söylemiştim!" Leigh suçladı. "Zamanı geldiğinde boğulacağını söylemiştim."

"Boğulmuyorum. Sanırım mantıklı davranıyorum. Tek bildiğimiz, o kolyeyi bir rehinci dükkânından ya da antikacıdan almış olabileceği."

"Burada olmamızın nedeni," dedi Erin, "o kolyeyi *kullanmış* olmaları. Sadece biri taktığı için değil."

"Evet. Bunu kullanıyorlardı. Dolunayın altında daireler çizerek dans etmek ve bazı pagan tanrılarını çağırmak için. Bu tam olarak dünyanın sonunu getirecek bir davranış değil."

Leigh bu noktayı tartışmaya başladı ama Tessa elini kaldırdı. "Sakin ol, onu bir dinle."

"Sadece söylüyorum, fazla karşı koyacaklarını sanmıyorum. Lanet olası bir kolyeyi almak için oraya gidip on üç kadını katletmenin gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Bunun yerine ne yapmamızı önerirsin?"

Watson bir süre kadınları izledikten sonra, "Kafaları iyi," dedi.

"Yani?"

Tessa'ya baktı ve tekrarladı, "*Kafaları güzel*. Bunu kendi yararımıza kullanalım."

"Nasıl?"

Kera tüm ekibi gözden geçirdi, bakışları sonunda Alessandra'da karar kıldı. "Sen. Kolyeyi alabilirsin. Eminim sana verirler."

"Bunu sana söyleten ne?"

"Sen uzun kıvrıcık sarı saçları olan güzel bir Meksikalı kadınsın. Her yerinde uhrevi bir hava var."

Alessandra, "Ah tatlım, teşekkürler," diye bağırdı ve diğerleri gözlerini devirdi. "Genelde açık kahverengiyi tercih ederim ama stilistim Gino birkaç hafta önce sarıyı önerdi ve bunu tercih ettiğim için çok mutluyum!"

"Bitti mi?" Tessa sordu. Eski bir Loreena McKennitt şarkısına eşlik eden dönen kadınları işaret etti. "Bak bakalım kolyeyi onlardan alabilecek misin?"

"Hallediyorum."

Kera, "Uçarak gelsen daha iyi olur," diye önerdi.

Alessandra gülerek başını salladı, kanatlarını açtı ve fırladı. Tessa, "Karşı koyacakmış gibi görünseler bile," diye uyardı, "ve biz her birini öldürün."

"Yine ... aşırı görünüyor," diye mırıldandı Kera, "ama tamam."

Kuzgunların, Kargalar ve Dev Katiller gibi favori bir silahları yoktu. Bunun yerine, çocukluklarından itibaren temas edebilecekleri *her türlü* keskin ya da kör silahla başa çıkabilecek şekilde eğitilmişlerdi. Ayrıca herhangi birini nasıl silahsızlandıracakları konusunda da eğitilmişlerdi. Bu şekilde başka birinin silahını alıp onu öldürebilirlerdi. Eğer avlarını silahsızlandıramazlarsa, eşyaları silaha dönüştürmeleri de öğretilirdi. Sandalyeler, camlar, televizyonlar. Öldürmek için her şey kullanılabilirdi.

Ve Vig Rundstöm bunların hepsinde ustaydı.

Daha da önemlisi, bundan zevk alıyordu. Savaşta zevk alıyordu. Gerçek bir rakiple mücadele etmekten zevk alırdı. Eğer bir sebepten dolayı dövüşmekten vazgeçmek zorunda kalırsa,

Dünya barışı ya da her neyse, yapabilirdi. Ancak dünya barışı muhtemelen yakın zamanda ufukta görünmediğinden, mevcut işinin tadını çıkarmasına izin verdi.

Vig kendisine kılıç saplamaya çalışan ön kolu yakaladı, kemik kırılana kadar bükte, açtığı yaradan kan fışkırdı. Vig bu kolu kullanarak avını yukarı kaldırdı ve onu yere çarptı. Ayağını düşmanın boğazına dayadı ve hâlâ tuttuğu kolunu çekti. El ve ön kolun bir kısmı koptu, bu yüzden onu bir kenara fırlattı ve geriye kalanı yakaladı. Kolu yuvasından çıkarana kadar çekti. Avı çığlık atıyordu elbette ama Vig bunları duymamayı bile uzun zaman önce öğrenmişti. Ne anlamı vardı ki? Bu onu durdurmuyacaktı.

Muhtemelen kalpsiz biri gibi görünüyordu ama bu insanlar hiç sempati hak etmiyordu. Yaptıklarının cezasını çekmeyeceklerdi.

Vig'in bu insanlar için ne zamanı ne de sabrı vardı.

Odin'in bir yüzüğünü çalmaları yeterince kötüydü. Ama yüzüğü "aktif" hale getirmek için, kurban etmek üzere sokaklardan genç çocukları almışlardı. Kuzgunlar geldiğinde bir tanesini çoktan bağlamışlardı ve çocuğun kalbini sökmeye hazırdılar. Bu Vig'i çok rahatsız eden bir şeydi.

Avına bu kadar acı çektirmesinin nedeni de buydu.

Hiçbir şey onu masumlara zarar vermek kadar kızdıramazdı. Masum derken de sadece bakireleri ya da bebekleri kastetmiyordu. Bu hayatın bir parçası olmayan herkesi kastediyordu. Vig için "masumlar" iyi kullanılmış sokak fahişeleri olabilirdi. Ama fahişe olmaları, zalim ölümleri ve sonsuza dek işkence gören ruhları hak ettikleri anlamına gelmiyordu. Vig için değil.

Ama çocukları kaçırmak... onun kitabında hiçbir şey daha aşağı değildi. Kesinlikle hiçbir şey.

Yüksek seviyedeki nefretini göstermek için ayağını tekrar tekrar yere vurdu, ta ki avının yüzü kafatası çökmüş, et yığınının başka bir şey olmayana kadar.

Ağır ağır nefes alan Vig döndü ve takım arkadaşlarının onu izlediğini gördü. "Ne oldu?"

"Beş dakika önce işimiz bitmişti," diye bilgilendirdi Stieg onu. "Biz de seni bekliyorduk."

"Çocukları ne yapacağız?" Siggy sordu. "Onları evlerine götüreceğiz."

"Onlar bebek değil ve bizi gördüler. Yüzlerimizi gördüler."

Vig, burun buruna gelene kadar takım arkadaşına doğru yürüdü. Doğrudan Siggy'nin gözlerinin içine bakarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bir şey demiyorum. Sadece bir gerçeği söylüyorum... bilirsin... bu küçük yavruları eve götürmeden önce! Evet. Onları hemen eve götürelim!"

Siggy hızla onun etrafından dolaştı ve çocukları tutuldukları kafeslerden çıkarmaya başladı.

Stieg her zaman yapmak zorunda hissettiği gibi gözlerini devirdikten sonra Siggy'ye yardım etmeye gitti. Rolf ise sunağa bakmakla meşguldü.

Vig onun yanına geldi. "Ne oldu?" "Rünler."

"Bu bir Klan sunağı mı?"

"Hayır. Sanırım bu aptallar kendileri yapmış."

Vig arkadaşını inceledi. Rolf'un ne zaman analiz yaptığını biliyordu. Yaptığı şey buydu. Savaşta ve iş hayatında. Analiz ederdi.

Rolf rünleri de okuyabilirdi. İyi eğitilmiş pagan cadıların yapabildiği gibi sadece okumakla kalmaz, derinlere bakar ve gerçek anlamları görürdü. Ama şu anda bunu yaparken bir sorun yaşıyor gibiydi.

"Bir şeyler doğru değil," diye itiraf etti Rolf sonunda. "Ama henüz ne olduğunu bilmiyorum."

"Buna herhangi bir şey için ihtiyacın var mı?" "Hayır."

"Güzel." Vig oraya doğru yürüdü ve kan ve irinle kaplı sunağı inceledi. Çömeldi ve bir tarafını kaldırdı. Taştan yapılmıştı ve çok ağırdı ama umurunda değildi.

Sonra Stieg diğer tarafa geçti ve o da kaldırdı. Birlikte, kurbanların kesildiğini gördükleri gizli Catalina mağarasının taş duvarına baktılar.

Vig arkadaşına başıyla selam vererek, "*Ett, två, tre.*" diye saydı.

Üç deyince ikisi de sunağı duvara fırlattı. Atışlarının gücü ve mağara duvarının hareketsizliği şeytani şeyi birden fazla parçaya ayırdı. Daha sonra bu parçaları aldılar ve çıplak elleriyle ezdiler.

İşlerini bitirdikten sonra çocukları mağaradan dışarı çıkardılar. Vig birini sırtına aldı ve her iki koluna da ikişer tane daha aldı.

"Sizinle evde görüşürüz," dedi diğerlerine.

Rolf hâlâ dalgın görünüyordu ama Vig arkadaşının bunu anlayacağını biliyordu.

Rolf'un yaptığı buydu ve bunu çok iyi yapardı.

Kera, Alessandra'nın kendini yavaşça meclisin ortasına indirmesini izledi.

Ateşe tehlikeli derecede yakındı ama kanatlarını yukarıda tuttu ve

uzun saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. İşte o zaman Kera, Alessandra'nın diğerleri gibi kot pantolon giymediğini fark etti. Her iki yanında da uyluk hizasında yırtmaçları olan uzun bir kot etek giymişti.

Bu görünüm ona kot pantolondan daha çok yakışıyordu nedense.

"Kardeşlerim!" Alessandra kollarını iki yana açarak seslendi. "Size tanrılardan geliyorum!"

Kera, Erin'in homurdandığını ve Jace'in kıkırdadığını duydu.

"Aman Tanrım," diye yakındı Annalisa Kera'ya. "Bu, birkaç yıl önce sergilediği tek kadın performansına benziyor. Adını 'Kızgın Vajinam' koydu."

Kera ağzının içini ısırды ve izlemeye devam etti.

"Kutsal antlaşmayı bozdunuz!" Alessandra suçladı ve cadıların hepsi onun etrafında diz çöktü. "Tanrılara ait olanı çaldınız! Şimdi onu geri vermeli ya da onların gazabına uğramalısınız!"

"Feminist bir *Yüzüklerin Efendisi* gibi," diye fısıldadı Erin.

Alessandra elini uzatarak, "Kutsal kolyeyi bana ver," diye emretti. Cüppeli cadı kolyeyi çıkarıp Erin'e uzattı.

Alessandra gözlerini yere indirdi. "Çok üzgünüm-"

"Bundan asla bahsetmeyeceksiniz!" Alessandra onları uyardı. "Yoksa kâbusunuz daha yeni başlamış olacak."

Alessandra kollarını kaldırarak, "*Tanrılar beni çağırıyor!*" diye haykırdı.

"Saçlarını yakacak," diye mırıldandı Leigh. "Ve sonra da bunun için sızlanacak."

"Ne yapıyor bu?" Tessa hırladı.

Maeve omuz silkti. "Tony Ödülü için atış mı yapıyor?"

Tessa öne doğru eğildi ve iki kez ısıklık çaldı. Bu Alessandra'yı ödül kazanma anından koparmış gibi görünüyordu.

On üç cadıya baktı. "Tamam. Gitmeliyim. Gitmem gerek. Hoşça kalın." Havalandı. Cadılar ağızları açık onu izliyordu, bazıları ağlıyor ve feryat ediyordu.

Çünkü bu normal bir tepkiydi.

Kera, Tessa ve diğer kargalar cadılardan uzaklaşırken onları takip etti. Alessandra yere indiğinde durdular.

Genişçe gülümseyen Karga, sanki performansı için kendisine bir düzine gül vermelerini bekliyormuş gibi özenli bir selam verdi.

Tessa güller yerine uzanıp Alessandra'nın elindeki kolyeyi kaptı.

"Neyin var senin?"

"Biraz eğlendim. Her zaman çok gerginsin."

"Eve gitmek istiyorum. Bir kocam var. Ve çocuklarım. Bütün geceyi burada siz sürtüklerle geçirmek istemiyorum."

"Alınmak yok dediği yer burası mı?" Kera sordu. Erin başını salladı. "Hayır. Öyle bir şey demeyecek."

Leigh ve Maeve, Kera'nın kollarından birini tuttu.

"Bekle-"

Ama yapmadılar, ikisi de havalanarak onu da peşlerinden sürüklediler.

Ve evet, ikinci sefer de ilki kadar tatsızdı. Ama en azından bu sefer bittiğinde kusmamıştı.

Erin, Leigh ve Maeve'in Kera'yla birlikte havalanmasını izledi. Sonra cadılara baktı.

"Onlar için geri mi dönüyorsun?" Annalisa ona sordu. "Hayır."

"Çocuğun yanıldığından mı endişeleniyorsun?"

"Öğrenmesi gereken bir dersi olduğundan endişeleniyorum."

"Belki de. Ama böyle bir şey olursa biz onun yanında olacağız." "Eğer bize izin verirse."

Annalisa gülümsedi. "Ona zaman verin. Bir yolunu bulacaktır."

★ ★ ★

Vig ilk ikisini sorunsuz bir şekilde bıraktı. Biri San Fernando Vadisi'nde. Biri Pasadena'da. Sonuncusunu da çocuğun Arcadia'daki evine götürdü. Devasa bahçeye indiler ve Vig çocuğu yere indirdi. Ancak diğer iki çocuğun aksine, bu çocuk hemen içeri koşup ailesini aramadı.

İşte o zaman Vig bağırırları duydu. İki kişi birbirine bağırıyordu. Sesleri sarhoşa benziyordu.

Çocuğun yüz ifadesine bakılırsa bu yeni bir şey değildi. "Merhaba Bobby."

Vig arkasından gelen ses karşısında gözlerini kapadı. "Odin ... hayır."

Ancak, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tanrı onu görmezden geldi ve çocuğun önünde çömeldi.

Odin'in üzerinde özel dikim bir takım elbise ve özel yapım İtalyan deri ayakkabılar vardı. "Güvenli" insan formunda neredeyse iki metre boyunda biri için gerekli bir şeydi bu. Uzun gri saçları örgü şeklinde arkaya toplanmıştı ve çağlar önce bilgi uğruna yaptığı fedakârlığı örten göz bandı pahalı takımına uyacak şekilde tunç mavisiydi.

"Bobby," diye başladı Odin, "oraya geri dönmek istemezsin, değil mi? Tüm tartışmaları ve şikâyetleriyle."

"Odin-"

"Güçlü ve büyük olmak istiyorsun, değil mi? Onun gibi olmak istiyorsun." Başını eğerek Vig'i işaret etti.

"Benim de onun gibi kanatlarım olabilir mi?" diye sordu çocuk.

"O kanatlara zaten sahipsin. Onlar zaten senin içinde. Babanda da var ama o zayıf ve aptal olduğu için bu onura layık değil."

"Odin. Dur."

"Ama sen buna layıksın. Ve seni buradan götürebilirim. Güvende olacağın bir yere. Bir daha kimsenin sana zarar veremeyeceği bir yere."

Çocuk bir Vig'e bir Odin'e baktı, sonra başını salladı.

"Benimle gelmek ister misin?"

Çocuk tekrar başını salladı.

"Odin, çocuğu alamazsın." "Neden olmasın? O seçimini yaptı." "O daha sekiz yaşında!"

"Henüz gittiğini bile fark etmediler." Odin çocuğu kucağına aldı. "Ve o dokuz yaşında."

Tanrı Vig'le yüzleşti, mavi gözlerinden biri ona bakıyordu. "Hepimiz şan ve şeref için bir bedel ödemek zorundayız. Ama bu çocuk doğru kararı verdi. Ve bunu ikimiz de biliyoruz." Çocuğa baktı ve gülümsedi. "Gel çocuğum. Seni yeni evine götürelim."

"Onu ben götürebilirim," diye teklif etti Vig, belki evdeki Yaşlılardan birini ikna edebileceğini umarak.

Ama Odin sadece gülümsedi. "O burada kalmayacak. Onun için başka planlarım var."

"O-" Ama tanrı gitmişti.

Vig nefesini bıraktı ve tekrar eve baktı. İçerideki çift hâlâ birbirlerine bağırıyordu. Suçlamalar, sarhoş tehditleri. Ve oğullarını sonsuza dek kaybettikleri gerçeğinden tamamen habersizdiler.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Bunu yapmasından nefret ediyorum," dedi Vig Stieg'e.

Tüm Kuzgunlar arasında Stieg'e en yakın olan oydu ama bu gerçeği hiç konuşmamışlardı. Vig bunun Stieg'i sadece rahatsız edeceğini biliyordu. Kendisini tek başına ayakta duran bir adam olarak görmeyi tercih ediyordu. Ama Vikingler asla yalnız kalmazdı. Bunu göze alamazlardı. Gemilerini yönetmek, birlikte baskın yapmak ve topraklarını korumak için birbirlerine ihtiyaçları vardı. Hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaçları vardı. Ama Stieg'in Kuzgunlar'dan önceki hayatı zor geçmişti ve her zaman savunmada olma hissinden hiçbir zaman tam olarak kurtulamamıştı. Kendini dünyanın dehşetinden sadece ve sadece kendisinin koruyabileceğini düşünüyordu.

"Güven bana, çocuk daha iyi durumda."

"Biliyorum. Biliyorum. Bazen Odin beni sinirlendiriyor."

Stieg kıkırdadı. "Evet. Öyle yapıyor." Kuzgunların ana evine doğru döndü. "Aç mısın?"

"Hayır. Ben eve gidiyorum."

"Kız arkadaşının aramasını mı umuyorsun?"

"Aslına bakarsan... evet, öyle."

Vig evine doğru yürüdü. Saat gecenin ikisini biraz geçiyordu ama gerçekten yorgun değildi. Yine de bir şeyler yiyebilirdi.

Yine de her zaman yiyebilirdi.

Vig ağaçların arasından geçerken Kera'nın verandada oturduğunu gördü. Hâlâ savaş kıyafetleri içindeydi ve başı öne eğikti.

"Hey, hey," diye selamladı Vig yanına yaklaştığında.

Kera başını kaldırdı ve dudaklarını büzerek gülümsedi.

"Hey." Vig durdu. "Neyin var?"

"Yok bir şey."

"Avin nasıl geçti?"

"Şahsen, hiç de kötü gittiğini düşünmüyorum. On üç hippı cadıyı katletmelerini engelledim."

"Bu iyi bir şey."

"Evet... ama diğer Kargaların benim hayat kurtaran müdahalem hakkında aynı şekilde düşündüklerini sanmıyorum."

"Neden?"

"Hepsi bana bu bakışı atmaya başladı." Kera ona baktı, ağzı korkunç bir zoraki gülümsemeye dönüştü.

Vig irkildi. "Bu hiç iyi değil."

"Biliyorum! Ve sonra, bana öyle bakarlarken, 'Oh. Şey ... bu iyi' gibi şeyler söylediler. Uh ... evet. Tabii. Güzel.' Sonra da çekip giderlerdi. İnsanlara, işleri berbat ettiklerinde bunu ben de yaptığım için, onlara bunu söyleyen kişi olmak istemedim. Neye baktığımı biliyorum."

"Özür dilerim."

"Ben değilim," diye itiraf etti Kera. "Ben doğru olanı yaptım," dedi kararlılıkla. "Sanırım." Omuz silkti. "Belki de."

"Emin değil misin?"

"Pek değil." Ellerini saçlarının arasına soktu, kafa derisini kaşıdı. "Ahh! Bu çok sinir bozucu! Askeri kararlar söz konusu olduğunda kendime güvenmemeye alışık değilim."

"Ben olsam endişelenmezdim, Kera. Eğer kararın bir hataysa, geri dönüp sana musallat olduğunda anlayacaksın."

"Teşekkürler mi?"

"Özür dilerim. Çok mu doğrudan oldu? Kız kardeşim çok açık sözlü olduğumu söyler."

"Hayır, hayır. Doğrudan konuşmayı severim. İşlerin yüzüme patlaması anlamına gelse bile." Vig konuyu değiştirmeye karar verdi. "Uçuş nasıl geçti?"

"Beni bir binadan aşağı attılar, ikisi beni yakalayıp cadıların bulunduğu yere kadar sürüklemeyi başardı."

"Sana uçmayı öğretmediler mi?"

"Uçabileceğime emin olmadıkları için rahatsız edilmek istediklerini sanmıyorum. Aslında henüz yanlış bir şey yapmamış insanları öldürmenin bir anlamı olduğunu düşünmedim. Elllerinde sadece bir kolye vardı. Onu henüz kullanmamışlardı."

Vig verandada Kera'nın yanına oturdu, bacakları kenardan sarkıyordu, omuzları birbirine yaslanmıştı.

"Her durum tam anlamıyla ölümcül bir saldırı gerektirmez, Kera."

"Bu gece kimseyi öldürdün mü?"

"Evet."

"Oh."

"Ama birkaç çocuğu da kurtardık. Bu iyi hissettirdi."

"Belki de bir Kuzgun olsam daha iyi olurdu."

"Muhtemelen. Ama sen bir kızsın. Ve kızlar iğrençtir."

Bu Kera'yı güldürdü.

"Madem gün ışımadan önce birkaç saatimiz var," diye önerdi Vig, "neden sana nasıl uçulacağını göstermiyorum?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin." "Sadece uçmaktan mı korkuyorsun?" "Hayır."

"Kargalar seni yukarı çıkardığında biraz kustun mu?"

"Hayır, yapmadım." Yüzünde var olmayan saçlarını taradı. "İndiğimizde kustum."

"Bu her şeyi değiştirir."

"Benim zihnimde öyle." Kera verandadan atladı ve Vig'le yüzleşti. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi. Sadece yapalım ve bitsin."

"Uçuyor, Kera. İnsan kurbanı olarak bir sunağa konmak üzere değilsin."

Kız ona bakakaldı. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ve benim korkunç ve acı dolu ölümüne düşmeme izin vermeyeceksin, öyle mi?" "Asla."

"Tamam o zaman." Başını salladı. "O zaman yapalım şunu."

"Şimdi başlamadan önce, bu süreç boyunca her zaman aklınızda tutmanız gereken bir şey var."

"Neyi?"

"Herkes hayatının bir noktasında uçmak ister. Ve yakında bunu gerçekten yapacaksın."

"Bu da demek oluyor ki. . . ne demek?"

Kesinlikle." "Herkesten daha iyi olduğun anlamına geliyor."

Güldü. "Şey, sen böyle söyleyince ..."

Vig'in kolları Kera'nın beline dolandı ve kanatları sırtından uzandı. Kera'nın yüzüne baktı, gözleri onunkilere kilitlendi ve uçmaya başladılar.

Ağaçların ve yakındaki elektrik hatlarının yanından geçerek, yerden binlerce ve binlerce mil yukarıda asılı durana kadar dümdüz ilerliyordu.

Aslında muhtemelen o kadar yukarıda değillerdi ama öyle hissettirdiği kesindi.

"Kera?"

"Ha?"

"Nefes almıyorsun."

"Almıyor muyum?"

"Hayır."

"Oh." Bir nefes verdi. "Şimdi bir tane al."

"Artık devam edebilir miyiz?"

"Sen nefes almaya başlayana kadar olmaz. Normal olarak. Doğum sancısı çekiyormuş gibi değil."

Kera'nın normal nefes almayı hatırlaması birkaç saniye sürdü. "Güzel," dedi Vig sonunda. "Çok iyi."

Kera, Vig'in kollarından birinin belinden çözüldüğünü hissetti ve iki eliyle Vig'in pazularını kavrayıp parmaklarını kaslara geçirdi.

"Seni yakaladım," diye söz

verdi. "Emin misin?"

"Elbette eminim."

Vig parmaklarını onun orta sırtına bastırarak göğsünü öne ve onunkine doğru itti.

İnce atletinin içinden bile böyle hissetmek hoşuna gitmişti.

Hoşuna gitmeyen şey ise kanatları sırtından uzandığında gelen kısa süreli acıydı.

"Biliyorum," diye yatıştırdı Vig, dişlerini biraz sıktığında. "Hâlâ acıyor. Bir ya da iki gün daha acıyacak. Ama endişelenme. Uzun sürmeyecek."

Kera ona inanmayı seçti ve kanatlarının içinde ve etrafında hareket eden hava hissine odaklandı.

Omuzlarını kaldırarak kanatlarını hareket ettirmeye çalıştı ama Vig başını salladı. "Hayır. Bunu yapmana gerek yok. Kanatların omuzlarından ayrı olarak hareket eder."

"O zaman nasıl çırpınmalarını sağlayabilirim?"

"Nasıl yürüyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve sakindi, vücudu sıcaktı.

Evet, bu dersi Kargalar'dan birinden almaktan çok daha iyiydi.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Ben sadece ... yürüyorum."

"Kanatlarınla yapman gereken de bu. Onlar artık senin bir parçan. Yani uçmak, kanatlarını hareket ettirmek, bir sandalyeden kalkıp yürümek kadar basit."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Ne istediğinizi düşünün. Bu, bir kazadan sonra ilk kez yürümek gibi kaslarınız için yeni bir durumdur. Ne istediğinizi düşünmelisiniz."

Vücudunuz bunu yapsın ve kaslarınız da bunu harekete dönüştürsün. Kanatlarınızı kontrol etmek için kaslarınızı ne kadar çok kullanırsanız, o kadar kolay hale gelecektir. Sonunda, tek yapmanız gereken gitmek istediğinizi düşünmek olacak ... ve gideceksiniz."

"Gerçekten o kadar kolay olacak mı?"

"Sonunda, evet. Sadece kendine karşı sabırlı olman gerekiyor."

"Ben sabırlı değilim. Burada oturup on saat boyunca kanatlarımın hareket etmeye başlamasını umarak *düşünemem*, oysa *şu anda* gerçekten hareket etmelerine ve düzgün bir şekilde işlev görmelerine ihtiyacım var."

"Tamam."

"Neye gülümsüyorsun?"

"Şey... kanatların hareket ediyor."

Şaşıran Kera arkasına baktı ve kanatlarının hareket ettiğini gördü. "Bunun sadece yukarıdaki hava olmadığına emin misin?"

"Öyle olsaydı kanatların başının üzerinde olurdu. Onları kontrol ediyorsun."

Kera parmaklarını Vig'in etine geçirdi. "Bu harika. Ama gitmeme izin verme." "Bırakmayacağım," dedi kıkırdayarak. "Söz veriyorum. Sadece tadını çıkar. Kapat gözlerini

ve kaslarınızın ne yaptığını anlamaya çalışın." Kera yine meditasyon becerilerini kullanmaya başladı.

Kolordu'dayken öğrendiği onca şey arasında son birkaç gündür en çok kullandığı şeyin meditasyon olması Kera'yı hayrete düşürmüştü.

Meditatif duruma geçmek için her zamanki adımları uyguladı ve bunu yaptıktan sonra ... bunu hissedebiliyordu.

Kanatlarını hareket ettiren kasları hissedebiliyordu. Sırtına en yakın tüyler omurgasına sürtünüyordu. Rüzgâr... Tanrım, rüzgâr her bir tüyün içinde hareket ediyordu.

Kera kanatlarını vücuduna geri çekti ve sonra kanatlarının uzadığını düşündü. İlk başta hiçbir şey olmadı. Daha çok denedi ama yine olmadı.

Yine de çok fazla çabaladığını hemen fark etti. Rahatlaması gerekiyordu. Nefes alması gerekiyordu. Öyle de yaptı, Vig'in pazularını parmaklarıyla sıkıca kavrayışını gevşetti ve ön kollarını onun omuzlarına yasladı.

İşte o zaman kanatlarının sırtından kolayca ve çok daha az acıyla çıktığını hissetti ve Vig'in "Güzel" diye fısıldadığını duydu.

Vig'in tüm bunları nispeten hızlı bir şekilde kavramış olmasından mı yoksa sadece kanatlarıyla nasıl görüldüğünden mi bahsettiğini bilmiyordu.

Sırtından kanatlar uzanıyordu. Bilmiyordu. Umurunda da değildi. Sadece hoşuna gittiğini biliyordu.

Kera daha sonra kanatlarını biraz geriye çekti ve çırpımlarına izin verdi. Evet. Vig onu tutarken kanatlarının rüzgâra karşı çırpınmasına izin verdi. Ve her şey çok doğal geliyordu. Çoktan onun bir parçası olmuştu bile.

"Kera," dedi Vig, sesi çok yumuşaktı. "Gözlerini aç." Kera yavaşça açtı. Vig'e gülümsedi.

"Kendine bak," diye nazıkçe emretti.

O da bunu yaptı ve Vig'in artık onu tutmadığını fark etti. Kollarını hâlâ Vig'in omuzlarına dolamıştı ama kendini tutan tek şey kendisiydi.

Bunu fark ettiğinde neredeyse yere çakılıyordu, kanatları aniden vücuduna geri çekildi.

Vig gülererek onu belinden yakaladı. "Sorun yok." "Sorun var! Gitmeme izin verdin!"

"Çünkü artık bana ihtiyacın yoktu." Onu öptü. Yoğun bir şey değildi, sadece bir öpücüktü. Ama yine de hoşuna gitmişti. "Şimdi, yeniden başla. Zaten bir kere yaptın, tekrar yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Kera da öyle yaptı.

Vig, Kera'nın kanatlarını tekrar serbest bırakmasını ve kendi başlarına hareket etmelerini sağlama sürecine başlamasını izledi. Bu sefer daha da az zamanını aldı. Kanatlarının onu havada tutabileceğini anladığında, tutuşunu gevşetti. Orada kendi başına asılı kaldı.

Çok güzeldi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"I . . ." "İnanılmaz." diye itiraf edene kadar gözlerini kısa süreliğine kapattı.

Vig sıırttı. "Sana söylemiştim. Şimdi çekiliyorum."

Gözleri birden açıldı. "Öyle mi?"

"Güven bana. Bunu başarabilirsin."

"Ben hallederim." Başını salladı. "Ben hallederim."

Vig'in kanatları onu geri, Kera'dan uzağa çekti, kolları yavaşça ondan tamamen uzaklaştı.

İlk başta biraz düşmeye başladı. Ama gözlerini kapadı, bedenini -ve muhtemelen zihnini- rahatlattı ve kanatları onu daha yükseğe taşıyarak devrıldı.

Vig, Kera'nın birkaç dakika orada asılı kalmasına izin verdi. Sadece bu harekete alışmasına izin verdi. Ama ona ve artık bir şeyler yapma konusundaki kararlılığına güveniyordu.

"Tamam," dedi, "şimdi uçacaksın."

"Uçtuğumu sanıyordum."

"Havada süzülüyorsun. Ve havada asılı kalmak gerçekten önemlidir. Ama şimdi uçacaksın."

"Tamam."

"Önce daha yükseğe çıkacaksın. Sonra, vücudunun ön kısmını aşağı indirecek ve bacaklarını dışarı kaldıracaksın, kolların yanlarda olacak. Kanatlarınızı hareket ettirmeye devam edin ve sizi ileri itmek için havayı kullanarak ileri ve geri gittiklerini göreceksiniz. Bilimsel terimlerle-"

"Ben bilim yapmıyorum, o yüzden bu cümleyi bitirme."

"Tamam. Önce sana göstermemi ister misin?"

"Hayır."

Kera gözlerini kapadı, bir nefes aldı ve bıraktı. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra doğruca yukarı fırladı. Vig onu yakından izleyerek takip etti, yere düşmeye başlarsa onu yakalamaya hazırды. Ama düşmedi. Bunun yerine, onun talimatlarını mükemmel bir şekilde takip etti ve aniden ... Kera uçuyordu. Vücudu havayı kesti ve hızla uzaklaştı.

Vig ona yetişmek için acele etti ve uçarken onu izledi. Havada aniden döndü ve ona doğru hızla geri geldi. Yanından geçerken kanatları yüzüne değdi. Döndü ve tekrar onu takip etti. Ama Vig artık buna gerek olmadığını hemen fark etti. Kera kendi başına hareket ediyordu ve tamamen rahattı.

Kuzgun'un evinin üzerinde durdu. Avdan dönen birkaç kardeşi onun yanında durakladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu içlerinden biri. "Bekliyorum."

"Ne için?"

Cevap olarak, bir füze gibi hareket eden Kera yanlarından geçti. Daha da iyisi, gülüyordu.

"Karga saldırısı altındayız!" diye haykırdı kardeşlerden biri.

"Karga saldırısı altında değiliz," dedi Vig hemen ona. "O zaman ne yapıyor?"

"Uçuyor."

"Bunu neden burada yapıyor? Bizim bölgemizin üzerinde?"

"Çünkü ona yardım ediyorum."

Başka bir kardeş güldü. "Ona yardım ediyorsun. Güzel, Rundstöm."

Vig kollarını göğsünde kavuşturdu ve Kuzgun geri çekilene kadar kardeşine baktı.

"Sadece şaka yapıyordum. Sadece şaka yapıyordum!"

Evet. Vig, Kera'nın "bin metre bakışı" dediği şeyi seviyordu. Bayılıyordu!

Kera onun sırtına çarptı, vücudu tam kanatlarının arasında, bacakları beline dolanmış, kolları gevşekçe boynuna sarılmış, çenesi omzundaydı.

"Merhaba!" diye selamladı diğer Kuzgunları, sesi hiç duymadığı kadar mutluydu. "Ben Kera."

"Yeni kız," diye yanıtladı kardeşleri.

"Peki," diye sordu biri, "nasıl öldün?"

Vig hırladı ve kardeşleri geri çekildi.

"Sorun değil Vig," dedi Kera. "Bu sorunun bana sorulacağı konusunda uyarılmıştım. Göğsüne bıçak sapla." Vig'in göğsünü okşadı. "Kabzasına kadar. Hiç hoş değildi."

"Eminim öyledir. Ama şimdi buradasın. Oğlumuz Vig'e tutunuyorsun."

Kera yüzünü Vig'inkine bastırdı. "Özür dilerim. İkiniz birlikte miydiniz?"

Kardeşi gözlerini devirdi. "*Hayır*. Ben biraz daha dişi olan erkeklerden hoşlanıyorum." "Tamam," dedi Vig. "Bu kadar yeter. Beni nesneleştirmeyi bıraktık. Bu bir şey değil.

Bu kadar yakışıklı olmam benim suçum."

Kera güldü ve Vig'e tutunduğu yeri bırakarak geri çekildi ve sonra da fırladı. Vig kardeşlerine bakmadan önce onun gidişini izledi. Hepsi aval aval ona bakıyordu.

"Ne?" diye sordu sonunda onlara. "Hepiniz neye bakıyorsunuz?" "Az önce şaka mı yaptın?" diye sordu biri.

"Evet. Ben komiğim."

"Pek sayılmaz. *Ben* de komiğim. Ama aslında komik *olarak bilinmiyorsun*. Sen ... bilirsin ... İsveçli olmanla tanınırsın. İsveçli."

"Halkımın harika bir mizah anlayışı vardır."

"Eğer bunu ciddiye almayacaksan," dedi kardeşi, diğerleri eve doğru yönelirken başını sallayarak, "bu konuşmayı bitireceğiz."

Kera kendini canlanmış hissediyordu. Canlı. Özgür.

Bu hayatının en muhteşem deneyimiydi. Ama kasları yorulmaya başlamıştı ve aşağı inmeye hazırды.

Sadece bir sorun vardı, nasıl yapacağını bilmiyordu. Evinin üzerinde daireler çizerken "Vig?" diye seslendi.

"Komik olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kera döndüğünde Vig'i ağaçlardan birinin dalına tünemiş halde buldu. "Ağırlığını o dalda nasıl koruyorsun?"

Omuz silkti. "Öyle yapıyorum işte. Yani, komik mi? Komik değil mi?"

"Beni güldürüyorsun. İyi anlamda. 'Sana gülüyorum' anlamında değil."

"Kardeşlerim komik olduğumu düşünmüyor."

"Muhtemelen seni kızdırdıklarında onlara hırladığın içindir." "Ama ben seni güldürüyorum?"

"Şimdiye kadar."

"Bunu kabul ediyorum."

"Yorgunum," diye açıkladı

Kera. "Tamam."

"Nasıl ineceğimi bilmiyorum."

"Sana yardım edeceğim."

"Hayır. Bunu kendi başıma yapmayı öğrenmeliyim."

"Tamam. Sonra inmek istediğiniz yeri belirleyin, kanatlarınızı yukarı kaldırın ve havaya bir arabanın frenleri gibi davranabilirsiniz. İlk başta biraz kayacaksınız ama-"

"Biliyorum. Biliyorum."

Kera aşağıya baktı, bir yer seçti ve aşağıya yöneldi. Ama yere yaklaştıkça vücudunu yavaşlatamıyor gibi görünüyordu.

"Uh-oh," diye nefes nefese kaldı ve yere çakılmadan önce yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdı.

Ama Kera havada aniden durdu.

Kollarını indirdi. Yere birkaç santim uzaklıktaydı. Ama omzunun üzerinden baktığında, Vig'in üzerinde asılı durduğunu ve eliyle atletini kavradığını gördü.

"Yakaladım!" dedi sırtarak, kendisiyle gurur duyduğu belliydi - Kera'nın atleti yırtılıp yere düşmeden saniyeler önce.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kalan Vig, Kera'nın yanına çömeldi.

"Kahretsin. Kera?"

"İyi misin?"

Vig dikkatle onu çevirdi ve çok güldüğü için cevap vermediğini fark edince rahat bir nefes aldı.

Yüzündeki kiri fırçalayıp onunla birlikte gülerek, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. İyiyim." Elini uzattı ve Vig onu kavrayarak oturur pozisyona çekti.

"Çok özür

dilerim." "Unut

gitsin."

Vig onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi seni içeri götürelim."

Hâlâ elini tutan Vig onu kilitli olmayan evine götürdü ve kanepesine oturttu.

Banyoya gitti ve bir bezi ılık suyla ıslattı. Oturma odasına dönerek Kera'nın önündeki sehpa oturma ve yüzündeki kiri dikkatlice sildi.

"Birkaç küçük sıyrık," dedi ona. "Kan nakline ihtiyaç duyacağınız bir şey değil." Yüzündeki son kir izini de temizledi. "İşte oldu. Hepsi bitti."

Vig elini çekti ve işte o zaman Kera'nın kendisine baktığını fark etti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Uçmayı benim için eğlenceli

hale getirdin." "Eğlenceli."

"Ama çok korkmuştum ve şimdi bu gece tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Hiç şüphem yok ki ben olmasaydım bunu kendi başına çözerdin.

."

Kera onu öptü. Ağzını onunkine dayayıp öptü ve elleriyle onun pazularını kavradı.

Kera aniden geri çekildi, gözleri irileşmişti, eli ağzına değiyordu.

"Bu korkunç ve garipti, değil mi?" Başını salladı, yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. "Çok üzgünüm, Vig. Ne olduğunu bilmiyorum."

Vig, Kera'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendine doğru çekti. Bunun için ne kadar uzun zamandır beklediğini fark ederek bir nefes aldı ve onu geri öptü. Kera şaşkınlıkla nefes aldı ve Vig bu fırsatı değerlendirerek dilini onun ağzına soktu. Kızın tadı tatlıydı ve garip bir şekilde tam da beklediği şey gibiydi. İnsanın hep denemek istediği ama hiç tatma fırsatı bulamadığı bir şeker gibi. Şu ana kadar.

Ve Vig, Kera'yı uzun zamandır bekliyordu. Son derece uzun. Yapmaya alışık olmadığı bir şeydi bu. Vig bir şey istediğinde onu satın alır, yapar ya da takas ederdi. Ama bu Kera'ydı.

Kendini ondan uzaklaşmaya zorladı, ikisi de nefes nefese kalmıştı.

Vig onun kahverengi gözlerinin derinliklerine baktı. Birbirlerini tamamen anladıklarından emin olmak istiyordu çünkü daha sonra pişmanlık duymak istemiyordu.

"Kera, beni dinle. Keşke sana bunu yaparsak sabırlı, sıcak ve tatlı bir şekilde çekici olacağımı söyleyebilseydim. Ama söyleyemem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve şimdi başlayabilirmişim gibi davranamayacak kadar uzun zamandır seni istiyorum. Eğer istediğin bu değilse, söyle bana. Söyle ve git. Ve bil ki aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek. Ama lütfen şimdi söyle, bir adım daha ileri gitmeden önce."

Kera'nın ifadesi kızgınlaştı mı? Vig emin değildi. "Ne?"

diye sordu. "Neden bahsediyorsun sen?" "Sana anlatmaya çalışıyorum."

"Kapa çeneni!" diye tersleyerek Vig'i sessizliğe boğdu. "On sekiz aydır benimle neredeyse tek kelime etmiyorsun ve *şimdi* de gevezelik etmeye karar veriyorsun." Adamın ellerini yüzünden itti ve ayağa kalktı, kanepenin etrafında dolaşarak arkasında durdu ve adama ters ters baktı.

"Kera, ben-"

"Kapa çeneni. *Kapa çeneni*." Onu işaret etti. "Senin saçmalıklarını duymak istemiyorum." Tabii ki istemiyordu. Ona bunu düşündüren neydi-?

"Sadece kıyafetlerini çıkar," diye emretti sıkılmış dişlerinin arasından, "ve benimle o lanet yatak odasında buluş." Vig orada oturup ağzı açık ona bakarken, Kera zaten yırtık olan atletinin geri kalanını yırttı ve yüzüne fırlattı.

"*Şimdi!*" diye sinirli bir talim çavuşu gibi böğürdü.

Vig onun koridorda kayboluşunu izledi, ayakları küçük evini sarsıyordu.

Vig kısa süreliğine gözlerini kapadı. "Teşekkür ederim, yüce Odin." Vig rahatlamanın tüm vücuduna yayılmasıyla sıırttı. "Her şey için teşekkür ederim."

Sonra Vig ayağa kalktı ve kadınının peşinden gitti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vig odaya girdiğinde Kera umutsuzca botlarını çıkarmaya çalışıyordu. Bağcıklar düğümlenmişti ve şimdi o lanet şeyleri çıkaramıyordu.

"Botlar sıkıştı," diye hırladı.

Vig tek kelime etmeden yanına geldi, uzandı ve ayağını yakaladı ... sonra kaldırdı. Kera yatağa geri düştü ve Vig'in sehpaye uzanıp çekmeceyi açmasını izledi. Katlanır bir bıçak çıkardı ve başparmağıyla hafifçe vurarak açtı. Botunun bağcıklarını kesti ve ilkini ayağından çekti. Diğer botu da yakaladı ve bu bot sıkışmamış olmasına rağmen yine de aynı şeyi yaptı.

Bıçağı çekmeceye geri attı, tekrar uzandı ve bir kutu prezervatif çıkarıp sehpanın üzerine çarptı.

Tanrıya şükür içlerinden biri en azından biraz mantıklı davranıyordu, çünkü Kera davranmıyordu. Mantıklı davranamazdı.

Bunu talepkâr ve son derece şirret olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar çok istiyordu. Ama uçabiliyordu. Ve bir Viking onu istiyordu!

Kera, Vig'den hızla uzaklaştı ve onun yatağının üzerinde durdu. "Giysilerini çıkar," diye emretti, arkasına uzandı ve sütyeninin kancasını açıp bir kenara fırlattı. Vig'in kan lekeli beyaz atleti onun üzerine düştü ve ikisi de aynı anda kot pantolonlarına uzandılar, çıkarırken birbirlerine baktılar.

Kera külotuna uzandı ama Vig önce tuttu ve bakışları hâlâ Kera'nınkilere kilitlenmişken tek bir çekişle külotunu çıkardı.

Kera için bu kadardı. Kollarını Vig'in boynuna, bacaklarını da göğsüne dolayarak kendini ona attı. Kargaların aksine, Vig'in Kera'nın "aşırı gelişmiş" kalçalarıyla herhangi bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu, bu da her şeyi daha da iyi hale getirdi.

İki elini kullanarak adamın kalın kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve onu öptü. Ağzı açıldı ve dili onunkiyle buluştu, bu dokunuşun sarsıntısı vücudunda roket etkisi yarattı. Meme uçları sertleşti, amı ıslandı ve Kera ellerini Vig'in saçlarına daldırdı.

Hayatında daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Annesinden uzaklaşmak bile hiç bu kadar aciliyet kazanmamıştı.

Öpüşmeleri devam ederken Kera, Vig'in sehpaya doğru eğildiğini belli belirsiz fark etti. Neden? Bilmiyor ya da umursamıyordu. Şu anda hiçbir şeyi bilmiyor ya da umursamıyordu. İsteddiği çok şey vardı. İhtiyacı olan çok fazla şey.

Bir şeyin yırtıldığını duydu, kısa bir duraklama oldu, sonra Vig onları geri çevirdi ve Kera çekmeceli sandığa doğru itildi, kulplar sırtına bastırdı. Yine umursamadı.

Ağzı hâlâ Kera'nınkiyle kaynaşmış, dilleri hâlâ umutsuzca birbirine dolanmıştı, Vig Kera'yı biraz indirdi. Ve sonra, güçlü bir hamleyle onun içine girdi. Her şeyiyle. Kabzasına kadar.

Kera'nın başı geriye düştü ve içindeki o kadar çok aletin verdiği hisle nefesi kesildi. Ve bu çok büyük bir sikti.

Kera ellerini Vig'in omuzlarına vurdu, kısa tırnaklarını Vig'in tenine geçirdi, bacaklarını Vig'in beline doladı.

Artık ondan tek bir şey istiyordu ve neyse ki uzun süre beklemesi gerekmiyordu. Sadece birkaç saniye.

Vig kalçalarını geri çekti, bir süre bekledikten sonra öne doğru itti.

Adam tekrar durakladığında ona "Yap şunu," diye emretti. Ellerini Vig'in omuzlarından çekti ve tutturulduğu göğsü boylu boyunca uzatıp kenarlarından kavrayarak kendini Vig'e açık bıraktı. "Yap şunu," diye hırladı ona. "*Şimdi.*"

Adamın sırtışı rahatlatıcı ve biraz da korkutucuydu. Ona sahip olduğunu biliyordu. Her şeye sahipti ve istediği de tam olarak buydu. O da bunu biliyordu. Ama umurunda değildi.

Ona sahip olabilirdi... Tabii onu alabilirse.

Elleri kıcını kavramak için aşağı indi ve onun istediğini yaptı. Onu becerdi. Sertçe. Aleti kıza çarpıyor, kızın tutunduğu göğsü her acımasız darbede duvara çarpıyor, ayak parmakları kıvrılıyor, göğüsleri zıplıyordu. Adam onu sıkıca tutarken, elleri her itişte kık yanaklarını daha sıkı kavrarırken bile, Kera uçtuğu zamanlar dışında kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Bu uçmak gibiydi.

Bunu fark eden Kera'nın tüm vücudu gerildi ve orgazm kasıklarından vücudundaki her sinire yayılırken sert nefes alışları soluklara dönüştü.

Başını geriye attı ve göğsünü kavrayışı daha da sıkılaştı, çünkü Kera ellerinden çıkıp tahtaya saplanan bir şeyin hafiflediğini hissetti. Pençeler. Artık pençeleri vardı ve Vig'in zavallı çekmecesini parçalıyorlardı.

Kera'nın umurunda değildi. Herhangi bir şeyi nasıl umursayabilirdi ki?

Büyüyen orgazm aniden durdu ve Kera bir bomba gibi patlamadan önce saf bir panik anı yaşadı.

Çığlık attı, pençeleri tahtayı yırttı, bacakları çoğu erkeği öldürecek şekilde Vig'i kavradı.

Ve sonra ... devam etti. Devam etti. Vücudu bunun gücüyle sarsıldı, tüm düşünceler ve endişeler Kera'nın zihninden silindi.

Sonunda gerçekliğe geri döndüğünde, Vig ona bakıyordu. İşinin bitmediğini hemen fark etti. Daha boşalmamıştı. Hâlâ içinde sertleşmişti.

Vig'in eli boynunun arkasına kaydı ve onu çekmeceli dolaptan kaldırdı. Onu yatağa yatırdı ve ellerini başının iki yanına, yatağın üzerine koydu.

"Ayak bileklerini tut," diye emretti ve Kera hemen itaat etti, bacaklarını belinden çekti ve ayak bileklerine ulaşabilmesi için kaldırdı. "Onları orada tut," diye hırladı ona.

Kera anlamıştı. İhtiyacı olanı almıştı, şimdi sıra ondaydı. Bu ona son derece adil görünüyordu.

Kera'nın üzerinde yükselen, siki onun dar, ıslak ve inanılmaz derecede ateşli amının derinliklerine gömülmüş olan Vig beklemesi gerektiğini biliyordu. Daha sakin olana kadar beklemeliydi. Daha fazla kontrol sahibi olana kadar beklemeliydi.

Ama yapamadı.

Onun boşalmasını izlemek hayatının en güzel anlarından biriydi. Çok güzeldi. Ve bu onu çıldırtmıştı.

Şimdi yapabileceği tek şey ona emirler yağdırmak ve onu almaktı. Sahip olması gerektiğini bildiği şeyi almak. Ataları onun teklif ettiği şeyi almasını istiyordu. Sorgusuz sualsiz. Düşünmeden.

Vig de öyle yaptı.

Kera'yı sikti. Onu sertçe, ne nazik ne de kibar olan uzun, güçlü vuruşlarla becerdi.

Onu becerdi ve Kera bir kez bile durmasını söylemedi. Bunun yerine, elleri ayak bileklerini daha sıkı kavradı ve bacaklarını daha yukarı kaldırdı, böylece horozu içinde derin bir şeye dokundu.

Boşalırken, siki Vig'in asla gerçekten sahip olamayacağını, çünkü her zaman Kera'ya ait olacağını bildiği şeyin mülkiyetini ele geçirirken, Kera'yı izledi

Kera onunla birlikte tekrar boşaldı. Sırtını dikleştirdi, boyun kasları gerildi, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Vig'in görmek, bilmek ve anlamak için ihtiyacı olan tek şey buydu. Kız hiçbir zaman gerçek anlamda ona ait olmayabilirdi ama o her zaman ona ait olacaktı. Her zaman. Ta ki Ragnarok gelene kadar.

Kükreyerek boşaldı, boşaldı ve boşalırken vücudu titriyordu.

Terlemiş ve bitkin bir halde Kera'nın üzerine düştü, ondan yuvarlanmak için gereken gücü bile bulamadı.

Neyse ki Kera buna aldıriş etmedi, kolları yukarı uzandı ve elleri adamın omuzlarını yumuşattı. Sanki huzursuz bir aygırı yatıştırmaya çalışıyordu.

Belki de öyleydi.

Birkaç dakika sonra ondan uzaklaşmayı başardı. Yatağında yan yana uzandılar, nefes alışverişleri sonunda rahat nefeslere dönüştü.

"Kot pantolonunu ve botlarını hiç çıkarmadın," diye not etti.

Vig aşağı baktı ve kot pantolonunun ayak bileklerinde düğümlendiğini gördü. "Hayır. Çok uzun sürdü."

"Öyleydi."

"Aç mısın?" diye sordu.

"Aman Tanrım. *Açlıktan* ölüyorum."

Vig doğrulup oturdu. "Yumurta ve pastırma iyi mi?" "Umurumda değil."

"Güzel. Yemek yeriz," dedi, ayağı kalkarak. "Sonra da sevişiriz. Anlaştık mı?" Kera sırtıttı. "Yıllardır yaptığım en iyi anlaşma."

"Skuld sana ikinci bir hayat verdi," diye hatırlattı ona.

"Yine de daha fazla sikişmeden önce yumurta ve domuz pastırması" -omuz silkti- "yine de daha iyi."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İki saatlik deliksiz bir uykudan sonra Erin uyandı ve mutfığa doğru ilerledi. Sete erken gelen aktrisler çoktan gitmişti. Avukatlar, doktorlar ve bankacılar da öyle. Crows'ların geri kalanı ya arka bahçede yoga yapıyor, ya kasabadaki spor salonunda spin dersine gidiyor ya da seçmelere gidiyordu. Belayla oynamayı seven ve yüzmek ya da biraz sörf yapmak için okyanusa inen birkaç kız kardeşi vardı. Bu belayla oynamaktı çünkü Ran'ın Pençeleri okyanusu kontrol ediyordu ve Pençeler Kargalar'dan nefret ediyordu.

Ama onları eğlendirecek her şey kız kardeşlerine bağlıydı. Erin'in tek istediği portakal suyunun tadını çıkarmak ve rahatlamaktı.

Chloe tökezleyerek mutfığa girip Erin'in karşısındaki sandalyeye çöktüğünde ve başını masaya koyduğunda tam olarak bunu yapıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Erin. "Bok gibi görünüyorsun." "Teşekkür ederim. Çok nazıksın."

"Yine telefonda eski sevgiline mi bağıırıyorsun?"

"Hayır." Chloe ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Kötü bir gece. Çok fazla rüya gördüm, bu haftalardır devam ediyor." Uzanıp Erin'in elindeki portakal suyu bardağını aldı.

"Hey."

Chloe meyve suyunu bir dikişte bitirdi ve bardağı uzattı, biraz daha istediğini belirtmek için salladı.

"Kendi daireme ihtiyacım var," diye yakındı Erin.

"Kimse seni durdurmuyor." Chloe bir bardak meyve suyunu daha bitirdi ve "Yeni kızın dün gece o cadıları serbest bıraktığını duydum," dedi.

"Bıraktı."

"Ve siz de buna izin mi verdiniz?" "Yaptık."

"Biliyorsun-"

"Daha ileri gitmeden önce ... iyi bir nedeni vardı. Çok sağlam bir mantık neden kimseyi öldürmek zorunda

olmadığımızı." "Peki ya yanılıyorsa?"

"Bunu öğreneceğiz."

"Neden geri dönüp kendin halletmedin?" "Neden bu kadar endişelisin?"

"Leigh diyor ki-"

"Leigh'i dinlemeye başlarsan, özellikle de Kera hakkında, bu konuşmayı bitiririz."

"Ya haklıysa? Ya yeni kız öldüremiyorsa?"

"Leigh'nin bu küçük bilgiyi kimden duyduğunu biliyor musun? Stieg Engstrom."

Kuzgunlar arasında en işe yaramaz olanı."

"Sonra da gitti, değil mi? Yeni kız daha sonra sizinle takılmadı mı?" "Evet. Ne olmuş yani?"

"Nereye gitti?"

"Muhtemelen Rundstöm'e gitmiştir."

Chloe kaşlarını çatı. "Neden?"

"Ondan

hoşlanıyor."

"Neden?"

"Seninle bu konuşmayı yapamam."

"Sanırım zevkin muhasebesi yok."

Erin, liderinin eski sevgilisiyle olan inanılmaz sağlıklı ilişkisinden bahsetmeli mi? Hayır. Muhtemelen hayır.

"Neden endişeleniyorsun Chloe? Çünkü benimle gerçekten konuşmanın bir nedeni olduğunu varsayıyorum."

"Ben sadece ..." Chloe alnını ovuşturdu. "Rüya görüyor musun, Erin?" "Hayır."

Chloe ellerini masaya bırakarak yavaşça ona baktı. "Hiç rüya görmez misin?"

"Hayır."

"Herkes rüya görür."

"Ben görmem."

"Bu ikinci hayatından beri mi böyle?"

"Hayır. Çocukluğumdan beri böyle." "Bu garip. Ve itici."

"Bunu bana da söylediler. Genellikle ilkokuldaki çocuk psikoloğum Bay Jeffries tarafından, ben sıkıldığım ve o aptal olduğu için eziyet ettiğim için."

"Çok yoğun rüyalar görüyorum. Hiç uyuyamıyorum." "Bu üzücü, ama bunun yeni kızla ne ilgisi var emin değilim."

"Bence bu onun hatası."

"Nasıl onun suçu olabilir?" diye sordu Erin. "Haftalardır bu rüyaları gördüğünü söylemiştin."

"Bunu ben mi söyledim?"

"İki saniye önce."

"Ah." Chloe masanın yanındaki büyük resim penceresinden dışarıya baktı. "Hâlâ onun hatası olduğunu düşünüyorum."

Erin tartışmaya zahmet etmedi, sadece üç kız kardeşinin daha mutfığa girip masaya çökmelerini izledi. Onlar da Chloe kadar bitkin görünüyorlardı.

"Biliyor musun, eğer bu yeni kızın suçuysa," diye devam etti Chloe, "onu başka bir Karga Klanı'na gönderebilirim. Belki Japonya'ya falan. Ve onlara kâbuslar yaşatabilir."

Erin başını salladı. "Chloe, bu çok aptalca."

Liderleri başını salladı. "Mesele şu ki, Erin. Bunu *biliyorum*. Ama yine de umursamayacak kadar yorgunum."

Vig, boş tabağını alıp lavaboya taşıırken Kera'ya "Sana inişten nasıl yuvarlanacağını öğretmem gerek," dedi. "Eğer doğru yaparsan . . . doğrudan savaş pozisyonuna geçebilirsiniz, silahlarınız elinizde, savaşımaya hazırsınız. Bazen insanların ödünü koparıyor."

"Yüzümden başka bir şeyin üzerine düşebildiğim zaman dövüş pozisyonları hakkında endişeleneceğim."

Vig, Kera'nın tabağını aldı ve onu da lavaboya koydu. "Bunun seni etkilemesine izin verme, Kera. Düzgün inmeyi öğrenmeden önce kaç kez binalara, ağaçlara, arabalara uçtuğumu sana anlatamam. Ve sana şunu söyleyeyim, Yaşlı Kuzgunlar Maserati'lerine çarpmandan gerçekten nefret ederler. Hani daha bir gün önce satın aldıkları."

"Kuzgunlar sana uçmayı nasıl öğretti?" diye sordu. Mutfak adasında çıplak bir şekilde oturuyordu. Bir bardak süt yudumluyor ve onu izliyordu. Ve umarım onu izliyordu çünkü o da çıplaktı.

"Beni sekiz katlı bir binadan aşağı attılar. İnişin hiç hoş olmadığını söylemeliyim."

Kera'nın ağzı açık kaldı. "Tanrım, kaç yaşındaydın?"

Omuz silkti. "On üç ... on dört ... hayır. On üç. Kesinlikle on üç yaşındaydım."

"Bu nasıl çocuk istismarı olmuyor?" "Çünkü biz Kuzgun'uz."

"Bunun yeterince iyi bir mazeret olduğunu sanmıyorum."

"Bu işler böyledir. Babamı Stockholm'deki Kraliyet Operası'ndan atarak eğittiler."

"Biliyor musun, bu hikayelerin beni korkutmaktan başka bir işe yaramıyor. Ve sana söylemek zorundayım, Vig ... Ben kolay kolay korkmam. Bir yaz Detroit'te morgda çalışan bir denizciyle birlikte görev yapmıştım. *Her zaman* anlatacak bir hikayesi vardı. Yine de seninkiler beni daha çok korkutuyor."

"Kuzgun olmanın kolay olduğunu hiç söylemedim." Adanın diğer tarafına yaslandı, çenesini kaldırdığı yumruğuna dayadı. "Sadece zahmete değer. En azından benim için."

"Sana dövüşmeyi nasıl öğrettiler?"

"Buraya geldiğim günden itibaren sıkı bir eğitim aldım. Evet, acımasızdı ve evet, buna değdi. Ama ailemde ilk Kuzgun doğduğundan beri bu böyledir. Atalarım hâlâ çocukken aldıkları eğitimden sağ kurtulduklarından bahsederler."

Kera'nın kafası sarsıldı. "Atalarınla mı konuşuyorsun?"

Ooops. Çok konuşkan olmaya başlamıştı. Dikkatli olması gerekiyordu. Bazı şeyleri sadece Vig ve Vig'in bilmesi gerekiyordu. Tamam, bazen de kız kardeşi, ama bir Valkyrie'den bir şey saklamak zordu.

"Bazen." Bir bardak sütünü bitirdi ve her zaman sormak istediği bir soruyu sordu. "Neden deniz piyadelerine katıldın?"

"Annemden uzaklaşmak için." Hiç duraksamadan hızlıca söyledi. Bunun hakkında düşünmesine gerek yoktu. "Ya bu olacaktı ya da lisedeki erkek arkadaşım ile evlenecektim ama o taşınmak istemedi. Bir denizci olarak beni her yere gönderdiler. Japonya, New York, Virginia'daki üslerde görev yaptım, sonra da Afganistan'da iki dönem görev yaptım. Ölmeden hemen öncesine kadar onu bir daha görmedim."

"Peki ya baban?"

"Eski denizci. Gerçekten iyi bir adamdı. Fazla iyi. Annemle ne yapacağını bilmiyordu, o yüzden hiçbir şey yapmadı. O benim sorunum oldu."

"Onun nesi vardı?"

"Pek çok şey. Ona bipolar teşhisi kondu ve paranoid kişilik bozukluğu da eklendi. Üzücü olan şey beni gerçekten sevmesiydi ama bu onu daha da delirtiyordu. İlaçlarını da sevmiyordu çünkü kendisini keyifsiz hissetmesine neden oluyorlardı."

"Özür dilerim."

Kera omuz silkti. "Bu senin hatan değil. Aslında kimsenin suçu değil. Onun bile değil." "Bir işe ihtiyacım var" demeden önce boş süt bardağını inceledi.

"Hemen şimdi mi?"

Homurdandı. "Yakında. Ama ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

"Ne istersen."

"Banka soyguncusu mu?"

"Aslında Crows'un bir zamanlar bir banka soyguncusu vardı. Ama bir çatışmada öldükten sonra onlara geldi."

"Ona ne oldu?"

Vig gülümseyerek, "Sen onun Vurucu Timi'ndesin," dedi. "Leigh'di."

Kera'nın ağzı açık kaldı. "*O mu?*"

"Sana daha söylemedi mi? Genelde insanlara ilk söylediği şey bu olur."

"Bu noktada ben sadece yeni kızım."

"Merak etme. Bundan kurtulmanın yolunu bulacaksın."

Kera bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu ama şu anda bu konuda sızlanmak istemiyordu. Hele de Vig yakışıklı yüzünde küçük bir sırıtışla ona bakarken.

"Hâlâ aç mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman o tatlı kışını yatak odasına götür."

"Tamam!" Kera bar taburesinde döndü ve yatak odasına doğru yürüdü. Koridorun başına henüz varmıştı ki hapşırdı ve kanatları sırtından fırladı, güç onu tökezletti. Arkasında duran Vig'e çarptı.

"Tek kelime etme," diye uyardı

onu. "Ben bir şey söylemedim."

"Ama söyleyecektin."

"Muhtemelen."

Kera tekrar yürümeye başladı ama Vig'in aptal evinde aptal kanatlarının geçemeyeceği kadar dar bir koridor vardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Vig sordu.

"*Hayır.*"

"Hapşırdığında kanatlarını kontrol etmeyi öğrenmen gerekecek." "Evet. Biliyorum."

"Macy's'in ortasında hapşırp ucube bayrağının dalgalanmasına izin veremezsin." "Biliyorum dedim ya!" diye tersledi Vig'in kahkahasını duymazdan gelerek.

Kera omuzlarını geriye attı, kanatları saklandıkları yere geri döndü ve koridorda engelsiz bir şekilde yürüdü.

Kera yatak odasına ulaştığında döndü ama hemen arkasında Vig'i görünce birkaç hızlı adım attı.

"Gerçekten de mekân kavramına sahip değilsin, değil mi?"

Kera'yı belinden yakaladı ve yatağa fırlattı. "Artık değil. Hayır."

YIRMINCI BÖLÜM

Vig öğleden sonra erken saatlerde uyandı, sıcak ve rahattı, kolları ... bir köpeğe sarılıydı.

Gözleri birden açıldı ve Vig, kendisiyle Kera'nın arasına yerleşmiş olan Brodie'ye baktı.

"Kera?"

"Ha?"

"Kera."

Kera yavaşça döndü, gözlerini kırıştırdı ve sonra güldü.

"Bunu tartışmamız gerek," dedi Vig, kollarını köpeğinin boynundan çekerek.

"Tartışacak ne var ki? Brodie sarılmayı sever."

"Ve ben bununla iyiyim. Onu a r a m ı z d a bulmakla ilgili bir sorunum yok.

Özellikle de ikimiz de çıplakken. Bu çok garip." "Onun için değil." Kera sırttı.

"Brodie!" diye seslendi Crows'lardan biri evin dışından.

Yüz küsur kiloluk pitbull ayağa fırladı, kuyruğu Vig'in suratına çarptı ve yataktan fırladı.

"Nasıl girip çıkıyor?" Vig sordu.

Tam o sırada cam kırılma sesi duydular ve Kera, "Görünüşe göre pencerelerinizden." dedi.

Vig avuç içleriyle gözlerini ve yüzünü ovuşturdu ve güldü. Gülmek zorundaydı. Bu çok saçmaydı.

"Merak etme," dedi Kera, ona sokulabilmek için yaklaşarak -Ki buna bayılırdı. "Onları değiştireceğim."

"Bunun için endişelenme." Vig kollarını ona doladı, onu daha da yakınına çekti. Onu öptü, bundan asla bıkmayacağına emindi. Asla. "Umurumda değil."

"Vig!" Katja seslendi ve Vig içini çekti.

"Burada hiç bu kadar hareketlilik olmuyor. Ama bugün . . . var."

Kat onun yatak odasına girdi. Sanki salonda oturmuş çay içiyorlarmış gibi Kera'ya gülümsedi.

"Bugün hâlâ bana yardım ediyor musun?" Kat, Vig'e sordu.

"Sana yardım etmek mi?"

Kadın ayağını yere vurdu. "*Vig.*"

"Doğru. Atlarla birlikte."

"Evet. Atlarla. Söz vermiştin." "Atlar mı?"

Kera sordu.

"Kız kardeşim bir at kurtarma grubuyla çalışıyor. Onları evlat ediniyor ve onlar da Valkyrie'lerin savaşımlara katledilenleri seçmek için kullandıkları kanatlı atların yoldaşları ve ahır arkadaşları oluyorlar."

"Biz ölüm bakireleriyiz," diye sevinçle açıkladı Kat. Dürüst olmak gerekirse, bu açıklamayı yaparken daha mutlu olamazdı.

Kera'nın bugünlerde giderek daha fazla yaptığı gibi bunu görmezden gelerek, "Bence atları kurtarmanız harika," dedi.

"Kera köpeği Brodie'yi kurtardı," diye açıkladı Vig.

"Pitbull, değil mi? O pitbull'u çok severim. Senin ön pencereden geçtikten sonra yanımdan geçerken bacağımı yaladı, Vig."

"Brodie'yi herkes sever," dedi Kera. "Köpeğimi herkes sever."

"Bizimle gelmelisin, Kera," diye teklif etti Kat.

"İstemiyorum-"

"İzinsiz girmeyeceksin. Ve eğer Vig'in yakın zamanda tembel kışını kaldırmasını istiyorsam, küçük yolculuğumuzda bize katılmana ihtiyacım var. Çünkü söyleyebilirim ki.

. şu anda gerçekten çok rahat."

Kera baktı yukarı at Vig ve o başını salladı. "O

Doğru. Ben Şu anda gerçekten rahatım."

"Köpekleri de kurtarıyorlar," dedi Kat Kera'ya, sesi şakıyordu. "Ve yeni bir grup yavru köpek aldılar."

Kera aniden doğruldu. "Yürü Viking. Görmemiz gereken yavru köpekler var." Yorganı üzerinden attı ve ayağa kalktı.

"Kat," dedi Vig, "çık dışarı."

"Neden? O utangaç değil ki."

"Haklı," diye onayladı Kera. "Yıllarımı başka kadınların yanında çıplak kalarak geçirdim. Büyütülecek bir şey değil."

Vig Kera'yı görmezden geldi ve kız kardeşine "Çık. Dışarı."

"Çok tutucusun. İsveçli olduğumuzu unuttun mu kardeşim? Sadece Amerikalılar bu kadar tutucudur." Vig ters ters bakmaya devam edince Kat yatak odasının kapısından dışarı fırladı. "Tamam. Sadece acele et."

"Kera?"

"Ha?" diye sordu, kot pantolonunu yerden kaldırıp yakından bakarak.

"Senin için bir şeyim var."

"Temiz bir kot pantolon ve külot?"

"Hayır. Ama bir şort ve tişört ödünç alabilirsin."

"Bu iş görür." Kot pantolonu yere bıraktı ve onunla yüzleşti. "Peki benim için neyin var?"

Vig doğruldu ve sehpaye uzandı. Paketlenmiş bir kutu çıkardı ve ona doğru uzattı.

Kera gözlerini

kırıştırdı. "Bir hediye

mi?" "Evet."

"Bana bir şey vermene gerek yok, Vig."

"Biliyorum." Kutuyu ona doğru uzatmaya devam etti. "Al bunu. Bu senin için."

Kera biraz kaşlarını çatı ama kutuyu aldı ve düz, beyaz ambalaj kâğıdını yırttı. Bir süre durakladıktan sonra üstünü kaldırdı. Uzanıp ince gümüş zinciri çıkardı ve ucundaki kolyeyi inceledi.

"Bu çok güzel. Ama nedir bu?"

Vig sırtıttı. "Thor'un çekici *Mjölnir*'in eski bir İskandinav tasarımı. Başındaki rünler korunmak içindir."

Kera'nın kaşları daha da çatıldı. "Thor'un jambonu . . ." Kaşları çatıldı ve yerine parlak bir gülümseme geldi. "Thor'un çekici mi? Sen tam bir pisliksin."

İkisi de güldü ve Vig onun yanına gelerek kolyeyi ondan aldı ve boynuna taktı. "Diğer Klanlarla uğraşmak zorunda kaldığın her zaman bunu taktığından emin ol. Onlara kim olduğunu hatırlatacak küçük bir hatırlatma. Ve seninle uğraşılmaması gerektiğini."

Vig kolyeyi sabitledikten sonra kollarını Kera'ya doladı ve boynunu öptü.

"*Ludvig Rundstöm!*" diye bağırdı kız kardeşi diğer odadan.

"Sanırım duşa girsek iyi olacak," dedi Kera ondan uzaklaşarak. "Kız kardeşim fazla beklemeyecek. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Duş için dört dakika. Kurulanmak ve saçımı taramak için iki dakika. Kıyafetler beni bekliorsa giyinmek için bir dakika. Bu kabul edilebilir mi?"

"Uh . . ." Vig başını salladı. "Evet. Bu mükemmel." "Mükemmel. Yedide görüşürüz."

Vig duşun açıldığını duyunca "Vay canına," dedi. "O gerçekten bir denizci."

Kera, sevimli olduğu kadar komik görünümlü bir pitbull-bulldog karışımına yapıştı. Herhangi bir köpeği almamaya kararlıydı - Chloe'yi Brodie'nin etrafında olmasını kabul ettirmek yeterince zor olmuştu - Kera yine de kucağında yavru köpekle kurtarma yerleşkesinde dolaştı. Köpek uyuyakaldığında, uzaklara dalıp gitmiş bir adamın yanındaki banka oturdu.

"Ne zaman çıktınız?" diye sordu.

Adam gözlerini kırptırdı ve ona baktı. "Pardon, hanımefendi?" Kera gülümsedi. "Ne zaman çıktınız?"

Adam kaşlarını çatı. "Nereden biliyorsun?"

"Ölen kardeşlerinin isimlerini koluna dövme yaptırmışsın." Ön koluna baktı. "Evet, ama-"

"Askeri lakapları gördüğümde tanırım."

Adı Dustin'di. Ordudan ayrılalı üç ay olmuştu. Ve Kera açıkça TSSB belirtileri görüyordu. Ama terapi görüyordu, ki bu iyi bir şeydi. Sadık bir ailesi ve arkadaşları vardı ki bu daha da iyiydi. Yine de kendini hâlâ yalnız hissettiğini söyleyebiliyordu.

Ayrıca neredeyse her şeyi potansiyel bir tehdit olarak gördüğünü de söyleyebilirdi.

"Peki buraya bir köpek için mi yoksa bir kedi için mi geldin?" Bir an düşündü. "Ya da bir at?"

"Kız kardeşim köpek önerdi. Çocukken bizim de bir köpeğimiz vardı."

Kera'nın kollarındaki sıcak kundağı işaret etti. "Yavru köpekler çok şirin."

"Çok sevimliler. Ve muhtemelen birkaç gün içinde kapışılacaklar. Ama dürüst olmak gerekirse . . . Bence sana daha yaşlı bir köpek lazım. İki ya da üç yaşında bir köpek.

yaşlı."

"Neden?"

"Çünkü arkanı kollayacak yaşlı bir köpeğe ihtiyacın var. Köpeğim Brodie benim için bunu yapıyor. Benim haberim olmadan kimse bana yaklaşılamaz." Kera bir kolunu serbest bıraktı ve cep telefonunu aldı. Dustin'e Brodie'nin son zamanlarda çekilmiş birkaç fotoğrafını gösterdi.

"Çok güzelmiş. Onu buraya sen mi getirdin?"

"Hayır. Onu sokakta buldum. Zor bir hayatı olmuş. Onun bana, benim de ona ihtiyacım vardı. Ve gördüğüm kadarıyla, burada aradığınız şey olabileceğini düşündüğüm üç köpek var."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sana göstermemi ister misin?"

"Lütfen. O kadar çok köpek var ki, hangisinin en iyisi olacağını bilemiyorum. Yavru bir köpek almak en kolay fikir gibi geldi."

"Yavru köpekler harikadır, ancak çok fazla çalışmaya ihtiyaç duyarlar. Şu anda size anahtar teslim bir köpek lazım."

Kera ayağa kalktı, kucağındaki yavru köpek ona daha da sokuldu. "Hadi Dustin.
Seni bağlayalım."

Vig kız kardeşinin yanına gitmeden önce at römorklarının kapılarını kapattı. "Her şey hazır mı?" diye sordu, bazı evrak işlerini bitirip kurtarma görevlilerinden birine teslim ederken.

"Evet. Sadece Kera'yı bulmam gerekiyor." "Şurada o adamla konuşuyor."

Bu sesten hiç hoşlanmayan Vig arkasını döndü ve kız kardeşinin haklı olduğunu gördü. Kera bir adamla konuşuyordu. Kimdi o adam? Adam ona asılıyor muydu?

Adamın sırtı Vig'e dönüktü, tıpkı yanında duran tasmalı köpek gibi. Vig yaklaştıkça Kera'nın köpek eğitimi ve hangi köpek mamasını almanın daha iyi olacağı hakkında konuştuğunu duyabiliyordu.

Köpek aniden omzunun üzerinden ona bakıp havlamaya başladığında Vig yaklaşık on adım uzaktaydı, tüm vücudu ona dönüktü, tüyleri diken diken olmuş, dişlerini göstermişti. Sanki "Ondan uzak dur!" der gibi yeni sahibinin önüne geçti. O benim!"

Vig hemen durdu. Köpekten korktuğu için değil, burada filizlenmekte olan bir aşktan başka bir şeyler olduğunu sezdiği için.

"Her şey yolunda kızım. Onu görüyorum," dedi genç adam yeni ortağını sevgiyle okşarken. Vig şimdi Kera'yla konuşan adamın sadece bir çocuk ve bir asker olduğunu görüyordu. Bir köpeğe muhtemelen şu anda her şeyden daha çok ihtiyacı olan bir asker.

Kera da yapmayı sevdiği gibi kendisinden birine yardım ediyordu.

"Neredeyse bitirdim," diye seslendi Kera Vig'e.

"Acele etme."

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" Kera genç adama sordu.

"Hayır. Sanmıyorum."

"Tamam. Bana telefonunu ver," diye emretti ve çocuk hiç sorgulamadan verdi. Kera ekrana dokunmaya başladı. "İşte benim numaram. Herhangi bir sorunuz olursa ya da sadece konuşmak isterseniz beni arayın. Bazı günler daha zor, bazıları daha kolay olacaktır. Ama hangi gün olursa olsun, eğer ihtiyacın olursa

konuşmak, beni ara. Ya da bunu da ekliyorum, bu yardım hattını arayın. Özel bir kuruluş ve gazilere yardım ediyorlar. Gerçekten çok iyiler. Tamam mı?"

"Evet."

Kız ona baktı. "Söz mü?"

Çocuğun gülümsemesi küçüktü ama rahatlamıştı. "Söz veriyorum."

"Ve unutma, bu köpek senin en iyi arkadaşın. Ona iyi bakarsan o da sana en iyi şekilde bakar."

"Çok teşekkür ederim, Kera."

Kera Vig'e doğru yürümeden önce el sıkıştılar. "Kera?"

"Hımm?"

"Hâlâ o yavru köpeği tutuyorsun."

"Evet. Biliyorum. Onu evlat falan edinmiyorum."

"Uh-huh."

"Sadece ona bakıyorum."

"Bakıyor musun?"

"Evet. Ama Chloe şikayet edemez çünkü onu ben almıyorum." "Bu çok acınası."

"Biliyorum ama şu anda elimden gelenin en iyisi bu." Yavru köpeği havaya kaldırdı. "Ama şu surata bak!"

Vig çocuğun kurtarma görevlileriyle konuşmasını izlerken başını salladı. Onlarla konuşurken bir yandan da yeni ortağını sevmeye devam etti.

"Bu ne tür bir köpek?"

"Doberman pinscher-Alman çoban köpeği karışımı. Güzel kız, ha?"

"Muhteşem. Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet."

Vig'in kamyonetine geri tırmandılar ve Kuzgun bölgesine doğru yola çıktılar. Trafikte ilerlerken Vig, "Kera?" diye sordu.

"Evet?"

"Bugün erken saatlerde bir işe ihtiyacın olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" "Evet."

"Sanırım buldun."

"Bir kurtarma örgütü için çalışmaktan mı bahsediyorsun?" "Biri için çalışmıyorum. Kendi işine sahip olmak."

"Köpek kurtarma mı?"

Sanırım-" "Hayır. Bir

veteriner kurtarma."

"Anlamıyorum."

"Kera, az önce yaptığın şeyi yapmaktan bahsediyorum. Bir veterinere, bu geçiş sürecini atlatabilmesi için bir ortak, bir köpek bulmasında yardımcı olmak. Tıpkı Brodie'nin senin için yaptığı gibi."

Kera başka tarafa baktı, başını salladı ve sonra tekrar Vig'e döndü. "Bekle. . . Ne?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Kâr amacı gütmeyen kuruluşlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Kera, Vig'in onun için doğal bir uyum olduğunu düşündüğü şeyden kendini kurtarmaya çalışarak.

Siggy, Rolf ve Stieg, Kera ve Vig'in bahçedeki akşam yemeği randevusuna zorla girdikten sonra, "Öncelikle," diye açıkladı, "paraya ihtiyacınız var."

Kera başını sallayıp "Evet, evet ihtiyacım var" demeden önce hepsi bir an ona baktı.

Böylesine yararlı bir yorum yaptığı için gurur duyan Vig, ekmek ve peynirine geri döndü.

"Şimdi tek yapmam gereken nasıl para bulacağımı bulmak."

Rolf, "Önce nasıl yönetildiklerini görmek için başka bir kurtarmada çalışabilirsin," diye önerdi.

Uzun bacaklarını diğerlerinin uzun bacaklarına çarpmadan uzatabilmek için sandalyesini masadan uzağa çeviren Vig arkasına yaslandı ve "Kız kardeşim bu konuda sana yardımcı olabilir. Bugün gittiğimiz kurtarmaya çok yakın."

"Biliyorum. İnanılmaz derecede uzun ve acı verici başvuru formlarını doldurmadan yavru köpeğe bakabilmemin tek nedeni o. Onu almamı sağlayan şey kız kardeşinin benim hakkımdaki iyi sözleriydi."

"Sana yardım edebilecek biri varsa, o da odur."

Etraflarındaki hava aniden dönmeye başladı ve yavru köpek havlamak için küçük başını Siggy'nin göğsünden kaldırdı. İşte o zaman Kargalar Vig'in arka bahçesine indi.

Küçük bir gruptu. Sadece Erin, Jace, Leigh ve Maeve.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Kera sordu. "Bir işimiz mi var?"

"Hayır. Chloe bu kadar uzun süre ortalıkta olmadığınız için çıldırdı." Erin masaya doğru yürüdü. "Ve görünüşe göre ona, 'Hey, sorun değil. O Kuzgunlar'la birlikte' demek işleri daha iyi hale getirmiyor."

"Neden? Bektan eski kocası olan o."

Erin işaret parmağıyla Vig ve kardeşlerini gösterdi. "Bence onun sorunu sadece bu küçük grupla."

Vig kaşlarını çatı. "Ne yaptık biz?"

Erin boş bir sandalye kaptı ve masaya doğru çekti. "Yemeğiniz bitti mi? Çünkü açlıktan ölüyoruz ve bu oldukça iyi görünüyor."

"Kendi yemeğinizi karşılayamıyor musunuz?" Stieg sordu.

"Hem Kuzgun olup hem de paylaşmayı nasıl sevmezsin?" "Sadece seninle paylaşmayı sevmiyorum."

"Bu bir yalan," diye mırıldandı Rolf.

"Sorun nedir, tatlım?" Erin alay etti. "Zor bir gün mü?"

"Yiyin," diye önerdi Vig ve yediler. Kargalar sandalyelerini çekti ve Vig'in takdir ettiği Vikingvari bir iştahla yemekten arta kalanları mideye indirdi. Bunu yapmayan tek kişi Jace'ti, o da yavaşça Siggy'nin yanına doğru ilerledi. Oraya vardığında, tek parmağıyla yavru köpeğin başını okşamak için uzandı.

Ama Siggy paylaşma konusunda Stieg kadar kötü olabiliyordu ve o da yavru köpeği uzaklaştırdı ve "Kendi yavrunu kendin al" dedi.

Vig, sırtını dikleştiren ve gözlerini Siggy'ye diken Kera'yı izledi. Ama Kera onunla Vig'in emin olduğu gibi bir eğitim çavuşuna yakışır şekilde başa çıkamadan Jace aniden çılgılık atarak yumruklarını Siggy'nin kafasına ve omuzlarına indirdi.

Buna şaşırmış görünen tek kişi Kera'ydı ve Siggy hayvanı Jace'e teslim etmek için acele ederken neredeyse onu düşürüyordu. Ama küçük hayvanı kucağına aldıktan sonra sessiz haline geri döndü, yavru köpeği göğsüne yakın tutarak ağaçlardan birine doğru ilerledi. Ağacın dibine oturdu ve tüm dikkatini kucağındaki yavru köpeğe verdi.

Önünde bir kâse makarna ve Rolf'un masaya koyduğu bir kadeh şarapla Erin, "Ee, ne hakkında konuşuyoruz?" diye sordu.

"Kera, TSSB'den muzdarip eski askeri personele veya sadece dost canlısı bir arkadaşla ihtiyaç duyanlara köpek yerleştirecek kar amacı gütmeyen bir organizasyon başlatmak istiyor." Stieg'in hiçbir kin gütmekten yaptığı bu basit açıklama karşısında herkes aval aval bakarken o omuz silkti ve "Bence takdire şayan," dedi.

"Belki bir kurtarma ekibine katılabilirim diye düşünmüştüm," dedi Kera. "Biraz tecrübe ve bağlantı edinirim."

Makarnayı sanki aylardır yediği ilk yemekmiş gibi içine çeken Erin, ısırıklar arasında, "Neden?" diye sordu.

Kera'nın gözleri kısıldı ve tersledi, "Neden? Çünkü belki de özgürlüğümüz için yaşayıp ölen askerlerin, sırtlarının içtenlikle sıvazlanmasından ve dostça bir 'Teşekkürler dostum' ile kapı dışarı edilmelerinden biraz daha fazlasına ihtiyaçları vardır. Belki de birliklerimiz gerçekten hak ediyor-"

Erin aniden çatalını bıraktı, iki kolunu Kera'ya doğru uzattı ve sonra bir şeyi çekiyormuş gibi yaptı.

Kera aval aval kız kardeşi Karga'ya baktı. "O da neydi öyle?"

"Sabun kutunu elinden alıyordum. Bunu neden yaptığını sormuyordum. Neden bir kurtarmaya katılarak zamanını boşa harcadığını soruyordum. Gerçekten de her köpeği kabul eden bir kurtarma merkezi kurmak istemiyorsun. Köpekleri belirli insanların yanına yerleştiriyorsunuz. Askeri veterinerler. O halde sıradan bir kurtarmayla vakit kaybetmenin amacı ne?"

"Yine de köpekleri eğitmek, köpekleri verdiğim adamlarla çalışmam gerekecek, bu da kulübeye, eğitim alanına, köpekleri beslemek ve malzeme almak için paraya ihtiyacım olacağı anlamına geliyor."

"Evet," dedi Erin.

"Belki anlaşılmıyor ama benim o kadar param yok." "Sana para bulacağız."

"Banka soyarak değil mi?"

Erin, Stieg ve Siggy'ye ters ters baktı. "Ona siz mi söylediniz?" "Biz değildik." Siggy, Vig'i işaret etti.

"O yaptı."

"Hayır," dedi Kera'ya, "banka soymaktan bahsetmiyorum. Avukatlarınız, finansal planlamacılarınız, bankacılarınız var, hepsi emrinizde."

"Nerede?"

"Evde."

"Hepsinin aktör ve manken olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Onlar sadece geri çağırılmadıkları sürece bütün gün kışlarının üzerinde otururken gördüklerin. Diğerleri günlük işlerine giderler. Yardım edecekler."

"Hepimiz yardım edeceğiz," dedi Jace aniden... yüksek sesle... burnunu yavru köpeğine bastırdı, bakışları onun kilitlendi.

Masadaki herkes bu sözleri yüksek sesle söylediğinin farkında olup olmadığını merak ederek Jace'e bakarken uzun bir sessizlik anı yaşandı. Jace burnunu yavru köpeğine sürtmekten başka bir şey yapmayınca Erin Kera'ya dönerek, "Bütün bunları yarın konuşabiliriz," dedi.

"Neden şimdi konuşmıyoruz?"

"Çünkü ziyaretçilerimiz var." Erin Vig'e baktı. İfadesi okunamıyordu ama sözleri ...

"Geliyorlar, Vig."

Erin'in sözleri ağzından çıkar çıkmaz adamlar gökten inerek küçük akşam yemeği partilerini kuşattı.

Kera, Kuzgunların kendisini nefessiz bırakan bir hızla hareket edişini izledi. Bir saniye önce oturuyorlardı, gerçekten de uzanmışlardı. Ve sonra ... ayağa kalkıp davetsiz misafirlerin arkasına geçtiler.

Kera onların beyaz ve kahverengi kanatlarından dost Kuzgunlar olmadıklarını anlayabiliyordu.

"Koruyucular," dedi Erin usulca.

Kargalar kıpırdamamıştı ama Kera onların bu rahat küçümsemelerine inanmıyordu.

Stieg kolunu adamlardan birinin boynuna doladı. "Ormi. Burada ne işin var?" Stieg yaklaştı ve yumuşak bir sesle, "Peki neden Vig'in etinizi kemiklerinizden ayırmasına izin vermeyelim?" dedi.

"Çünkü bir şey görmek gerekiyor."

"Bir şey görmemize gerek yok. Josef'le konuş."

"Hayır. Sen." Rolf'u işaret etti. "Ve onu." Ve birden Kera'yı işaret etti. "Ve onu."

Vig tek kelime etmedi. Ama saniyeler içinde Muhafız'ın kafasını geriye çekmiş ve bıçağını boğazına dayamıştı. Kelimenin tam anlamıyla saniyeler.

"Vig," dedi Kera, sesini sakın tutarak. "O adam olma." "O adamla" evlenmişti ve tekrar o yola girmeye niyeti yoktu.

Yine de Vig onu etkiledi ve Koruyucuyu hemen serbest bıraktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Kera.

"Fikrini almak istiyoruz."

"Hayır, istemiyorsunuz. Ama gideceğim." "Emin misin?"

Erin sordu. "Merak ediyorum."

Erin gülümsedi. "Ben de merak ediyorum. Birlikte gidelim."

Stieg Koruyuculardan birini yakaladı ve masaya doğru itti. "Bu kalıyor." Adamı bir sandalyeye itti. "Kargalar ve Kuzgunlar sağ salim dönsün yoksa bununla biraz eğlenirim."

Harika. Artık rehineler vardı.

Kera Vig'in evine geri döndü ve Vig'in atletlerinden birini ödünç alarak savaş kıyafetlerini giydi. Bir dövüş beklediği için değil, kanatlarının serbest kalmasına ihtiyacı olduğu için.

Giyindikten sonra dışarı çıktı ve Erin onu bekliyordu. "Siz ikiniz bu konuda emin misiniz?" Leigh sordu.

"Güneş doğmadan dönmezsek," dedi Erin onlara, rehine Koruyucuyu göstererek, "öldürün onu."

Leigh masanın üzerine oturarak bacaklarını kenarından sarkıttı. "Evet. Tamam."

Kera, "Bir adamı öldürme fikri hepimizi ne kadar da rahatlatıyor," dedi.

"Artık gidebilir miyiz, küçük Bayan Yargıç?" Erin, Kera'yı Vig'e, Kuzgun kardeşlerine ve Koruyuculara doğru iterek sordu.

★ ★ ★

Küçük grup Catalina Adası'na indiğinde, Vig Kera'nın kaya duvarına çarpmasını engelledi. Belli ki henüz inişlerde başarılı olamamıştı.

Koruyucular -Rolf'un hiç tanımadığı erkeklerden oluşan daha az eğlenceli bir grup- adanın daha kalabalık bölgelerinden uzakta gömülü küçük bir mağaraya giden yolu gösterdiler. Bir mağaraya ulaşana kadar içeride ve uzun, karanlık bir patikada yürüdüler. Duvarlara monte edilmiş meşaleler yanıyordu ve Rolf etrafına bakarken bir nefes aldı.

Odanın ortasında taştan bir sunak vardı. Bol miktarda kanla kaplıydı.

Bazıları taze. Ve zeminde altınla boyanmış rünler vardı. Bu yüzden Rolf'un gelmesinde ısrar etmişlerdi. Klanlar arasında rünler ve rün ilmi konusundaki bilgisiyle tanınırdı. Bunların çoğu İskandinav rünleri hakkında herhangi bir metafizik kitabında bulabileceğiniz türden bilgilerdi. Ancak rünleri herhangi bir kitaptan daha derin bir seviyede anlayan küçük bir parçası vardı. Çünkü

rünler onunla konuşuyordu. Fısıldaştılar. Söylediler başkalarına söylemedikleri şeyleri ona söylediler.

Ama bu sefer, rünler konuşmadı. Fısıldamadılar. Çığlık atıyorlardı.

Rolf gözlerini kapadı ve çığlığı engellemeye çalıştı. Ama çığlıklar daha da yükseldi.

Gözlerini kapatıp elleriyle kulaklarını kapattı ve biri onu mağaradan dışarı itti. Orada onu harika bir sessizlik karşıladı. Rünler artık ona bağırıyordu. Rolf gözlerini açtığı anda Erin'in karşısında durduğunu gördü.

"İyi misin?"

"İyiyim.

Teşekkürler."

"Ne gördün, Raven?" Los Angeles Koruyucuları'nın lideri Ormi Bentsen sordu.

"Geri çekil Ormi," dedi Erin yaşlı adama. "Yoksa kanatlarını koparırım."

"Hassas bir çiçek gibi davranması için vaktimiz yok."

"Ona bir dakika ver."

Ormi mağaraya döndüğünde Erin'in dudağı kıvrıldı. "Tanrım, bu adam beni sinir ediyor."

"Herkes seni sinirlendirir."

"Bu çok doğru."

Rolf başını arkaya yasladı ve bir nefes verdi. "O kadar kötü mü?"

"O kadar gürültülü."

"Sanırım yetiştirdikleri şey çok güçlü."

"Sadece bu kadar. Bir şey yükselttiklerini sanmıyorum. Bence bir şeyi içeri çekiyorlar. Başka bir dünyadan bu dünyaya çekiyorlar."

"Bir kapı açmaya çalışıyorlar." "Ve korkunç bir şeyin içeri girmesine izin veriyorlar."

Kera sunağın etrafında yürüdü. Üzerinde çok fazla kan vardı.

Cep telefonuyla rünlerin fotoğrafını çeken Vig'e döndü. "Bunu sen yapmıyorsun, değil mi?"

Vig başını kaldırıp baktı. "Neyi yapmıyorum?"

"Kargalar, Kuzgunlar ... yapmazlar ..." Sunağı işaret etti. "İnsan kurban edip etmediğimizi mi soruyorsun?"

"*Herhangi bir kurban.*"

"1908'de tüm Klanlarda yasaklandı." "Bu umduğumdan biraz daha yeni." "Bizi biraz rahat bırakın. En azından oraya vardık."

Kera rünleri ve sunağı incelemeye devam ederken gözüne parlak bir şey takıldı.

"Vig mi?"

"Hayır, biz hayvanları öldürmeyiz." "Vig."

"Ne?"

"Ne?"

Kadın adama işaret etti ve adam kadının yanına çömeldi. Bir süre birbirlerine baktıktan sonra Vig sunağın diğer tarafına doğru yürüdü. Birlikte ağır taşı yukarı kaldırdılar.

"Vay anasını," diye mırıldandı Siggy.

İleri doğru uzandı ama Ormi elini yakaladı. "Hayır, Kuzgun. Bırak onu."

Vig ve Kera sunağı kenara çekip bıraktılar. Geri dönüp sunağın altında yatan altın ve elmas mücevherleri ve eserleri incelediler.

"Bu bir servet değerinde olmalı." "Bu bir kurban."

"İnsan olanlarla birlikte mi?" Kera diğerlerine göz gezdirdi. "Bu başka kimseye aşırı geliyor mu? Yani *gerçekten* aşırı mı?"

Vig onun elini tuttu. "Hadi buradan gidelim."

"Bütün bunları öylece bırakıp gidecek miyiz?" Siggy sordu.

Vig içini çekti. "Bu lekeli, aptal herif. Lanetli. Bırak gitsin." "Her neyse."

Kera Siggy'nin mağaradan çıkışını izledi. "Çok zeki biri değil-" "O benim arkadaşım," dedi Vig hemen. "Dövüşte harikadır ve harika bir iş çıkarır. vergilerimiz üzerinde."

Kera aval aval baktı. "O bir muhasebeci mi?"

"Sayılar ve göğüs göğüse dövüş. Siggy en iyisidir. Başka her şey .

.. Siggy bizim dostumuzdur."

Kera güldü. "Yeterince makul."

Ski, Jace Berisha'nın komik görünümlü yavru köpeği elleriyle beslemesini izledi. Kimseyle konuşmadı, kız kardeşi Karga'yla bile. Kimseyi fark etmiş gibi görünmüyordu. Ama o köpek yavrusuyla gerçekten mutlu görünüyordu.

"Neye bakıyorsun?" Leigh Matsushita Ski'nin sağ tarafından sordu.

"Sadece bekliyorum. Sessizce rehine oluyorum."

"Çok tatlı," dedi Maeve Ski'nin diğer tarafından ve Ski ona bakmak için başını çevirdi. "Ama seni biraz aşılıyor, sence de öyle değil mi Koruyucu?"

"Ve onu asla kızdırmak istemezsin," diye ekledi Leigh. "Bununla gerçekten başa çıkamazsın."

"Gerçekten mi?" Ski Leigh'e bakmak için başını neredeyse 360 derece çevirdi ve iki kadın da çığlık atarak ondan uzaklaştı.

"Bunu yapmanızdan *nefret ediyorum!*" Leigh hırladı.

"Evet." Ski sırtıttı ve boynunu kırdı. "Biliyoruz."

Ormi Kuzgunlar ve Kargalarla birlikte geri döndü, yeni kız neredeyse bir ağaca çarpacakken inişi biraz sallantılı oldu. Ama zamanında yön değiştirdi ve Amsel onu eve çarpmadan önce yakaladı.

"Sorun ne?" Leigh, yeni kızla birlikte yere güvenli bir şekilde indiğinde Erin'e sordu.

"Chloe'yle konuşmamız gerek," diye açıkladı

Erin. "O kadar kötü mü?"

"İyi değildi."

"Josef'le konuşacağız." Rolf bir sandalye çekip oturdu. "Aspirini olan var mı?"

"Chloe ve Alexandersen herhangi bir konuda birlikte çalışıyorlar mı?" Maeve herkese sordu. "Gerçekten mi?"

"Maeve haklı," dedi Vig.

"İhtiyacımız olan her şeyi alana kadar bekleyelim," diye açıkladı Rolf, Maeve'in eline tutuşturduğu küçük aspirin şişesini minnetle kabul ederek. Leigh ona bir şişe su uzattı. "Her şeyi aldıktan sonra Chloe ve Joe'ya gideceğiz. Şimdi onlara gidersek tartışmaya başlarlar ve hiçbir şey olmaz. Tamam mı?"

Kargalar ve Kuzgunlar kabul ettiler, sonra Ormi'ye döndüler. O da başını salladı. "Bu iyi."

"Peki ya diğer Klanlar?" diye sordu yeni kız. "Onları da dahil etmeli miyiz?"

"Hayır," dedi herkes birlikte ve yeni kız bir adım geri çekildi.

"Sadece bir soruydu."

"Tüm Klanları dahil etmek biraz zor olabilir," dedi Vig. "Bu," dedi Ormi, "inanılmaz derecede yetersiz bir ifade." Ormi başını kaldırıp baktı. "Güneş yakında doğacak. Gidelim Ski."

Vig Koruyucuların uçup gitmesini izledi. Ağaçların yanından geçerlerken Vig yirmi başka Koruyucunun da arkalarından geldiğini gördü. Hiç ses çıkarmadılar ama Vig yakınlarda olmalarına şaşırmadı.

"Hey." Kera elini çekti ve Vig ona gülümsedi.

"Ben eve dönüyorum," dedi ona. "Biraz uyu. Kıyafetlerini değiştir."

"Seni sonra ararım."

Kera parmak uçlarına kalktı ve onu öptü. "Daha sonra." "Görüşürüz."

Vig, Kera ve diğer kargaların havalanmasını izledikten sonra başını ellerinin arasına almış olan Rolf'a döndü.

"İyi olacak mısın?" diye sordu arkadaşı ve kardeşi Raven'a.

"Sadece başım ağrıyor."

"Yıllardır rünleri okurken başın ağrıamıştı." "Ne kadar kötü bu?"

Stieg sordu.

Rolf başını kaldırdı. "İyi değil."

"İçeri girmek istiyor," dedi yumuşak bir ses ve işte o zaman Vig, Jacinda'nın diğerleriyle birlikte gitmediğini fark etti.

Stieg gözlerini kocaman açarak, "*Gittiğini sanıyordum*," dedi. *Ben de öyle!*

"İçeri girmek istiyor ve girene kadar da durmayacak."

Vig, Jace'e doğru yürüdü. Hâlâ ağacın yanında oturuyor ve Kera'nın yavru köpeğini tutuyordu. Vig, Kera'nın o yavru köpeği asla geri alamayacağını hissediyordu. Ama ona bakmaya yardım edecekti.

Vig, Jace'in yanına çömeldi ve ona gülümsedi. "İçeri girmeye çalışan ne Jace?"

"Kadim bir güç. Çok kızgın olan çok eski bir tanrı. Ve eğer birlikte çalışıp onu durdurmazsak, her şeyi yerle bir edecek."

Jace'in açıklamasını takip eden sessizlik acımasızdı, ama sonra aniden ayağa fırladı ve onları şaşırttı.

"Tamam. İyi geceler çocuklar!" El salladı ve yeni köpeğiyle birlikte uzaklaştı.

"Hiç konuşmuyor," dedi Rolf, "ama konuştuğunda da kesinlikle korkunç oluyor."

"Siz ne bekliyordunuz ki?" Stieg esnemeye çalışarak ana eve geri döndü. "O bir Karga."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Erin ertesi sabah Kuş Evi'nin mutfağına girer girmez, büyükannesinin dediğı gibi, belanın kol gezdiğini anlamıştı.

Son otuz dakikasını Tessa'ya bir gece önce Kuzgunlar ve Koruyucular'la neler olduğunu anlatmakla geçirmişti. Tee hemen Chloe'yle ilgilenmeye ve onun dikkatini dağıtmaya karar vermişti.

"Güven bana," demişti. "Komşumuz Dev Adımlar'a ve özellikle Chloe'ye dava açtığı için Chloe'nin tüm dikkati onun üzerinde."

"Öyle mi?"

"Spor salonunda ona servis yaptırdı. Chloe'nin kafası neredeyse vücudundan ayrılıyordu. Şimdi de karşı dava açmak istiyor, bu yüzden o özel dedektifle benim ilgilenmemi istiyor."

"Hâlâ hastanede, değil mi?"

"Evet. Bir süre daha kalacak. Düşme sırasında yüzü ezildi ve şu anda tıbbi olarak komada. Yani bunu ve Kargaları senin halletmen gerekecek. Yine de bir sorum var."

"Evet?"

"Ormi Bentsen neden Kera'nın da onlarla birlikte bu mağarayı görmesini istedi?"

"Gerçekten mi? Bence sadece onun tepkisini görmek istedi. Bakalım kırmızı falan parlayacak mı, böylece Ragnarok'u başlatmak için gönderilmiş saf bir şeytan olduğunu kanıtlayacak mı?"

"Peki, öyle mi yaptı?"

"Ne yaptı mı?"

"Kırmızı mı parladı?"

İşte o zaman Erin çekip gitmişti. Saçma sapan sorulara tahammülü yoktu.

Ama mutfakta işler daha iyi gibi görünmüyordu. Bir Crow, Sherri, ağlıyordu, Annalisa dahil altı kişi onu sakinleştirmeye çalışıyordu ve Yardley herkese "sakin olun! Bunu düzeltebiliriz! Sakin olun!"

Erin arkasını döndü, mutfaktan olabildiğince uzaklaşmak üzereydi çünkü bu drama dahil olmak istemiyordu. Ama Yardley önce Erin'i yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Oh, Tanrı'ya şükür! Yardıma ihtiyacımız var." "Unut gitsin."

Erin henüz kıpırdamamıştı ama Yardley onu daha da yaklaştırdı. "Yardım etmek zorundasın."

"Hayır, etmiyorum. Vergi ödemek ve tekrar ölmek zorundayım. Bunlar benim tek yaşam gereksinimlerim."

"Erin. Lütfen."

Sürgülü cam kapı açıldı ve gülümseyen Jace bir gece önce aldığı şapşal görünümlü köpekle içeri girdi.

"Günaydın!" diye selam verdi ve odadaki herkesi şaşırttı.

Belki de Kera'nın travma geçirmiş bir insana uygun köpeği bulmak gibi bir huyu vardı çünkü Jace bir Karga olduğu süre boyunca neredeyse üç cümleyi bir araya getirememişti. Kimse nasıl öldüğünü bile bilmiyordu çünkü ne bundan ne de başka bir şeyden bahsediyordu. Erin kısa süre önce Jace'in bir zamanlar evli olduğunu öğrenmişti. Ve Erin, Jace'in bu hale gelmesine bu evliliğin neden olduğunu düşünüyordu. Ama Jace bu konuda konuşmadığı için Erin'in tahmininin doğru olup olmadığını bilmesine imkân yoktu.

Yavru köpeği bir kolunda tutan Jace, dolaptan bir kâse indirdi ve içine su doldurdu. Ardından hem köpeği hem de kabı içebilmesi için tezgâhın üzerine koydu.

"Brodie'nin nerede olduğunu bilen var mı?" Jace sordu. "I . . . Onu Lev'le tanıştırmak istiyorum."

"Lev mi?"

"Lev Nikolayevich Tolstoy'un kısaltması. Tolstoy'un gerçek adı."

"Elbette," diye yanıtladı Erin. Çünkü kim komik görünümlü bir yavru köpeğe iç karartıcı bir Rus yazarın adını vermezdi ki?

Jace kız kardeşi Karga'ya baktı. "Ne... ne oldu?" Yardley yüzünü buruşturdu. "Sherri Brodie'yi kaybetti."

"Onu kaybetmedim!" diye bağırdı hıçkırarak ağlayan Sherri.

"Kaçtı." "Tasmasını mı düşürdün?" Erin sordu.

"Hayır." Kera'nın köpeği için satın aldığı deri tasmayı, diğer tüm Kargaların dilinden düşürmediği kristalli süslü tasmanın yerine tuttu. Aradaki tek fark Kera'nın mantıklı tasmasının ortadan ikiye ayrılmış olmasıydı.

"Kahretsin, o kadının köpeğini mi kaybettin?" Erin "Aklını kaçırarak" diye bağırdı.

"Ben kaybetmedim!"

"O pitbull'a ne kadar bağılı olduğunu biliyor musun?"
Yardley Erin'e, "Biz Brodie'yi ararken onu meşgul etmelisin," diye emretti.
"Ona köpeği kaybettiğini söyle."
"Brodie konusunda bize bir daha asla güvenmeyecektir." "Belki de güvenmemesi gerektiği içindir."
"Bu hiç adil değil!" Sherri karşı çıktı. "Erin, yap şunu."
Kera'nın evin içinde bir yerden Brodie'yi çağırdığını duydular.
Yardley'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Geliyor!"
"Bu işe karışmayacağım, King." Erin başını sallayarak, "Unut gitsin," dedi.
"Unut gitsin."
"Yardım etmek zorundasın. Sen bir Karga'sın." "Bu da beni zeki ve soğuk yapıyor."
Yardley küçük süperstar ayağını yere vurdu. "*Erin.*"
"Brodie," diye seslendi Kera tekrar, mutfığa girmeden birkaç saniye önce.
"Buraya gel, bebeğim."
Yardley başını yemek odasına açılan sallanan kapıya doğru salladı ve Kargalardan biri *hâlâ* hıçkıran Sherri'yi tutup diğer odaya doğru itti.
Kera içeri girdiğinde Yardley yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. "Hey, çocuklar."
"Hey, Kera!" dedi hepsi, fazlasıyla mutlu bir şekilde. Erin hiçbir şey söylemedi. O da gülümsemedi. Kera bunu bir nanosaniye içinde anlayacaktı.
Eski denizci durdu, gözleri kısıldı. "Neler oluyor?"
Yardley doğruca Kera'nın yanına gitti ve "Kera, kâr amacı gütmeyen bir hayır kurumu kurmayı planladığını duydum" dedi.
"Evet, öyle. Aslında şu anda sadece bunu düşünüyorum. Yani ...
. Vig önerdi ve iyi bir fikir olabilir ama-"
"Elbette, bu iyi bir fikir. Hatta harika bir fikir!" "Öyle mi?"
"Kesinlikle! Ve biliyor musunuz? Yeni harika organizasyonunuza biraz para bağışlamayı planlıyorum."
"Oh, buna gerek yok."
"Aslında, *harika* bir fikrim var! Neden bugün benimle stüdyoya gelip biraz para toplamıyorsun?"

"Oh hayır." Kera başını salladı. "Bunların hiçbirine hazır değilim. Hem de hiç. Yani, şu noktada, bu sadece bir fikir. Eminim yapmam gereken yasal şeyler vardır ve IRS ..."

"Kera, bunun seni durdurmasına izin veremezsin. Asker arkadaşlarına yardım etmelisin!"

Köpeklere şimdi ihtiyaçları var!

Daha sonra değil." "Evet, ama-"

"Peki sana kim yardım edebilir biliyor musun?"

Erin olabildiğince çabuk çıkmak için kapıya doğru yürümeye başladı ama Yardley onu saçından tutup geri çekti.

"Owww!"

Yardley kolunu Erin'in boğazına dolayarak mini bir tutuş yaptı, çenesini eski dostlarmış gibi Erin'in omzuna dayadı.

"Bu kız. Erin sana yardım edebilir." "Ne yapmama yardım edebilir?"

"Bugün stüdyoya gelmene ve yeni hayır kurumun için biraz para toplamana yardım edebilir. Askerlerin sana ihtiyacı var, Kera."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Uzaktan yakından hazır değilim." "Bugün gitmek zorundasın."

"Zorunda mıyım?"

"Bugün sadece bu stüdyoya gidiyorum. Bir reklam çekimi için. Birkaç hafta içinde Nova Scotia'da bir çekim için olacağım."

"Crow olmak konusunda ne yapıyorsun?" Kera aniden sordu. "Demek istediğim, mekan çekimlerindeyken işlerinizi nasıl yapıyorsunuz?"

"Yerel Kargalarla birlikte çalışıyorum. Nova Scotia'nın kendi Kargaları var." "Oh. Tamam."

"Yani geleceksin!"

"Aslında, 'Oh, tamam . . . Nova Scotia'nın kendi Kargaları var.' Gerçekten hazır olduğumu sanmıyorum-"

"Tabii ki hazırsın! Hazır değil mi Erin?" "Değilim-"

Yardley ön kolunu Erin'in boğazına dayayarak sözlerini kesti. "Gördün mü? Erin bile yapman gerektiğini düşünüyor."

"Gerçekten mi? Çünkü o düşünmüyormuş gibi geldi-" "Harika!"

Hepimiz gidiyoruz! Arabam dışarıda bekliyor. Hadi gidelim!"

Kera kendine baktı. Üzerinde bir çift kot şort, Led Zeppelin tişörtü ve bordo Converse spor ayakkabı vardı.

"Uh . . . Bunun için giyindiğimi sanmıyorum-"

"Harika görünüyorsun! Gel hadi! Geç kalmak istemiyorum."

Yardley bir eli hâlâ Erin'in boğazında, diğer eliyle de Kera'nın pazusunu kavarken, iki kadını da mutfaktan, koridordan geçirdi ve belediye arabasının dışarıda beklediği ön kapıya doğru sürükledi.

Kera gerçekten neler olduğunu bilmiyordu ama bugün yeni bir şey deniyordu. Olayları akışına bırakmayı deniyordu. Kargalara güveniyordu. Gerçekten tuhaf davrandıklarında bile. Şimdi olduğu gibi.

Çünkü şu anda gerçekten garip davranıyorlardı.

Yardley, Erin'i tutuşunu bıraktı ama Erin o anda kaçmaya çalışınca Yardley onu sırtından yakaladı ve Kera'yı serbest bıraktı. Tüm bunları ön kapıyı açabilmek için yaptı.

Kolu kavradı, kapıyı açtı ve Erin'i iterek içeri sokmaya çalıştı.

Ama ön kapıda duran güzel kadın, elini kapıyı çalacakmış gibi kaldırdı, dramatik bir şekilde ciyakladı ve gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde tökezleyerek geri çekildi, neredeyse mükemmel kışının üzerine düşüyordu.

Yardley elini göğsüne bastırdı ve bir nefes aldı. "Tanrım, Brianna! Burada ne işin var?"

"Ben ... Chloe'yi görmeye geldim. Chloe'yi görmeye geldim. Betty için."

"Oh. Tabii ki. Onu getireyim." Yardley arkasına yaslandı, böylece bir yandan kapının arkasına bakarken bir yandan da "*Chloeeeeeeeeeeeeee!*" diye bağırıyordu.

"Neden bağırıyorsun?" Chloe birkaç santim öteden sordu ve Yardley ile Brianna'yı yeniden irkiltti.

"*Bana gizlice yaklaşma!*"

"Ben yapmadım." Chloe Yardley'i inceledi. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yok."

"Bir sorun varmış gibi davranıyorsun. Ne saklıyorsun?" "Hiçbir şey!"

Yardley, Kera'yı kenara itti, Brianna'yı yakaladı ve Chloe'ye doğru iterek evin içine sürükledi. "İşte! Brianna seni görmeye geldi."

"Evet. Biliyorum." Chloe Yardley'e tekrar baktı. "Çok garip davranıyorsun," diye mırıldandı Brianna'yı ofisine götürmeden önce.

"Oh," dedi Kera. "Sırt çantama ihtiyacım var." "Ne?"

"Sırt çantam." Yardley'nin gözleri sanki yalan söylediğini düşünmüş gibi Kera'ya dikildi. "İçinde cüzdanım... sakızım... acil durum tamponlarım var."

"Regl mi oluyorsun?"

"Hayır. Bu yüzden *acil durum* tamponu dedim. Bilirsin, sürprizler için. Yine de bu tartışmadan biraz rahatsızım."

Yardley kısa bir süre gözlerini kapadı. "Elbette," dedi, sesi çok daha sakın geliyordu. "Elbette. Çantanı getireyim."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Çantanı getireyim," diye homurdandı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Tamam." Kera Erin'i işaret etti. "Ve sanırım onu boğuyorsun."

"Ne?" Yardley Erin'e baktı ve nefesi kesildi. "Ah! Üzgünüm, güzelim!"

Yardley Erin'i bıraktı ve kızıl saçlı kız elini boğazına dayayarak süperstara baktı. "Cüzdanıma ihtiyacım var," diye tükürdü.

"Onu da ben alırım. Siz arabaya gidin. *İkiniz* de. Ben de hemen geliyorum." Yardley birden ikisini de kucakladı. "Sizi seviyorum çocuklar!"

Evet. Bu kesinlikle normalden daha garipti.

Yardley koşarak içeri girdiğinde Jace Lev'i okşuyor ve kaybolursa onu bulabilmesi için ona bir tür takip cihazı almayı düşünüyordu.

Nefes nefese, ellerini mutfak sandalyesinin arkasına dayadı ve hâlâ mutfakta olan kargalara baktı. Annalisa'yı işaret etti. "Bana bir iyilik yap, Erin'in cüzdanını ve yeni kızın sırt çantasını getir. Odalarına."

Annalisa hızla uzaklaştı ve Yardley kalan Kargalara baktı. "Jace!"

Jace, Yardley'nin kendisine seslenmesine şaşırarak döndü.

"Sen," dedi Yardley, Jace'i göstererek. "O köpeği *sen* bul."

"Ben mi?"

"Evet. Diğerleri yardım edecek. Sadece onu bul.

Tamam mı?" "I . . . Yapamam-"

"Lütfen." Yardley yaklaştı ve alçak sesle, "Bunu başaracağını biliyorum. Kera eve dönmeden önce onu geri getireceğini biliyorum. Sadece Brodie'yi bul."

"Tamam. Tamam."

"Harika." Yardley, Annalisa'nın ona attığı cüzdanı ve sırt çantasını aldı. "Numaram sende var, değil mi? Ara beni. Ya da mesaj at. Her neyse işte. Sadece neler olduğunu haber ver."

Kapıya doğru koştı. "Sizi seviyorum çocuklar!"

Diğer Kargalar Jace'e bakıyordu, bu da onu rahatsız etmekten ve dehşete düşürmekten başka bir şey yapmıyordu.

Daha da kötüsü, diğer Kargalar da aynı ifadeye sahipti.

Kera streç şehir arabasındaki küçük buzdolabını açtı, barı kontrol etti. Demek zengin olmak böyle bir şeydi. Dolu bir bar ve bir kavanoz ballı kavrulmuş badem.

Ağızına birkaç badem atan Kera, Erin'e baktı. "Neler olduğunu sormalı mıyım?"

"Hayır."

"Tamam. Badem?"

Yardley limuzine adım attı, Erin'e cüzdanını fırlattı ve Kera'nın sırt çantasını verdi. Onları şoförden ayıran cama vurdu ve hareket etmeye başladılar.

Yardley, "Yani veterinerlere de yardım edecek bir köpek kurtarma derneği," dedi.

"Muhtemelen yerel kurtarma merkezlerindeki köpekleri kullanacağım ve onları refakatçi hayvan arayan veterinerlerle eşleştireceğim."

"Kulağa gerçekten harika geliyor."

"Ben sadece bu adamlara yardım etmek istiyorum, anlıyor musun? Onlar benim için oradaydı; şimdi ben de onlar için orada olmak istiyorum."

Yardley'nin gülümsemesi o kadar geniş ve parlaktı ki, Kera neden beş mil resim yaptığını hemen anladı.

"Tutkuyla bağlı olduğun bir şey bulduğunu görmek harika. İşte bu yüzden başlamana yardım edeceğim."

"Bunun benim için doğru zaman olup olmadığını hala bilmiyorum-"

"Da-da-da-da-da," diye araya girdi süperstar. "Bugün Japonya'da bir araba satmak için repliklerimi hatırlamak zorundayım. Bu yüzden senin saplantılı olumsuzluklarını kafamda taşıyamam."

"Takıntılı olduğumu sanmıyorum-"

"Bana güvenir misin? Ben senin kız kardeşin-Crow'um ve bana her zaman güvenebilirsin."

"İşin içinde içki olmadığı sürece," dedi Erin.

"Bunu hâlâ bana karşı mı kullanıyorsun?" Yardley sordu.

"Hepimiz öyleyiz."

"Bana söylemen gereken bir şey mi var?" Kera sordu. "Bilirsin, akıl hocam olarak?"

"Tek söyleyeceğim, işin içinde likör varken bu kadına asla güvenme." "Bu hiç adil değil."

"Beverly Hills'te bir otel odasında uyanacaksın," diye devam etti Erin, "külotun bir süper modelin boynundayken ve kışının hemen üzerinde ünlem işaretiyle 'bu bir çıkış, giriş değil' yazan dövme dışında önceki geceye dair hiçbir şey hatırlamadan."

"Huh." Kera burnunun ucunu kaşıdı. "Erkek mi yoksa kadın süper model mi?"

Erin başını salladı. "Sonunda fark edeceksin ki, o gece olan diğer her şey düşünüldüğünde ... bunun bir önemi olmayacak."

Herkes ona öyle bakarken, Jace kapıya ve özgürlüğe doğru kaçmak üzereydi. Ama tam o sırada Lev küçük bir havlama sesi çıkardı ve tezgâha işedi.

"Aman Tanrım!" Jace Lev'i tezgahattan kaptığı gibi dışarı fırlattı. Lev koşarak gitti, hâlâ işiyordu, Jace'ten bir metre kadar uzaklaştı, işlemeyi bıraktı ve yere uzandı. Saniyeler içinde uykuya daldı. Çok sevimliydi; küçük adam olmadan hayatını hayal bile edemiyordu.

Ve Kera'nın da Brodie hakkında tam olarak böyle hissettiğini biliyordu.

Jace uyuyan yavru köpeğini kucağına aldı ve eve geri döndü. Annalisa çoktan tezgâha Lysol sıkmış ve Lev'in oraya işediğine dair tüm kanıtları temizlemişti. Sherri mutfak masasında hıçkıra hıçkıra ağlayabilmek için mutfğa geri dönmüştü ve diğerleri ona su getirip omuzlarını ovarak onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Crow kardeşliği. Jace de bunun bir parçasıydı. Ona ihtiyaçları vardı, bu yüzden yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu fikir bile onda panikle Lev gibi tezgâha işeme isteği uyandırır da.

Jace dudaklarını yaladı ve kendini zorlayarak, "Brodie'yi mahallede aramalıyız," dedi.

"Tamam."

"Hepimiz gitmeliyiz." Odadaki kargaları işaret etti. "Ayrılabiliriz. Daha fazla yere bakarız. Herkes cep telefonlarının yanlarında olduğundan emin olsun, böylece ... uh ... iletişim halinde kalabiliriz. Tamam mı?"

Annalisa başını salladı. "İyi bir plana benziyor. Ama bunu sadece bu grup arasında tutalım. Chloe ve diğer Kargalar bunu öğrenirse, Kera'nın kulağına gider ve bu yüzden çılgına döner."

"Eğer köpeği o eve gelmeden önce bulursak," diye belirtti Jace, "o zaman bu konuda endişelenmemize gerek kalmaz. Tamam mı?"

Hepsi başını salladı ve Annalisa Kargalara işaret etti. "Hadi gidelim çocuklar."

Diğerleri çantalarını almaya ya da kıyafetlerini değiştirmeye giderken Jace hıçkırarak Sherri'ye doğru yürüdü. "Brodie geri gelirse diye sen burada kal."

"Tamam."

Jace uyuyan Lev'i dikkatle Sherri'nin önündeki masaya yerleştirdi. "Ve sen de benim için Lev'e göz kulak olacaksın."

Sherri gözyaşlarına boğulmuş yüzünü kaldırdı. "Yavru köpeğin konusunda bana güveniyor musun?"

"Elbette güveniyorum." Jace elini Sherri'nin boğazına doladı, onu sandalyeden kaldırdı ve duvara çarptı. "Çünkü köpeğime bir şey olursa sana ne yapacağımı *ikimiz* de biliyoruz." Sherri'nin o anda Jace'in gözlerini görebildiğinden emin olmak için eğildi. Parlak, öfkeli bir kırmızıyken.

Kargalar Jace'in Skuld tarafından kendisine bahşedilen öfkeyi kontrol edemediğini düşünüyorlardı. Ama yanılıyorlardı. Bazen tamamen kontrol edebiliyor ve gerekli gördüğünde kullanıyordu. Şimdi olduğu gibi.

"Değil mi, Sherri?"

Sherri başını salladı. "Evet. Evet, ikimiz de anlıyoruz."

"Güzel." Jace kız kardeşi Karga'yı serbest bıraktı ve gülümsedi. "Ve teşekkürler."

Sherri çaresiz bir gülümsemeyle elini boynuna götürdü ve ciyaklayarak, "Bir şey değil," dedi.

Chloe yasal evrakları uzattı. "Tek ihtiyacım olan," dedi Betty'nin asistanına, "komşumun kapısını çalman ve bunu ona servis etmen. Bunu yapabilir misin, Brianna?"

"Uh ... evet ... tabi. Elbette. Hiç sorun değil. Bu gerçekten kolay olmalı. Uh-huh."

Yüce Tanrım. Betty bu zavallı kadına ne yapmıştı?

Yıllar boyunca, Betty Lieberman için çalışmanın ikinci hayatlarındaki kariyerleri için en iyi şey olacağını düşünen birkaç yeni Karga gelmişti.

Çoğu bir hafta bile dayanamadı. Bir tanesi hafta sonu tatilinde hapse girdi. Betty onu oraya koyduğu için değil, güvenlik onu Betty'nin elinden alıp binanın dışına sürüklediğinde polisleri fena halde dövmeye başladığı için.

Yani, evet, Betty tüm insanlığın en kötü patronuydu. Ama aynı zamanda bilinen evrendeki en iyi menajerdi. Betty, Betty ile

Kitaplarının film haklarını satabilmek için Chloe'yi müşterisi olarak kabul eden Betty, Chloe'nin sonunda en azından kariyer açısından başarılı olduğunu fark etmişti.

Ne olursa olsun, Betty her zaman müşterilerinin arkasını kollardı. Ama o kadın için çalışmak ... ? Özellikle de asistanı olarak. Bu çoğu normal insanın üstesinden gelemeyeceği başka bir cehennem seviyesiydi. Yine de bunu yapanlar çok büyük işler başardılar.

Yine de Chloe, Brianna'nın onlardan biri olacağını sanmıyordu. O seçiren bir karmaşaydı. Hâlâ güzeldi ama yirmi altı yaşında otuz dört gibi görünmeye başlamıştı ve bu Hollywood'da bir kadın için asla iyi bir şey değildi.

Neyse ki Chloe bir kitap yazarıydı. Ve edebiyat dünyası söz konusu olduğunda ... çok seksiydi!

"Şimdi bu saatte evde olmayabilir. Düzensiz bir programı var. Ama Betty, o gelene kadar beklemenin senin için sorun olmayacağını söyledi."

"Tamam."

"Bunun için gerçekten minnettarım, Brianna."

"Tabii ki! Hiç sorun değil. Senin için her şeyi yaparım. Tamam." Titreyerek ayağa kalktı. "Hallediyorum!"

Chloe de yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve kadını ön kapıya doğru götürdü.

Kapıya yaklaştıklarında, küçük bir grup karga yanlarından geçip kapıdan çıktı.

"Her şey yolunda mı?" Brianna sordu.

Herkes böyle tuhaf davranırken Chloe ne diyebilirdi ki? "Şüpheli."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Brianna bundan nefret ediyordu. Bunu yapmak istemiyordu. Betty'nin eski ayılma evindeki aptal arkadaşlarının aptal evraklarını teslim etmelerine yardım etmek istemiyordu.

Şimdiye kadar başkan yardımcısı olmalıydı. Bir stüdyo *işletiyor* olmalıydı. Betty "Orospu!" Lieberman'a kahve getirmemeliydi. Lieberman'a kahve götürmemeli ya da kafasına atılan su şişelerini savuşturmamalıydı.

Betty'nin yıllar boyunca sahip olduğu neredeyse her asistan sektörde ya da çalışmayı seçtikleri herhangi bir sektörde büyük işler başarmıştı. Herhangi bir ülkede. Elbette kariyerlerini tamamen bırakan birkaç kişi de vardı. Eski asistanlardan biri şimdi Orta Batı'da bir yerde domuz çiftliğinde çalışıyor ve artık sinemaya *gitmeyi* bile reddediyordu. Bir başka kadının Avustralya'nın taşrasında sırt çantasıyla dolaştığı, ailesinin arada sırada İskandinav tanrıları ve dünyanın sonu hakkında pastel boya ile yazılmış komplo teorileri içeren kartpostallar aldığı söyleniyordu.

Ama Brianna'nın başına böyle bir şey gelmeyecekti. Bu kasabanın sahibi olacaktı ve Betty de onu oraya götürecek olan kişi olacaktı. Bu, Brianna'nın geceleri eve gidip yastığına on inçlik bir şef bıçağı saplaması anlamına gelse bile, öyle olsun.

Brianna kapıyı çaldı ve bekledi.

Gerçekten de şikayet edemezdi. Betty'nin çalışanları için doğru yaptığı bir şey varsa, o da onlara iyi ödeme yapmaktı. Brianna onun asistanı olarak yılda iki yüz binden fazla kazanıyordu. Ve buna yıl boyunca şunun bunun için aldığı ikramiyeler dahil değildi.

Brianna kapıyı tekrar çaldı ve bir iki dakika daha bekledi. Ama hâlâ cevap yoktu.

Bu aptal yasal saçmalık yığınının teslim edecek *birini* bulmaya kararlı olan Brianna, malikânede yalpalayarak dolaşmaya başladı. Buraya gelmeden önce koşu ayakkabılarını giymeliydi. Şu anda giydiği ayakkabılar yürümeye elverişli değildi ve bunu biliyordu ama bunun karmaşık bir çaba olacağını düşünmemişti.

"Bir Harvard diplomam var ve ben bu hale düştüm," diye mırıldandı, malikâneyi çevreleyen güzel çimenlikte dikkatle ilerlerken.

Brianna sonunda arka kapıya ulaştı. Kapıyı çaldı ama hâlâ kimse açmamıştı. Bu garip görünüyordu. Böyle bir yerde *her zaman* bir personel olurdu. Genellikle de çok büyük bir personel.

Elbette, Betty'nin de büyük evi için geniş bir personeli yoktu. Bunun nedeni hakkında pek çok söylenti vardı. Bazıları bunun sebebinin hala garip bir gece hayatı yaşaması olduğunu söylüyordu. En başta onu Dev Adımlar'a sokan da buydu.

Ama Brianna, Betty'nin bu kadar çok kız arkadaşı olmasının garip olduğunu düşünüyordu. O bir orospuydu ve orospuluğuyla gurur duyuyordu. Yine de Giant Strides'ın bu kadınları -ki rehabilitasyon merkezlerine çok sağlıksız bir bağılıkları varmış gibi görünüyordu- Betty'ye hayrandı.

Yani Brianna Betty'nin lezbiyen olduğundan emindi. Her ırktan, ekonomik düzeyden ve görünüşten kadın, sevişmedikleri sürece başka nasıl arkadaş olabilirdi ki?

Hâlâ cevap yok! Neler oluyordu?

Brianna kararlı bir şekilde kapıyı denedi. Kilitli değildi. İçeri yavaşça girdi, kaçmak zorunda kalma ihtimaline karşı kapıyı arkasında açık bıraktı.

Bunun haneye tecavüz olduğunu biliyordu ama başka seçeneği yoktu. Polisler anlayış göstermek zorundaydı. Betty Lieberman için çalışıyordu, Tanrı aşkına!

Brianna evin içinde ilerlemeye devam etti. Beklediği gibiydi. Zengin birinin eviydi ama çok daha fazla altın eşyası vardı. Buranın sahibi olan kadın altın hayranı olmalıydı. Altın ve beyaz. Parlak beyaz.

Neredeyse bunaltıcıydı.

Ve tam zamanlı bir personel olmadan bu beyaz mobilyalar nasıl bu kadar parlak ve temiz tutulabilirdi?

Brianna evin derinliklerine doğru gitti ama nedenini bilmiyordu. Neden gitmeye devam ettiğini bilmiyordu. Neden bakmaya devam ettiğini. Neden sürekli-

Brianna arkasına baktı ama hiçbir şey yoktu. Arkasında hiçbir şey yoktu.

Balo salonuna ulaşana kadar koridorda süründü. Sırtını kapıya dayadı ve boynunu bükerek içeri eğildi, devasa odaya bakmaya çalıştı. İçerisi karanlıktı, pencereler uzun, kalın, koyu perdelerle kapatılmıştı.

Brianna gözlerini kapadı. Aptalca davranıyordu. Gitmesi gerekiyordu. Kaçması gerekiyordu. Betty'ye başarısız olduğunu söylemeli ve bunun sonuçlarına katlanmalıydı. Çok kötü olmamalıydı. Doktoru ona yeni bir anksiyete ilacı yazacağını söylemişti.

Kararını vermişti, Brianna döndü ve bir adım attı-

"Bizi terk mi ediyorsun?" diye sordu balo salonunun içinden bir kadın. Brianna hareket etmeyi bıraktı. Nefes almayı bıraktı.

"Brianna . . . ?"

Brianna irkilerek nefes aldı. Kendi adını. Kadın onun adını biliyordu!

"Korkma. Bize geleceğini söylemişti. Biz de bekliyorduk.

senin için."

Brianna hâlâ kaçmayı düşünüyordu ama şimdi karanlık koridorun sonunda iki erkek gördü. Yüzlerini örten kapüşonlu cüppeler giymişlerdi. Onları geçemeyeceğini biliyordu.

"Brianna?"

Elleri titreyen Brianna balo salonuna adım attı. Grup yarım daire şeklinde duruyordu. Hepsi bekliyordu. Onu bekliyorlardı.

"Merhaba. Ben ... um ... size bu kağıtları vermek için gönderildim."

Bir kadın Brianna'ya doğru yürüdü ve elindeki kâğıtları aldı.

Kadın zarfı açtı ve içine baktı, gülümsedi.

"Çok güzel çalışıyor," dedi kadın arkasındakilere. "Tam da ihtiyacımız olan şeyi yapıyorlar."

"Sırf *beni* buraya getirmek için Giant Strides ile yasal bir mücadeleye mi girdin?" Kadın gözlerini kırptırdı, sonra güldü.

Hepsi güldü.

"Hayır, tabii ki h a y ı r . Bu çok saçma. Biz sadece onlara eziyet ediyoruz. Dikkatlerini bariz olandan uzaklaştırıyoruz." "Oh."

"Size olan şey, bir tanrı tarafından bize gönderilmiş olmanız." "O . . . tamam."

Kadın kolunu Brianna'nın beline doladı. "Anlamıyorsun, çocuğum. Sen çok özel bir amaç için seçildin."

"Bu bir tür tuhaf seks tarikatı mı?"

"Merak etme tatlım. Burada kimseyi becermek zorunda kalmayacaksın. Bunun yerine," dedi Brianna'yı gruba doğru yönlendirerek, "sana dünyayı sunacağız."

Stüdyonun otoparkına vardılar ve limuzinlerini küçük bir grup insan karşıladı. Yardley'e bir fincan sıcak, mükemmel yapılmış kahve uzatıldı ve yönetmen onu kucaklayarak ve havadan öperek karşılamak için dışarı çıktı. Tüm bunlar Kera'nın kaşlarını çatmasına neden oldu, ancak Erin onu kaburgalarından bıçaklayana kadar bunu fark etmedi.

"Ow!"

"Normandiya'daki sahile saldırmaya saniyeler kalmış gibi davranıyorsun. Bir çentik aşağı indir."

"Oh. Evet. Özür dilerim." Yüzünü gevşetmeye çalıştı ama bu sadece Erin'in gülmesine neden oldu.

"Devon," dedi Yardley müdüre, "bunlar ayılma evinden arkadaşlarım. Acaba onlara bir günlüğüne izin verebilir misin? *Benim* için çok önemli bir hayır kurumu için para topluyorlar ve ben de onlara yardım etmek istiyorum."

"Tabii. Elbette." Zavallı bir astına parmağını şıklattı ve çocuğu koşarak gönderdi. "O kartları birkaç dakika içinde alacağız."

"Harika. Teşekkürler bebeğim."

"Ayık ev mi?" Müdür dönüp herkese emirler yağdırmaya başlayınca Kera sordu.

"Onlara orada çalıştığını söyle yeter. Alınma güzelim ama kimse senin Giant Strides'ta kalacak paran olduğuna bir an bile inanmaz."

"Sana söylemiştim," diye araya girdi Erin.

"Evet. Ne kadar fakir görüldüğümün farkındayım."

"Fakir değil. Doğru makyaj, gardırop ve seks kasetiyle sen de zengin bir reality TV ailesinin parçası olabilirsin. Ama sende öyle bir temiz yaşam havası var ki, seni çok ..."

"Fakir mi?"

"İnsan gibi. Sanki kendinden başka insanları önemsiyormuşsun gibi, ki bu da medya dünyasının hiç ilgisini çekmiyor."

"Sen diğer insanları umursamıyor musun?"

Yardley gülümsedi. "Eskiden umursamazdım. Ama ölümün ayıltıcı bir etkisi var." Kera'yı yanağından öptü. "Şimdi dışarı çık güzelim ve hayır kurumunu hayata geçir. Sen de ona yardım et, akıl hocası."

"Evet, evet, evet."

Yardley uzaklaştı ve bir grup insan onun etrafını sardı.

Kera, "Etrafımda bu kadar çok insan olması beni çıldırtır," diye fısıldadı.

"Buna bayılıyor. Hepsi seviyor." Erin sırtıttı. "Ama ben insanları kesmeye başladım,

Eğer tanımadığım biri bana bu kadar yaklaşırsa, ben de onu öldürürüm."

Stajyer, boyunlarına takmaları için iki kartla yanlarına koştu. "Buyurun."

"Teşekkür ederim," dedi Kera ve Erin birlikte.

Çocuk sanki kendisine bir milyon dolar vermişler gibi onlara baktı. "Rica ederim," dedi, sanki daha önce hiç teşekkür edilmemiş gibi. "Siz çok, çok

hoş geldiniz."

"Şey ... bu yürek parçalayıcıydı," diye mırıldandı Kera pasoyu takarken, çocuğun uzaklaşırken ona ve Erin'e sanki parlıyorlarmış gibi baktığını fark etti.

"Hollywood'a hoş geldiniz. Bir gün o çocuk ya stresten çökecek ya da çalışanlarına kendisine davranıldığından daha kötü davranan bir stüdyo başkanı olacak. Bu kalabalık için ikisinin arası yok."

"Ve ben bu insanlardan gazilere yardım etmek için bir hayır kurumu için para mı toplayacağım?"

Erin sırtıttı. "Ruhsuz insanlardan para almanın ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşarsın."

"Ruhsuz dediğiniz insanlardan para almak kolay mı?"

"Dünyanın öyle olmadıklarını düşünmesini isteyen ruhsuz insanlar. Narsistleri fiçıda vurmak gibi bir şey."

Jace birkaç saatini Brodie'nin izini bulmaya çalışarak geçirmiş ama başarılı olamamıştı. Köpek gitmişti.

Yakındaki plajlardan birine bakan bir tepenin üzerinde duruyordu. Brodie'nin oraya gitmemiş olmasını gerçekten umuyordu. Eğer Ran'ın Pençeleri onun Kera'nın köpeği olduğunu biliyorsa...

Hayır. O böyle düşünmezdi. Ran'ın Pençeleri pisliklerdi ama sırf bir Karga'nın evcil hayvanı diye bir köpeğe bulaşmazlardı. Klanların aşmadığı sınırlar vardı. Kimse Dev Katillerin Harley'lerine, Valkyrielerin atlarına ya da Holde'nin Hizmetçilerinin keçilerine bulaşmazdı. Bu yüzden Jace, kimsenin bir Karga'nın evcil hayvanına zarar vermeyeceğine inanıyordu.

"Hey, Jace."

Jace sese döndü, gelenin Stieg Engstrom olduğunu görünce bir iç geçirdi. "Ah. Sensin."

"Kim olacağını düşünmüştün?"

"Hiç kimse." Gözlerini tekrar sahile dikti.

"Oraya gitmiyorsun, değil mi? Pençeler-" "Biliyorum.

Biliyorum."

"Kahve?" diye sordu, yakındaki Starbucks'tan bir fincan uzatarak.

"Bana asılıyor musun?"

"Hayır. Tatlısın ama insanları kızdırmaya meyilliyim ve senin öfke sorunlarıyla beni öldüreceğinden eminim. Yine de fazla konuşmaman hoşuma gidiyor. Bir arkadaşta bu hoşuma gider."

Jace aniden Stieg'le yüzleşti. "Eğer bir köpek olsaydın, nereye giderdin?" "O yavru köpeği çoktan kaybettin mi?"

"Sadece soruya cevap ver."

"Köpek olsaydım nereye giderdim?" Kocaman omuzlarını silkti. "Sanırım eve giderdim."

"Eve." Jace ellerini başının iki yanına vurdu. "Elbette! Eve! Eve gideceksin!" Stieg'e çabucak sarıldı ve omzunun üzerinden "Teşekkürler!" diye bağırarak arabasına doğru koştu.

Annalisa ısıık çaldı ve karga uçup onun omzuna kondu.

"Yeni kızın köpeğini gördün mü?" diye sordu. Kuş kanatlarını gerdi ve her tarafını salladı. "Hayır."

"Peki ya diğerleri?"

Kuş başını kaldırdı ve birkaç kez yüksek sesle ciyakladı. Ağaçlardaki kargalar da onlara gaklayarak karşılık verdi. İşleri bittiğinde, Annalisa'nın omzundaki kuş kanatlarını gerdi ve her tarafını salladı. Bir "hayır" daha.

"Tamam. Eğer onu görürsen-"

Telefonu titredi ve Annalisa onu kot pantolonunun n cebinden çıkardı. Mesaj Jace'ten geliyordu ve herkesin Kuş Evi'nde buluşmasını söylüyordu.

Annalisa başını kargaya yasladı. "Teşekkür ederim, tatlım."

Kuş ciyakladı ve uçarak ağaçlara geri döndü. Annalisa, kuş güvenli bir şekilde bir dala konana kadar izledi, sonra eve geri dönmek için döndü. Ama durdu ve Chloe'nin baş düşmanın maliknesine baktı. Betty'nin asistanı Brittany ya da Tiffany ya da her ne kadar sevimli bir adı varsa, gülünç topuklu ayakkabılarının üzerinde biraz tökezleyerek n kapıdan ıktı. Durdu, dengesini sağladı, son derece kısa iş eteğini dzelitti ve kendisini bekleyen arabaya doğru yürüdü.

Annalisa hemen Chloe'ye bir mesaj gönderdi ve anında cevap aldı.

Bana bir iyilik yapıyor. Endişelenecek bir şey yok.

Ama bu kızın *neden* şimdi gittiğini açıklamıyordu, diye ikinci bir mesaj attı Annalisa.

O sürtük muhtemelen eve yeni gelmiştir. Brianna'ya o gelene kadar beklemesini söyledim.

Cevaptan tatmin olan Annalisa, Jace ve diğerkleriyle Kuş Evi'nde buluşmak üzere geri döndü.

Vig verandasında oturmuş, oyma bıçağıyla bir tahta parçasını yontuyordu. Henüz ne yapacağından emin değıldi ama yaptığı şeyin basitliğinden gerçekten keyif alıyordu. Yontmayı sakinleştirici buluyordu.

Siggy ile birlikte Vig'in evine doğıru yürürken Stieg, "Hey," dedi. "Hey, hey."

"Kargalar kız arkadaşının köpeğini kaybetti."

Vig merdivenleri çıkarken iki adamı izledi, Stieg Starbucks bardağını yanına koymak için kısa bir süre durdu.

"Ne?"

"Evet. şehrin her yerinde onu bulmaya çalışıyorlardı. Ve Jace benimle konuştu. Sadece bir kelime de değıl. Ama tam cümleler kurdu. Biraz garipti."

"Kera hangi cehennemde?"

"O kızıl saılıyla gitti. Ben video oyunları oynayacağım."

"O kızılın bir adı var," diye tersledi Vig ama Stieg onu duyduysa bile cevap vermedi.

"Kera'yı arayacak mısınız?" Siggy sordu.

"Ve ona Kargaların köpeğini kaybettiğini söyleyecek misin? Onları bir araya getirmeye çalışıyorum, ayırmaya değıl."

"Seks için mi?"

Vig Kuzgun kardeşine aval aval baktı. "Ne için?"

"Kera ve Kargaları bir araya getirmeye çalıştığını söyledin. Seks için mi?"

"Hayır. Seks için değıl."

"Neden olmasın? Bu biraz ilginç olabilir." Vig yontma işine geri döndü. "Git başımdan."

"Tamam. Ama haklı olduğumu biliyorsun."

Kera'nın tek kelime etmesine gerek yoktu. Sadece sırt çantasına tikiştirdiğı panoyu tuttu - Erin'in ilk baştaki kızgınlığına rağımen - ve Erin ona işaret verdiğinde üzerine yazıyormuş gibi yaptı.

Tüm ağır işleri Erin yapıyordu ve Kera çok geçmeden Erin'in sadece ağzını açıp konuşarak istediği her şeyi elde edebileceğini fark etti. Görünüşe göre insanlar Karga değillerse, Erin Amsel için "adil bir oyun "dular.

Nakit para almıyorlardı ama çekler güzelce birikiyordu, her ne kadar Kera rakamlardan asla yüksek sesle bahsedilmediği için ne kadar kazandıkları hakkında hiçbir fikri olmasa da. Bunun yerine, Erin adil oyununun bir çek yazmasını izliyordu ve rakam kısmı doldurulur doldurulmaz, Kera yüzünü buruşturuyor ya da burnunu kırıştırıyordu ... ve aniden kalem duraklıyor ve rakam değişiyordu.

Büyüleyiciydi!

Kera her yerde dolandırıcıların olduğuna inanıyordu. Orduda, büyük şirketlerde, okul kermeslerinde. Ama ilk kez onların etrafta olmasının faydasını gördü, çünkü Erin yaptığı işte gerçekten iyiydi.

Erin sonunda bir bankada yönetici olarak çalışan Crows'lardan birini aradı. Ona Kera'nın "kar amacı gütmeyen şeyi" için bir ticari hesap açmasını söyledi. Ne bileyim işte. Köpekler ve denizcilerle ilgili bir şey. Hayır. Porno değil." Erin ona baktı. "Doğru mu? Porno değil."

Kera cevap vermeden önce birkaç uzun saniye boyunca kadına baktı, "Hayır. Porno değil."

"Evet. Porno değil," dedi Erin gülerek Karga'ya. Ardından, hesabın halledilmesiyle birlikte, Yardley'in reklam filmini çektiği ses sahnesine geri dönene kadar yollarına devam ettiler.

Yardley yeni yapılmış meyveli ve muzlu shake'ini yudumlarken "Çok uzun sürüyor," diye yakındı.

"O aptal tasarımcı elbisesini giyerken lüks bir arabanın önünde durduğu bir reklam filmi çekmek ne kadar zor olabilir ki?"

"Hiç de zor değil sanırsın." Yönetmene ters ters baktı. "Ama görünüşe göre ... ışığın doğru olması gerekiyor." Birden gözlerini Erin'e dikti. "Ama işiniz henüz bitmedi, değil mi?"

"Şey-"

"Öyle misiniz?"

"Aslında öyleyiz. Ama Kera için küçük bir hediyem var." "Benim için mi?"

"Evet. Vig Rundstöm'ü yapıyorsun, değil mi?" Kera omuz silkti. "Evet."

Yardley kıkırdadı. "Bu kadar dürüst olmana bayılıyorum."

Ama Kera kendisinden olduğunu iddia etmekten gurur duymadığı biriyle asla birlikte olmazdı. Ayrıca, bu sürtüklerin Vig'in alındığını bilmelerine de izin verebilirdi. En azından şimdilik.

"Bu da onun için bir hediye olacak," dedi Erin. Yardley'i işaret etti. "Arabanı alabilir miyiz? Batı L.A.'e gitmemiz gerekiyor."

"Batı L.A.'de ne var?"

"Göreceksin. Yardley mi?"

"Evet. Her neyse. Ne yazık ki birkaç saat daha kalacağım."

Erin ve Yardley sarıldılar, ardından Yardley de Kera'ya sarıldı.

Yürümeye başladıklarında Yardley onları durdurmak için bir parmağını kaldırdı ve omzunun üzerinden, "Clem?" dedi.

Müdür neredeyse ona doğru koşuyordu. "Evet? Ne istiyorsunuz?"

"Arkadaşımın organizasyonuna katkıda bulundunuz mu?"

Müdür Kera'yı şöyle bir süzdü ve hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Biliyor musun hayatım, hayır işleri de dahil olmak üzere tüm mali işlerimi muhasebecime yaptırıyorum."

"O bir gazi, Clem. Bu ülke için savaştı ... ya da her neyse. Hatta şu çöl ülkelerinden birindeydi. İstanbul ya da her neyse."

"Afganistan," diye nazikçe düzeltti Kera.

"Kesinlikle! Sence orada Afgan köpeklerinden birini mi alıyordu? Hayır! Orada ülkemiz için savaşıyordu, Clem. Bizim ülkemiz için!"

Kera kaşlarını çatı ve sessizce gülmekte olan Erin'e baktı.

"Bir gaziyi görmezden gelemezsiniz," diye devam etti Yardley, parlak mavi gözleri yönetmene kilitlenmişti. "Geç saate kadar kalmamı ve bir savaş gazisine yardım etmediğin için evrene şikâyetle bulunmamamı bekliyorsan olmaz."

Zavallı Clem nefesini tuttu ve usulca, "Gidip çek defterimi getireyim," dedi. "Bunu sen yap, güzelim."

Kera ona, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi ama Yardley bakımlı eliyle bunu elinin tersiyle itti.

"Hiç dert etme. Kel kafalı piçin en azından yapabileceği buydu." "Geç saate kadar kalmak zorunda olduğun için üzgünüm."

"Evet, berbat bir durum. Ama atış ne kadar geç olursa, o kadar çok ceza alır."

"Ceza mı?"

"Evet." Omuz silkti. "Programı aştığı her yarım saat için fazladan on bin dolar alıyorum. Yani benim için o kadar da büyük bir mesele değil."

Kera, Erin yavaşça ağzını kapatana kadar ağzının açık kaldığını fark etmedi.
o.

Clem döndü. Kera'ya bir çek uzatmaya başladı ama Yardley Çeki elinden kaptı ve birkaç saniye inceledi. Çeki Erin'e uzatmadan önce "Bu iş görür," dedi.

"Artık işe dönebilir miyim?" Clem Yardley'e sordu.

"Elbette. Çünkü," dedi Yardley uzaklaşırken arkasından, "tik-tak, tik-tak, cha-ching!"

Sonra güldü ve bu şeytani bir şeydi.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Kera Batı Los Angeles'taki küçük dükkâna baktı.

"Dövme salonu mu?"

"*Benim* dövme salonum. Hadi gel."

Kera, Erin'i içeri kadar takip etti. İçeri girer girmez diğer dövme sanatçıları Erin'i gülümseyerek ve kucaklayarak karşıladı. Sanki onu gördüklerine gerçekten sevinmişlerdi. Müşteriler ona Yardley düzeyinde bir süperstar görüyormuş gibi bakıyorlardı.

Sanatçılardan biri, "Bu hafta dışarıda olduğunu sanıyordum," dedi.

Erin kullanılmayan bir istasyona giderken "Öyleyim," diye cevap verdi. "Ben sadece senin hayal gücünün bir ürünüyüm."

Kera, Erin'in çalışma alanını kurmasını izledi. Hızlı ve verimli bir şekilde hareket etti, dövmelerle kaplı seksi, gotik resepsiyonistten, önünde Amsel Tatts yazan tişörtlerden birini ona atmasını isteyecek kadar uzun süre durdu. Bir makas aldı ve Kera'ya vermeden önce hızla boynunu kesti.

"Bunu giy."

"Neden?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"Erin."

"Dövmeden *başka* bir şey yapmayan bir dövme salonunun ortasında dururken neden düşünüyorsun? Şimdi tak şunu."

Kera temiz banyoya girdi ve Zeppelin tişörtünü ve spor sütyenini çıkarıp mağaza tişörtünü giydi. Daha sonra tuvaleti kullandı ve Erin'in istasyonuna dönmekten önce ellerini yıkadı. O sırada Erin çoktan onu bekliyordu.

Kera'ya berber dükkanını andıran bir sandalyeye oturmasını işaret etti.

Lastik eldivenlerini takan Erin, Kera'nın eski kocasının adının yazılı olduğu eski dövmeyi hafifçe örten küçük tüyleri temizlemeye ve tıraş etmeye başladı. Tam o sırada Kera, "Bana ne tür bir dövme istediğimi soracak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Çünkü biliyorsun?"

"Evet."

"Ne istediğime dair bazı fikirlerim olabilir, biliyor musun?"

"Fikirler mi? Bunlar eski sevgilinin aptal ismini omzuna dövme yaptırmana neden olan fikirlerle aynı mı?"

"O zamanlar eski sevgilim değildi." "Ayık mıydın?"

"Keyifli bir şekilde kafam iyiydi."

"Aynen öyle. Artık işimi yapabilir miyim?"

"Tamam, ama sevsem iyi olur."

"Onur duymalısın," dedi Erin, dövme tabancası ve mürekkeplerinin bulunduğu tepsiyi sol eline yaklaştırarak. "İnsanlar benden randevu almak için dört ay bekliyor."

"Altı," dedi resepsiyon görevlisi, Erin ve Kera'nın yanına soğuk su şişeleri koymak için yaklaşırken.

"Ne?"

"Dün itibariyle altı aylık randevunuz var." "Neden?"

"Dün *Rolling Stone*'da işinizle ilgili bir makale çıktı. Bugün de bütün gün telefonlar ve e-postalar aldık, yani yedi-sekiz aylık bir bekleyişe dönüşebilir." Onlara gülümsedi. "Harika değil mi?"

"Muhteşem. Şimdi gidin."

Resepsiyonist kıkırdadı ve masasına geri döndü. "Burası gerçekten sizin mi?" Kera sordu.

"Evet."

"Bütün bu insanlar sizin için mi çalışıyor?" "Evet."

Kera ona tekrar baktı. "Bu beni büyülüyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de sen olduğun içindir."

Diğer sanatçılar güldü ve Erin dövme tabancasını eline alıp dilini dişlerine karşı emdi. "Böyle devam edersen sırtında yapış yapış sarhoş bir domuz dövmesi bulacaksın."

Tabancanın sesi başladı ve Kera mürekkep dolu iğnelerin derisine batırılacağı o ilk acı için kendini hazırladı. Tek kelimeyle tatsız bir şeydi. Yine de dövme yaptırmanın en kötü yanını hep unuturdu. Sadece dövmenin kendisini değil, iğnenin aynı bölgenin üzerinden tekrar tekrar geçmesi nedeniyle etinin acımasını da.

O da endişeliydi. Elinde değildi. Erin dövmesini serbest elle yapıyordu. Şablon kullanmıyordu ve Kera'ya oraya *ne* koyacağı konusunda hiçbir fikir vermemişti.

Kera'nın bekleyip görmesi gerekecekti. Eski sevgilisinin adını omzuna yazdırmak kadar aptalca bir şey olmamasını umuyordu.

"Nasıl oldu da boşandınız?" Erin sordu. "Sadece anlaşmayı bıraktık."

"Onu seviyor muydunuz?"

"O zamanlar evet. Gerçi şimdi daha mutlu. Bir karısı, iki küçük kızı var ve onu son gördüğümde durumu gerçekten iyiydi."

"Sen daha mı mutlusun?"

Kera'nın bunu düşünmesi gerekiyordu ama Kargalar'la daha rahat olması ve Vig'le geçirdiği zaman arasında ... "Evet. Evet, mutluyum."

"Güzel. Kedileri seviyorsun, değil mi?" Erin aniden sordu. "Küçük, sevimli, pofuduk kedicikleri mi?"

"Ben kedi insanı değilim."

"Gerçekten mi? Uh-oh."

"Tamam, şu anda beni korkutmaya çalışıyorsun, değil mi?" "Evet," dedi Erin gülerek. "Ama sen bunu çok kolaylaştırıyorsun."

Kera'nın eski apartman yöneticisi Bayan Vallejandro ile konuştuğundan sonra Kargalar, hayır, Brodie'nin Kera'nın önceki dairesine geri dönmediğini, ama yerel çete üyelerinin mahallede bir köpek dövüşü çetesi yönettiğini öğrenmişti. Ayrıca dövüşleri yerel, terk edilmiş depolara taşıyarak polisleri peşlerinden uzak tuttuklarını da biliyordu.

Kera'nın evine en yakın deponun fiyasko olduğu ortaya çıkmıştı ama Jace, Brodie'nin buralarda bir yerde olduğunu hissediyordu, bu yüzden aramaya devam ettiler ... ve Kera'nın eski dairesinden neredeyse bir mil uzakta terk edilmiş bir depoya rastlayana kadar aramaya devam ettiler.

Jace havlamalardan buranın doğru yer olduğunu anlamıştı. Ama onu endişelendiren havlayan köpekler değildi.

Çığlıklardı.

Jace binanın yanındaki boş otoparka koştu ve arka kapıya gitti. Tam kapı koluna dokunmuştu ki, diğer taraftan metal kapıya ağır bir şey çarptı.

Kargalar geri çekildi.

"Kulağa hiç hoş gelmiyor," diye mırıldandı

Annalisa. "Hayır."

Jace tekrar kapı koluna uzandı ve aşağı itti. Kapı diğer taraftan kapatılmıştı, bu yüzden Jace ve Annalisa kapıyı birlikte iterek açtılar. Bir çete üyesinin parçalanmış bedeni geriye doğru yuvarlanarak yere düştü. Annalisa onun bir çete üyesi olduğunu neredeyse her santimini kaplayan dövmelerinden anlamıştı.

Kapıyı sonuna kadar iterek açtı ama adamın cesedinin üzerinden geçmeden Annalisa onu geri çekti ve bir köpek sürüsü panik içinde kapıdan dışarı fırladı.

Kargalar ciyaklayarak, "koruyucu sürü" dedikleri şekilde hareket ettiler, ta ki çığına dönmüş köpekler sokakta gözden kaybolana kadar.

"Onları takip etmeli miyiz?" diye sordu bir kız kardeş.

"Bugün sadece bir köpeğe odaklanabilir miyiz lütfen?" Annalisa kız kardeşlerden uzaklaşıp açık kapıdan içeri baktı ama adamların çığlıklarını duyunca geri çekildi. "Neler olduğunu bilmiyorum ama kulağa iyi gelmiyor."

Ama Jace, sonuçları ne olursa olsun Brodie'yi bulmaya kararlıydı. Bu yüzden çete üyesinin cesedinin üzerinden geçerek büyük binaya girdi, kız kardeşi Kargalar da onu takip etti.

Bir kenarda istiflenmiş kafesler vardı ama kapılar menteşelerinden sökülmüş, içerideki zavallı hayvanlar serbest bırakılmıştı.

Bir dövüş etkinliği için çok erken görünüyordu, ancak az sayıda adam belki de köpekleri beslemek için depoya gelmişti.

Ve şimdi, o adamların çoğu ölmüştü. Çoğu ama hepsi değil. Hayatta kalanlar deponun arka tarafındaki bir ofisteydi. Çığlıklar ve şimdi de silah sesleri oradan geliyordu.

Jace odanın ortasında derme çatma bir çukura ulaşana kadar ilerledi. Çukurun içinde muhtemelen yem olarak kullanılan küçük köpeklerin cesetleri yatıyordu. Gözlerini hızla başka tarafa çevirdi, hayvanlara yapılan her türlü zulmü görmeye dayanamazdı. Bu onun kalbini kırmıştı.

Daha fazla çığlık ve silah sesi duyuldu ve Jace iki adamın arka odadan kaçışını izledi.

"Kaçın!" diye bağırdılar kargalar onlara doğru gelirken. "Kaçın!"

Jace tekrar Kargalara baktı ve Annalisa kapıyı çarparak kapattı ve iki adamı kayarak durmaya zorladı.

Jace kız kardeşlerinin önünde durmak için yürürken adamlar aval aval Kargalara baktı.

"Seni aptal orospu!" diye hırladı adamlardan biri. "Bunu neden yaptın?"

"Çekil!" diye bağırdı diğeri. "Geliyor! Hepimizi öldürecek!"

Kargalar yerlerinde durmuş, adamlara soğuk soğuk bakıyorlardı. "Ne oluyor lan? Neyiniz var sizin?"

Annalisa ölü köpeklerin bulunduğu çukuru işaret etti. "Bunu sen mi yaptın?" "Nesin sen? Şu çılgın hayvan kurtarıcılarından biri mi? İçindeki o şey

Orası senin mi?" diye sordu, deponun arka tarafını işaret ederek.

Jace başını salladı ve usulca, "Başına ne gelecekse hak ediyorsun," dedi.

Adamlardan biri onu hareket ettirmek için Jace'in yüzüne yumruk attı ama Jace daha önce de yumruk yemişti. Hem de bundan çok daha sert bir şekilde. Hatta bir Karga olmadan çok önce. Yine de şimdiki fark, nasıl karşılık vereceğini bilmesiydi.

Kendisine vuran yumruğu iki eliyle kavradı ve sertçe bükerek bileğindeki kemiği kırdı. Adam acıyla çığlık attı ve Jace göğsüne bir yumruk atarak onu birkaç metre geriye uçurdu.

Diğer adam silahını kaldırdı ama Annalisa ayağını adamın diz kapağına çarparak ezdi. Silahı adamın elinden çekip aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

İlk adam aniden çığlık atmaya başladı, vücudu tahta kutu yığınının arkasına sürüklendi. Yardım için yalvardı ama Kargalar bunu yapmayacaktı.

Ayaklarının dibindeki adam kendini kapıya doğru sürüklemeye başladı. Kargalar adamın geçmesine izin vermek için geri çekildi ve sessizce onu izledi.

Alçak bir hırıltı etraflarına yayıldı ve Jace bakınca Brodie'nin yavaşça onlara doğru yürüdüğünü gördü. Köpek hareket ederken onları inceliyor, ne yapacaklarını görmek için bekliyordu.

Ama Kargalar ona destek olmaktan başka bir şey yapmayacaktı. Kargalar kız kardeşleri için böyle yapardı. Çünkü Skuld'un burada yaptığı da buydu. Brodie'yi onlardan biri yapmıştı.

Brodie'nin kürklü sırtından kanatlar uzanıyordu ve ağzı, hayvana metal dişler veren, dişlerinin çoğunun etrafına ve aşağıya uzanan kalın, takılmış bir çelik levhayla kaplıydı. Tıpkı Jace'in öfkesi, Kera'nın gücü ya da Erin'in alevi gibi Skuld'un özel bir hediyesiydi.

Jace, Kera'yı taşırken eski dairesindeki resimleri hatırladı. Brodie'nin resimleri. Zavallı köpeğin dişlerinin çoğu bu piçler tarafından çekilmekle kalmamış, ağzı da çok kötü bir şekilde

Ağız kapalıyken bile diş etlerinin görünmesi hasar vermişti. Jace, Kera'nın ne kadar harika biri olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu; pek çok insanın yapamayacağı bir şeyi yapmıştı. Brodie'ye yaklaşıp onu kurtarmakla kalmamış, görünüşüne rağmen onu korumuştı. Onu olduğu gibi kabul etmişti ki bu, stil ve ihtişamın son derece önemli olduğu bir şehirde büyük bir olaydı.

Ama Kera bunu umursamamıştı. O köpeğe yardım etmeyi önemsiyordu. Ve Skuld Brodie'yi Kera'nın yanına geri getirdiğinde, köpeğin sadece Kera'nın yanında olmasını değil, Kera'nın yanında *savaşabilmesini* de sağlamıştı. Bir kardeş-Karga olarak.

Kargalardan hiçbirini onu durdurmayınca Brodie eğildi ve yerdeki adamı kokladı. Panikle uzandı ve yalvardı, "Lütfen. Bana yardım edin."

Jace kız kardeşlerine baktı ve hepsi birden başlarını salladı. Jace tekrar adama baktı ve büyük bir kararlılıkla şöyle dedi "Hayır."

Erin son üç saattir çalışırken, sanatçı arkadaşları molaları sırasında durup onu izliyorlardı. Hiçbir şey söylemiyorlardı ama Kera bunu kötüye işaret olarak algılamamaya çalıştı.

"Hiç dövmen var mı?" Kera sordu. "Hayır."

"Bu bir çıkış, giriş değil" dövmesi yok mu?" "Bunun ben olduğumu hiç söylemedim."

"Yine de. Dövmesi olmayan bir dövmeci mi?" "Ben yarı Yahudiyim."

"Yani? Sen de benim gibi Katolik olarak yetiştirildin."

"Aslında seçeneklerimi açık tutmak için yetiştirildim. Annemin de belirttiği gibi, belki doksan yaşıma geldiğimde bir Yahudi mezarlığına gömülmek isteyebilirim."

"Yani ruhunuz Asgard'da savaşırken bedeninizi bir Yahudi mezarlığına gömmek isteyebilirsiniz? Bu biraz kafa karıştırıcı görünüyor."

"Olabilir. Tamam." Erin sandalyesini geriye doğru yuvarladı, boynunu ve omuzlarını gerdi. "Bir göz atın."

"Gerçekten mi?"

Erin sırtıttı. "Biraz korkuyorsun, değil mi?" "Birazdan da fazla."

"Sert olduğunu sanıyordum," dedi, sesi birkaç oktav düşerek. "Bir denizci!"

"Oh, kapa çeneni." Kera ayağa kalktı ... ve hemen durup kendi boynunu ve omuzlarını esnetti. Bu seans boyunca hiç ara vermemişlerdi ve şimdi bunu hissediyordu.

Sonunda Kera, dükkânda satılan tişörtlerin yanında duran büyük aynaya doğru yürüdü. Derin bir nefes aldıktan sonra Kera döndü ve Erin'in sırtına ne yaptığına baktı.

Brodie paslanmaz çelikten ağzını kullanarak adamı kışından yakaladı ve çılgınlık atarak yalvaran avını kutu yığınının arkasına sürükledi.

Jace kız kardeşleriyle yüzleşti ve "Dondurma istiyorum," dedi. Annalisa, "Dondurulmuş yoğurt sağlık açısından daha iyi," dedi.

Jace yüzünü buruşturdu. "O dondurma değil. Dondurma istiyorum."

"Tamam ama kalçalarına doğru gidecek. Ve bu senin için iyi bir şey değil."

Çılgınlık aniden kesilirken Jace'in ağzı bu hakaret karşısında açık kaldı.

Kana bulanmış ama normal pitbull haline geri dönmüş, kanatları kürkünün ve kalın kaslarının ardına gizlenmiş olan Brodie yanlarına gelip oturdu.

Jace köpeğe baktı ve "Dondurma ister misin?" diye sordu. Nefes nefese kalan Brodie'nin ağzı köpekçe bir gülümsemeyle geri çekildi. "Ya da yoğurt?"

Brodie esnedi ve gözlerini kaçırdı.

Jace omuz silkti. "Dondurma olsun o zaman."

"Onu bu halde geri götüremeyiz," diye belirtti Annalisa. "Yeni kız oldukça OKB'li. Kan ve vahşeti fark edeceğinden neredeyse eminim."

Erin dövme tabancasını ayarladı ve hiç de hissetmediği bir soğukkanlılık havası vermek için birkaç şey fırlattı.

Bir sanatçı olarak yeteneği konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Çok iyiydi. Bunu biliyordu ve dövme dünyası da biliyordu. Ve her ne kadar Kera'ya, kadının bedenine yapacağı kalıcı işaretler hakkında en ufak bir fikir bile danışmama kararında cesur davranmış olsa da, bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Çünkü Kera hiçbir şey söylemiyordu. Hem de hiçbir şey.

Bu tamamen rahatsız ediciydi.

Ama Erin, Kera'nın vücuduna dövmeyle yazılmış o yapışkan yazıyı gördüğü andan itibaren tam olarak ne yapmak istediğini biliyordu. Bu onun için her şey kadar açıktı.

Elbette bu Kera'nın hoşuna gideceği anlamına gelmiyordu.

Erin kendinden emin bir şekilde mürekkep şişelerini kaldırıyormuş gibi yaparken, Kera'nın şimdi yanında durduğunu hissetti.

Kafasını kaldırdığında Kera'nın orada öylece durduğunu ve ona ters ters baktığını gördü. En azından öyle görünüyordu.

"Üzerime kusmayacaksın, değil mi?" diye sordu Erin. "Çünkü ne zaman korksan kusmaya başlıyorsun."

Kera'nın gözleri daha da kısıldı. "Ben fişkırmaya çalışırken beni kızdırma."

"Sen buna fişkırmak mı diyorsun? Çünkü beni bıçaklamaya başlamak üzereymişsin gibi görünüyor."

"Eğer yapsaydım, bu senin tavrın yüzünden olurdu, bana yaptırdığın dövme yüzünden değil. Çünkü o lanet dövmeyi seviyorum."

"Seviyor musun?"

"Seviyorum. Hem de çok."

Erin tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi. "Annenden nefret ediyor gibi görünsen de Filipin kabile sanatını sevebileceğini düşündüm."

"Ondan nefret etmedim. Sadece onu sevmiyordum."

"Eski parçayı örtmek için daha büyük bir şey yapmam gerekti."

"Evet. Benim için sorun değil." Kera boğazını temizledi. "Çizgilerde kargaların kullanılmasını da takdir ediyorum."

"Bunu fark ettin

mi?" "Evet. Ve

hoşuma gitti."

"Teşekkür ederim."

"Bunu bir bandajla kapatman gerekiyor, değil mi?" Kera yeni çalışmasını işaret ederek sordu.

"Evet. Ama yarına kadar iyileşmiş olur."

"İyileşecek mi?"

"Sana yeni hayatını anlatmaya devam etmek zorunda mıyım?"

"Yine mi tonlama? Dövmelerin daha hızlı iyileşmesinin tüm bunların bir parçası olduğunu fark etmemiştim."

"Neyse ki öyle."

"Bunu göstermek için sabırsızlanıyorum."

Erin gülümsedi. "Beğenmene gerçekten sevindim."

"Evet. Ben de!"

Onlar gülerken Erin'in telefonu çaldı ve mesaja baktı.

"Her şey yolunda mı?"

"Bu gece bir iş daha

var." "Şaşırmış
görünüyorsun."

"Son zamanlarda işlerde kesinlikle bir artış var. Bu biraz garip. Yani, bazen ilkbahar ekinoksunda bir artış olur, ama bu çok kapsamlı. Çünkü unutmayın, işlere giden tek ekip biz değiliz. Diğer Vurucu Ekipler de normalden daha fazla çalışıyor."

Erin'in telefonu tekrar çaldı. Annalisa'dan gelen tek kelimelik bir mesajdı ve "Tamam" diyordu.

"Sorun nedir?" Kera sordu.

"Bir sorun olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Çünkü az önce derin bir iç çektin ve gözlerini başının arkasına doğru yuvarladın."

"Ah. O." Omuz silkti, Kera'ya kız kardeşi Karga'nın köpeğini kaybettiğini söylemek istemiyordu. "Önemli bir şey değil."

Kera tekrar yerine oturdu, böylece Erin bandajı takabildi.

"Bu gece için hazır olacak mısın?" Erin sordu. "Elbette."

"Güzel."

"Bunun için sana ne kadar borçlanacağım? Üzerimde hiç nakit yok ama-"

"Kera, ben insanlardan sadece dövmelerinin ne olacağı konusunda onlara söz hakkı verdiğim zaman ücret alırım. Sen böyle bir şey yapmadın, o yüzden ücretsiz."

"Çok büyüksün."

"Biliyorum. Öyle

değil mi?"

"Geliyorlar!" Annalisa mutfağa geri döndü.

Jace, Kera'nın koridordan gelen ayak seslerini duyana kadar Brodie'ye havlu vermeye devam etti.

Dondurma ya da yoğurt alamadılar çünkü I-10'daki yığılmayı ya da 101'in yakınındaki protestoyu planlamamışlardı. Sonunda kendilerini

uzun süre trafikte kaldı. Erin'e tekrar mesaj atıp biraz daha zaman istemelerine rağmen, zor kadın bunu inatla reddetti. Eve döndüklerinde tek yapabildikleri zavallı Brodie'yi hortumla yıkamak -ki Brodie hortumla yıkanmaktan nefret ederdi- ve Erin'in çağırdığı şehir arabası ön tarafa gelmeden önce çabucak kurulamak olmuştı.

Jace havluyu Annalisa'ya fırlattı, o da bir dolabın içine attı ve tam Kera içeri girerken kapıyı kapattı.

"Brodie Hawaii!" diye bağırdı ve Brodie odanın öbür ucundan ona doğru koşarken dizlerinin üzerine çöktü.

Kera sanki onu yıllardır görmemiş gibi köpeğine sarıldı, Brodie yüzünü ve boynunu yalarken güldü.

Birkaç saniye sonra Erin içeri girdi ve hemen havayı koklayarak gözlerini Jace'e dikti.

"Bu gece bir işimiz var," diye hatırlattı Erin Kera'ya. "Giyinsen iyi olur."

"Tamam." Kera köpeği dev pitbull kafasından öptü ve onu kaşdı. ve ayağa kalktı. "Onu beslemeyin. Giyindikten sonra onu besleyeceğim," dedi onlara.

Annalisa başını salladı. "Sorun değil."

Kera odadan çıkmadan önce köpeğine bir kez daha gülümsedi. O gittiğinde Erin onlara baktı.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi teslim olmuş gibiydi.

Jace ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı, bunun üzerine Erin Annalisa'ya döndü. "Bir olay oldu. Ama halledildi. Endişelenecek bir şey yok." "Hı-hı. Köpeği neden yıkamak zorundaydın?"

"Kan yüzünden. Her tarafı kan içindeydi." "Neden kan vardı?"

"Şey," diye başladı Annalisa, "sadece tahmin yürütüyoruz ama görünüşe göre Brodie geçmişinde onu taciz eden adam ya da adamlardan intikam almaya karar vermiş. Kera'dan önce."

"O adamlar... ? Kera'nın eski mahallesindekileri mi kastediyorsun?" "Evet."

"Kera'nın eski mahallesine kadar mı gitti? Hayvan Kontrol tarafından görülmeden ya da yakalanmadan bunu nasıl başardı?"

Annalisa Jace'e baktı ama tek yapabildiği omuz silkmek oldu. *En azından ona söyleyebilirdi.*

Annalisa biraz eğildi ve köpeğe, "Göster ona, Brodie," dedi.

"Köpekle mi konuşuyorsun?" Erin sordu. "Neden köpekle konuşuyorsun-aaaaahhhhhh!" Erin çığlık attı, Brodie'nin kanatları çıkıp da çelik ağzının üzerine kapanınca birkaç metre geriye sıçradı. "*Ne oluyor lan?*"

"Sesini alçalt," diye fısıldadı Annalisa.

"*Sesimi alçaltmak mı?*"

Brodie ayağa kalktı ve mutfağın bir ucundan diğerine yürüdü, kanatları havada, başı dikti. Adımlarında küçük bir zıplama bile vardı.

"Bu köpeğin nesi var?" Erin sordu. "Memeleri yeni çıkmış bir striptizci gibi davranıyor."

"Gurur duyuyor," dedi

Annalisa. "O bizden biri," diye

ekledi Jace. "O bir *köpek*."

Brodie Erin'in önünde durdu ve hırladı.

Erin parmağıyla işaret etti. "Beni tehdit etmeye cüret etme ve sen *de* bir köpeksin." "Bütün bunları Kera'ya anlatacak mısın, Erin?" Jace sordu.

Erin küçük bir homurtu çıkardı. "Nesin sen? Yüksek mi?"

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Tessa ellerinde bir boksörün giyebileceği koruyucu parmaksız deri eldivenlerle onların önünde durdu. Onlar arka bahçede dururken boynunu ve omuzlarını esnetmekle meşguldü ve onlara yapacakları işin kısa bir özetini verdi. "Çok zor olmasa gerek. Vadi'deki bazı şakacılar Skuld'un bir eşyasını ele geçirmiş. Muhtemelen üzerinde bir yerdedir."

"Neyi varmış?" Leigh ellerini bir boksör gibi bantla sararak sordu.

"Tam olarak emin değilim. Ama her ne ise, ona büyük bir güç vermiş. Bir yüzük ya da kolye arayın. Şu büyük, Ren altından kolyelerden biri muhtemelen bazı adi pisliklerin favorisi olacaktır. Erin, Kera'ya yakın olmanı istiyorum. Ve Kera, sen de Erin'i dinle. Bunun Alessandra'yı korkutabileceğimiz iyi huylu bir cadı olacağını sanmıyorum. Öne çıkmaya hazır olmalısın."

"Tamam."

Tessa kanatlarını serbest bıraktı ve onları salladı. Kera henüz kanatlarını nasıl sallayacağını bilmiyordu, bu yüzden onun yerine biraz hamstring esnemesi yaptı.

Onlar yola çıkmadan önce, başka bir Vurucu Tim Kuş Evi'nden çıktı. Liderleri Rachel, Tessa'ya el salladı.

"Neler oluyor?" Tessa sordu.

"Chloe sizi desteklememizi istiyor." "Ciddi misin?"

Dedikoducu Leigh'ye göre üç vücut geliştirme dünya şampiyonluğu kazanmış olan uzun boylu, iri kemikli sarışın *iri* omuzlarını silkti ve kalın boynunu kırdı.

"Evet," diye fısıldadı Erin Kera'ya. "Tüm takımı Venice Beach vücut geliştiricilerinden oluşuyor. Sıkıldıklarında bazen bir Buick kaldırıyorlar."

"Pekâlâ," dedi Tessa ellerini birbirine vurarak. "Hadi gidelim hanımlar."

Kera kanatlarını açtı -bu sefer iyileşen dövmesi dışında sırtında hiçbir acı yoktu- ve diğer kargaların peşinden gitti. Erin hemen yanındaydı, sonra da önündeydi, onu Kuş Evi'nden uzaklaştırıp gökyüzüne doğru götürüyordu.

Diğer kargalar gülüyor ve birbirlerine sesleniyorlardı. Havada süzülürken alay ediyor ve şakalaşıyorlardı. Kera tüm bu gürültünün aşağıdaki insanlara nasıl geldiğini merak etti. Bir grup ciyaklayan kuş gibi mi? Ya da tepelerinde uçan bir grup geveze kadın gibi mi?

Havayoluyla gitmek, Vadiye arabayla gidecekleri sürenin onda biri kadar bir sürede gidecekleri anlamına geliyordu. PCH ve nihayetinde 101 Otoyolu'ndaki kâbus gibi trafik ilk kez endişelenmesine gerek bırakmıyordu.

Aşağıdaki tüm o L.A. arabalarını, tüm o dumanın altında görmenin verdiği bir özgürlük vardı. Karayolunda bir sürü başka araçla birlikte sıkışıp kalmış bir aracın içinde sıkışıp kalmamak.

Kera'nın dikkat etmesi gereken tek şey diğer kuşlar ve arada bir de uçaklardı. Polis ve haber helikopterlerinin bile üzerindeydiler. Yüksek hızlı bir araba kovalamacası yaşanıyor ve Kera haberlerin ve polislerin tamamen farklı nedenlerle en iyi açığı yakalamaya çalıştıklarını görebiliyordu.

Ama Kera bunların hepsinin üstündeydi. Gerçekten. Sadece o, kuşlar ve kargalar vardı.

Kargalar aşağıya dalmaya başladı ve Kera da onları takip etti. Ama hemen yere inmediler. Bunun yerine, işlek bir cadde üzerindeki sıradan görünümlü bir evi çevreleyen ağaç dallarına kondular. Beyinlerinden çok kasları varmış gibi görünenler bile dalların üzerinde kolayca dinleniyor, ağırlıkları ince ahşabı hiç etkilemiyor gibi görünüyordu.

Kera, Erin'i takip etti ve onunkinin hemen altındaki ama gövdeye daha yakın bir dala tündü. Vücudunu dalın ucuna koyarken kendini o kadar rahat hissetmiyordu.

Erin'e baktı ve kızıl saçlı işaret parmağıyla yeri gösterdi.

Kera'nın bakışları Erin'in işaret ettiği yeri takip etti ve sessizce izledi.

İlk başta kargaların sadece iki insanın öpüşmesini izlediğini düşündü. Yapmakla hiç ilgilenmediği bir şeydi bu. Ama adam uzaklaştığında kadın sallanıyordu ve Kera hemen kadının sarhoş ya da kafası güzel olduğunu anladı. Ve çıplak.

Adam, kadını çimlere çizilmiş bir tür gösterinin ortasına uzatabilecek kadar geri çekti. Bu mesafeden sembolleri görebiliyordu ve bunlar ona rünleri hatırlatıyordu! Tıpkı mağarada Vig ve Koruyucular'la birlikte gördükleri gibi.

Kera başını eğerek aşağıdaki çifti işaret eden Erin'e baktı. Kera kızıl saçlı kızın ona ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordu, ta ki

aynı hareketi iki kez daha yaptı. İşte o zaman Erin'in ona içeri girmesini söylediğini anladı.

Hayır. Sadece . . . hayır. Kera buna kanmayacaktı. Neredeyse her askeri birliğin bir zamanlar yaptığı eski "acemiyle uğraşalım" hareketi. Deniz Kuvvetleri'ndeyken bu saçmalığa asla kanmayacak kadar akıllıydı; buna kanmaya başlamayacaktı-

Erin, Kera'nın ağaç dalından kafa üstü düşüşünü izledi. Kurbanın vücudunun üzerine uzunlamasına inmeden önce öne doğru çok güzel bir takla attı.

Ayaklarını Kera'nın sırtına çarpan Leigh'e bakan Erin başını iki yana salladı. "Bu çok kabaydı."

"Evet," diye onayladı Leigh sırtarak. "Biliyorum."

"Şimdi kulübe mi gidiyoruz?" diye sordu Kera'nın altındaki çıplak kadın.

Kera başını kaldırdı ve başında duran adam kurban bıçağını indirdi. Bu şey korkunçtu, kurumuş kanla kaplıydı ve sapının bir parçası yılan başıydı. Skuld'un geri istediği şey bu muydu? Nedense Kera bundan şüpheliydi.

Kera diğer Kargaların ona yardım etmek için ne zaman devreye gireceğini bilmediğinden -ya da yardım etmek için devreye girme zahmetine girip girmeyeceklerini- Kera kendini dizlerinin üzerine itti.

"Evet!" diye haykırdı adam. "İblislerini bize gönderdi!"

Kera kanatlarının hâlâ dışarıda olduğunu fark edene kadar adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Muhtemelen düşmesine neden olan şey kanatlarıydı.

"Özür dilerim," diye özür diledi Kera, nedenini bilmese de. "İblis değilim. Sadece sahip olduğun bir şey için buradayım. Sana ait olmayan bir şey için."

Adam ondan uzaklaştı ve işte o zaman onu gördü. Bileğinde, Kera'nın içgüdüsel olarak Skuld'a ait olduğunu bildiği kalın altın bir ip bilezik vardı.

Kera ayağa kalkıp bileziğe uzanınca adam onun elini tuttu. Çok güçlüydü ve Kera'nın elini itti. Kera diğer eliyle adamın bileğini kavradı, bükte ve kopardı.

Ön kolundaki kemik parçalanırken adam çığlık attı. Kera ellerini çekti ve adamın kolundaki bileziği çekip aldı.

Onu eline aldıktan sonra adamdan uzaklaştı. Ama bir ya da iki adım atmıştı ki adamın kırık kolu bir yöne doğru büküldü, sonra

Bir diğeri ve kopan kemik tekrar bir araya geldi, böylece deri üzerine kapanabildi.

Bir yumruk yaptı, kolunu hareket ettirdi ve Kera'ya sırtıttı. Artık iyileşmiş olan koluyla uzanarak bileziği geri aldı.

"Öldür onu," diye emretti ve bir bıçak yüzünün birkaç santim yanından geçerken Kera hızla yana doğru adım attı. Silahı tutan kolu yakaladı ve dirseğini geri çekerken silahı kullanan adamı öne doğru çekti. Adamın yüzünün büyük bir kısmını paramparça etti ve onu liderin üzerine doğru çevirdi.

Tam o sırada gölgelerin arasından daha fazla adam belirdi ve çok daha fazlası evin içinden akmaya başladı.

Kera avlunun uzak köşesine gitmeye çalıştı ama bir şey bacağına tuttu. Yere baktığında çıplak bir kadının kan çanağı siyah gözleri ve bir ağız dolusu siyah dışıyla kendisine baktığını gördü.

"Bir Karga," dedi o şey Kera'ya bakarak. "Öldür onu!"

"Kahretsin-" diye haykırdı Kera ama o sırada diğer Kargalar etrafına üşüşüp onu korumaya başlamıştı.

Erin, Kera'yı bırakana kadar o şeyin pençesine bastı; sonra Kera'yı geri çekti.

"Arkamda kal!" Erin bacağına kaldırıp iki bıçağını çıkarırken emretti. Diğer Kargalar da aynısını yaparken Erin yanına yaklaşan adamları kesip bıçakladı.

Kera orada durup izlerken kendini tamamen işe yaramaz hissediyordu. Ta ki bileklikli adamın çitlere doğru ilerlediğini görene kadar. Liderin adamlarıyla meşgul olan diğer kargalar onu görmemişti. Ama Kera görmüştü. Bu yüzden harekete geçti, Skuld'un bileziğini taşıyan adama ulaşana kadar savaştan iki ekibin üzerinden ve etrafından atladı.

Adamın kolunu yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. Adamın bir elinde bir bıçak vardı ve onu göğsüne saplamaya çalışıyordu. Son birkaç gün içinde zaten bir kez bıçaklanarak öldürülmüştü, bunu bir kez daha yaşamaya niyeti yoktu. Kera adamın elini ve içindeki bıçağı yakaladı, ön kolunu kolunun altında sabitlerken vücudunu çevirdi ve çekti. Omzunu yuvasından çıkarırken adam çığlık attı. Sonra neredeyse tamamını koparana kadar çekmeye devam etti.

Bıçağı tuttu ve adama dönerek onu arkasındaki yüksek ahşap çite doğru itti. Kera bıçağı kaldırdı ve geri çekti, kalbinin derinliklerine saplamak üzereydi.

Yapmak üzereydi. Ama yapmadı. Yapamadı. O anda dondu kaldı, öldürücü hamleyi yapamadı. Son adımı atmak için kendini zorlayamadı.

Bir an sürdü ama adam bunu yapamayacağını anladı. Onu öldüremezdi.

Sırıttı ve sağlam koluyla Kera'yı boğazından yakalayıp ana savaşa geri fırlattı.

Ne yazık ki Kera o dişli şeyin yanına düşmüştü ve o da dört ayak üzerinde ona doğru geliyordu. Nefes nefese kalan Kera yengeç yürüyüşüyle geri çekildi. Ama Kera'nın bacağını yakaladı ve onu yakınına sürüklemeye başladı. Tam o sırada çelik burunlu bir ayak o şeyin sırtına indi ve onu orada sabitledi. Sonra büyük eller aşağı uzandı ve kafasını bir yöne çevirdi. Sonra başka bir yöne. Sonra da kopana kadar ilk yöne.

Rachel küfreden, çığlık atan kafayı kaldırdı ve herkesin görmesi için havaya kaldırdı.

Kalan adamlar avludan dışarı fırlayıp gecenin içinde kayboldular. Kera uzaktan siren seslerini duyabiliyordu. Polisler geliyordu.

Rachel kaşlarını çatarak, "Erin ... hepsini yak," diye homurdandı.

Rachel kafayı bir kenara fırlattı ve Kera'yı işaret etti. "O zaman getirin onu."

Kargalar havalandı, Annalisa Kera'nın kalkmasına yardım edecek ve onu ağaçların güvenliğine götürecek kadar uzun süre durdu.

Erin vücudunu havaya kaldırmak için kanatlarını kullanırken, ellerinden alevler çıkararak her şey yanmaya başlayana kadar avluya ve eve püskürttü.

Diğer kargalar Malibu'ya geri dönmek üzere havalanırken Erin ağaçların arasında Kera'ya yetişti.

"Bu yangın-" diye başladı Kera.

"Her şeyi küle çevirecek. Polislerin elinde inceleyecek kanıt kalmayacak."

"Ama evlerin geri kalanı. Mahalle."

"İtfaiye araçları buraya ulaştığında her şey yoluna girecek." Erin Kera'nın kolundan çekti ve ikisi de havalandı. "İtiraf etmeliyim ki yangın sezonunda bunu yapmaktan nefret ediyorum. Bir arabanın camından fırlatılan yanan bir sigara üç bin dönümlük araziye kolayca yok edebilir, bu yüzden benim kızgın alevimin neler yapabileceğini kim bilebilir."

Kera aval aval ona bakınca Erin omuz silkti. "Ama eminim bir şey olmaz. Ayrıca," diye devam etti Erin, "şu anda endişelenmen gereken daha büyük, daha kaslı şeyler var."

Jace bir şeyler söyleyebilmeyi, Kera'ya yardım etmek için bir şeyler *yapabilmeyi* diledi. Ama yapacak ne vardı ki? Özellikle de iri kemikli Rachel gözyaşlarına boğulmuşken.

Ve çok kızgındı. Kasları artık tamamen doğaldı, ona Skuld tarafından verilmişti. Ama ondan önce tam bir steroid kullanıcısıydı. Ve ölümünden beri temiz olmasına rağmen, yeterince sinirlendiğinde steroid öfkesi ne yazık ki hala onunla birlikteydi.

Ve ne yazık ki şu anda . . *gerçekten çok* kızgındı.

"Onu öldüremezdi," diye hırladı Rachel Chloe'ye. "Onu gördüm. O pisliğin işini bitirip bileziği alabilirdi ama bunun yerine ona öylece baktı. Şimdi o gitti ve bilezik hâlâ onda." Kera'yı lanetleyen bir parmakla işaret etti. "Onun hatası! Ve sen," diye suçladı Tessa'ya bakarak, "umurunda bile değil."

"Elbette umurumda. Ama bence endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var. Mesela Kera o adama ne yaparsa yapsın, kendini iyileştirmeye devam etti."

Chloe'nin başı sarsıldı. "Elinde ne vardı?"

"Sadece Skuld'un bir bileziği. Ve o kadar da güçlü değildi."

"Ayrıca," diye ekledi Maeve, "kız arkadaşını kurban etmeden onu bir iblise dönüştürdü. Bu da garip geldi, çünkü genellikle diğerinin gerçekleşmesi için birini yapman gerekir."

"Tabii kız zaten iblis değilse."

"Leigh," diye emretti Chloe, "bunu araştır. Bu kesinlikle normal değil."

"Tamam."

"Aman Tanrım," diye araya girdi Rachel. "Çok güçlü zincirimizdeki zayıf halkayı gerçekten görmezden mi geliyoruz?"

"Bitti mi?" Chloe sonunda takım liderine sordu. Chloe'yle ilgili komik olan şey, bir anda çılgına dönebiliyordu ama çılgılık ve histeriyle karşı karşıya kaldığında inanılmaz derecede sakinleşiyordu. O kadar sakindi ki Kargalar'ın geri kalanı çılgına dönmüştü. Ama bu sakinliğe şimdi ihtiyaç vardı.

Zavallı Kera. Jace bunu yaşamak zorunda olmasından nefret ediyordu. Öldürmeyi başaramamak Kargalar için büyük bir sorundu çünkü yaptıkları buydu. Kuzgunlar gibi bir kurtarma ekibi değillerdi. Tanrılar zor durumdaki bir genç kızın kurtarılmasını istediklerinde onları çağırmazdı. Ya da dünyanın sonunun durdurulması gerektiğinde. Onlar bir saldırı ekibiydi. Geldiler, yok ettiler ve gittiler. Yaptıkları buydu.

Ama Kera öldürmeyi becerememişti. Bu onu takım için bir sorumluluk haline getirirdi.

"Hayır," diye karşılık verdi Rachel Chloe'ye. "Benim işim bitmedi. O bile-"

"İşin bitti," dedi Chloe takım liderine. "Çoktan bitti."

"Ama-"

"Sessiz olun!"

"Görmüyor musun?" Rachel devam etti. "Takım arkadaşlarının ölümüne neden olabilir."

O bir sorumluluk, Clo."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kera usulca sordu. "Tereddütlerimin ne anlama gelebileceğinin acı bir şekilde farkında olmadığımı mı sanıyorsun gerçekten?"

Rachel kocaman kollarını göğsünde kavuşturarak, yüzleri birbirine yaklaşıp kadar eğildi ve alaycı bir küçük kız sesiyle, "O değerli tereddütünün ne anlama gelebileceğinin 'acı verici bir şekilde farkında mısın'? Öyle mi, tatlım?"

Jace bunun o sinir bozucu ses olup olmadığını bilmiyordu. O sinir bozucu sesin alaycı tonu mu? Yoksa Rachel'in bu kadar yakın olmasından mı? Ama her neyse, Kera kafasını Rachel'inkine doğru çarptı.

Rachel tökezleyerek geri çekildi, ellerini yüzüne götürdü. Kera odadan çıkarken, "*O kaltak burnumu kırdı!*" diye bağırdı. Evin içinde bir yerde bir kapının çarparak kapandığını duydular ve Chloe Rachel'a döndü.

"Bunu gerçekten hak ettin, biliyorsun."

"Hak etmedim!"

"Evet," dedi odadaki bütün kargalar hep bir ağızdan, "hak ettin sayılır." Rachel kapıya doğru dönerek, "Peşinden gidiyorum," dedi.

Tessa Rachel'in kolunu tuttu. "Onu rahat bırak."

"Birinin onunla konuşması gerek. Ve siz sürtükler isteksiz görüldüğünüze göre, geriye ben kalıyorum." Kolunu Tessa'nın elinden çekti ve tekrar kapılara doğru ilerledi. Tam o sırada Kera'nın köpeği Rachel ile çıkış arasına atladı.

"Köpek bile bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor," diye mırıldandı Leigh.

"Ben onu tekmelemeden önce biriniz şu lanet iti yolumdan çeksın."

İşte o zaman Brodie bütün gün yapabildiği şeyi yaptı, kanatlarını serbest bıraktı.

Rachel gözlerini kocaman açarak köpeğe baktı. "Bu ... yeni. Değil mi?" diye sordu Brodie'yi göstererek.

"Evet," dedi tüm kargalar birlikte, "bu yeni."

Vig'in bu gece işi yoktu, bu yüzden kanepesinde oturmuş kitap okuyordu ki evinin önüne birinin indiğini duydu. Gelen her kimse içeri girmesini bekledi ama girmedi. Bir süre sonra kitabını kapattı ve ön kapıyı açtı.

Kera verandada oturuyordu. Savaş kıyafetlerini giymişti, omuzları çökmüştü.

Yavaşça dışarı çıktı ve kapıyı arkasından usulca kapattı. Verandanın merdivenlerinden indi ve onunla yüzleşti.

"Yapamadım," dedi Kera, sesi yumuşaktı.

"Neyi yapamadın?"

"Öldüremedim. Adam elimdeydi. Ama yapamadım."

"Neden yapamadın?"

"Afganistan'dayken ne için savaştığımı biliyordum. Ne için *savaştığımı* biliyordum." Omuz silkti. "Bir bileziği vardı. Bir bilezik için onu öldürmem mi gerekiyor?"

Vig onun yanına oturdu. "Onu öldürmen gerekiyor çünkü sana o bileziği vermiyor. Ona sahip olamaz. Bu ona dünyanın dengesini bozan mantıksız bir güç veriyor."

Kera kaşını kaşdı. "Evet, biliyorum. Ayrıca," diye usulca itiraf etti, "kız arkadaşını iblis gibi bir şeye dönüştürdü. Siyah dişleri vardı. Hiç hoş değildi."

Vig yüzünü buruşturdu. "Bu onun ölmesi gerektiğine dair bir ipucu değil miydi?"

"Hayır, öyleydi."

"O zaman seni gerçekten durduran neydi, Kera? Anlat bana."

"Delilik kanımda var. Ya tek ihtiyacım olan, beni uçurumun kenarına gönderecek küçük bir ... itişse? Beni ona dönüştürmek için. Etrafta koşturup altı yaşındaki kızıma bale dersinde giydiği tütülerin onu fahişe gibi gösterdiğini söylemek."

"Sen annen değilsin, Kera."

"Değil miyim? Hepimiz ebeveynlerimizin uzantısı değil miyiz? Sen Kuzgun baban, Katja da Valkyrie annesi. Ben de Denizci babam ve çılgın annemim."

"Bizler ebeveynlerimizin parçalarıyız, Kera. Ama bir tanrının çocuklarıyla başka bir ülkeye gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Çünkü benim babam da öyle yaptı. Onu hala seviyorum ama asla unutmuyorum."

"Hiç fark etmez. İster annem olayım, ister ona dönüşmekten korkayım, sorunum aynı. Korkum beni bir sorumluluk haline getiriyor. Kargalar

Beni korumakla o kadar meşguller ki, bunun yerine kendilerini öldürtecekler. Bunun sorumlusu ben olamam."

"Şu anda hiçbir şeye karar veremezsin. Uyuman gerek."

"Yorgun değilim. Ayrıca, o tekrarlayan rüyayı tekrar görmeye başlayacağımdan endişeleniyorum."

"Ne rüyası?"

"Ordudayken. Rüyamda üstte bir çatışma olduğunu, bütün adamlarımın etrafımda öldüğünü, yardım istediklerini ve benim silahın emniyetini açamadığımı görürdüm. Bu gece de öyle hissettim."

"Kimse
ölmedi."

"Henüz
ölmedi."

"Tamam, Kera, çok dramatik davranıyorsun. Senin için yani." Ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı. "Yorgunsun. Uyumaya ihtiyacın var. Gece burada kal. Burada."

Kera yüzünü buruşturdu. "Vig, yapabileceğimden emin değilim."

"Sadece uyu, Kera. Söz veriyorum. Dün gece seni özledim."

Kera tereddüt edince, adam uzandı ve elini tuttu. "Hadi biraz uyuyalım ve uyurken sana sarılmama izin ver. Belki seni kötü rüyalarından koruyabilirim."

Kera gözlerini kaçırdı ama Vig bekledi. Gerekirse Kera'yı sonsuza dek beklerdi.

Neyse ki buna gerek kalmamıştı. Verandadan kayarak indi ve Vig'in kollarına doğru ilerledi. Vig ona sıkıca sarıldı, başının üstünü öptü.

"Hadi gel." Onu evine götürdü ama yatak odasına götürmek yerine kanepeye götürdü. Orada birbirlerine sarıldılar, kanepenin büyüklüğü nedeniyle mümkün olduğunca yakın olmak zorunda kaldılar, böylece ikisi de yere düşmedi.

Kadın adamın göğsünde uyuyakaldı, elleri adamın pazularının üzerindeydi, bacakları adamın bacaklarının arasındaydı.

Vig bütün gece ona sarıldı ve bunu onun için nasıl düzeltebileceğini düşündü.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kera uyandı. Hâlâ Vig'in göğsündeydi ama yalnız değillerdi. Kafasını kaldırdığında Erin, Leigh ve Annalisa'nın kanepenin yanında durmuş ona baktıklarını gördü.

"Gitseniz iyi olur," dedi Vig, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bütün gün orada durup bakabilirler. Bir süre sonra seni korkutmaya başlayacaklar."

Kera Vig'in üzerinden kaydı ve ayağa kalktı. Sırtını uzattı ve Vig'i dudaklarından öptü. "Seninle sonra konuşuruz."

"Konuşacaksın."

Kera, Erin ve diğerlerini dışarıda takip etti. Diğerleri merdivenlerden inerken o verandada durdu.

"Peki şimdi ne olacak?" Kera sordu.

Erin yüzünü ona döndü, ifadesi asıktı. "Şimdi mi? Seni tanrılara kurban edeceğiz."

Dehşete kapılan Kera, Erin bir kahkaha patlatana kadar Erin'e baktı. Leigh ve Annalisa başlarını sallayıp gittiler.

"Şaka yapıyorum, seni aptal. Artık bizden birisin. İyi ya da kötü." "Neden hâlâ sizden biri olmamı istiyorsunuz?"

"Öylesin işte. Ailede olduğu gibi, seçme şansımız yok. Ama dün gece seni dövüşürken gördüm. Yeteneğiniz orada."

"Ama ben yapamam-"

"Ne için savaştığınızı bilmeniz gerekir. Değil mi?"

"Neden böyle söyledin?"

"Skuld sadece zeki kadınları alır. Ve akıllı kadınlar cevap bekledikleri sorular sorarlar. Ne için savaştığını bilmelisin. Ve seni bunu gösterebilecek birine götüreceğim. Buna hazır mısın? Yoksa oraya geri dönüp büyük Viking'ine sarılmak mı istiyorsun?"

"İkisini de istediğimi söylersem yanlış mı olur?"

"Aslında ... ikisini de istemen bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

Kera merdivenlerden indi ve Erin'in arabayı bıraktığı yere doğru gittiler.

"Sen ve Vig kıyafetlerinizle mi yattınız?"

"Seks havamda değildim."

"Erkekler her zaman seks havasındadır."

"Peki ne demek istiyorsun?"

"Bütün gece sana sarılıp en azından sakso çekmek için harekete geçmediğine göre aşk olmalı."

Kera durdu, Erin'in sözleri onu şaşkına çevirmişti.

"Devam et, Watson. Trafiğe yakalanmamalıyız."

Cipi valeye park ettirdikten sonra dört kadın Kera'nın o güne kadar gördüğü en güzel ofis binasına girdiler. Bir sürü cam ve çelik, açık tavan pencerelerinden gelen doğal ışık ve büyük, kıvrımlı merdivenler.

Kera etrafına bakmaktan kendini alamayarak, "Burası inanılmaz," dedi. Ve gözleri büyük merdivenlerden birini tararken nefesi kesildi. "Hey, şu değil mi?"

"Evet. Bu o," diye yanıtladı Erin. "Ve siz sormaya başlamadan önce, bu o mu, bu o mu ya da bu *sevdiğim grup mu*? Cevabım her zaman evet olacak. Betty yeteneksizlerle uğraşmaz."

"Bu Betty ... uh ... ?"

"Lieberman. Hollywood'un en iyi menajeri ve medya dünyasının en korkulan kaltağı. Başka hiç kimsede olmadığı kadar nefret edilir ve korkulur."

Erin resepsiyonda çalışan inanılmaz güzellikteki kadına doğru yürüdü. "Merhaba. Erin Amsel, Betty Lieberman'ı görmek istiyor."

"Asistanına burada olduğunuzu haber vereyim."

"Neden Betty Lieberman'ı görmek için buradayız?" Kera sordu. "O bir Kahin," diye fısıldadı Annalisa.

"Hangi klandandı o?"

"*Lieberman* ismiyle mi?" Erin alay etti. "Ne sanıyorsun ki? O bizimkilerden biri."

"Oh. Ve burada bir ofisi mi var?"

Annalisa gözlerini Kera'ya dikti. "Burası Betty'nin binası. Betty'nin şirketi. Bütün bu insanlar ona rapor veriyor."

"Vay canına," diye iç geçirdi Kera, bakışları yine muhteşem mimarinin üzerinde gezinirken. "Bütün bunları ona Kargalar mı verdi?"

"Tam olarak değil." Erin ellerini saçlarının arasından geçirdi. "İlk hayatında zaten oldukça tanınmış bir ajandı. Büyük ajanslardan birinde çalışıyordu. Belki CAA. Hiç hatırlamıyorum. Sonra öldürüldü, ikinci hayatına başladı ve birkaç Karga kendi ajansını açması için ona finansal destek verdi. Geri ödemeleri defalarca yapıldı."

"Nasıl öldürüldü?"

"Kocasını onu sigorta parası için ve eğer onu kontrol altında tutamazsan tam bir sürtük olduğu için öldürdü."

"Hiçbir kadın 'kontrol altında tutulmamalıdır'. "

"Betty'yi tanı mıyorsun," dedi Erin gülerek.

"Ona iyi haberi verdin mi Erin?" Annalisa aniden sordu. "Hayır, unuttum."

"Ne müjdesi?"

"Bu sabah ayrılmadan önce Paula'dan haber aldık. Bazı yasal evrakları imzalamanız gerektiğini ve vergi ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlarla ilgili araştırmayı çoktan yaptığını size bildirmemizi istedi. Bu gerçekten iyi bir şey çünkü görünüme göre o stüdyodaki insanlardan iki yüzden biraz fazla kazanmışsın."

"İki yüz dolar mı? Oh . . . Sanırım sorun değil. Başlangıç için." "İki yüz *bin*, tatlım."

Kera Erin'e bakakaldı. "Sen . . . iki yüz bin doların üzerinde para mı topladın? Cidden mi?"

"Sana söylemiştim. Narsistler bir fiçıda."

"Uh-oh," diye iç geçirdi Leigh. "Yine kusacak." "Yine kusmayacağım. Sadece biraz afalladım." "Ve buna Kargalar'dan alacağın şey dahil değil."

"Vay canına. Ben sadece ... vay canına."

"Sakın kusma." "Kapa çeneni, Leigh."

Brianna elinde bir tabletle küçük grubun yanına koştu. "Bayan Amsel?"

"Oh. Evet. Selam, Brianna."

"Merhaba. Merhaba.

Nasılsınız?"

Kera kızıl saçlı kızın yeşil gözlerinin kısıldığını gördü. Sanki potansiyel bir kurbanda kilitlenmiş gibiydi.

"Ben iyiyim, Brianna. Peki sen nasılsın?"

"İyiyim. İyiyim. Harikayım! Harikayım. Um . . . evet . . . Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama acaba Bayan Lieberman ile görüşmenizi yeniden planlayabilir miyiz? Bugün çok meşgul. Kaç tane toplantısı olduğunu size anlatamam-"

"Onu hemen görmemiz gerekiyor."

"Şey, görüyorsunuz ..." Sonra büyük bir telaşla ağzından dökülüverdi. "Bayan Lieberman, dediğim gibi, bugün gerçekten meşgul ve bana kesin emir verdi."

onu kesmek için. Herhangi bir şey için. Ve ... um ... Bayan Kelly'den toplantıyla ilgili mesajınızı aldım ve Bayan Lieberman'ın bu mesajları Bayan Kelly ve Bayan Wong'dan istediğini söylediğini biliyorum, ama sonra herhangi bir kesinti istemediğini söyledi. Çünkü çok yoğun bir günü var ve sizi yeniden planlayabilirsem daha kolay olur. ?" Parlak, geniş bir gülümseme takındı ki bu gülümsemeye bakmak gerçekten acı vericiydi.

"Tatlım," diye içini çekti Erin, "buraya *her* geldiğimde bunu yapmasak olmaz mı?

Nasıl biteceğini biliyoruz."

"Önemli bir şey değil," diye önerdi Kera, "bizi yeniden planlayabilirsin, Brianna." "Hayır," dedi Erin. "Bugün Betty'yi görmemiz gerekiyor."

Kera Erin'e, "Bence mantıksız davranıyorsun," dedi.

"Ve bence başıma bela oluyorsun. Neden sana söylediklerimi yapmıyorsun?"

"Mantıklı davrandığımda, yapacağım."

"Biliyorsun-" Yardley King arkasında küçük bir grup Karga ile aniden köşeden dönerken Erin söze başladı. Kollarını iki yana açarak Erin'in cümlesinin geri kalanını kesti.

"Çocuklar!" dedi ve Erin, süperstar aktörün iki kadının arasından usulca geçerken çıkarmayı başardığı yüksek notalar karşısında irkildi. "Sizi gördüğüm için çok heyecanlıyım!"

Kera ona, "Seni daha dün gördüm," diye hatırlattı.

Yardley Kera'ya sarıldı ve çekilirken sırtıttı. "Zor bir gece geçirdiğini duydum, güzelim. İyi misin?"

"İyiyim."

Kolunu Kera'nın omzuna dolayarak onu kendine çekti. "Peki siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Betty'yi görmeye geldik ama şımarık memeler," dedi Erin zavallı Brianna'yı göstererek, "beni engelliyor ve bundan hoşlanmıyorum."

"Endişelenme, Brianna. Betty ile ben hallederim." Kera'yı çevirdi ve onu büyük cam asansörlere doğru çekti, diğer Kargalar da arkasındaydı.

Zavallı Brianna onları durdurmaya çalışırken hepsi asansöre bindi. Ama Yardley kapılar kapanırken gülümsemekle yetindi. "Şimdi merdivenlerden yukarı koşacak, bizi yakalamaya çalışacak."

"Bu ayakkabılarla mı?" Kera sordu.

"Tatlım, bundan daha yüksek ayakkabılarla neler yapabildiğime şaşırsın. Bu bir beceri. Striptizciler sana nasıl yapılacağını gösterebilir!" diye ekledi.

neşeli bir not.

"Evet," diye yanıtladı Kera, "ihtiyacım olan şey bu. *Striptizcilerin* giydiği ayakkabıları

nasıl kullanacağımı göstermek zorundayım." "Ne kadar alaycı."

Kera, Yardley'le birlikte Kargalar'a baktı. "Gerçekten bir maiyetin mi var?"

"Bu hanımlar benim güvenliğim. Beni paparazzilerden koruyorlar. Benim işim için çok gerekli. Ayrıca onlar benim dünyadaki en iyi arkadaşlarım!" diye tezahürat yaptı ve yanındaki Kargalar da ona katıldı. Kıkırdamalar da vardı.

En üst kattaki kapılar açıldı ve bir grup Karga birlikte koridorda yürümeye başladı.

Onlar yaklaşırken, Kera kısmen açılmış kalın çift kapının arkasından gelen bağırışları duyabiliyordu.

"Sana bir şey söyleyeyim," diye hırladı gür bir ses, "beni duysan iyi edersin. Bu lanet kontratta bana kazık atmaya kalkarsan, buradan Seattle'a kadar senden parçalar bulurlar. Anladın mı beni? Seni çarmıha gereceğim, seni lanet fahişe. İşim bittiğinde, çocukların bile tanık koruma programına girmek zorunda kalacak. Anladın mı? Güzel!"

O anda Kera Yardley'den uzaklaştı ve birinci kata geri dönmeye çalıştı ama Yardley onu kolundan tutup kapıya doğru çekti.

"Korkak olma, güzelim."

"Bekle!" Brianna arkalarından bağırdı. "Lütfen bekleyin!"

Etraflarından koşarak geçti ve grupla patronunun kapısı arasında durdu. Onları durdurmak için elini kaldırdı, nefes nefese kalmıştı ve Yardley'nin haklı olduğunu kanıtlıyordu. Beş kat merdiveni koşarak çıkmıştı.

"Sadece... sadece önce onunla konuşmama izin ver," diye derin nefesler alarak yalvardı. Erin, Brianna'ya devam etmesini işaret etti.

Asistan nefesini üfleyerek kapıya kadar yürüdü ve gergin, gergin, ancak fısıltıyı aşan bir sesle, "Betty ... biri var-" dedi.

Kadın, yarısı dolu bir su şişesinin yanından uçup gitmesi üzerine büyük bir hızla eğildi. "*Bölmek yok demiştin! Peki sen ne yapıyorsun, seni küçük dangalak? Sözümü kesiyorsun!*"

Hayır. Kera'nın bu kadını görmek için hiçbir nedeni yoktu. Dünyada hiçbir neden yok. Diğer kadınların ne dediği umurunda değildi. Bu inançla kararlı bir şekilde

Ama Yardley kolunu Kera'nın boğazına doladı ve onu göğsüne çekerek orada tuttu.

"Betty, tatlım. Benim," diye seslendi. "Yardley."

"Yardley? Gittiğini sanıyordum."

Başını kaldıramayan Kera, Betty Lieberman Kera'nın rahat edemeyeceği kadar yaklaşırken, parke zeminde büyük ayakkabıların çıkardığı gıcırtıyı duydu. Tıkırtılar kesildi, bir duraksama oldu ve ardından bir ciyaklama sesi duyuldu.

"Çocuklar!" Betty tezahürat yaptı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Biraz vaktin var mı, Bets?" Erin sordu. "Görüşmeniz gereken biri var."

"Sizin için mi? Tabii ki!" Sonra o tatlı ses hırçınlaştı ve tersledi, "Neden bana Erin olduğunu söylemedin? O salak kışını nasıl hâlâ kovmadığımı aklım almıyor Brianna!"

Yardley, "Bu adamları burada bırakacağım," dedi ve sonunda Kera'nın boğazını sıkmayı bırakıp onu ofise doğru itti.

"Sonra görüşürüz çocuklar. Sizi seviyorum!"

Kera boynunu ovuşturdu ve siyah ipek iş eteği ve soluk pembe bluzu içindeki kısa boylu, güçlü yapılı kadının asansöre girene kadar Yardley'e el sallamasını izledi. Sonra da sadece kendisine fırlatılan su şişesini geri vermeye çalışan zavallı Brianna'ya döndü.

"Eğer Tessa ya da Chloe ararsa onları her zaman bağla' cümlesinin neresini anlamıyorsun?" Betty, Brianna'yı kapıya doğru geri iterken talepte bulundu. Aradaki boyut farkı durumu biraz komik hale getirmişti. Brianna bir Amazon gibiydi. Uzun boylu, ince ve güzeldi. Çılgın patronunu sakinleştirmek için umutsuzca bir yol bulmaya çalışmak yerine bir yerlerde podyumda olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Tasarım gözlükleri bile ona çok yakışıyordu.

"Ama aynı zamanda-"

"Unut gitsin!" Betty elini savurarak, Brianna'nın başının arkası parke kapıya çarpacak şekilde ondan uzaklaşmasına neden oldu. "Hiç zahmet etme."

Betty şişedeki suyu Brianna'nın elinden kapıp ofise girdi, yüz ifadesi yine sakindi. "Bir şey ister misiniz? Kahve? Çay? Soda?" Elindeki şişeyi havaya kaldırdı. "Su? Yoksa acıktınız mı? Danimarka çöreğimiz, simidimiz, ne istersen var. Bana haber verin yeter."

"Biz iyiyiz," dedi Erin, Kera tekrar ofisten çıkmaya çalıştığında ensesinden tutarak.

Kera, Erin'in elini boynundan çekince kızıl saçlı kız onu geri itti.

"Yeni kız bu mu?" Betty ofisinin kapılarını kapatırken sordu. Kapıları tamamen kapatmadan önce durdu ve *"Bölmek yok, Brianna!"* diye bağırdı.

"Ama ya o-"

"Kesinti yok! Asla!"

Betty kapıları çarptı ve onlarla yüzleşti.

"Neyin var senin?" Erin Betty'ye sordu.

"Brianna buraya geldiğinde," diye açıkladı Betty Kera'ya, koluna girip onu büyük ofisin karşısındaki kanepeye götürerek, "güzel, kendine güvenen, geleceğin stüdyo yöneticisi olacak bir kızdı. Ama benimle geçirdiği üç yılın ve altı haneli yıllık sağlıklı bir gelirin ardından yaşama arzusunu yok ettim." Betty yumuşak bir gülümseme verdi. "İşimde gerçekten çok iyiyim."

Betty mutlu bir iç çekişle Kera'yı deri koltuğa itti. "Bunu neden yaptın?" diye sordu Kera.

"Çünkü bana izin veriyor. Erin sana zayıflıktan nefret ettiğimi söyleyebilir. Karga olmadan önce bile." Başını yana eğdi. "Sen zayıf mısın, Kera?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Kera.

"O değil," dedi Erin. "O bilmiyor olabilir ama ben biliyorum." "Onu neden bana getirdin?"

"Nedenini biliyorsun, Betty. Onun görmeye ihtiyacı var, Kahin." "İstediğin bu mu, yeni kız? Görmek mi?"

"Görmek istemiyorum. Görmesem de olur."

"Merak etme. Acımayacak."

"Geleceğimi ya da başka bir şeyi bilmeme gerek yok. Sadece olmasına izin verebilirim." "Ben geleceği görmüyorum. Ben geçmiş ve bugünü görürüm."

"Eğer bana Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiğim zamanı gösterirsen, onu daha çok özleyeceğim." Betty, Kera'nın önündeki sedirin üzerine oturdu. "Keşke o kadar kolay olsaydı." "Ne demek istiyorsun?"

"Sana bir şeyler gösterebilirim... ama neyi gösterebileceğimi sadece tanrılar seçer. Ben kontrol edemem."

Kera bu söz karşısında irkildi. "Annemi görmek istemiyorum. Bana annemi gösteremezsin."

Şimdi sandalyelerden birinde oturan Annalisa öne doğru eğildi. "Bu çok ilginç. Bunu biraz daha tartışalım."

"Yemin ederim," diye hırladı Kera, "beni oraya getirtme." "Özür dilerim," dedi Annalisa, ellerini kaldırarak. "Alışkanlık."

"Erin haklı," dedi Betty gülümseyerek. "Zayıf değilsin." Kollarını uzattı. "Bakalım tanrılar sana ne gösterecek. Bana ellerini ver, tatlım."

"Vermemeyi tercih ederim."

Betty kısa siyah saçlarını başının bir hareketiyle yüzünden savurdu ve sırtıttı. "Öğrenmen gereken ilk şey ... bir Karga dostuna her zaman güvenebileceğin." Ona göz kırptı. "Hadi. Ellerimi tut."

Kera kadının ellerine baktı. Sol yüzük parmağında elmas taşlı bir alyans, sağ elinde ise elmas, yakut ve zümrüitten oluşan üç yüzük daha vardı. Mücevherler hakkında pek bir şey bilmeyen Kera yine de kadının elinde şu anda yaklaşık yarım milyon dolar olduğunu tahmin ediyordu. Bu kadar zengin olmak nasıl bir şeydi?

Kera bunu öğrenebileceğini hiç sanmıyordu. Yüzüklerle arası pek iyi değildi. "Hadi," diye itti Betty. "Isırmayacağıma söz veriyorum."

Kera bir nefes verdi. "Siktir et," dedi ellerini Betty'nin ellerine koymadan önce.

Yaşlı kadın usulca güldü. "Şimdi, nasıl meditasyon yapılacağını biliyor musun?" "Evet, biliyorum."

"Mükemmel. O zaman sadece gözlerini kapat ve derin nefes almaya başla. Geri kalan her şeyi ben hallederim."

Kera söyleneni yaptı ve en azından meditasyon biraz sakinleşmesine yardımcı oldu.

Nefes aldı. Nefes verdi. Sonra gitti ...

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Bu topraklarda "köle "den başka bir adı olmayan kadın, bedeninin yanında durdu ve bundan sonra ne olacağını merak etti.

Belki de bu kadar mücadele etmemeliydi. Ama bu insanlarla geçirdiği altı aydan sonra her şeyden bıkmıştı. Bu yüzden savaştı. Diğer beşi gibi. İsimleri olmayan ve sadece Köle diye çağrılan diğer kadınlar gibi. Onlar da savaşmış ve ölmüşlerdi. İkisi cesetlerinin başında ağlamış, diğer üçü ise geride kalanlara bakamadan uzaklaşmıştı.

Kuzeyliler uzun tekneleri ve çelikleriyle gelmeden önce hayatı ne kadar da güzeldi. Köyünü saniyeler içinde paramparça etmişlerdi. En azından öyle hissetmişti. Köyün erkekleri savaşçıları ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak karşı koyarken bile, Kuzeyliler onları basitçe yok etmişti ... sonra dikkatlerini kadınlara ve çocuklara yöneltmişlerdi.

Gözlerini kapattı. Bunu bir daha düşünmeyecekti. Düşünemezdi. Hayat bunu hatırlamadan da yeterince zordu.

Hayatı yeterince zordu. Şimdi o hayat artık yoktu. Ama ataları neredeydi? Neden onu kendi yanlarındaki şerefli yerine götürmek için burada değillerdi? Yoksa köle olmak onun için bunu mahvetmiş miydi?

Diğer beşine baktı. Onunla birlikte acı çekmişlerdi ama onun köyünden değillerdi. Nereden geldiklerini bilmiyordu ama buraya nasıl geldiklerini tahmin edebiliyordu. Tıpkı kendisi gibi. Kuzeylilerin omuzlarına bir eşya gibi atılmışlardı.

Bedenine bir an daha bakamadı ve savaşın gerçekleştiği alana baktı. Çok fazla ölüm vardı ama bu insanlar ölüm için yaşıyordu. Tüm erkekler savaşta onurlu bir şekilde ölmek istiyordu, böylece değerli tanrılarıyla buluşup sofralarında ziyafet çekebileceklerdi. Bir erkek olarak doğmuş olsaydı kısa hayatı farklı olur muydu? Muhtemelen. Ama aynı köyde doğmuş olsaydı, bu sadece daha erken öleceği anlamına gelirdi.

Ölülerin arasında ilerlerken köyün yaşlı kadınlarının Valkyrie dediklerini görebiliyordu. Ölülerden hangilerinin kendileriyle birlikte özel tanrılar salonuna gideceğini seçerlerdi. Çok uzun boyluydular, uzun sarı saçları ve parlak zırhları vardı. Miğferlerinin üzerinde kanatlar vardı ama uçabilenler atlarıydı. Yolun sonunda Valkyrie'leri beklerlerdi.

Savaş alanında ot yiyor ve birbirlerine sokuluyor, zaman zaman kanat çırpıyorlardı.

Yakındaki ormandan peçeli bir kadın ölüm alanına doğru yürüdü. Valkyrie'ler gibi uzun boyluydu ama gözleri dışında hakkında söylenebilecek hiçbir şey yoktu. Çok karanlık ve soğuktular. Çok soğuk.

Valkyrie'lerden biri ölüleri bırakıp kadının yanına gitti ve aralarındaki mesafeye rağmen ikisi arasındaki her şey duyulabiliyordu.

"Neden buradasın Skuld?" diye sordu Valkyrie. "Bu gün bizimle gelmedin."

"Biliyorum. Bu savaşa sebep olan insan," diye alay etti, "malım hâlâ bende. Onu geri istiyorum. Bu savaşı ve son üç aydaki diğerlerini kazanmasının tek nedeni benim olanı elinde tutması. Onun avantajı adil değil."

"Kaybettiğin her neyse senin sorunun. Bu tür konularda yaşayanlarla doğrudan anlaşma yapamazsın. Bunu biliyorsun. Babamın bir-"

"Baban benim sorunum değil."

"O hepimizin babası." Valkyrie Skuld kadınının kolunu yakaladı ve ilerlemesini durdurdu. "Dengeyi sevdiğini biliyorum ama bu her zaman mümkün değildir. Güç her zaman sahiplenilmek için vardır. Birileri senin olanı Kont'tan alacak ve onu yenecek."

"Ve sonra kendileri bir canavara mı dönüşecek? Bu hoşuma gitmiyor."

"Odin koyduğu kuralları değiştirmedeği sürece - ki ikimiz de bunu asla yapmayacağını biliyoruz - bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Skuld kadını çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, soğuk siyah gözleri sanki hiç gelmeyen bir cevap arıyormuş gibi ölüm tarlasında gezindi.

Valkyrie ve Skuld kadını arasında bundan sonra ne olacağını merak ederken, bedeninin başının arkasına bir karga kondu. Bir zamanlar Köle olarak anılan kadın dehşete kapılarak dizlerinin üzerine çöktü ve hayvanı uzaklaştırmaya çalıştı. Ama eli kuşun içinden geçti. Artık yaşamıyordu. Havadan başka bir şey değildi. Değersiz bir hava.

Ancak karga onu görebiliyordu. Sadece bedenini değil, ruhunu da. Tam ona bakıyordu. Köyündekiler kargaları ölümün ve umutsuzluğun habercisi olarak görürlerdi. Belki, ama bu karga sadece ölülerin bedenleriyle ziyafet çekmek için buradaydı. Dünyadaki diğer yaratıklar gibi fırsat kolluyordu.

Buna izin veremezdi.

Karga ciyaklayarak ona gitmesini söyledi. Bu bedeni açlığıyla baş başa bırakmasını söylüyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde çığlık atarak karşılık verdi, çaresizliğine duyduğu öfke ve tiksinti ön plana çıkıyordu.

Daha ne kadar hakarete katlanmak zorunda kalacaktı?

Çıığı yankılandı ve karga biraz geri çekildi. Daha da ilginç, düşman askerleri cesetlere saldırmaktan başlarını kaldırmış, ığığın nereden geldiğini anlamaya çalışarak etraflarına bakınıyorlardı.

İşte o zaman Skuld kadını ona doğru yürüdü. Bir süre onu inceledi, siyah gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Tıpkı karganın gözlerini kırıştıtırıp onu incelemesi gibi.

"Adın ne senin?" Skuld sordu.

"Artık bir adım yok çünkü ben Köle'yim."

Skuld onun yanına çömeldi ve soluk beyaz elleriyle siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Kendi halkının gibi kahverengi olan köle ellerinin aksine. Tıpkı her yerinin kahverengi olması gibi, bu soğuk ve beyaz topraklarda kaçmak ve saklanmak imkânsızdı. Yine de her zaman kaçmayı hayal ederdi. Yalnız kalabilecek kadar şanslı olduğı gecelerde hep hayal kurardı.

"İntikam almak ister misin, İsimsiz Kız?"

"İntikam mı? Neye karşı? Bana bunu yapanlardan, beni satanlardan mı? Sonra tekrar satıldım. Sonra bir şans oyununda kayboldum. Gerçek bir intikam için herkesi öldürmem gerekir. Kesinlikle herkesi."

"Belki de intikam yanlış tekliftir. Peki ya güç? Hak ettiğın hayatı yaşamak için bir şans."

"Beni halkıma geri verebilir misin? Sahip olduklarımı geri verebilir misin?"

"Hayır. Ama sana yeni bir hayat verebilirim. Ve sana güç verebilirim. Savaşma gücü. Kendi kaderine hükmetme gücü. Eğer yeterince cesursan."

"Skuld," diye sordu Valkyrie, "Odin adına ne yapıyorsun?"

"Benim olanı geri alıyorum. Baban sana sahip. Ran da onun-" "Kızlar. Babamız için savaşıyoruz. Ran'ın kızları babaları için savaşır.

Anne."

"Şimdiden görevlerinizden sıkılmaya başladınız. Yakında Odin ve Ran da insanlar arasından seçim yapmak zorunda kalacak. Bunu görebiliyorum. Gördüğümü biliyorsun. Yalan söyleyemeyeceğın tek kişi benim." Skuld onun saçlarını okşadı. "Yani bu benim olacak."

"O bizim halkımızdan değil. Damarlarında bizim kanımız akıyor."

"Biliyorum. Onun bu yönünü seviyorum. Bana sadakatini göster çocuğum," dedi Skuld ona, "ben de sana bu düzlemde ikinci bir hayat vereyim. Kaderini kontrol edebileceğin bir hayat."

"Ne yapmam gerekecek?"

"Benim olanı geri al." Skuld ölüleri yağmalayan savaşçılara baktı. "Buradan başla." Uzun boylu bir adamı işaret etti, savaşçıların çalarken, keserken ve işlerini bitirirken izliyordu. "Ondan başlayarak."

"Ölümsüz mü
olacağım?" "Skuld!"

Skuld cevap vermeden önce Valkyrie'ye bakarak içini çekti: "Hayır, ölümsüz olmayacaksın. Bunu sana veremem. Ama . . . Sana hayatta ikinci bir şans verebilirim. Çocuk sahibi olman için. Yaşlanmak için. Ve güç. Sana güç verebilirim."

"Tüm bu adamlarla savaşacak kadar güç mü? Beni durdurmaya çalışacaklar."

"Bu hayatı yalnız yaşamana izin vermeyeceğim. İki kız kardeşim var. Beni kızdırıyorlar ama onlar benim. Yardıma ihtiyacım olduğunda, her zaman yanımdalar. Senin de kız kardeşlerin olacak. Ve gücün. Ve yeteneklerin."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu Valkyrie. "Babam-"

"Beni yönetmiyor. Hiç kimse Norn'ları yönetemez. Biz dengeyi koruyoruz ve ben de bunun dengeyi koruyacağına karar verdim." Skuld, Adı Olmayan Kız'a odaklandı. "Bana bağlılığına söz ver, çocuğum. *Yemin et.*"

Bu köleliğin başka bir şekli miydi? Belki de. Ama ölümünden önceki hayatından daha iyi olmalıydı. Tekrar ölebilirdi ama zaten bir kez ölmüştü. Bir kez daha ölmenin ne anlamı vardı?

"Yemin ederim."

Peçesini kaldıran Skuld öne doğru eğildi ve onu alnından öptü. Öpücüğü geri çektiğinde peçe tekrar yerine oturmuştu ve Adı Olmayan Kadın hâlâ Skuld'un gerçekte neye benzediği hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Skuld ayağa kalktı ve diğer kızlara doğru ilerledi. Bu cehennemi onunla birlikte yaşamış olan diğer kölelere. Onlarla bir süre konuştu ve sonra onlar da sadakat yemini ettiler. Sonunda beş kişi olmuşlar. Hiçbiri aynı yerden değildi. Hiçbiri arkadaş değildi ya da kan bağı yoktu. Ama şimdi Skuld'un bayrağı altında kardeşiler.

Tuhaf hissetti, ruhani formu aniden titredi ve sonra hareket etti. Gözlerini kırıştırdı ve işte o zaman tekrar kendi bedeninde olduğunu fark etti. Başını kaldırdı ve karga sırtından atladı.

Kendini çamurdan, kirden ve kandan kurtardı ve ellerine baktı. Parmaklarını esnetti, omuzlarını oynattı. Hayat akıyordu

içinden geçti. Kendini güçlü hissediyordu. Sadece yeniden hayatta olduğu için değil, sanki son birkaç aydır karnını doyurmuş gibi. Sanki dövülmemiş, eziyet görmemiş, istismar edilmemiş gibi. Sanki tecavüze uğramamış gibi.

O acı gitmiş, yerini güç almıştı. Ama intikam arzusu hâlâ içinde kükrüyordu ve tüm köyü yok edildiğinden beri ilk kez başını dik tutuyordu.

"Şuna bak," dedi bir erkek sesi. "Bunun öldüğünü söylediğini sanıyordum." "Ölmüştü. Güven bana. Kontrol ettim."

"Yanılmışsın." Onun elini tuttu. "Onu diğerlerinin yanına koyalım ve satalım-"

Kadın elini geri çekti ve adam ona hırladı. "Orospu," diye homurdandı ve kadının suratına ters bir yumruk indirdi.

Ama bu sefer dizlerinin üzerine düşmedi. Acı dayanılmaz olduğu için sızlanmadı, sinmedi ve ağlamadı. Bunun yerine dimdik durdu ve adama ters bir yumruk attı.

Bırakın bir köleyi, bir kadının bile kendisine zarar verebileceği düşüncesiyle şoka girerek yana doğru sendeledi.

"Seni küçük-"

Ölmüş olan ama şimdi geri dönen diğerlerinden biri adamı arkadan yakaladı. Adamı tutarken dişlerini sıktı, yüzünde acımasız bir kararlılık ve gözlerinde umutlu bir neşe vardı.

Neye ihtiyaç olduğunu anlayan İsimsiz Kadın, adamın yanındaki kınından kılıcı çekti. Ama kılıç uzundu. Onu ve onu tutan kişiyi kazığa oturtabilirdi. Bu yüzden adamın kemerinden daha kısa bir kılıç çıkarıldı. Bir zamanlar bu topraklara hükmeden ama şimdi bulundukları yerden çok da uzak olmayan bir yerde çamur ve pisliğin içinde ölü yatan kişiden çaldığı bu kılıç.

Evet. Bu iş görür.

Hiç vakit kaybetmeden kısa kılıcı adamın böğrüne sapladı ve sonra yavaşça karnına doğru sürükledi.

Adam kendi ölümü sırasında çığlık attığı gibi çığlık attı ama o hiç acıma hissetmedi. Artık kimseye acımıyordu.

Başka bir adam ona doğru koştu, kılıcını kaldırmış, onu durduğu yerde kesmeye hazırды.

Kılıcı ilk adamın karnından çekip alarak yeni saldırganına doğru döndü. Adam kılıcını savurarak onu omzundan beline kadar yarmaya çalıştı ama silahtan kaçmak kolaydı. Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket edemediğini hemen fark etti. Adam ilk başta afallamış görünüyordu. Sonra da kızgın. Onlar

köle olarak gördükleri kişilerin çabucak ve fazla yaygara koparmadan ölmemesinden hoşlanmazlardı.

Kılıcını tekrar savurdu. Kadın yine kaçtı.

Bu sefer bıçağı karnına saplamak için hamle yaptı ama o kenara çekilip adamın kolunu yakaladı ve bükte. Kol kuru odun gibi kırıldı, kemiğin bir kısmı deriden dışarı fırladı, kan yüzüne ve yoldaşının yüzüne sıçradı. İkisi de umursamadı. Kan artık onlar için yağmur suyu gibiydi. Sağlığıyla ferahlatıyordu.

Daha fazla öfkeli adam geliyordu, bu yüzden silahı kırık adamın boğazını kesti ve onu öldürecek olanlarla yüzleşti. Ama artık yalnız değildi. Ölen ama şimdi hayatta olan diğer üç kadın da kavgaya karıştı. Acımasız bir güç ve sınırsız bir öfkeyle saldırdılar. Çığlık atarak ve hırlayarak, düşmanlarının silahlarını ya da kendi ellerini kullanarak adamları yere serdiler ve parçalara ayırdılar.

İşte o zaman biraz seyircileri olduğunu fark etti. Daha fazla karga izlemeye gelmiş, kanlı işlerini yapan kadınlara bakıyorlardı. Kuşlardan biri -bir zamanlar ölümün habercisi olarak gördüğü ama artık sadece kanatlı dostlar olarak gördüğü kuşlar- pençeli ayaklarıyla kanlı kalıntılardan bir parça aldı ve yedi.

Kendi kanla kaplı ellerini kaldırdı ve dehşet içinde parmaklarının uzun ve siyah bir şekle dönüşmesini izledi.

Pençeler. Artık pençeleri vardı.

Elindeki silahları bıraktı. İhtiyacı olursa onları hâlâ kullanabilirdi ama bu silah işine yarayacaktı.

Arkasından bir adam koştu ve ona doğru dönerek pençeli ellerini adamın karnına sapladı. Adamın içine gömüldükten sonra, şok olmuş yüzü ona bakarken, parmaklarını adamın içinde oynatarak organlarını kesti ve ölümünü mümkün olduğunca acı verici hale getirdiğini bilmenin mutluluğunu yaşadı.

Halkının büyükleri ona bir başkasının ölümünden zevk almanın yanlış olduğunu öğretmişti. Kişi sadece zorunluluktan öldürmeliydi. Güzel ve yüce bir inanç. Ama böyle insanlar arasında güzel ve yüce inançlara kimin gücü yetebilirdi ki?

Bunun yerine, yüce ideallerini bir kenara bıraktı ve öfkesini kucakladı. Bir aşığın kucaklayacağı gibi kucakladı. Ya da bir annenin çocuğunu kucakladığı gibi.

Ellerini adamın üzerinden çekti ve adamın bağırsakları yere düştü.

"Onlar iblis!" diye bağırdı biri. "Öldürün onları!"

"Yeterince oynadık, kardeşlerim!" diye seslendi, onu anlıyor gibi görünmelerine şaşırmişti. Hepsi o kadar farklı diller konuşuyordu ki, hiçbir kimseyi pek iyi anlamıyordu. Bunun yerine, efendileri onlara ne istediklerini ya da neye ihtiyaç duyduklarını zorla gösteriyordu; gerçi o da efendilerinin dilini öğrenmeye başlamıştı, böylece ne zaman bir darbe geleceğini anlayabiliyordu. Acıyı ne zaman tahmin edeceğini. Bu bir mücadeleydi ... şimdiye kadar. Artık bu toprakların dilini kolayca konuşuyor ve anlıyordu.

"Yeni tanrımız için yapmamız gereken bir iş var," diye bağırdı kız kardeşlerine. "O bizi çağırıyor. Emrini yerine getirelim!"

Kadınlar kurbanlarını bırakıp işlerini bitirdiler. Sonra, iyi eğitilmiş bir savaşçı grubu olarak, kendilerine doğru gelen en yeni erkek grubuna saldırdılar. Onları kesip biçtiler. Kız kardeşlerinden bazıları çalıntı silahlar kullandı. Diğerleri ise artık hepsinin sahip olduğu pençeleri kullandı.

Çok keyifliydi! Birinin düşmanını yok etme hissi! Onca acıdan, onca eziyetten sonra. . . bu adamlar artık korkulacak bir şey değildi.

Kendisine ikinci bir yaşam armağan edilenlerin ilki olarak, tanrının ödülünü elinde tutan Kont'a gitme görevini üstlendi. Vücudunu ona çarparak yere düşürdü. Biri onu çekip çıkarmaya çalıştı ama o adam kız kardeşlerinden biri tarafından sürüklenerek uzaklaştırıldı. Bir kadın şimdi ona bir kan kardeşi gibi bağlıydı. Sadece bu bağ daha güçlüydü. Oyuncaklar, ebeveynleri ya da yaşlandıklarında erkekler için asla kavga etmezlerdi. Aralarındaki bağ kan, nefret ve intikamla örülmüştü. Ve hiçbir şey bu çelik kaplamalı bağı koparamazdı.

Yere yatırdığı lider uzandı ve ellerini boğazına dolayarak onu boğmaya çalıştı. Kendi elleriyle liderin ellerini kavradı ve parmaklarını geriye doğru kırarak her iki elden en az üç tanesini kopardı. Lider çığlık attı ve kadın onun kollarını savurdu. Pençeleriyle adamın gömleğini yırtarak açtı, içgüdüsel olarak tanrının ödülünü nerede bulacağını sezmişti.

Adamın göğsü deri, saç ve yara izleri dışında çıplaktı. Ama onu en çok ilgilendiren bir yara iziydi. Göğsünde yılan gibi kıvrılan kabarık bir et parçasıydı bu.

Sırtarak pençelerini adamın vücudunun derinliklerine gömdü, adamın işkence çığlıkları ölüm tarlasında yankılandı.

"Acıyor mu, küçük kız?" diye sordu ona kendi dilinde. "Bana bunu sorduğun zamanı hatırlıyor musun?" Gülümsemesinin daha da genişlediğini hissetti. "Ee?" diye itti. "Acıyor mu? Acıyor mu ... *küçük kız*?"

Pençeleri etten ya da kemikten yapılmamış bir şeye sürtündü. Onu kavradı ve göğsünden kopardı.

Şimdi elinde kan ve yara kaplı altın bir kolye tutuyordu. Güçle titreşiyor, ona anlık bir yenilmezlik hissi veriyordu. Bu kolyeyle her şeye hükmedebileceğinden hiç şüphesi yoktu. . . her şeye.

Artık ölmüş olan Kont'un yanından ayrıldı ve tarlada Skuld adındaki kadına doğru yürüdü.

Tek dizinin üzerine çökerek kolyeyi tanrının alması için havaya kaldırdı ve o da aldı.

"Neden saklamadın?" Skuld sordu. "Haklıydın... onunla bu fani düzlemdeki her şeye hükmedebilirdin."

"Her şeyimi kaybetmiştim. Ailemi. Evimi. Ve nihayet hayatımı. Ama şimdi sen bana ihtiyacım olan şeyi verdin. Kendi kaderime hükmedebilecekken neden her şeye hükmetmek isteyeyim ki?"

Skuld'un peçesinin ardında bir gülümseme olduğunu hissetti ama bunu asla tam olarak bilemeyecekti.

"Git," dedi tanrı. "Senin ve kız kardeşlerinin savaşıacak daha çok adamı var."

Bir zamanlar köle olan kadın başını sallayarak ayağa kalktı ve kız kardeşlerinin dövuştüğü yere doğru ilerledi.

"Unutma," diye seslendi tanrı ona, "bana verdiğin sözü yerine getirdin. Bu yüzden bu savaş alanında ölme. Eğer mecbur değilsen. Senin için başka işler de olacak. Savaşıacak başka savaşlar."

Diğerlerine ulaşana kadar tanrının ne demek istediğini anlamadı. İçlerinden biri kanla kaplı bir bıçakla işaret etti. "Daha fazla adam geliyor."

Sadece daha fazla adam değildi. Başka bir orduydı. Ve başlarında az önce öldürdüğü Kont'un babası vardı.

"Hepsini öldürecek miyiz?" diye sordu

kız kardeşlerden biri. "Yoksa kaçacak

mıyız?" diye sordu bir diğeri.

"Ben kaçmayacağım," diye ilan etti ona en yakın olanı. "Bir daha asla kaçmayacağım."

Toprağı döven toynakların sesi yaklaştı ve ölümlerle ziyafet çeken karga sürüsü aniden havalandı.

Bir zamanlar köle olan kadın onların uçuşunu izlemek için başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Skuld," diye sordu Valkyrielerden biri. "Ne yaptın sen?"

Skuld kan ve gore kaplı kolyeyi boynuna taktı. Artık onu gururla takıyordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bu kölelere ne tür güçler verdiniz? Odin-" "Odin," diye araya girdi Skuld, "benim efendim değil. Sen de değilsin."

"Ama-"

"Ve ben bu kadınlara, çağlar boyunca birkaç kişiye verdiğimden başka bir şey vermedim. . . hayatta ikinci bir şans."

"Sen neden bahsediyorsun? Şunlara bir bakın!"

Hepsi de bir zamanlar ölü olan beş kadının adam üstüne adam öldürmesini izliyordu, hem de çok ilginç şekillerde. Ve birlikte. Birlikte çok güzel çalışıyorlardı.

"Onlara pençeler verdiniz," diye suçladı bir Valkyrie.

"Ve daha önce sahip olmadıkları dövüş becerileri," dedi bir diğeri. "Ve güç! Bizim kadar güçlüler!"

Skuld başını salladı. "Onlara bunların hiçbirini ben vermedim." "Sen neden bahsediyorsun? Bizim gözlerimiz var. Görüyoruz."

"Ve ben onlara bunların hiçbirini vermedim. Onları geri getirdim ama sadece bir kutsamayla."

"Neydi o?"

"Öfkenin rehberleri olmasına izin vermek. Onlara bu kadar çok şey veren şey öfkeleri idi."

Çok fazla güç, kuvvet ve ... pençeler." "Peki bu kutsanmış öfke ne kadar sürecek?"

"Sadece birkaç saniye daha. Yeni canavarlar yaratmak istemedim. Sadece bana istediğimi vermelerini istedim. Ve yaptılar da. Artık ömürleri boyunca sürecek kutsamalara sahip olacaklar ama gerisi onlara kalmış."

"Herik ve adamları geliyor. Hayvanlarınızın oğluna ne yaptığını görünce, adamlarıyla birlikte hepsini öldürecek. Onlara yeniden hayat verecek misin?"

"Yaşamak için bir şans daha. Onlara söz verdiğim tek şey bu. Bu fazladan hayatla ne yapacakları kendi seçimleridir."

"Neler oluyor?" Valkyrielerden biri işaret etti. "Onlara ne oluyor?"

Skuld bilmiyordu. O yüzden izledi ve bekledi.

Hâlâ ayakta duran kadınlar, adamlar yaklaştıkça bariz bir acı içinde kıvranıyordu. Vücutları titriyor ve kasları kasılıyordu. O kadar acı çekiyorlardı ki en az ikisi durdukları yere işedi.

Valkyrieler şok içinde çılgılık atarken, beş kadının sırtından kanatlar fırladı. Büyük, siyah kanatlar. Tıpkı ölümlerin üzerinde dönüp duran ve yeniden ziyafet çekmek için bekleyen kargaların kanatları gibiydiler.

Kanatlar çıkınca kadınlar artık acı hissetmiyor gibiydi. Dik durdular ve savaşa hazırıldılar.

Skuld uzun ve yüksek sesle gülmeye başladı ve uyuyan diğer tanrıları uyandırdı.

Ölüm ve umutsuzluk alametlerine eğilimli, bilge bir kadın tanrıça olan Skuld asla gülmezdi. Bu yüzden şimdi bu sesi duymak korku dolu bir dünyaya sadece yeni bir korku getirdi.

"Odin adına," diye iç geçirdi bir Valkyrie. "Skuld, ne yaptın sen?" "Oyunu biraz değiştirdim sanırım."

Skuld hâlâ gülerek Dünya Ağacı'na doğru yola koyuldu. Bu akşam sırayla ağacın köklerini sularken kız kardeşlerine anlatacağı çok eğlenceli bir hikâyesi vardı.

Acısı dindiğinde, İsimsiz Kız kanatlarına baktı. Artık onun bir parçasıydılar. Bir an için değil, sonsuza dek. Tek yapması gereken ne istediğini düşünmekti; kasları seğirecek ve kanatlar istediğini yapacaktı.

"Sanırım kaçmayacağız," diye şaka yaptı kız kardeşlerinden biri. "Bizi bir daha asla koşturamayacaklar," dedi gülümseyerek.

Kanatlarını salladı ve ona doğru at süren adamlar atlarının dizginlerini çekerek onları geri çektiler.

"İblisler!" diye bağırdı adamlar. "Onlar iblis! Kaçın!"

"Oğlum!" diye bağırdı liderleri. "Oğlumu bulun!" Ama adamları korkularından liderlerini görmezden gelip kaçtılar. Eski kölelerden kaçtılar.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu kız kardeşlerden biri.

"Dinlenecek ve yemek yiyecek bir yer bulacağız. Açlıktan ölüyorum," diye aniden fark etti. Ve şimdi ne isterse yiyecekti. Artık başkalarının sofrasından artakalanlar, köpeklerle kavgaya etmek yoktu.

"Bu kanatlarla mı dolaşacağız? Kocamanlar. Köylüler bizi öldürmeye çalışacak."

Bir zamanlar köle olan kız kardeşinin haklı olduğunu anlayınca kaslarını kıpırdattı ve derin derin düşündü. Vücudu için istediği şeyi yaratmanın giderek zorlaştığını fark etti. Bu yetenek onu hızla terk ediyordu. Ancak güçlü bir çabayla kanatlar içine doğru çekildi ve tamamen etin arkasında kayboldu. Sonra, başka bir seğirmeyle kanatlar tekrar dışarı çıktı.

Diğer kız kardeşler güldü. "Bu harika!"

"Şimdi gidip yemek yiyebilir miyiz?" dedi. "Bütün bu öldürmeler beni çok acıktırdı. Ama önce ..."

"Ama önce ... ne?"

"Ama önce" -kolunu uzattı ve ölü liderin babasını işaret etti- "onu."

Birlikte uçarak adamın yanına gittiler. Adam hâlâ atının üzerindeydi ve kılıcını çekmiş, onlara doğru çılgınca sallıyordu. Bir zamanlar köle olan kız önce adamın üzerine atladı, bacaklarını adamın beline doladı ve kılıcını adama saplarken onu tuttu. İki kız kardeş daha üzerine atılıp onu yakaladı ve bıçağını ona sapladı. Bıçaklamaya devam ettiler, adam çığlık attıkça çığlık atıyorlardı, onun kanından, acısından ve sefaletinden zevk alıyorlardı, tıpkı onların boyun eğdirilmesinden zevk aldığı gibi. Sonunda, adam artık çığlık atmaya bırakıp eyerine yığıldığında, sadece onlar tarafından tutulduğunda, yakınlarda gezinen diğer kız kardeşlerden biri seslendi: "Adamları geri dönsün!"

Şimdi gideceklerdi.

Ceset üzerindeki tutuşlarını bıraktılar ve kanatları onları kaldırarak ölüm tarlasını arkalarında bıraktı. Uçarlarken, savaş alanından gelen kargaların onları takip ettiğini fark ettiler.

"Neden takip ediyorlar?" diye sordu kız kardeşlerden biri soğuk kuzey rüzgârlarına karşı.

Ve cevap verdi, "Çünkü biz de artık onlardan biriyiz. Çünkü biz de artık kargayız. Çünkü biz de ölümün habercileriyiz."

O gece bebekler gibi uyudular. Artık hiçbir şeyden korkmuyorlardı. Ölümünden bile.

Erin, Kera'nın aniden gözlerini açıp odaya bakmasını izledi.

"İyi misin?" diye sordu Kera'ya.

Kera ayağa kalkarak, "Gitmem gerek," dedi.

"Ama-"

"Gitmek zorundayım. Özür dilerim. Gitmek zorundayım." Sonra da gitti. Ofisi geçip kapıdan çıktı.

Leigh, "Tanrım, kendini kaybetmiş," dedi.

Ama Betty aynı fikirde değildi. "Hayır.

Sinirlenmedi." "Ama kaçıyor," diye belirtti

Erin.

"Hayır. Kaçmıyor." Ve Betty gülümsedi. "Bir daha asla kaçamayacak."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vig kendine kahvaltı hazırlamak üzereydi ki ön kapı açıldı ve Kera içeri girdi. Orada durup uzun bir süre ona baktı. Hâlâ önceki geceden kalma savaş kıyafetlerini giyiyordu, yani Kuş Evi'ne geri dönmemişti. Gerçekten de Erin'le başka bir kavgaya tutuşmamış olmalarını umuyordu.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi sonunda.

"Ne olursa."

İçeriye doğru bir adım daha attı. "Bunu yapmak zorundayım. Bir Karga olmak zorundayım." "Sen zaten bir Karga'sın."

"İşimi yapana kadar değil."

"Neye ihtiyacın var, Kera?"

"Nasıl öldürüleceğini öğrenmeliyim. Kargalar beni içeri attılar ama sen bana uçmayı öğrettin." Boğazını temizledi. "Belki bana öldürmeyi öğretirsin diye düşünmüştüm."

"İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Artık eminim."

"Tamam." Ona doğru yürüdü, ellerini uzattı. "Ceplerindeki her şeyi bana ver."

Kera cep telefonunu ve birkaç yirmiliğini uzattı. Vig onları kanepenin yanındaki sehpanın üzerine bıraktı.

Kera'nın elini tuttu. "Hadi gel." Onu kapıdan ve verandadan dışarı çekti.

"Nereye?"

"Göreceksin."

Vig gökyüzüne baktı. "Acele et." Kız kardeşinin evine varana kadar onu ormanın içinden çekti. Katja kafasında kanatlı kaskı, üzerinde ona göre çok küçük gümüş Valkyrie eteği ve gümüş atletiyile dışarı çıkıyordu.

Vig ve Kera'yı görünce durdu ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Siz ikinizin burada ne işi var?"

"Yardıma ihtiyacım var kardeşim."

Kat önce şaşkınlıkla ona baktı; sonra gözleri büyüdü ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, Vig. *Hayır*."

"Kat-"

"Hayır. Seni almak bir şey. Ama onu? Asla olmaz."

"Lütfen. Senden kardeşini seven bir kız kardeş olarak rica ediyorum-" "Tanrım."

"Bunu benim için yap." "Ama eğer-"

"Biliyorum. Risklerin farkındayım.

Sadece lütfen." "Sen riskleri biliyorsun ama *o* biliyor mu?"

"Lütfen," diye tekrar sordu. "Bunu yapmamın bir nedeni var. Bunu biliyorsun."

Hâlâ başını sallayan Kat evinin kapısını kilitledi ve ahıra doğru yöneldi. Vig de onu takip etti ve sessiz Kera'yı yanına çekti.

"Burada kal," diye emretti kız kardeşi. Ahırlara diğer Valkyrieler dışında kimsenin girmesine izin verilmiyordu. Atları sinirli ve huysuzdu. Ne yazık ki, birden fazla Kuzgun önemli bir uzvunu huysuz kanatlı bir aygır ya da kısrağın yüzünden kaybetmişti.

Birkaç dakika sonra Kat bineğiyle birlikte dışarı çıktı. Güzel, beyaz ve siyah bir aygır. Ahırdan uzaklaşır uzaklaşmaz, hayvan siyah saçlarından oluşan yelesini salladı ve havalanmaya hazır bir şekilde biraz zıpladı. Odin Kuzgunları sadece geceleri dünyanın meraklı gözlerinden korurken, Valkyrieler ne zaman gerekli hissederlerse ata binebiliyorlardı ve her zaman korunuyorlardı. Bu mantıklıydı; bir savaşçının hayatını ne zaman kaybedeceği konusunda herhangi bir zaman kısıtlaması yoktu. Odin'in sürekli büyüyen kuvvetleri için istediği bir savaşçı.

Kat iyi bir sıçrayışla kendini eysersiz aygırının sırtına attı. Atın izin verdiği tek şey dizginleriydi. Kat kendini rahat hissetti ve at kanatlarını salladı.

"Vig, sen Kera'yı tut."

Kolunu Kera'nın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "Bana tutun," dedi ona. "Ben söyleyene kadar bırakma."

"Ne yapıyoruz biz?" Kera sonunda sordu.

"Alfgeir'in kuyruğunu tut, Vig. Ama toynaklarına dikkat et. Nasıl olduğunu bilirsin." Vig biliyordu, bu yüzden tekmelenmemek için biraz yana kaydı.

"Vig?" Kera itti. "Bana güveniyor musun?"

"Şu anda değil, hayır."

Sırıttı. "Çok zekisin. Bu yönüne gerçekten bayılıyorum."

Kera, Vig'in tutarlı bir yanıt verememesine gözlerini kısmak için sadece birkaç saniye bulabilmişti ki Kat'in atı aniden havalandı ve uçmaya başladılar.

Bu, Kera'nın kanatlarını açıp uçtuğu zamanki gibi değildi. Öyle olmasını diledi. Onun yerine daha hızlı, daha güçlü, daha acımasızdı. Onlar havalanıp uzaklaşırken her şey hızlandı. Kera'nın görebildiği tek şey at, Kat, Vig ve parlak, renkli ışıklardı. Her şey onu bunalttı ve midesinin çukurunda hasta hissetmeye başladı. Havada kismaya başlayacağından korkarak dudaklarını sıkıca kapattı. Asla yaşamak istemediği bir deneyimdi bu.

Kendini parçalanmış hissediyordu, sanki bir şey onun derinliklerine uzanıyor ve bir parçasını dışarı çekiyordu. Paniklemeye başladı. Aklını kaçırmış gibi hissetmeye başladı. Her şey onun için çok hızlı ilerliyordu. Çok hızlı.

Ve sonra, bir anda durdu.

Etrafını saran bu kadar güzel toprakları görünce şok olan Kera, karla kaplı büyük dağların üzerinden güneşin doğuşunu izledi ve kuşların sabahın erken saatlerinde söylediği şarkıları dinledi. Daha da tuhafı, Kera başını geriye doğru eğdiğinde, tepesinde devasa bir ağaç tabanı gördü. Binlerce mil genişliğinde ve yüksekliğinde olmalıydı.

"Bu bir ağaç mı?" Kera Vig'e sordu.

"Uh-huh. Dünya Ağacı. *Yggdrasil* de denir." "Pekâlâ o zaman."

Kera Vig'e yaslandı, onun ağırlığını ve gücünü yanında hissetmekten memnundu. Katja atının üzerinden onlara baktı. "Herkes iyi mi?"

Vig başını salladı, atın kuyruğunu bıraktı ve az önce durdukları yere bir toynak fırlamadan saniyeler önce hızla geri çekildi. "Biz iyiyiz."

"Güzel. Benim gitmem gerekiyor. Zimbabwe'de katılmam gereken küçük bir çatışma var. Unutma, Vig. Yarın gün doğmadan seni buradan alacağım. Sakın beni kaçıрма. Anladın mı? Her zaman çok kısa kesiyorsun."

"Unutmayacağım."

Vig sonunda onu bıraktığında Kera biraz ürperdi. "Hava soğuk," dedi.

Kat başını salladı. "Evet. Yeni gelenlerin çoğuna anavatanı hatırlatıyor. Elbette, öldüğünüzde soğuk sizi pek rahatsız etmez." Gülümsedi ve el salladı. "Sonra görüşürüz çocuklar! İyi eğlenceler!"

"Vig?" Kera etrafına bakınarak sordu. "Tam olarak neredeyiz?"

"Asgard'dayız."

"Asgard mı?"

Başıyla onayladı. "Evet. Aersir tanrılarının evi. Odin, Thor, Freyja. Eğer oraya bakarsan . Valhalla'nın kulelerini görebilirsin. Ve bu yol Freyja'nın evi."

"Beni neden Asgard'a getirdin?"

"Sana nasıl öldürüleceğini öğretmemi istedin."

"Birkaç Kuzgun'u bir araya getiririz ve sen de beni bir eldivenden geçirirsin diye düşünmüştüm."

"Kuzgun kardeşlerim bana nasıl dövüşüleceğini öğretti. Ama öldürmeyi oradan öğrenmedim. Annem bana öldürmeyi öğretmek için soğuk mantıktan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu yüzden bir gün beni buraya getirdi."

"Seni Asgard'a mı getirdi? Neden?"

Dağları işaret etti. "Asgard'da her gün güneş doğarken savaş başlar. Ragnarok'un geleceği zaman için eğitim. Odin'in seçtiği tüm savaşçılar savaş alanına çıkar ve öldürür."

Kera bir adım geri çekildi. "Sen . . . beni buraya getirdin-"

Vig'in arkasından gelen bir çığlık Kera'nın sorusunu kesti ve baltalı bir adam onun arkasından saldırdı.

Vig yana doğru adım attı, kolunu uzattı, adamın karnına vurdu ve takla atmasına neden oldu. Adam yere düştü ve Vig baltayı adamın elinden çekip aldı ve silahı adamın karnına indirerek onu neredeyse ikiye böldü. Sonra baltayı tekrar kaldırdı, bir kez daha indirdi ve adamın kafasını kopardı.

Kan Kera'nın yüzüne sıçradı ve Kera bunu hissedince şok içinde nefesini tuttu.

"Onlar zaten ölü, Kera," diye açıkladı Vig. "Onları bugün öldürürsen yarın geri gelirler. Güneşle birlikte doğacaklar ve aynı şeyi tekrar yapacaklar."

"Tamam."

"Ama az önce söylediklerimle ilgili en önemli şeyi hatırlamalısın."

"Neymiş o?"

"Onlar zaten ölü, Kera. Onları sonsuza dek öldüremezsin. Ama," dedi ona yaklaşarak, "eğer burada ölürsen . . . burada kalırsın. Ragnarok gelene kadar."

"Bekle . . . ne?"

"Onların kaybedecek bir şeyleri kalmadı, Kera. Ama senin var." Döndü, baltası hâlâ elindeydi ve savaşın sıcaklığına doğru uzaklaştı.

"Vig? Nereye gidiyorsun lan?"

"Bilmen gereken bir şey daha var," diye omzunun üzerinden gelişigüzel savurdu, "hepsi senin ne olduğunu biliyor. Ve senin için gelecekler."

Tam o sırada kürkler ve rastgele zırh parçaları giymiş küçük bir grup adam aniden ona doğru yöneldi. İçlerinden biri "Karga!" diye bağırdı ve hepsi ona saldırdı.

Kera tökezleyerek geri çekildi ve ayak bileğine bağlı kılıftan bıçakları almak için sağ bacağını kaldırdı. Ancak silahlarını almak için çabalarken tek ayağının üzerinde zıpladı, bir şeye takıldı ve sırt üstü yere düştü.

Adamlar durdu ve ona baktı. Ama içlerinden biri sırtıttığında . . bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordu.

Özellikle de onun etrafında dönmeye başladıklarında, sırtan adam ona doğru ilerlerken kalkanını bıraktı.

Artık çaresiz kalan Kera kılıçlarını kınından çıkardı ama onları kullanamadan bir balta başının yanından vızıldayarak geçti ve sırtan adamın omzuna saplandı. Adam çığlık atarak geriye doğru düştü. Sonra hepsi etrafını sarmış, onu koruyorlardı, kanatları soğuk sabah ışığında siyah ve mor görünüyordu.

İçlerinden biri ona baktı ve Kera kadını hemen tanıdı. O İlk Karga'ydı. Her şeyi başlatan kişi.

Kadın bir an Kera'yı inceledikten sonra bir Karga'nın sırtından uzun saplı bir balta kaptı ve diğerine fırlattı. O Karga küçük kalabalığın arasından geçerek artık sırtımayan adama doğru yürüdü. Adama ters ters bakarak kalın bir İskoç aksanıyla hırladı: "Bildiğini sanıyordum, Odd-marr. Kargalar asla yalnız savaşmaz."

Sonra baltayı başının üzerine kaldırdı ve adam parçalara ayrılana kadar tekrar tekrar indirdi. Küçük parçalara.

Birkaç Karga gülerek adamın parçalarını kaptı ve havalandı.

Kera ayağa fırladı ve kargaların sırtan adamın parçalarını arazinin farklı yerlerine bırakmasını izledi.

Kargalardan biri, "Kendisinin tamamını bulması günler sürer," diye şaka yaptı ve grup güldü.

İlk Karga Kera'yla yüzleşti. "Sen ölmedin."

Kera kadının İngilizce konuşmadığını biliyordu ama bir şekilde onu çok iyi anlıyordu.

"Hayır."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü tanıdığım tek şey pislikler."

"Belirli bir pislik var mı?" diye sordu İskoç Karga.

Kera savaş alanının ortasında birkaç Viking'e karşı savaştan Vig'i işaret etti.

"Bir Kuzgun mu? Buraya bir Kuzgun'la mı geldin?" diye sordu

Birinci Karga. "Kız kardeşi bir Valkyrie. Bizi buraya o getirdi."

"Onu tanıyorum. Kont Rundstöm'ün soyundan geliyor." İskoç Karga yanağındaki kanı silmeye çalıştı ama sadece biraz döndürmeyi başarabildi. Onca doğramadan sonra her tarafı kan olmuştu. "O iyi bir soy. İyi bir savaşçı. Ama çoğu Kuzgun öyledir."

"O her neyse... Şu anda onunla konuşmuyorum."

Kargalar ona güldü. Rus aksanlı bir Karga, "Bebek olma," dedi. "Seni buraya bir sebep için getirdi."

"Sonra da beni terk etti. Beni uyarabilirdi! Ona yardım için geldim ve o beni cehenneme bıraktı!"

"Burası cehennem değil, küçük kız. Burası Asgard. Ve Kuzgun senin savaşmanı istiyor. Öldürmeni istiyor. Bizim işimiz bu. Çünkü biz ölümün habercileriyiz. Bunu asla unutmayın."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti Kera. "Öldürebilir miyim bilmiyorum."

Rus, dişlerinin arasından Kera'ya tısladı. "Benim Kızıl Ordu'mda beş dakika bile dayanamazsın. Ben Nazilerle savaşırken uçakla uçtum. Onları gökyüzünden vurdum ve cesetlerini toprakta çürümeye bıraktım. Hiç pişmanlık duymadım. Sen de duymamalısın. Ve öldüğümde -ilk kez- toprağa girmedim. Karga oldum. Sonraki elli yıl boyunca savaştım. Öldürdüm. Hepimiz öldürürüz. Bu işte iyiyiz. Sen de bu işte iyisin. Korkmamalısın."

"Ama o korkuyor," dedi İlk Karga. "Bir kez başladığında duramayacağından korkuyor. Öldürmek zorunda olmasa bile öldüreceğinden korkuyor."

"Ah tatlım," dedi bir başka Karga kollarını Kera'nın omuzlarına dolayarak. Kera'nın 1920'lerde yaşadığını tahmin etmesine neden olan kısa küt bir saç kesimi vardı. "Bu seni hiç endişelendirmemeli. Sana söyleyeyim, ben melek değilim. İlk hayatımda gurur duymadığım şeyler yaptım. Eskiden Florida'dan New York'a kadar rom taşırdım. Ve yolda bazı şeyler

oldukça kötü. Yapmam gerekeni yaptım. Sonra öldürüldüm. Ve Skuld bana bu teklifi yaptı. Ama İkinci Hayatım boyunca etrafta koşturup herkesi öldürdüğümü mü sanıyorsunuz? Tabii ki hayır! Doğru, içki kaçakçılığı yaparak fazladan biraz para kazandım ama içki yasağı kaldırılınca bu da sona erdi. Ama Skuld ve Crows'a olan sadakatim? Bu son nefesime kadar sürdü. Sen işini yap. Tek yapman gereken bu. Geri kalan zaman senin. Peki ya o zamanlar? Çok iyi vakit geçirirdik. Partiler. Erkekler. Vay be! O günleri düşündükçe terliyorum."

Kera güldü, bu kadın tarafından tamamen büyülenmişti.

"Awww. Şu güzel gülümsemeye bak." Parmaklarının ucuyla Kera'nın yanağını okşadı. "Eminim o koca Kuzgun'un seni buraya getirmiştir çünkü burada öldürdüğün herkes ertesi gün geri getiriliyor, yani senin için suçluluk yok.

"Yani burası ne yapman gerekiyorsa onu yapman için mükemmel bir yer. Kendin olarak rahat etmek için. Gerçek sen. Karga sen. Bu savaş saatlerce sürecek. Sonra -eğer o gün hayatta kalırsan- Valhalla'da verdikleri büyük ziyafetin tadını çıkaracaksın. Bazıları garip İsveç yemekleri ama kızarmış domuz için ölünür."

İskoç Karga, Kera'nın elindeki bıçakları kaparken, "İşte," diye havladı. "Bu kolay insan avı için. Bugün Vikingleri öldüreceksiniz. Çoğunlukla. Al bunu." Uzun saplı baltayı Kera'nın göğsüne doğru iterken, diğer Kargalardan biri Vig'in Kera'ya verdiği bıçakları ayak bileğindeki kılıfa geri koydu. "En kötüsünü yap. Günün tadını çıkar."

Sap kandan yapış yapıştı ama Kera bundan tiksinişini gerektiğini düşünse de tiksinişmedi.

Birinci Karga Kera'yı pazusundan tutup diğerlerinden uzaklaştırdı.

"İşte," dedi pençesini göstererek. "İlk avın." Kera keskin bir nefes aldı. "Bu o-"

"Beni halkımdan koparan kişi. Onu her gün öldüreceğim. Her gün bana yaptıklarını ona ödetiyorum. Ama bugün ... ona acı çektirme günü senin günün." Elini Kera'nın göğsünün üst kısmına bastırdı. "Buradaki öfkeyi hisset. Bırak bu öfke senin rehberin olsun. Bir Karga için öfke seni asla yüzüstü bırakmayacak."

Bu uğurlamayla birlikte Kera, bir zamanlar İlk Karga'yı evinden almış olan Viking'e doğru yürüdü.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Aggie kız kardeşlerine, kızın Valhalla'daki en iğrenç Vikinglerden birine doğru yürüyüşünü izlerken sordu.

"Acı içinde ö l e c e k ," diye tahmin yürüttü Raisa. "Ama bu ona çok değerli bir ders verecek."

Aggie Rus'a homurdandı. "Ne dersi?"

"Herkes Karga olmamalı. Sadece güçlüler. Sadece güçlüler." "Onun öfkesini yanlış değerlendiriyorsun," dedi Birinci Karga. Hâlâ bir adı yoktu.

O

bir tane almayı reddetti. "Onun büyük bir gücü var."

"Sahip olmadığı bir şeyi nasıl yanlış değerlendirebilirim?" Raisa sordu. "Ne gücü? Yaralı bir kedi yavrusu gibi zayıf. O asla-"

"-Kızıl'ımda hayatta kaldı," diye tamamladı diğer kargalar Raisa'nın nefret ettiği o şarkı söyler gibi.

Genç Karga'ya yeniden odaklanmadan önce hepsine ters ters baktı. Avının sırtı ona dönüktü ve onu arkadan öldürebilirdi. Ama bunun yerine omzuna dokundu.

"O ne yapıyor?" Raisa sordu, sesi aynı anda hem şaşkın hem de iğrenmişti.

Aggie başını salladı. "Onu uyarıyor." "Ne için?" Minnie sordu.

Aggie iç çekerek, "O onurlu biri," diye cevap verdi.

Kargaların geri kalanı homurdandı.

"Onurlu mu?" Raisa tersledi. "Biz Karga'yız. Bizim onurumuz yok. Biz öldürürüz.

Bizim işimiz bu."

"Sanırım bu kız farklı."

"Ragnarok gelene kadar her gün ölecek."

"Öğrenmek için zamanı var," dedi Aggie, tam da zavallı kıza elinin tersiyle vurulduğunda, vücudu düşmeden önce birkaç metre tökezledi ve kafası birinin atılmış savaş çekicine çarptı. "Ya da öğrenemez."

"Kuzgun onu buraya getirerek zalimlik etti," dedi Dao-Ming, koyu kahverengi gözleri kısılmış, bir Karga dostunun katledilişini izleyemiyordu.

"Merak etme," diye akıl yürüttü Aggie. "Ölümü onu hâlâ bize getiriyor ve biz de ona hâlâ öğretebiliriz. Ragnarok gelmeden önce."

Viking uzanıp zavallı kızı boğazından yakaladı ve onu düştüğü çamurdan kaldırdı. Başının yan tarafında, çekicin üzerine düştüğü yerde oluşan yaradan kan sızıyordu.

Ayağa kalkarken, kız eliyle sıkıca tuttuğu çekici de onunla birlikte kaldırdı. Tekrar ayağa kalktığında, serbest elini kullanarak

kolunu tuttu ve boğazını serbest bırakana kadar büktü. Sonra çekici el altından savurarak Viking'i karnından yakaladı ve onu uçarak savaş alanının dışına gönderdi.

Kargalar Viking'in yakındaki bir tepenin üzerinde gözden kayboluşunu izledikten sonra yavaşça kıza baktılar.

Nefes nefese kolunu kaldırdı ve dirseğini arkasından sinsice yaklaşan savaşçının suratına indirdi. Adamın burnunu ve görünüşe göre yüzünün bir kısmını kırdı. Çekici kaldırdı ve döndü, savaşçının kafasına çarpacak şekilde salladı ve tek darbede kafatasını ezdi.

İşte o zaman işler vahşileşti.

İlk Karga'nın bahsettiği gizli öfke kızın içinden fışkırmış gibi görünüyordu ve bir grup Viking'i tek bir darbeye göğüslerinden vurarak parçaladı. Ve sonra, onlar yerde nefes almaya çalışırken, çekici kafalarına indirerek kafataslarını ezdi. Daha iyi savaşçılar gelip çekici ondan alana kadar bunu tekrar tekrar yaptı. İşte o zaman ayak bileğine bağlı kılıfından ince bıçaklarını çıkardı. Adamların arasında hızla ilerledi, ana damarları kesip biçti. Kızın hareket edişi, bir savaşçıdan diğerine geçişi ve onları öldürüşü, süslü bir dans izlemek gibiydi.

Raisa başını salladı. "*Da*. Benim Kızıl'ımda iyi iş çıkarır," diye itiraf etti sonunda. "Sadece itilmesi gerekiyor."

"Tüm eğlenceyi onun yaşamasına izin mi vereceğiz?" Aggie gruba bakarak sordu. Bunların hepsi Karga değildi. Asgard'ın dört bir yanındaki yakın savaş alanlarında savaşan başka kız kardeş grupları da vardı. Savaşmak istemeyen ve farklı savaşları ağaçların güvenliğinden izleyenler de vardı. Ama bu grup ... bu grup yeni Karga tarafından buraya çekilmişti. Sadece ilk başta bunu fark etmemişlerdi. "Hadi o zaman! *Oraya sıkışıp kalalım!*"

Kanatları açıldı ve havalandılar, savaş alanının üzerinde ilerledikten sonra ortasına düşüp işe koyuldular.

Vig kalkanıyla baltayı engelledi, döndü ve çalıntı kılıcını arkasındaki adama sapladı. Geri döndü ve ona saldıranın kolunu kesti. Döndü ve aynı adamın kafasını aldı.

Nefes almak için bir an durdu ve tam o sırada arkasından birinin tekrar yaklaştığını duydu. Kılıcını geri çekti ama bir kalkan onu engelledi ve derin bir ses Eski Nors dilinde, "Tekniğin hâlâ özensiz." dedi.

Vig rahatladı ve atasına gülümsedi. "Ama daha iyi Holfi. Bunu sen bile kabul etmek zorundasın."

"Zar zor. Ve benim hiçbir şeyi kabul etmem gerekmiyor, evlat."

Holfi hiç bakmadan kalkanını kaldırıp kafasına doğrultulan baltayı engelledi ve arkasındaki adamı kazığa oturtmak için tam belinden döndü. Sonra dikkatini tekrar Vig'e odakladı.

"Neden buradasın?" diye sordu Holfi. "Zamanından önce öldürülebilirsin."

"Bir arkadaşımı getirdim. Eğitime ihtiyacı vardı."

Holfi kaşlarını çatı. "Bir Valkyrie mi? Kız kardeşinin-"

"Hayır. Bir Valkyrie değil." Vig bundan kaçamayacağını biliyordu, bu yüzden itiraf etti, "Bir Karga."

Atası bir adım geri çekildi. "Sen ve bir Karga mı?"

"Sen sinirlenmeden önce-"

"Rundstöm'ler bana!" Holfi bağırdı ve Rundstöm Kuzgunları gökten inerek Vig'in etrafını sardı. Neredeyse tüm Kuzgun ataları Viking toplumunun ilk günlerine kadar uzanıyordu.

"Bu çocuk neden burada?" diye sordu içlerinden biri. "Bir Karga ile birlikte burada."

"Bir Karga mı? Yapabileceğinin en iyisi bu mu evlat?" diye sordu atalarının dev amcalarından biri. En az iki metre boyunda, yaklaşık dört yüz kilo ağırlığında saf kas gücüne sahipti ... ve pek dost canlısı değildi.

Savaşın başlarında zavallı bir Dev Katil'den çaldığı çekicin başıyla Vig'e vurdu. "Neden daha iyisini yapamıyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorum."

"Ben de ayıları severim," dedi büyük amca. "Bu biriyle yatmam gerektiği anlamına gelmez." "Aslında bu aynı şey değil."

"Güzel bir Valkyrie'ye ne dersin?" diye sordu büyük büyük kuzenlerden biri. "Odin Valkyrie'leri için her zaman en iyi eti seçer. Onlardan birini seçin."

"Artık bu tartışmayı yapmıyoruz," diye duyurdu Vig, ama atalarının yanından geçmeye çalıştığında onu geri ittiler.

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?" Holfi talep etti. "Biz senin Büyükleriniz. Söylediklerimizi dinleyeceksin. Ve eski bir köleyi yanına almıyorsun-"

Kera aniden grubun içine daldı, muhtemelen kadim Kuzgunların bugünkü Kuzgunlar gibi olmadığından habersizdi. Tek bir kelime bile etmeden

Katilin çekicini atasının elinden alarak iri adamı sersemletti; sonra da grubun dışına doğru hücum etti.

Hep birlikte dönüp onun gerçek bir deve doğru koşmasını izlediler. Devler diyarı Jotunheim'dan ayrılıp Asgard'da biraz savaşmanın tadını çıkaranlardan birkaçı vardı.

Kera çekici kaldırdı ve devin ayağına indirdi. Dev bir çığlık attı ve ayağını kaldırıp ellerinin arasına aldı. İşte o zaman Kera çekici diğer bacağının bileğine doğru savurdu. Kırılan kemiklerin sesi havayı doldurdu ve dev yere düşerek arkasında savaşan bir grup savaşçıyı daha saf dışı bıraktı.

Kera kanatlarını kullanarak devin üzerinden uçarak başına yaklaştı. Alnının üzerine düştü ve sağ gözüne doğru koştu. Bir elinde çekici tutarken, diğer elindeki pençeleri serbest bıraktı ve onları doğrudan devin göz küresine indirdi. Dev çığlık atıp elleriyle gözünü kapatırken, Kera diğer göze koştu ve aynı şeyi yaptı.

Kendini tekrar yukarı kaldırdı ve adamın yüzünden aşağı uçtu. Çekiçle burnunu parçalamak için kısa bir süre durdu, boğazına gelene kadar tekrar uçtu, sonra ezene kadar çekici birkaç kez indirdi. Artık nefes alamıyordu.

Nefes nefese Vig'in yanına geri uçtu ve çekici atasına fırlattı. "Teşekkür ederim," dedi.

Kera onlara baktı ve "Geri döneceğim," dedi. Sonra diğer Kargaların da dahil olduğu bir savaşın içine uçtu.

Vig ve Kuzgun ataları sessizlik içinde devin nefes almak için çırpınışını izlediler. Birkaç dakika sonra artık çırpınmıyordu. Ve hayır, Vig Kera'ya devin geri gelmeyeceğini asla söylemeyecekti çünkü o aslında ölmemişti. Şimdiye kadar. Bu onu sadece üzerdi.

Devin kolları gevşek bir şekilde yanına indiğinde ve yer sarsıldığında Kuzgunlar tekrar Vig'e döndüler.

"Pekâlâ," dedi Holfi omzunu sıvazlayarak. "Seni tekrar görmek güzeldi evlat. İyi şanslar."

Hepsi uçup gitti ve Vig kendine küçük bir an için sırtıtmak için izin verdi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Kera üniformasını tanımadığı bir savaşçının sırtına kondu. Kargalardan biri ona Odin'in tüm savaşçıları çağırdığını söyledi. Layık oldukları takdirde hepsine masasında bir yer teklif etmiş, çünkü Ragnarok geldiğinde Odin en iyi savaşçıları kendi tarafında istemiş. Görünüşe göre sadece insan Klanları için seçtiği kişiler söz konusu olduğunda seçiciymiş.

"Minnesota'dan gelen sevimli Japon Karga, birkaç dakika önce Napolyon Savaşları'ndan kalma bir savaşçı tarlasında ilerlerken Kera'ya, "Kimse bunu söylemiyor ama Odin biraz ırkçı olabilir gibi görünüyor," demişti.

Kera bıçağını rakibinin omzuna sapladı ve adam çığlık attı. Ama sonra çığlığı bir kükremeye dönüştü ve omuz silkerek onu sırtından attı ve yüzünü ona döndü. İşte o zaman değişenin sadece adamın çığlığı olmadığını fark etti.

"Bir ayı mı?" diye sordu ... herhangi birine. "Ciddi misin?"

Evet. Bir ayıya dönüşmüştü. On metrelik, gerçekten sinirli bir boz ayıya... Kera'nın aniden cılızlaşan bıçağı inanılmaz kalınlıktaki omzundan dışarı fırlamıştı.

Kera birkaç adım gerileyerek uzaklaşmaya çalıştı ama ayı bir adım attı ve tam üzerine geldi. Kolunu geri çekti, beş büyük bıçağa benzeyen büyük pençeleri azalan güneş ışığında parlıyordu.

Pençe aşağı inmeye başlayınca Kera kolunu kaldırdı ve "Bekle!" diye bağırdı. Ayı durdu, ona baktı, kolu hâlâ havadaydı. "Neden bunun hakkında konuşmuyoruz?"

Ayı hırladı.

"Ya da konuşmayalım," diye ciyakladı.

Ayı kolunu tekrar geri çekti ama Vig gökyüzünden sırtının üzerine düştü. Kera'nın bıçağını ayının boynundan çekip çıkardı ve ayıyı ağzından yakalayıp çenesini ayırmadan önce ona fırlattı. Sonra da ayı Vig'i koparmaya çalışırken çenesini açmaya devam etti.

Kera bıçağını alıp ayıya doğru koştu ve ayının bacaklarının arasına gelene kadar dizlerinin üzerinde çamurda, kanda ve pislikte kaydı. Ayının uyluğunun iç kısmına sapladı; kürkü, deriyi ve kası aşırıp silahını atardamarın derinliklerine gömmek için çok zorlaması gerekti.

Bıçağını çekip çıkardı ve aynı şeyi diğer uyluğuna da yaptı. Her iki yaradan da serbestçe kan akmaya başladığında, Vig'in güçlü çeneleri, onları bir arada tutan kemik yarılana kadar birbirinden ayırdığını görmek için zamanında geri çekildi. Vig üst çeneyi koparana kadar daha da yukarı kaldırdı. Sonra aşağı atlayıp uzaklaştı ve ayının çamura düşerek ölmesine izin verdi.

"Şekil değiştirenlerden nefret ediyorum," diye mırıldandı Vig. "Kurnazlar. Hepsi hilekârdır. Bunu asla unutma."

"Teşekkürler," dedi Kera ayağa kalkarken. Sonra da Vig'in suratına bir yumruk attı. Hem de sertçe.

Vig yana doğru tökezledi, eli çenesine dokunmak için uzandı. *"Bu da ne-"*

"Beni bir daha asla tecavüz sevdalısi Vikinglerle yalnız bırakma."

"Ama-"

"Az önce beni terk ettin! *Bir daha asla!*"

Vig ellerini kaldırdı, çenesini oynattı. "İyi. Ama bir amacı vardı-"

"Umurumda değil."

"Bir şey olmasına asla izin vermezdim-"

"Umurumda değil!"

Vig başını onun bağırıışlarından uzağa eğdi ve söz verdi, "Tamam. Bir daha asla."

Kera uzaklardan derin ve y a n k ı l l ı bir sesin vadiye yayıldığını duydu.

"Bu da ne böyle?"

"Hayatta kalan savaşçıları şölen için salonlara çağıran boru sesi." "Güzel.

Açlıktan ölüyorum." Savaşçıların akışını takip etmeye başladı.

Uzaktaki parlayan kalelerden birine doğru ilerlerken Vig onu atletinin arkasından tutup kendi tarafına çekti.

"Önce elimizi yüzümüzü yıkamalıyız. İçeri girmeden önce. Yoksa ortak lavaboyu kullanacağız-"

"Söylemen gereken tek şey buydu," diye araya girdi Kera, ondan uzaklaşıp bir dereye doğru yürürken. "Ortak lavabo. Cümlelerin geri kalanını tamamlamaya bile gerek yok."

Kera ellerini, kollarını ve yüzünü temiz suyun aktığı bir yerde yıkadı... yakınlarda kanlar içinde yatan cesetlerden uzakta.

Sessizlik içinde Vig de aynısını yaptı ve işlerini bitirdikten sonra birlikte salona doğru yürüdüler. Kısa bir yürüyüş değildi ve Salonlar'a vardıklarında

Valhalla'da kalan savaşçıların çoğu oturmuş yemek yiyordu. Ama Kera içeri girer girmez hepsi durdu ve ona baktı.

Kera hemen geri çekilmeye, uzaklaşmaya başladı ama Vig elini onun omurgasına koydu ve onu ileri doğru itti.

"Onlara zayıflık gösterme," diye mırıldandı kulağına doğru, o sıcak elini sırtına bastırarak onu ileriye doğru iterken. "Onlara asla zayıflık gösterme. Onlara asla geri çekilmeyeceğini göster. Savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğini. Gerekirse hepsini yanında götüreceğini göster."

Kera denizci eğitimini kullanarak omuzlarını geride, göğsünü dışarıda tuttu ve tüm bu erkek ve kadınların yanından geçerken omurgasını sertleştirdi. Yolun yarısına geldiğinde, tüm gözler üzerindeyken bu devasa koridorda nasıl ilerleyeceğini düşünürken, kirişlerden gelen bir gak sesi duydu. Gözlerini kaldırdı ve yukarıdan onu izleyen kargalar ve kuzgunlar gördü. Kargalar onu iterek gaklamaya başladılar. Kuzgunlar da ona katıldı, alçak gaklamaları kargaların daha tiz sesleri arasında dans ediyor gibiydi. Ona *şarkı söylüyorlardı*.

Kera salonu geçip kız kardeşlerinin ve Vig'in kuzgun kardeşlerinin oturduğu masalara yaklaştığında, boynuzları, bira kupaları ya da yumrukları ahşap yüzeye çarparak hem onu hem de Vig'i kendilerine katılmaya davet ediyordu.

Vig'in eli ensesine kaydı ve başparmağı kulağının hemen arkasındaki bir noktaya değince neredeyse dizlerinin bağı çözölüyordu. Sonra aynı hızla elini çekti ve kardeşleriyle birlikte masaya doğru ilerledi.

Kera, Birinci Karga'nın oturduğu masaya çağrıldı. Yanında uzun siyah saçları ve Kera'nın o güne kadar gördüğü en koyu gözleri olan Doğu Hintli bir Karga oturuyordu.

"Merhaba güzelim," dedi Doğu Hintli Karga, Kera'yı sıcak bir şekilde kucaklayarak. "Bugün senin hakkında çok şey duydum. Bize katılmak için burada olmana sevindim."

Bir el hareketiyle, Kera'nın yanına oturabilmesi için bir Karga'yı yanındaki yerden kaldırdı.

"Ben Aditi."

"Ben ilk karga olabilirim," diye açıkladı İlk Karga, masaya doğru ilerleyen kaburga tabağına uzanarak, "ama Aditi bizim annemiz. Bize ... her zaman kullandığın o kelime neydi?"

"Empati."

"Evet. Empati. Bizim dışımızdakiler için."

Aditi Kera'nın saçlarını yüzünden itti ve gözlerini yakından inceledi. Yaklaşık bir dakika sonra Aditi gülümsedi ve eğilip Kera'nın alnından öptü.

"Aramızda çok başarılı olacaksın, tatlı Kera," dedi Aditi. "Sonunda ait olduğun yeri buldun."

"Buldum mu?"

"Bunu fark etmenin zaman aldığını biliyorum. Ama halkın, taptığın tanrılar, önünde diz çöktüğün krallar ya da artık bir parçası olmadığı halde hakkında konuşmaya devam ettiğin ordun ne olursa olsun" -Kera önce Aditi'nin kendisini kastettiğini düşündü, ama o güzel kahverengi gözler masanın diğer ucuna geçerek Kera'nın daha önce tanıştığı Rus Karga'ya odaklandı- "sadakatin her zaman kız kardeşlerine olacak. Çünkü ruhunun derinliklerinde bileceksin ki, karşılığında onların sadakati de her zaman sana olacak."

Aditi, Kera'nın tabağına büyük domuz eti parçaları attı ve Birinci Karga da birkaç büyük pırzola bıraktı.

"Ye," diye ısrar etti Aditi. "Eğer yemezsen, bugün o kadar dövüştükten sonra taş gibi düşeceksin. Bu hiç hoş olmayacak."

Açlıktan ölmek üzere olan Kera'nın daha fazla telkine ihtiyacı yoktu. Yemeğe yumuldu ve yemeğin hiç de fena olmamasına şaşırdı. Aslında oldukça iyiydi. Ve rahatlamıştı. Öleceği ve sonsuza kadar berbat yemekler yemek zorunda kalacağı düşüncesinden nefret ediyordu. Kısa bir süre, eğer ölmüş olsaydı neden yemek yemek zorunda kalacağını düşündü ama açlığı herhangi bir şeyi çok fazla analiz etmesini engelledi. Kendisine şarap, bira ya da bal likörü teklif edildi ama neyse ki su vardı ve o bununla yetindi. Sarhoş adamlarla dolu bir odada taş gibi ayık kalmayı her zaman sevmişti.

Kera'nın iştahı birkaç tabak et ve ekmekten sonra nihayet doyduğunda, masanın diğer ucundan "Aman Tanrım! Bu o mu?" diye bir çığlık duydu. Sonra iki kadın koşarak yanına geldi ve ona sarıldı.

"Hoş geldin!" diye tezahürat

yaptı biri. "Merhaba tatlım!" dedi

diğeri. "Merhaba."

"Bizi tanıımıyorsunuz. Ama biz *ilk* L.A. Crows'uz. 1934'ün Taş Devri'nde."

"L.A. kızlarımız nasıl?" diye sordu diğeri. "Güçlü gidiyorlar."

"Bunu duymak çok güzel," dedi ilki. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama biz her zaman en güzel Kargalara sahip olmamızla tanınırız."

"Ve en yeteneklileri."

"Eminim siz de öylesinizdir!" diye ciyakladı birinci. "L.A. çetesinin geri kalanıyla tanışmaya hazır olduğunda bize haber ver, tatlım. Biz genellikle masanın diğer ucunda takılırız."

"Bizi Freyja'nın salonunda da bulabilirsin. Gerçekten güzel pirzoları var."

Kera masaya baktı, kaşlarını çatı, sonra gözlerini kıstı. "Bu ... bu Bette Davis mi?"

İki kadın sırtıttı. "Asla söyleyemeyiz."

"Aman *Tanrım*," diye soluk soluğa kaldı Kera. "Bu Dorothy Dandridge mi? Büyükbabam onu çok severdi." Kera başını salladı. "İkisi de Karga mıydı?"

"Sana söylemiştim. En iyi masa... en ilginç insanlar. Bize katılmalısın."

"O sizin kapitalist yıldızlarınızı istemiyor," diye araya girdi Rus Karga. "O savaş gördü. O vahşi savaşçılara ait, kitleleri acınası bir aptallığa sürüklemek için yaratılmış güzel insanlara değil."

"Aman Tanrım!" Kera ciyakladı. "*Bu Katharine Hepburn mü?*"

Vig büyük-büyük-büyük-büyük amcalarından birinin Kemiksiz Ivar'la tanışma hikâyesini tekrar anlatmak üzere olduğunu fark edince Kera'yı aramak için gizlice uzaklaştı. Kargalarla dolu masaya doğru yürüdü ama aralarında Kera'yı göremedi. Yine de Kargalardan biri gülümsedi ve yan taraftaki küçük bir kapıyı işaret etti. Vig başıyla teşekkür etti ve dışarı çıktı. Kera'yı bazı köpeklerle oynarken buldu. Ağzında hâlâ kan olan iki yüz kiloluk bir hayvanı sırtına yatırmış, böylece savunmasız bir köpek yavrusuymuş gibi köpeğin karnını okşayabiliyordu.

"Eğleniyor musun?" Vig, onu ya da köpekleri ürkütmemek için sesini sakın tutarak sordu. Odin tarafından kolaylıkla seçilmemişlerdi. Güçlü savaş köpekleriydiler, özellikle savaş zamanında dövüşmek ve öldürmek için yetiştirilmişlerdi.

"Evet," diye cevap verdi Kera kolayca. "Çok eğleniyorum!" Dizlerinin üzerine çökerek iki elini köpeğin göğsüne dayadı ve onu çenesinin altından karnına doğru kaşımaya başladı. "Konuşmam gereken ..." durdu, salona baktı, "bir aktrisle otuz dakika kadar konuştum."

"Kat'i mi kastediyorsun?"

"Sssssssh. Olayı büyütmeyi sevmez," diye fısıldadı Kera. "Ama burada," diye fısıldadı Vig, "büyütülecek bir şey değil."

"Benim için öyle. Kocaman bir şey!" Güldü ve ayağa kalkmadan önce köpeğin göğsünü okşadı. "Teşekkür ederim, Vig. Bu inanılmazdı. Birinciyle tanıştım"

Karga. Aditi ile
tanıştım."

"Ondan
hoşlandım."

"Ve lanet olası bir grup Nachthexen var!" Vig kıkırdadı.

"Kim?"

"Gece Cadıları! İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanlar onlara Nachthexen diyordu. Kızıl pilotlardı ve ölümcüllerdi. Hâlâ Stalin hayranı gibi görünüyorlar, bu kesinlikle itici, ama bunun dışında ..."

"Geri dönmek mi istiyorsun? Daha Eleanor Roosevelt'le bile tanışmadın. Gerçi onu görmedim ama bu akşam Freya'nın salonunda olabilir. Daha iyi kaburgalar."

"Eleanor Roo . . . ? O da mı bir Karga'ydı?"

"Evet. Skuld zeki olanları sever ve o da kesinlikle zeki. Akıl ve mantık konusunda çok başarılı. Yani ikinizin pek çok ortak noktası var."

"Hayır." Kera kararlı bir şekilde başını salladı. "Bunu mahvetmek istemiyorum. Bunun harika bir anı olarak kalmasını istiyorum. İnsanlar hakkında çok fazla şey öğrenmeye ya da en büyük kahramanlarınızla tanışmaya başlıyorsunuz ve birdenbire aslında ne kadar pislik olduklarını anlıyorsunuz." Dizlerindeki kiri fırçaladı. "Ve görünüşe göre, ben öldükten sonra, muhteşem Eleanor Roosevelt'in bile iyi ve kötü yanlarını öğrenmek için Ragnarok gelene kadar zamanım olacak!" Vig'in kolunu tuttu ve *"Ne kadar havalı değil mi?"* diye sorarken sesi on iki oktav yükseldi.

Vig güldü, hayatı boyunca duyarak büyüdüğü Vikinglerle tanıştığında ne kadar heyecanlandığını hatırladı. Hatta birkaçını savaşta yenmeyi bile başarmıştı ki bu ona hem biraz vicdan azabı hem de daha önce sahip olmadığı bir üstünlük duygusu vermişti.

Kera'yı buraya bu yüzden getirmişti. Odin'in savaş alanında onun ve kendisinin hayatını bu yüzden riske atmıştı. Çünkü burada hayatta kalabilirse, o zaman insan dünyası çok daha az zorlayıcı olacaktı.

"Bana hâlâ kızgın mısın yoksa yürüyüşe mi çıkmak istiyorsun?"

"Öfkeliyim, ama kız kardeşim-Kargalar beni şaşırtıcı derecede iyi bir ruh haline soktu."

"Gerçekte nasıl bir pislik olduğumu öğrenmekten korkmuyor musun?"

"Tatlım, ben zaten biliyorum. Ve şu ana kadar . . . Çok da rahatsız olmadım."

Kera dışarıda beklerken, Vig gizlice salona geri döndü ve birkaç temiz yatak örtüsü ile fazladan yiyecek aldı. Sonra onları Odin'in salonundan uzaklaştırıp Asgard'ın çevresindeki bölgelerin derinliklerine götürdü.

Önce onu her renk ve büyüklükte kanatlı atlarla dolu bir alana götürdü. Onların yavruları dünyanın dört bir yanındaki Valkyrie'lere verilecekti. Aygırlardan biri Kera'nın yanına geldi ve onu sevmesine izin verdi. Ancak Vig çok yaklaştığında, at elini ısırp koparmaya çalıştı. Bu komikti çünkü Vig son derece hızlıydı ve aslında elini kaybetmemişti.

Bundan sonra kısıraklardan biri onları dik bir patikadan aşağıya, çok küçük ve samimi bir göle varana kadar götürdü. Vig, suyun yeraltı volkanları tarafından ısıtıldığını ve çevresinin yemyeşil olduğunu ve kar olmadığını söyledi. Kera minnettardı. Elinden gelse buzun üzerinde uyuyacak havada değildi.

Vig yatak takımını yuvarladı ve mutlu bir iç çekişle yere düştü. Botlarını ve çoraplarını çıkardı ve ayak parmaklarını oynatırken tekrar iç çekti.

Kera onun yanına oturdu. "Burası gerçekten çok güzel." "Öyle. Bana evimi hatırlatıyor."

Kera ona doğru baktı. "Hiç İsveç'e dönmeyi düşünüyor musun?"

"Bazen. Özellikle de Dünya Kupası sırasında."

"Dünya Kupası mı? Futbol, değil mi?"

Kıkırdadı. "Evet. Futbol bu."

"O sesi duyuyorum. Bu sesi duymadığımı sanmayın."

"Tüm dünyadaki en popüler oyun ve Amerikalılar 'eh' diyor."

"

"Çünkü bizde Amerikan futbolu var. İkisi arasında, bence sizin Eski Dünya Vikingler futboldan ziyade bunun için inşa edildi."

"O kadar dolguyu sevmezlerdi."

"Bazı futbolcularımızı gördünüz mü? Eğer dolguları olmasaydı, hepsi cinayet suçlamasıyla yargılanırdı. Bazıları zaten öyle," diye ekledi, "ama tamamen farklı bir nedenden dolayı."

Kera şimdi kendi botlarını ve çoraplarını çıkarmıştı ve ayak bileğindeki kılıfı çözdü. Bacaklarını uzattı ve Vig gibi ayak parmaklarını oynattı.

"Kaslarım hoş bir şekilde ağrıyor," diye mırıldandı.

"Yarın daha kötü olacaklar."

Kera ona baktı. Gözlerini dikti.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Kera gözlerini kaçırdı ve "Pek fazla Nazi yok" diye not etti. Vig'in bu ifade karşısında kafası karışmış gibiydi, bu yüzden "Pardon?" diye sordu.

"Buradaki savaşçılar arasında çok fazla ... bilirsiniz ... olacağını düşünmüştüm.

Naziler."

"Oh. Anlıyorum. şey . . . Odin hayranı değildi."

"Çok açık fikirli ve liberal düşünceli olduğu için mi?"

"Hayır. Çünkü hiçbir şey tanrıları, kendilerini tanrı sanan insanlardan daha fazla rahatsız edemez. Napolyon, Stalin ya da İdi Amin'i de burada bulamazsınız. Bırakın kendi tanrıları onları çözsün; bizim tanrılarımızın uğraşacak daha büyük sorunları var."

Kera ellerini avuç içleri düz olacak şekilde arkasına koydu ve arkasına yaslandı.

"Peki," diye sordu birkaç dakikalık sessizlikten sonra nihayet, "beni kahvehanede ilk gördüğünden beri mi takip ediyorsun yoksa yeni mi başladı?"

"Seni takip etmiyordum."

"Gerçekten mi?"

"Birkaç saatlik katliamdan sonra insan kendini beğeniyor ve erkeklerin onu takip ettiğini düşünüyor."

"Erkekler değil. Sadece sen. Ve eğer beni takip etmediysen, dairemin nerede olduğunu nasıl bildin?"

Vig'in çenesi seğirdi. "Ha?"

"Bana 'huh' deme, Ludvig. Sessiz'in evime geldiği gün, sana daireme gideceğimi söyledim ama adresimi vermedim, ama yine de geldin. Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Biliyorsun, Kera-"

"Bana yalan söylersen seni ezerim."

Vig burnunu ovuşturmaya başladı ve onun utandığını biliyordu ama umursamadı. Biraz utanması gerekiyordu.

"Pekâlâ. Seni ilk gördüğümde Kuzgun kardeşlerimden birinden senin hakkında ne öğrenebileceğini sordum. Bir güvenlik şirketi var ve bu tür bilgilere erişimi var. Bana bir dosya verdi-"

"Bir dosya mı?" Kera dik oturdu. "Benim hakkımda bir dosyan mı var? Eski deniz komandosu arkadaşım gibi konuşmaya başladın."

"Kulağa kötü geliyor, biliyorum," diye itiraf etti. "Ama," diye hızla devam etti, "onu tuhaf bir şey için kullanmadım. Sessiz'in olduğu o gün senin dairene ilk gidişimdi ve sadece taşınmana yardım etmek içindi. Yemin ederim."

"Kaç kız hakkında dosya hazırladın?" "Hiçbiri. Sen hariç."

"Neden normal bir insan gibi bana çıkma teklif etmedin?"

"Dürüst olmak gerekirse, o işte bu kadar uzun süre kalacağını düşünmemiştim. Sana çıkma teklif edecek cesareti kendimde bulmadan önce, ortadan kaybolursan izini sürebilmek için bilgi istedim."

"Vig, utangaç birine benzemiyorsun. İçe dönüksün, kesinlikle. Ama utangaç değilsin. Bana çıkma teklif etmek senin için neden bu kadar zordu?"

"Çünkü evet demeyeceğini biliyordum. Sadece o zaman nedenini bilmiyordum ama şimdi biliyorum ki benim ... ne diyordun? Beynimi karıştırdığını."

Kera ağzının içini ısırdı. Adamın yüzüne gülmek istemiyordu ama adam kesinlikle haklıydı. Onu gördüğü ilk günden beri onun için üzülüyor ve onu iyi bir VA programına sokmaktan başka bir şey istemiyordu. Hepsi bu kadardı. Yani içgüdüleri haklıydı - o zaman onunla çıkmayı asla kabul etmezdi.

"Şu anda bana gerçekten gülmek istiyorsun, değil mi?"

Kera kahkahayı bastı, başını Vig'in kucağına bıraktı ve elleriyle yüzünü kapatarak sırt üstü yuvarlandı.

"Hain kadın," diye mırıldandı Vig, Kera'nın saçlarını okşarken bile.

Sonunda Kera'nın gülmesi bittiğinde -ki bu Vig'in istediğinden biraz daha uzun sürdü- "Burada ne kadar kötü çuvalladığımı unutabilir miyiz?" diye sordu.

Kera ellerini indirdi. "Unutmak mı? Hayır. Çünkü bu yıllar sonra harika bir akşam yemeği sohbeti olacak. Ama artık seni daha iyi tanıdığım için bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Teşekkür ederim."

Kera uzandı ve Vig'in saçlarını parmağına doladı. "Yeni dövmeni beğendim," dedi ona.

"Teşekkür ederim. Bunu benim için Erin yaptı."

"Kuzgunların çoğu iş için ona gidiyor. Onun iyi olduğunu duymuştum hep."

"Öyledir. Ve Kuş Evi'ne geldiğim ilk günden beri eski sevgilimin adını örtbas etmek istiyordu. Bu onu gerçekten rahatsız ediyor gibiydi."

"O zaman ona bir borcum var çünkü onun adının senin üzerinde olmasından nefret ediyordum."

"Ben olsam fazla düşünmezdim. Onu aldığımda gerçekten kızarmıştım. O da öyle. Tayvan'da kötü bir geceydi sadece. Her zaman kaplatmak istemişim ama param yoktu."

Kera, Vig'in saçındaki tutuşunu gevşetti ve parçaya dokunmak için geriye uzandı. "Sanırım çoktan iyileşmiş."

"Muhtemelen iyileşmiştir." Vig, Kera'nın saçlarını okşamaya devam ederek telleri bacağına yaydı. "Odin adına, seni becermek istiyorum."

"Thor'un çekici kadar ince," diye dalga geçti.

"Kurnaz olduğumu hiç söylemedim. Kuzgunlar kurnaz değildir." "Güzel. O zaman açık konuşabilirim. Sevişemeyiz."

"Neden?"

"Korunma yok, tabii cebinde bir şey getirmediysen."

"Giydiklerimiz ve uç silahlarımız dışında bir şey getiremeyiz." "Çünkü en sevdiğin kılıcını getiremeyeceksen neden Asgard'a gidesin ki?"

"Aynen öyle." Vig elini kızın çenesinin altına kaydırды ve başparmağını kızın boynuna sürttü. "Ama yapabileceğimiz her türlü *güvenli* şey var."

"Neden, genç adam! Neden bahsettiğinizi bilmiyorum! Ben çok iyi bir kızım."

"Güzel mi? Kesinlikle. İyi mi? Çok."

Kera yüksek sesle güldü ve Vig Kera'yı omuzlarından tutarak kaldırdı, kucığına oturtana kadar manevra yaptı. "Kera, ben Vikinglerin soyundan geliyorum ve sadece kendi savaşlarımla dolu bir gün geçirmekle kalmadım, aynı zamanda buradan Vanaheim'a kadar senin kış tekmeleyişini izledim."

Kera kollarını onun omuzlarına doladı ve parmaklarını saçlarına doladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, ben her zamankinden daha sertim. Evime dönene kadar bunu görmezden gelmemi bekleyemezsin."

"Seninle ilgilenmenin benim işim olduğunu mu söylüyorsun?" "Birbirimize göz kulak olmak *bizim* işimiz diyorum." "Burada mı? Herkesin önünde mi?"

"Herkes kim?"

"Bir baykuş gördüm. Bir baykuş gördüğümü biliyorum."

Vig eğildi ve onun boynunu öptü. "Bu kıyafetlerden kurtulmak istemiyor musun?" diye sordu usulca kulağına karşı. "Sadece kısa bir süreliğine."

Boynundan kulağına doğru bir çizgi yaladı ve kulak memesini ısırdı.

"Sadece ellerimizle yapabileceğimiz şeyleri bir düşünsene."

"Sabah bana saygı duyacağından emin misin?"

"Etmek zorundayım, yoksa o lanet çekiçlerden biriyle beni öldüresiye döversin."

"Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Vig ellerini Kera'nın beline doğru kaydırđı ve atletini kavradı. Gözleri Kera'nın kilere kilitlenmiş bir halde tişörtü kaldırarak Kera'nın vücudundan sıyırdı.

Kera, Vig'in tişörtü yırtmadan çıkarabilmesi için kollarını başının üzerine getirdi ve kendisi de sütyenine uzandı. Onu bir kenara attı ve Vig'e doğru eğilerek çenesinin altından ve çenesinden öptü. Ama sonunda dudaklarını onunkilere bastırđığında, sanki aralarında bir şey koptu.

Sıcak ve kontrol edilemez bir şey.

Kera, Vig'in beyaz atletini tuttu ve başının üzerinden çekerek yana fırlattı. Vig, Kera'nın kot pantolonuna uzandı. Pantolonu külotuyla birlikte kalçalarına kadar indirdi ve elini bacaklarının arasına soktu. İki parmağını Kera'nın içine soktu ve ikisi de nefes nefese kaldı, Vig Kera'nın ne kadar ateşli ve ıslak olduğunu görünce şok oldu.

Parmaklarını gidebildikleri kadar derine gömdü ve başparmağını klitorisine bastırđı. Kera onun elini kendi eliyle kavradı ve nefes nefese, "Bekle. Bekle."

Ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı, kotunu ve külotunu tamamen aşağı itti ve bir kenara attı.

Uçlarından tutup çektiğinde Vig kot pantolonunu çoktan ayak bileklerine kadar indirmişti. Onu sırt üstü yatırdı ve dönerek vücudunu yüzüne doğru indirdi.

Vig uzanıp kalçalarını kavradı ve amını ağzına doğru bastırana kadar aşağı indirdi. Dilini Kera'nın içine kaydırđı ve onun derin ve uzun iniltisini duydu. Sonra vücudunu onunkinin üzerine uzatırken ellerini sikinin üzerinde hissetti.

Önce onu okşadı, daha da sertleştirdi, ta ki sonsuz mutluluğuna kadar, dili ucun etrafında kaydı ve kısa bir aradan sonra onu tamamen yuttu.

Şimdi inliyordu. Daha önce hiçbir şey Kera'nın ağzının sikinin üzerinde olması, elleri taşaklarını nazikçe sıkarken onu emmesi ve yalaması kadar harika hissettirmemişti.

Daha da iyisi, dilini amının derinliklerinden klitorisine doğru hareket ettirirken, dilini tekrar içine gömmeden önce ucuyla tekrar tekrar okşarken, amının ağzına karşı titreşmesiydi.

Şimdi ikisi de inliyor ve birbirlerine karşı nefes nefese kalıyorlardı, Vig daha fazla dayanabileceğinden emin değildi. Özellikle de sikinin ucunun kadının boğazının arkasına çarptığını hissettiğinde.

Kendini kaybetmek üzere olduğunu anlayınca klitorisini dişlerinin arasında hafifçe kavradı ve tüm vücudu titremeye başlayıp bacakları başını kavrayana kadar diliyle okşadı. Lezzetli bir mengeneyle yakalanmış gibiydi.

Onun kendisine karşı haykırdığını ve tüm vücudunun gerildiğini duyduğunda, Vig kendini tutmaya çalışmayı bıraktı. Sadece bıraktı, ağzına boşalmasının sorun olmaması için dua etti. İstese bile kendini durduramıyordu. Ve gerçekten de istemiyordu.

Ama kalçaları yüzüne karşı kıvrılırken, elleriyle bacaklarını daha sıkı kavradı ve tekrar hepsini ağzına aldı, böylece doğrudan boğazına boşalıyordu.

Onu tamamen boşaltmadan önce kalçaları ona karşı birkaç kez sarsıldı ve Kera sonunda geri çekildi.

Yuvarlandı ve nefes nefese ve terli bir şekilde yan yana uzandılar.

Birkaç dakika sonra Vig başını biraz kaldırdı ve Kera'ya "Uyumuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Tamam. Çünkü işimiz bitmedi."

"Tamam."

Vig gülümsedi çünkü bu umabileceği en iyi cevaptı. Özellikle de gerçek dünyaya dönmeleri gereken gün doğumuna daha saatler olduğu için. Vig birlikte geçirdikleri zamanın bir saniyesini bile boşa harcamaya niyetli değildi.

Elini kızın kalçasına koydu ve yukarı doğru ilerlemeye başladı.

"Buldum onları!"

Vig gözlerini kapattı. "Odin adına, hayır," diye homurdandı. "Hayır, hayır, Hayır!"

Ama daha Kera ciyaklayıp giysilerini almak için üzerine sürünmeden önce onunla geçireceği yalnız zamanın sona erdiğini biliyordu.

Vig başını kaldırdı ve kargalarla kuzgunların göle doğru ilerlediklerini gördü.

"Bu gerçek olamaz," dedi.

"Korkarım ki," dedi Kera, atletini çekip kot pantolonuna uzanarak, "oluyor. Şimdi giyin!"

"İşte çocuk!" diye bağırdı Vig'in büyük büyük amcalarından biri. "Ter içinde ve yüzü o Karga'yla kaplı."

Kera mahcup bir gıcırtı çıkardı.

"Tükürmen mi gerekiyor canım?" diye sordu İngiliz Kargalardan biri, kardeş Kargalar da gülererek karşılık verdi.

Vig ayağa kalktı ve pantolonunu çekerek akrabalarını ve kargaları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Kalabalık grup Vig ve Kera'nın yanına doğru ilerlerken, Vig Kera'nın elini tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Utanacak hiçbir şeyimiz yok."

"O zaman neden utanç duyuyorum?"

"Muhtemelen iyi bir Katolik olarak yetiştirildin," dedi bir başka Karga. "Kendi utancımın kurtulmam yıllarımı aldı."

"İşte," dedi başka bir Karga, Kera'nın eline bira dolu bir boynuz tutuşturarak. "İç bunu. Hissediyor olabileceğin utanca iyi gelecektir."

Vig göle gidip yüzünü yıkarken biri ateş yaktı, çünkü bu gece bitene kadar bu konuda bir şey duymak istemiyordu.

Kera'nın yanına döndüğünde neredeyse herkesin kendi boynuzu ya da kupası vardı, kuzenlerinden biri ona da bir tane uzattı.

Kera'nın yanına oturdu ve uzaklaşmaya çalıştığında onu kendine çekti. "Hayır, yapamazsın."

"Çok utandım."

"Tabii ki utandın. Ama hâlâ benimlesin."

"Hiç şarkı biliyor musun Crow?" diye sordu Vig'in atalarından biri Kera'ya.

"Hayır," diye yalan söyledi Kera. Elbette şarkı biliyordu ama Vig onun bu grupta birlikte şarkı söylemeye başlamayacağını tahmin ediyordu.

"O zaman sana atalarımızın eski şarkılarını öğreteceğiz."

Vig gözlerini devirdi. Tanrılar, şarkı söylemek olmaz. Şarkı söylemekten nefret ederdi! "Başlat bizi, Ludvig."

"Ne?" Vig başını salladı. "Hayır." "Gelin!

Atalarının şarkılarını söyle!"

"Anla kuzen, beni buna zorlarsan seni öldürürüm."

"Och! Aptal çocuk! Bir kadına böyle kur yaparsın. Özellikle de bir Karga'ya. Onlara şarkı söylersin."

Kuzeni bunu kanıtlamak için yoldan geçen bir Karga'yı kucağına çekip ona şarkı mırıldanmadan önce kışına bir tokat atmış, Karga da Vig'in atasının boğazına bir yumruk atıp boynunu kırmış.

Adamın bedeni geriye doğru düştü ve Karga ayağa kalktı. Ellerini yukarı kaldırdı. "Evet! Hadi hep beraber yeni Crow'a şarkı söyleyelim."

"Don't endişelen." Vig söyledi Kera hakkında onun Kuzen.
"O olmak yarın döneceğim."

"Oh ... iyi."

"Gerçekten umursamıyorsun, değil mi?" "Pek değil."

"Birani iç," dedi Vig. "Yardıma olur."

Kargalar Led Zeppelin'den "Immigrant Song" şarkısını söylemeye başladığında Kera birasından uzun bir yudum aldı ve birasını tükürdü.

"Evet," dedi Vig kendi birasından bir yudum aldıktan sonra. "Hepsi büyük Zeppelin hayranları," dedi ona, tam da akrabaları şarkıya katılırken, hepsi de şarkının sözlerini ezbere biliyordu.

Kera elinin tersiyle ağzını sildi. "Şimdi düşünüyorum da... bu beni gerçekten şaşırtmamalı."

Brianna yürümeye, beklemeye ve öfkelenmeye devam etti. Ne yapıyordu acaba?

Hayatının bu hale gelmesine nasıl izin vermişti?

Simone Andrews'un ona verdiği sözleri düşündü.

Düşünmeden edemediği sözler.

Doğru, bir sonraki dolunayda bir tür kan taahhüdünde bulunması gerekiyordu ama istediğini elde ettikten sonra kimin umurundaydı ki? Üniversiteden mezun olduktan sonra bir seks tarikatına katılan bir ajan tanıyordu çünkü tarikatın üyeleri arasında en iyi ajanlar vardı ... ve gerçekten seksi olduğu için. Şimdi Betty'nin şirketinde kendi bölümünü yönetiyordu.

Brianna'nın o kadarını yapmasına bile gerek yoktu. Bu insanlar dünyaya bir tanrı ya da başka bir şey getirebileceklerini düşünüyorlardı. Elbette bunların hiçbirine inanmıyordu. Kim inanırdı ki? Önemli olan Simone'un tüm arkadaşlarının ya Hollywood oyuncularına ya da Hollywood oyuncularının arkadaşları olmasıydı. Brianna'ya tam olarak istediğini verebilecek insanlar. Güç. Bu aptallar eski bir tanrıyı dünyaya getirebileceklerine inanmak istiyorlarsa bu onların bileceği bir işti. Sonuçta Brianna'nın tek önemseddiği, kendisini Betty'nin hayal bile edemeyeceği kadar güçlü kılacak bağlantılara sahip olmaktı.

Ve sonra Brianna o kaltağı ezip geçecekti.

"İşin bitti mi?" Brianna, aslında küçük bir çoban köpeği olan aptal Polonya ova çoban köpeğine sordu. Çünkü Betty öylece bir köpek sahibi olamazdı. Normal bir köpeğin safkan bir mini versiyonuna sahip olmalıydı.

Ayak parmaklarında aşığılanma hisseden Brianna, hayvanın iğrenç bokunu bir poşetle topladı ve en yakındaki çöpe attı. Sonra köpeği ofisine geri götürdü.

Tasmasını çıkardı ve köpek doğruca Betty'nin ofisine koştu, aptal hayvan orada mırıldanma ve öpücük sesleriyle karşılandı.

Bir köpek. *Köpeğe* Brianna'ya davrandığından daha iyi davranıyordu. Sonunda bikan Brianna, Betty'nin ofisine yürüdü.

"Sanırım konuşmamız gerekiyor," diye açıkladı Brianna.

Betty hâlâ ön patileri bacağında olan köpeğini okşarken, "Evet, öyle. Bu konu hakkında düşünüyordum ve sanırım balo zamanı-"

"Bak," diye araya girdi Brianna, Betty sözünü bitirmeden ve muhtemelen ona aptalca bir şey daha yaptırmadan önce, "ya bana hak *ettiğim* terfiyi verirsin, ya da ... ya da daha iyi bir teklif alırım."

Betty gözlerini yavaşça köpeğinden ayırdı. Brianna, Betty ona bir su şişesi daha fırlatırsa eğilmek için kendini hazırladı.

Sandalyesinde arkasına yaslanan Betty, "O zaman bu daha iyi teklifi kabul et sen *iyi* olur. Seni geride tutmak istemiyorum."

"Gitmeme izin mi vereceksin?"

"Sana engel olmak istemiyorum, Brianna. Dışarıda geniş, harika bir dünya var. Git oraya. Seni durdurumama izin verme."

"Betty!" diye seslendi bir kadın koridordan ve birkaç saniye sonra Betty'nin rehabilitasyondaki eski arkadaşlarından birkaçı - lezbiyenler - içeri girdi. Yaşlı kadınlardı, Betty'nin yaşlarındaydılar. Ama çok gürültücüydüler. Ve AARP için yeterince yaşlı olmak üzere olan orta yaşlı kadınlara göre kabadayıldılar.

"Hey, sürtükler," diye seslendi Betty. Ayağa kalktı, köpeği de arkadaşlarını selamlamak için koştu. "Batı L.A.'deki Kore barbeküsünde yer ayırttım."

"Yumm. Mükemmel terbiye edilmiş büyük et parçaları! Hadi gidelim hanımlar!"

Betty kapıya doğru yürüdü, aptal köpeği de yanında koşuyordu. Durdu ve Brianna'nın kolunu okşadı.

"İyi şanslar, tatlım."

Sonra gitmişti ve Brianna'nın düşünebildiği tek şey, eğer bu yaptığı son şey olacaksa, Betty Lieberman'ı nasıl yok edeceğiydi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Tessa hemşirenin masasına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Hemşire başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Tessa!"

"Selam kızım. Nasılsın?"

"İyiyim. İyiyim."

Tessa masanın üzerine eğilip fısıldamadan önce diğer nöbetçi hemşirelerden birkaçına el salladı: "Şu adamla konuşmak için içeri girebilir miyim?"

Arkadaşı başını salladı. "Elbette. Şu anda uyanık ve konuşuyor." Diğer hemşireye bir şeyler fısıldadıktan sonra Tessa'yı özel dedektifin odasına götürdü. Tessa hâlâ o kaltak Simone Andrews için casusluk yaparak ne yaptığını öğrenmeye kararlıydı. Onun cılız boynunu sıkması gerekse bile.

Ama Tessa yoğun bakım ünitesine girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladı. Kalp atış hızı aniden arttı ve nöbet geçirmeye başladı. Ama nöbet... sanki bir şey göğsünü yataktan kaldırıyor, vücudunun geri kalanı garip bir şekilde dönüyordu. Sanki birini üzerinden atmaya çalışıyordu.

Tessa'nın arkadaşı "Mavi Kod" çağrısı yaptı ve Tessa ekibin çalışabilmesi için geri çekildi, ancak ayağının altında garip bir şey hissetti ve aşağı baktığında samanların üzerinde durduğunu gördü.

Hastane odasında saman mı?

Özel dedektif çılgık attı ve Tessa onun bir şeyle savaşmasını izledi. Göremediği bir şeyle.

Görmesine *izin vermeyen* bir şey.

Tessa kendi kalp atış hızının aniden arttığını hissetti ve yere çökerek yatakların altına baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkadaşı.

"Ben ... uh ..." Tessa ayağa kalktı. "Hiçbir şey." "Tatlım, gitmen gerek."

"Anlıyorum. Teşekkürler."

Tessa hastaneden çıkıp arabasının yanına gelene kadar bekledi. onu

hücre Telefon dışarı . onu ceket cep. Chloe
seçildi yukarı

Hemen.

"Hey," dedi Tessa, "sanırım *gerçekten* büyük bir sorunumuz var."

Kargalar Kera'nın toprağa çizdiği rünleri izlediler. Hepsi bir an için rünleri inceledikten sonra, "Hayır canım. Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Ve bunu bir kurbanın yanında gördüğünü söylüyorsun?"

"Rünler, altına mücevher sıkışmış kanla kaplı bir sunağı çevreliyordu."

"Mücevher mi?"

"Altın, elmas ve diğer çok pahalı taşlar."

Aditi tekrar Kuzgunlara baktı. "Aranızda bu çizimleri tanıyan var mı?"

Kuzgunlar Kera'nın çizdiği şeye baktılar ve başlarını salladılar. "Gözüme tanıdık gelmiyor."

"Bunu nerede gördün?"

"Çok sayıda kurbanın kesildiği yerde," diye yanıtladı

Kera. "Çoklu mu?"

"Yani çok sayıda."

Kuzgun'un gözleri biraz kısıldı. "Çoklu ne demek biliyorum. Ben 1800'lerde İngiltere'de büyüdüm."

"Ah. Özür dilerim."

"Bu," diye işaret etti başka bir Kuzgun, "bizim zamanımızdan öncesine ait bir şeye benziyor. *Tüm* tanrıların hâlâ yaşadığı zamanlardan."

"Belki de Vanir'den geliyordur. Onların Vanaheim'da kendi rünleri var."

"Bir şey yetiştirmeye çalıştıklarını düşünüyoruz," dedi Vig.

"Hayır." Kargalardan biri başını salladı. "Bu ölmüş **b i r** şeyi diriltmek değil. Bu başka bir dünyadan bir şeyi bu dünyaya çekmek."

"Helheim'dan mı?"

"Hayır. Çok uzaklarda gömülü bir şey. Hel'in sarayından daha uzağa. Ben olsam-" Karga konuşmayı kesti ve gökyüzüne baktı.

"Sorun ne?"

"Geri çekilin," diye emretti Karga. "*Hepiniz geri çekilin!*"

Etraflarındaki hava ve yer patlarken Kera geri çekildi ve bir anda etrafları şahinler ve doğanlar tarafından sarıldı, daireler çizip dalışa geçtiler

Ta ki sonunda güzel bir kadına dönüşen öfkeli bir kuş topuna dönüşene kadar.

Uzun boylu ve sarışındı, parlak gümüş zırh giymişti, kuş tüylerinden oluşan pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Kera'nın çizdiği rünlerin yanında durmuş, bakışları onlara kilitlenmişti. Yukarı baktığında Kuzgunlar önünde diz çökmüş, başlarını öne eğmişlerdi. Kargalar eğilmedi. Ama ona yer verdiler.

Hem de çok geniş bir alan.

"Bunları kim çizdi?" diye sordu kadın. Ama kimse ona cevap vermeyince, "*Bunları kim çizdi?*" diye bağırdı.

Ağaçlardaki kargalar havalandı ve kadının bağırışının gücüyle yer ayaklarının altında sarsıldı.

"Ben çizdim," dedi Kera.

Yırtıcı bir kuşun gözleri gibi derin bir insan mavisi ile sert bir sarı arasında gidip gelen parlak gözler aniden Kera'ya kilitlendi.

"Sen ölmedin."

"Hayır."

"Neden buradasın?" "Eğitim için."

Kadın yeri işaret etti. "Bunu neden çizdin?"

"I . . ." Kera boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Birinin onu tanıyıp tanımadığını bilmek istedim."

"Neden?"

"Onu bir kurban sunağında bulduk. Elmaslar ve yakutlarla dolu bir-"

"Altın mı?"

"Evet. Altın vardı. Bir adak gibiydi. *Görebilenler*, sanırım siz öyle diyorsunuz, rünlere büyük tepki gösterdiler ama ne anlama geldiklerini bilmiyorlardı."

"Bunu burada mı gördün? Bu topraklarda

mı?" "Hayır. Bir mağarada. Catalina'da.

Kaliforniya'da."

Kadın uzaklara baktı, eli çıplak boynuna değdi, sonra tekrar Kera'ya döndü. "Kimsin sen?" diye sormadan önce uzun bir süre onu inceledi.

"Ben Kera Watson."

"Adın umurumda değil kızım. Sen kimsin?" "Ben bir Karga'yım."

"Mükemmel. O zaman senin için bir görevim var, Karga."

Kera tekrar kız kardeşlerine baktı. "Uh . . . Yapabileceğimi sanmıyorum." "Gerçekten mi? Peki neden?"

"Benim sadakatim Skuld'a."

Kadın Kera'nın etrafında bir daire çizerek yürüdü. "Tabii ki sadakatin Skuld'a. Sen bir Karga'sın. Ama ben Freyja'yım ve Skuld Valkyrie'lerimle birlikte at sürüyor. Eğer sadakatin ona ise, senin sadakatin de bana, Karga."

"Bunu ilk defa duyuyorum."

"Endişelenmeyin. Eğer bu görevi üstlenirsen, aradığın cevaplara ulaşacaksın." "Ne görevi?"

"Daha önce yapmadığın bir şey değil, Crow. Bana ait bir şeyi geri almalısın. Bir kolye."

"Bir kolye mi?"

"Brisingamen." Kera arkasından gelen soluk seslerini duydu ama önündeki tanrıya odaklandı. "O benim ve onu geri istiyorum. Onu elinde tutanları bul ve benim için geri al."

"Anlıyorum..." Kera bakışlarını kaldırdı ve Aditi'nin Freyja'nın arkasında dolaştığını gördü. Freyja yoğun gözlerle başını salladı ve Kera tanrıya, "Tamam, yapacağım," dedi.

"Güzel. Ve ödülün cevaplar olacak Crow. Umutsuzca ihtiyacın olan cevaplar." Freyja kolunu uzattı ve Kera bir şeyin karada uçarak Freyja'nın açık eline konmasını izledi.

Onu Kera'ya uzattı. "Al onu."

Kera rün kaplı çekici inceledi. Başı Dev Katil'in silahı kadar büyük değildi ama başına ve sapına işlenmiş rünlerden güç yayılıyordu.

Kera uzanarak onu kavradı. Ağırdı ama ellerinde iyi hissettiriyordu.

"Kolyeni aramaya nereden başlayayım?"

"Yaşamasına izin verdiğin o cadılar meclisi-"

"Nereden biliyorsun-"

"-oradan başla." Tanrı Kera'dan uzaklaştı. "Kolyeyi sana nasıl geri getirebilirim?"

Küçük bir koklama yaptı. "Bul onu Crow."

Kadının tüylü pelerini bir dizi şahin ve atmacaya dönüştü -Ve o gitmişti.

"Arayan Freyja'ydı," diye açıkladı

Aditi. "O öyle söyledi."

"O Valkyrie'lerin lideri. Aşk, güzellik ve mücevher tanrıçası." "Aşk tanrıçası mı? Ve mücevherlerin? Onun mu?"

"Odin onu savaş tanrısı pozisyonunu alması için kandırdı. Bunun için onu asla affetmedi ama bu işte çok iyi olduğunu da ink r edemez."

"Sana muazzam bir silah verdi," dedi Birinci Karga. "Kendi Valkyrie'lerinden birine değil de sana verdiğine göre buna ihtiya ın olacağını düşünüyor olmalı."

"şey... bu rahatsız edici bir düşünce." Kera silahın başını yere bıraktı ve bir baston gibi sapına yaslandı. "Benden gerçekten ne istiyor?"

Aditi küçük bir tebessüm etti. "Tanrılar fani düzlemde layık gördükleri kişileri ziyaret edebilir ve onlarla konuşabilirler ama *fiziksel olarak* müdahale edemezler."

"Yani?"

"Yani bunu onun için senin yapmana ihtiya ı var." "Neden onun Valkyrieleri değil?"

"Bu onlardan yapmalarını isteyeceği bir şey değil. Ama Kargalar ne yapacağımızı."

"Ama eve dönene kadar hiçbir şey yapamazsınız. Bu yüzden şimdilik," dedi Birinci Karga, Kera'nın toprağa çizdiği rünleri kazımak için ayağını kullanarak, "yeni kız kardeşimizi saflarımıza hoş geldin demek için içelim ve şarkı söyleyelim!"

Kargalar ve Kuzgunlar alkışladılar ve daha fazla tahta bira fıçısı dağıtmaya başladılar ama Kera, Vig'in alkışlamadığını hemen fark etti.

Ona döndü ve usulca sordu, "Bu kötü, değil mi?"

"Freyja'yı çok az şey endişelendirir ama o endişelendi. Bu bizim için kötü." "Bu noktada bizim için iyi olan bir şey var mı?"

"Evet." Vig Kera'yı kendine çekti ve alnından öptü. " ylesin."

Chloe ayaklarını masasına uzatmış, bakışlarını tavana kilitlemişti. "Bunu abartmıyor musun?"

"Ne gördüğümü biliyorum,

Clo." "Saman gördün."

"Bir hastane odasında."

"Evet . . . ve?"

"Kocakarı masallarına göre bir yatak odasında saman olması Mara'nın orada olduğu anlamına gelebilir."

"Tessa-"

"Ama mesele sadece saman değildi. Kendisiydi. Tepki verme şekli. Bir şey onu ele geçirmişti."

"Belki de. Bundan şüphem yok. Ama Tessa, ciddi... Mara mı? En son ne zaman görüldüklerini hatırlamıyorum."

"Görülmemeleri *gerekiyor*. Onlar Mara."

Mardröm ya da Klanların deyimiyle Mara, kabusların geldiği yerdi. Bir zamanlar Mara'nın geceleri at sürerek kanını emecek kurban arayan bir cadı olduğu düşünülürdü. Ama Klanlar Mara'nın birçok dişi iblisten oluştuğunu biliyordu. Kurbanlarının göğüslerine oturur, ellerini başlarına bastırır ve onlara en kötü rüyalarını fiziksel olarak yaşatırlardı. Daha da dehşet verici olanı, Mara ayrımcılık yapmazdı. Aynı şeyi çocuklara, bebeklere, hatta hayvanlara bile yapıyorlardı. Ve kurbanlarında ne kadar panik, korku ve çaresizlik uyandırılırsa, o kadar güçlü oluyorlardı.

Genç Mara'lar Klanlar tarafından idare edilebilirdi ama yaşlı olanlar, Yaşlı Mara'lar . . . inanılmaz derecede tehlikeliydiler. Ve çok korkuluyorlardı.

Her şeye itiraz etmeyi seven Chloe birden konuşmayı kesmişti. Ve gözlerini duvara dikmişti. "Ne oldu?" Tessa sordu.

"Son zamanlarda rüyalar görüyorum. Ve bu rüyalar beni tüketiyor. Çok yoruldum." Şakaklarını ovuşturdu, sanki ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Ne önerirsiniz?"

"Evi korumaları için Holde'un Hizmetkârlarını getirin. Umarım bu Mara'yı dışarıda tutar."

"Sence neden buraya geldiler?"

"Biz kolayız. Hepimiz öldürüldük, çoğumuz vahşice öldürüldük. Tek yapmaları gereken bize bu deneyimi tekrar tekrar yaşatmak. Bu onlar için iksir gibi bir şey olmalı. Endişelenme, Clo. Ben icabına bakarım."

"Kera'yı gören oldu mu?"

"Hayır. Ona biraz zaman ver. Geri dönecektir. Eminim bir otelde Viking'inin beynini dağıtıyordur. Onu suçladığımdan değil."

İki eski arkadaş gülüşüler ve Chloe, "Bana bir iyilik yap. Burayı koruma altına al, Skuld'un bileziğini taşıyan o pisliğin izini sürelim, onu gezegenden silelim, sonra da Mara'yla ilgileniriz."

"Tamam. Diğerlerine de söylememi ister misin?"

"Onlara haber ver. Kuzgunlara da. Ama emin olana kadar kimsenin bu konuda çıldırmasını istemiyorum. Duymak için havamda değilim

o." Chloe kaşlarını çattı. "Sence herkesin eşyalarını çalanlar da Mara'lar mı?"

"Belki de."

Chloe yüzünü buruşturdu. "Ama neden?"

"Oh Clo . . . Bilmek istediğimizi sanmıyorum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Vig rüya görüyordu ve rüyasında biri ona sesleniyordu. Tekrar ve tekrar. İşte o zaman bunun bir rüya olmadığını fark etti.

Gözlerini açan Vig etrafına bakındı. Kera göğsüne yaslanmış, kollarını ona dolamış uyuyordu. O kadar rahattı ki, yapmak istediği son şey hareket etmektir. Hem de hiç. Etrafındaki diğer Karga ve Kuzgunlar baygınken bile, burada onunla yatmaktan rahatsız olmuyordu. Rahattı. Rahat. Mükemmeldi.

Ama sonra tekrar duydu. Biri onun adını sesleniyordu.

Sonra kafasına dank etti. Güneş her an doğabilirdi ve onlar hâlâ Asgard'daydılar.

"Kera, kalk," diye emretti. *"Şimdi."*

Kera yerinden fırladı, gözleri iri ve tetikteydi. "Ne? Ne oldu?"

"Gitmemiz gerekiyor."

Kera etrafına bakındı, saçma sapan içki alemleri sırasında birlikte uyuyakaldıkları tüm Karga ve Kuzgunları görünce panik gözlerinde büyüdü.

"Yüce Tanrım, biz ne yaptık?"

"Hiçbir şey," dedi Vig aceleyle, botlarını çekip bağlarken. "Söz veriyorum. Ama gitmek zorundayız. Şimdi."

Kera bıçaklarını kapmadan önce kendi çoraplarını ve botlarını giydi.

Vig bir kanat çırpışı duydu ve başını kaldırdığında küçük göle bakan büyük bir kayanın üzerine tünemiş, atalarından olmayan bir kuzgun gördü.

"Sonsuza dek burada kalmayı mı planlıyorsun evlat?"

"Hayır. Hayır." Vig ayağa fırladı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye homurdandı Kuzgun, mavi gözleri Kera'nın her ayrıntısını özömsüyordu.

Vig onun önüne doğru ilerledi. "Hayır."

"Ben bir Kardeş Kuzgun'um. Küçük yavrunu paylaşmayı düşünmezsin-" "Hayır."

Kuzgun gülerken, "Buldum onları!" diye bağırdı.

Vig, Kera'yı gölden uzaklaştırdığında Katja da onlara doğru geliyordu. Az önce girdiği savaştan dolayı her tarafı kan ve yara bere içindeydi.

gelen.

"Her yerde seni arıyordum!" "Özür dilerim."

Kat atını geri çevirdi. "Acele et. Burada sadece bir dakikamız var."

Vig Kera'yı yakaladı, onu sıkıca kendine doğru tuttu ve güvende olduğundan emin oldu. Tam atın kuyruğuna uzanmıştı ki gölde onlara katılan kargalar aniden etraflarını sardı.

Kat kılıcına uzandı ama kargalar Valkyrie'yle ilgilenmiyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Vig, Kera'nın Büyük kız kardeşlerine.

"Biliyoruz. Biliyoruz." Aditi, Freyja'nın bir önceki akşam ona verdiği rün kaplı çekici Kera'ya uzattı. "Bunu sakın unutma."

"Teşekkür ederim."

Aditi Kera'yı alnından öptü. "Başaracaksın kardeşim. Sadece güçlü olmayı ve öfkeni rehber edinmeyi unutma."

Kera silahı göğsüne dayadı ve Vig'i belinden kavradı.

Aditi geri adım attı. "Güle güle Karga kardeş."

"Güle güle, Aditi."

Vig, Kera'yı kendine doğru çekti ve boştaki eliyle atın yelesini tuttu.

"Git!" Vig kız kardeşine bağırdı ve o da atını dörtmala koşturdu. Güneş uzaklardan doğmaya başlamadan birkaç dakika önce gökyüzüne çıktılar. Saniyeler içinde kendi dünyalarına geri döndüler ve Vig tekrar nefes almasına izin verdi.

Kız kardeşi evinin önünde durdu ve sonunda Kera'yı serbest bıraktı.

Katja atından inmesine yardım ederken, "Bunu bir daha yapmayacağız," diye onu bilgilendirdi. "Bu çok tehlikeli."

"Hep böyle söylüyorsun ama-"

Kız kardeşi ona tıslar gibi baktı. "Bir daha asla."

"Bunun için teşekkür ederim."

Kera'ya baktı. "Kardeşim Valkyries'ten duyduğuma göre iyi iş çıkarmış. Ama Odin hâlâ ikinize çok kızgın olacak."

"Farkındayım," diye yanıtladı Vig.

Kısa bir el salladı ve atını yedeğine alarak ahıra doğru yola koyuldu.

"Görüşürüz çocuklar!"

Vig Kera'ya döndü ama o bir şey söyleyemeden müzik çalmaya başladı ve Kera kaşlarını çatarak bakışlarını aradı. Verandanın merdivenlerinden çıkıp Vig'in evine girdi. Bir süre sonra elinde telefonuyla dışarı çıktı.

"Evet?" diye cevap verdi ve Kera yine kaşlarını çattı. Vig'e baktı ve *"Saat kaç?" diye sordu.*

Vig hiç saat takmadığı için gökyüzüne baktı. "Akşam oldu." "Ama daha yeni sabah oldu-"

"Asgard'da zaman farklı işliyor. Muhtemelen orada birkaç gün kaybettik."

Kera gözlerini kocaman açarak telefondaki kişiye cevap verdi: "Pekâlâ. Ben hallederim."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve cihazı kot pantolonunun arkasına yerleştirdi. "Son işimde gitmesine izin verdiğim adamı bulmuşlar. Ekibim çoktan oraya doğru yola çıktı. Onlarla buluşmaya gidiyorum. Başladığım işi bitireceğim."

"Bekle." Vig koşarak evine girdi ve koltuğunun arkasında sakladığı tahta sandığı açtı. Kuzgunlar ve Valkyrieler için sakladığı en iyi silahlarını ve zırhlarını aradı. Aradığı şeyi buldu ve dışarıdaki Kera'nın yanına döndü. Deri şeridi onun etrafına sardı, beline ve omuzlarına bağladı.

"Nedir bu?" diye sordu Kera biraz gülerek.

"Bu." Çekicini ondan aldı ve omurgasına gerilmiş kılıfın içine yerleştirdi. "Freyja'dan aldığın hediye taşıyacak."

"Bu harika bir şey. Teşekkür ederim."

Vig bir adım geri çekildi ve kızın yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Benim için o cadıların izini sürebilir misin? Gitmelerine izin verdiğim cadılar meclisi. Sadece yerlerine ihtiyacım var. Gerisini ben hallederim."

"Onları öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Öldürmek zorunda kalmayacağımı umuyorum. Ama cevaplara ihtiyacım var."

Vig başını salladı. "Sanırım onları bulabilirim. Onları son gördüğünde Santa Monica Dağları'nda olduklarını söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"O zaman Isa'ya gideceğim. O dağlar onların bölgesinin bir parçası ve cadıların yakınlarda herhangi bir ayın yaptığını her zaman bilirler. Bize yardım edebilirler."

"*Bana* yardım et. Bu savaşta benim için savaşmana ihtiyacım yok, Vig. Sadece bir yere ihtiyacım var."

"Freyja senden sadece kendisi için bir görev yapmanı istemedi, aynı zamanda sana, bir Karga'ya, güçlü bir silah verdi. Ne olursa olsun, bizim sana ihtiyacımız olduğu kadar senin de bize ihtiyacın olma ihtimali çok yüksek. Ufak tefek saçmalıklar için endişelenmenin zamanı değil. Ve nefesim yettiği sürece *her zaman* yanınızda olacağım."

Kera elini Vig'in çenesine bastırdı, parmakları sakalını okşadı. "Git, Kera."

Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onu öptü. Sonra kanatlarını açtı ve gitti.

Erin duvara çarptı, çarpmanın gücüyle bıçakları ellerinden fırladı.

Adam hâlâ bileziği takıyordu ve Erin onu alıp o aptalı öldürmeye kararlıydı. Ve bunu Kera için yapacaktı. Kendisinden şüphe etmesine neden olan oydu ve bu Erin'i çok kızdırmıştı. Kera'yı güvensiz hissettirmeye sadece *onun* izni vardı. Akıl hocası olarak bu onun işiydi.

Açıkçası, Erin bunun o kadar da büyük bir iş olduğunu düşünmüyordu. Özellikle de Chloe saldırı ekiplerinden ikisi hariç hepsinin gitmesine karar verdiğinde. Kalan iki kişi Kuş Evi'ni korumak için geride kalacaktı. Ama Kargalar'ın çoğunluğu ve Chloe'nin liderliğinde bile buna hazırlıklı değillerdi. Pislik herifin hâlâ o aptal bileziği vardı ve son savaştan sonra iyileşmekle kalmamış, takviye kuvvetleri de gelmişti. Hem de bir sürü.

İyi eğitilmiş, sihirle güçlendirilmiş takviyeler.

Erin silahlarına uzandı ama lider onu boğazından yakaladı ve yere fırlattı. Tessa'nın bacaklarının arkasına doğru kayarak takım liderini avının içine itti.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye bağırdı adam. "Neye dönüştüğümü biliyor musun?"

Erin gözlerini devirdi. Hiçbir şey onu "Konuşma" dediği şeyden daha fazla sıkamazdı. Bu insanlar elde ettikleri küçük tanrılar tarafından kutsanmış mücevherler ve silahlarla yapay gücün tadına varıyor ve kaçınılmaz olarak kendilerini sadece yenilmez değil, aynı zamanda gerçekten tanrı sanıyorlardı. Bu yüzden, kendilerine meydan okunduğunda, her zaman Konuşma'yı yaparlardı.

"Her gün," diye devam etti, "gücümün, kudretimin arttığını hissediyorum! Çünkü ben nihai yırtıcıyım! Hiç kimse-"

Brodie gökten düştü ve liderin üzerine indi. Anında saldırdı, Erin'in o anda gerçekten takdir ettiği acımasız bir öfkeyle eti ve kasları parçaladı.

Lider panik içinde çığlık attı ve geri uzanarak Brodie'yi yakaladı ve onu sırtından savurdu.

Kanlar içindeydi ve yaralıydı ama iyileşmeye başlamıştı. Yine de bu Brodie'yi caydırmadı. Erin, Chloe'nin varlığından duyduğu rahatsızlığa rağmen bu gece peşine takılan pitbulu hiçbir şeyin durduramayacağını hissediyordu.

Brodie duvara çarptı ve iri ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı. Bir hırıltıyla tekrar saldırdı ve kendini liderin üzerine fırlattı. Lider Brodie'yi koca kafasından yakaladı ve bükte.

O hayvani acı iniltisi Erin'in yardım etmek için ayağa fırlamasına neden oldu ama liderin boynuna arkadan bir bıçak saplandı ve kahverengi parmaklar onu başından yakaladı. Erin onun Kera olduğunu görene kadar geri çekildi.

"Köpeğime ne yapıyorsun?" Kera lideri yere sürükleyerek talep etti. *"Köpeğime asla zarar verme!"*

"Etrafında kargalar dövüşüyor ve o lanet olası köpek için endişeleniyor," diye mırıldandı Erin, lanet olası bir köpeğe yardım etmek için kendi hayatını riske atması na saniyeler kaldığı gerçeğini analiz etmek istemiyordu.

Lider, Kera'yı yakalayabilmek için Brodie'yi serbest bıraktı. Ama birini bırakır bırakmaz diğeri saldırdı.

Brodie ağzını liderin boynuna doladı ve yukarı çekerken ısırıldı; Kera da lideri saçlarından kavradı ve çekmeye başladı. Birlikte ve saniyeler içinde kafayı gövdeden ayırdılar.

Sonra Kera başsız bedenın üzerine çıktı, liderin gömleğini yırttı ve bıçağıyla göğsünü kesti.

"Uh . . . Tessa?" Erin takım liderine dokunmak için arkasına uzandı.

"Ne?"

"Bunu görmek isteyebilirsin."

"Biraz meşgulüm."

"Evet... ama bu gerçekten ilginç."

Tessa avı elindeyken, Erin'in neye baktığını görebilmek için ikisini de döndürdü.

Altındaki kemiği ortaya çıkarmak için etini geriye çeken Kera, yumruğunu adamın göğsüne indirdi.

"Hey, Chloe," diye seslendi Tessa. "Buraya gelmek isteyebilirsin."

Chloe de onlara katıldı ve birlikte Kera'nın liderin göğüs boşluğunu birkaç saniye kazdıktan sonra elini dışarı çıkarışını, kanla kaplı parmaklarının Ren altından bir yüzüğü kavrayışını izlediler.

Ve yüzük liderin vücudundan çıktığında, lider gözlerinin önünde parçalanmaya başladı. Ancak Kera bunu umursamıyor ya da fark etmiyor gibiydi. Sadece ayağa kalktı ve ondan geriye kalanların üzerine bastı.

Tessa kollarındaki adamın boğazını kesti ve cesedini yere bıraktı. Artık liderleri öldüğüne göre, astlarını öldürmek daha kolaydı.

Chloe elinin tersiyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve "Hangi cehennemdeydin, Watson?" diye sordu.

"Asgard."

Tessa bir adım geri çekildi. "Ne?"

"Evet. Uzun hikâye. Her neyse, ben oradayken Freyja benden bir kolyeyi geri getirmemi istedi. Catalina'da bulduğumuz rünler hakkındaki sorularımıza cevap vereceğini söyledi."

Sanki dünya aniden durmuş gibiydi. Kargalar Kera'ya o kadar odaklanmışlardı ki, adamların kaçışını durdurma zahmetine bile girmediler.

"Freyja . . . seninle konuştu mu?"

"Hı-hı." Kera arkasına uzandı ve sırtına bağladığı bir silahı aldı. Onu havaya kaldırdı. Bu bir çekiçti. "Bunu bana o verdi."

Tessa çekici aldı ve ürperdi. "Çok fazla güç. Neden bu kadar güce ihtiyacın olsun ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama Vig, Isa aracılığıyla cadılar meclisini bizim için tekrar bulabileceğini söylüyor. Bana adresi mesaj atmasını bekliyorum."

Erin sonunda, "Özür dilerim... neler oluyor?" diye sorana kadar uzun bir süre öylece durup birbirlerine baktılar. *Neler oluyor?*

Bilezik ve yüzüğün alınması ve eşyaları alan adamın tehdidinin ortadan kalkmasıyla birlikte Kera kız kardeşi Kargaların önünde durdu ve onlara Asgard'da geçirdiği zamanı hızlıca anlattı.

Hepsi sessiz bir şekilde dinledi. Kera sözlerini bitirdiğinde Chloe uzun süre onu inceledi ve sonunda, "Katharine Hepburn'le gerçekten tanıştığını inanmıyorum," dedi.

"İnanılmazdı." "Başka kiminle tanıştın?"

"Chloe?" Tessa itti. "Belki *bu konuyu* başka bir zaman tartışabiliriz?"

"Tartışacak ne var ki? Kardeşimiz-Crow'un bize ihtiyacı var ve biz de orada olacağız. Sadece korkunç erkek arkadaşının adresi zamanında alıp almadığını görmek için bekliyoruz."

"O korkunç biri değil," dedi Kera. "Çok tatlı biri."

"Awwwww," diye cevap verdi Kargalar hep bir ağızdan. "Birileri aşık olmuş!" Yardley araya girdi.

Kera yeni çekicini Karga arkadaşları üzerinde deneyemeden telefonu titredi. Ekranı baktı.

"Elimizde bir adres var. Santa Monica'da." Vig bir mesaj daha gönderdi ve bu sefer Kera irkildi. "Kahretsin."

"Ne?"

"Frieda aynı yere bir ekip gönderdi bile."

"Frieda mı? Dev Katiller'den mi?" Chloe gerildi. "Neden?" diye hırladı.

"Vig bilmiyor. Ama Kuzgunlar çoktan harekete geçti."

"Tamam. Oraya vardığımızda öğreniriz." Chloe Kargalar'ı işaret etti.

"Gidelim, kardeşlerim." Kera'nın yanından geçerken omzunu okşadı.

Erin Kera'nın önüne geçti. "Sen iyi misin?"

"Evet. Yine de merak ediyorum," dedi Brodie'yi göstererek, "köpeğimin neden kanatları var. Ve metal çeneleri."

"Bunu sonra konuşuruz."

"Muhtemelen en iyisi bu."

"Yine de sana bir sorum var." "Ne?"

Erin elini Kera'nın boynunun arkasına kaydırды ve alınları birbirine değene kadar onu aşağı çekti.

"Ludvig Rundstöm'ün seni Asgard'a götürmesine izin mi verdin?" diye sordu.

"Oraya varana kadar bana ne yapacağını söylemedi."

Ama bunun için yüzüne bir yumruk attım."

Erin gözlerini kapadı ve gülümsedi. "Sana çok iyi öğrettim."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Kuzgunlar Santa Monica çay dükkanının yakınına indi. Geç olmuştu, gece için her yer kapalıydı. Ama yine de bir şeyler vardı.

"Bir terslik var," dedi Stieg alçak sesle.

Ve Vig onun haklı olduğunu biliyordu.

Üstlerinde kanatlar çırpındı ve Kargalar gelip otoparkta yanlarına kondu.

Bir şeylerin ters gittiği kesindi ama hiçbiri ne olduğunu bilmiyordu.

Josef Chloe'ye yaklaştı ve kulağına fısıldadı. Bu kez Chloe onu bıçaklamaya, ısırma ya da başka bir uzaklaştırma emri çıkartmaya çalışmadı. Çünkü artık küçük saçmalıklar yerine savaşı düşünüyorlardı.

Chloe, Tessa'ya işaret etti ve ikinci komutan çatı penceresinden bakmak için çay dükkanının çatısına çıktı.

Birkaç saniye sonra çatının kenarına koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve iki lideri görebilmek için eğildi, gözleri şoktan kocaman olmuştu.

Katliamın ortasında duruyorlardı. Her yerde cesetler vardı. Her yerde ceset parçaları. Ve yığınlar halinde kafalar.

Birileri epey vakit geçirmişti.

"Hepsi Katil değil," dedi Annalisa, katledilenlerin arasında yürürken. "Cadılar da burada."

"Hepsi mi?" Kera sordu.

"Henüz bilmiyorum." Saymaya başladı.

"Pençe izleri görüyorum," dedi Stieg. "Şekil değiştirenler olabilir mi?"

"İmkânı yok." Rolf başını salladı. "Klanlar şekil değiştirenlerle yarım bin yıldır ateşkes yapıyor. Ve o ateşkesten önce yaşadığımız savaşı düşünürsek Kimsenin bu boku tekrar başlatacağını sanmıyorum."

"Loki'nin kurtları tarafından başlatılan bir savaş. Belki yine deniyorlardır." "Bir sorunumuz var," diye aniden duyurdu Tessa.

Tessa birkaç cesedin yanına çömeldi ve yerden bir şey aldı.

"Nedir o?" Kera sordu.

"Bu saman."

Kera sıçradı, diğerlerinin tepkileri karşısında şok olmuştu. Kargalar silahlarını kınlarından çıkardılar ve Kuzgunlar uzanıp ölü Katillerin silahlarını kaptılar.

Ama Kera'nın anlamadığı şey neden olduğuydu. Samanın herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı-

Beyaz bir gölge gibi duvardan çıktı, Kera'ya çarpıp onu sırt üstü yere düşürmeden saniyeler önce çıplak, kanla kaplı bir kadına dönüşene kadar zemin boyunca ilerledi. Kera'nın omuzlarına bastırarak onu yerde tuttu, eğildi ve Kera'nın kulaklarına işkence eden bir feryat kopardı.

Eller Kera'yı omuzlarından tutup geriye doğru sürükledi ama kadın peşinden dörtlüğe koştu, uzuvları olabilecek en doğal olmayan şekilde hareket ediyordu.

Vig, Kera ile peşindeki şeyin arasına girdi ve Katil çekici havaya kaldırarak yere düşürdü.

"Kaldırın onu!" Vig emretti ve daha fazla gölge odaya girip küçük gruba her taraftan saldırırken Erin Kera'yı ayağa kaldırdı.

"Fuuuuuck," diye homurdandı Erin.

Kera bıçaklarına uzandı ama o şeylerden biri tarafından yandan tutuldu. Duvara çarpana kadar masalara ve sandalyelere yuvarlandılar. Kera onun saçlarını kavradı ve kafasının arkasını ahşap duvara çarptı.

Sersemlediğinde Kera ayağa kalktı ve işte o zaman cadılardan birini gördü. Kötü yaralanmıştı ama hâlâ hayattaydı.

Kera savrulan silahların arasından sıyrıldı ve dizlerinin üzerinde kayarak cadının yanında durdu.

"Sen . . . onu almalısın," diye soluk soluğa bağırdı cadı. "Ne?"

Cadı Kerayı gömleğinden kavradı. "Onu durdurmaya çalıştık," dedi, gözyaşları yüzünden aşağı akarken. "Alabileceğimizi aldık ama bizi buldular. Bizi buldular."

"Nerede o? Söyle bana."

"Onu alamaz. Anlıyor musun?" "Bana nerede olduğunu söyleyene kadar sakın ölmeye kalkma!"

Cadı odanın öbür ucunda, üzerinde bir pentagram asılı olan küçük bir pagan sunağını işaret etti.

Kera oraya gitmek için ayağa kalktı ama ilk adımını attığında bir şey bileğini yakaladı.

Cadı olmasını bekleyerek aşağı baktı ama o şeylerden biriydi. Sıra sıra küçük, siyah dişlerini göstererek ona gülümsedi. Tıpkı o adamın evindeki iblis gibi. Başta öldüremediği adam.

Kera yumruğunu onun suratına vurmak için kaldırdı ama o kulakları sağır eden bir çığlık daha attı ve Kera o lanet olası sestten uzaklaşmak için ayağını çekmeye çalıştı.

Ayaklarından çekilip sırt üstü yere düşen Kera uzanıp bir masa ayağına tutundu. Ama o şey onu daha da yakınına çekerken masayı da kendisiyle birlikte sürüklemeyi başardı. Bu yüzden boştaki bacağına kullandı ve ayağını o şeyin suratına çarptı. Hasar verdi. O şeyin burnu çöktü. Tek başına bu bile onu öldürmeliydi ama darbe onu daha da sinirlendirmişe benziyordu.

Şey ona yaklaştıkça Kera doğruldu ve serbest ayak bileğinde hâlâ kılıfında duran bıçakları kaptı. Bıçakları eline alır almaz ilkinin şeyin gözüne sapladı. Bu, kaltaktan farklı türde bir çığlık kopardı. Acı dolu bir çığlık. Sonra Kera ikinci bıçağını tam düşmanının ağzına sapladı, bu lanet olası sestten bıkmıştı!

En azından bu etkiliydi. Çığlık atmaktan korkunç boğulma sesleri çıkarmaya başladı. Ama her şey o çığıktan daha iyiydi. Kera çığığı kestikten sonra *düşünebiliyordu*.

Ayağını o şeyin pençesinden çekerek ayağa kalktı ve ilk bıçağı kadının gözünden çekti. Ama Kera bıçağı diğer gözüne saplayamadan, bıçak aniden Kera'dan uzaklaştı. Sanki etrafında onu odanın öbür ucuna çeken görünmez bir ip varmış gibi. Duvara çarptı, beyaz bir sise dönüştü ve arkasında sadece Kera'nın ikinci bıçağını bırakarak yok oldu.

Ağzı açık kalan Kera sadece kaybolduğu yere bakabiliyor ve az önce ne olduğunu merak ediyordu.

Sanki sessiz bir çağrı yapılmış gibi, her şey ya kaçtı ya da kavgadan sürüklenerek uzaklaştı, bedenleri sise dönüştü ve duvarların içinde kayboldu.

Ama Vig, Kera'nın hâlâ cevaplara ihtiyacı olduğunu biliyordu. İçlerinden birini duvara ulaşmadan yakalamaya çalıştı ama duvar çoktan gölgelenmişti ve elleri duvarın içinden geçti. Vig'in ne yaptığını gören Stieg de aynısını yaptı. Birini yakalamaya çalıştı ama başaramadı.

Ancak bir diğeri duvara ulaştığında, Brodie çay dükkanının ön camından içeri daldı ve o şeyi yere düşürdü. Her ne kadar insanlar

dokunamazdı ama köpek dokunabilirdi. Hırlayarak ve homurdanarak Brodie o şeyi odanın ortasına ve duvardan uzağa sürükledi.

Köpek tekme atıp çığlık attı ama Brodie onu bırakmadı. Kera'yı beklemeye devam etti.

Mara'yı. Vig hayatı boyunca onlardan birini görebileceğini hiç düşünmemişti. Bırakın onlardan oluşan bir meclisi.

Kera, Freyja'nın ona verdiği çekici kınından çıkardı ve silahı Mara'nın göğsüne bastırdı. Ete dokunur dokunmaz, rünler sıcak kırmızı bir renkte parladı ve bu şey derisini yaktı.

"Erin," diye seslendi Kera. "Köşedeki sunağı kontrol et. Orada bir şey var mı?"

Erin sunağa doğru koştu ve onu parçalara ayırdı. Bir dakika sonra, "Boş. Burada her ne varsa gitmiş."

Kera çekice yaslandı, altındaki Mara acı içinde çığlık atıyordu. "Ne aldın, şey?"

Mara çekicin sapını kavradı ama rünler ellerini yaktı ve çığlık attı.

"Söyle bana!"

"Hayır." Chloe Kera'nın yanına gitti ve Mara'nın yüzüne bakmak için eğildi. "Bana kimin için savaştığını söyle, sürük."

Mara, Kera'nın çekicinin altında debelenirken Chloe ayağını onun omzuna bastırdı. "Cevap ver bana!"

Mara'lardan biri onu boynundan çekip sürüklerken Alessandra aniden çığlık attı. Tessa kız kardeşi Karga'nın peşinden gitti ama Kera tuzağa düşürdüğü Mara'yı serbest bırakmadı. Bunun yerine çekicin üzerine eğildi ve kafa eti eriterek Mara'nın göğsünün derinliklerine düştü.

"*Bana kimin için savaştığını söyle!*" Chloe Mara'nın acı çığlıkları arasında böğürdü.

"*Gullveigggggggg!*"

Vig dondu kaldı, bu cevap karşısında şok olmuştu. Gullveig mi? Vanir'den mi?

Gullveig, Vanaheim'dan Asgard'a geçen ilk Vanir'di. Aesir tanrıları ondan o kadar nefret ediyordu ki, onu üç kez öldürüp yaktılar ama yok edemediler. Gullveig'in davranışları yüzünden Aesir ve Vanir arasındaki büyük savaş, ateşkes sağlanana kadar çağlar boyunca sürdü.

"Yalan söylüyor," diye karşı çıktı Rolf.

Vig başını salladı. "Yalan olduğunu sanmıyorum."

"Öldürün onu!" Siggy Kera'ya bağırdı. "Hemen öldür onu!"

Kera çekici Mara'nın göğsünden çekip çıkardı ve silahı kaltağın kafasına indirmek üzere havaya kaldırdı.

"Hayır, Kera!" Rolf bağıarak hızla odanın diğer tarafına geçti. "Onu öldürme."

Kanıtlamamız gerek-"

Çay dükkanının ön kapısı çarparak açıldı ve hepsini korkuttu. Ve Mara tekrar çekilerek yerde sürüklendi.

Brodie onun peşinden gitti ama bu sefer onu yakalayamadı ve duvara kafa üstü çarparak neredeyse bayılacaktı.

Frieda ve L.A. Katilleri'nin geri kalanı odaya girdiler. Bakışları bir köşeden diğerine, ölü yoldaşları ve arkadaşlarından ... önlerinde duran Karga ve Kuzgunlara kaydı. Kana bulanmış ve nefes nefese kalmışlardı. Tüm bu insanları öldürmeyi yeni bitirmiş gibi görünüyorlardı.

Rolf her zamanki gibi hemen ortalığı sakinleştirmeye çalıştı. Kanlı ellerini kaldırarak bir adım öne çıktı ve "Durun. Siz-" diye başladı.

Ama Killers beklemekten hoşlanmazdı. Dinlemeyi sevmiyorlardı. Mantıklı olmayı pek sevmezlerdi. Odin ve Skuld düşünürdü, bu da insan klanları için seçtikleri kişilerin de düşünür olduğu anlamına geliyordu. Ama Thor... o asla bir düşünür olmamıştı. O öldürmekten zevk alan vahşi bir saldırgandı. Klanı da farklı değildi.

Vig uzanıp Rolf'u yanına çekerken, gülünç derecede büyük bir çekiç Kuzgun'un az önce durduğu yeri kırdı.

"Git!" Vig bağırdı. "Şimdi!"

Şu anda Katiller'i ikna etmenin bir yolu yoktu, o halde neden uğraşsınlar ki?

Karga ve Kuzgunların kaçmaya çalıştığını gören Frieda histerik bir şekilde, "*Hepsini öldürün!*" diye bağırdı.

Frieda çekicini kaldırırken Rolf, "Freida," diye tekrar denedi. "Frieda, hayır!" "Unut gitsin," dedi Vig, Rolf'u kaptığı gibi çıkışa yöneldi. "Yapmak zorundayız

-" çekiç onlara doğru inmeden önce Vig'in söyleyebildiği tek şey buydu. Yine de tam ortasında durdu çünkü Kera onu sapından yakalamış ve sıkıca tutmuştu.

Frieda'nın keder ve acıdan deliye dönmüş gözlerine baktı.

"Bunu bizim yapmadığımızı bilmelisin," dedi Kera. "Düşün kadın. Yapmış olsaydık hâlâ burada olur muyduk?"

"Biz yapmadık Frieda," diye açıklamaya çalıştı Rolf umutsuzca. "Size asla böyle bir şey yapmayacağımızı biliyorsunuz." Frieda'nın bakışları Rolf'a kaydı ve Rolf bu ifadeyi şöyle değiştirdi: "*Kuzgunların* bunu asla yapmayacağını biliyorsunuz. Biz de bunun olmasına asla izin vermeyiz."

"Ve eğer Kargalar böyle bir şey yapmış olsalardı," dedi Josef, "bunu itiraf ederlerdi."

"Mutlulukla," diye ekledi Chloe.

"O zaman kim?" Frieda sordu ve Vig onun konuştuğunu duyduğuna sevindi. Dev Katiller öfkeden sessizleştiklerinde bütün şehirleri yok edebilirlerdi. Ve aslında geçmişte de yok etmişlerdi.

"*Mardröm*," dedi Vig.

"Saçmalık."

"Bu doğru."

"*Saçmalık*."

"Mara yaptı, Frieda," diye karşı çıktı Rolf. "Bunu onlar yaptı." "Neden?"

"Buradan bir şey aldılar. Gullveig için." "Yalan söylüyorsunuz," diye alay etti Frieda.

"Yalan söylemiyoruz. Mara onu yetiştirmeye çalışıyordu. Diğer tarikatlarla birlikte çalışıyorlar. Çok sayıda insan kurban ettiler. Altın ve mücevherlerden vazgeçtiler. Hepsi Gullveig için."

"Şu cadı." Kera çekiciyle yerdeki ölü cadıyı işaret etti. "Bana meclisinin Klanlardan bir şeyler çaldığını söylemişti. Sanırım Mara'nın bu martı her neyse onu yetiştirmesini engellemek için. Senin eşyalarına neden ihtiyaçları olduğunu Tanrı bilir ama artık ellerinde."

Frieda çekicini Kera'nın elinden çekip aldı ama başını yere indirdi.

"Nereye gittiler?"

"Bilmiyoruz."

"Brodie," dedi küçük bir ses ve hepsi sessiz Jace'e baktı. Korkusunu bir kenara bırakıp yutkundu. "Bahse girerim Brodie onları avlayabilir."

"O köpek iz sürebilir," diye onayladı Annalisa. "Özellikle de sinirlendiğinde."

"Denemek ister misin?" Chloe Frieda'ya sordu.

Frieda Katledilenlerin cesetlerine baktı. "Git," dedi Chloe'ye. "Her şeyi kapat." Titrek bir nefes aldı. "Arkadaşlarımızla ilgilenmeliyiz."

Chloe elini Frieda'nın omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı. "Bunu yapanları öldüreceğiz. Hepsini öldüreceğiz."

"Sana söz veriyorum."

Kargalar ve Kuzgunlar dükkânı arka çıkıştan terk ederek otoparkta durdular.

Kera, Brodie'nin önünde çömeldi. "Sence onları takip edebilir misin?"

Kera daha sözünü bitiremeden Brodie kanatlarını açtı ve havalandı.

Stieg köpeği izledi ve "Yani köpeğin artık uçuyor mu?" diye sordu.

"Görünüşe göre."

Stieg bunu birkaç saniye düşündükten sonra omuz silkti ve "Evet, tamam," dedi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ağaçların arasında oturan Kargalar, Brodie'nin onları götürdüğü eve baktılar. Baktılar... ve baktılar.

"Bu doğru olamaz," dedi Erin sonunda.

"Ama aksi halde bizi neden buraya getirsin ki?" Kera sordu. "Eğer burası o yer değilse?"

Tessa, "Bu aslında pek çok şeyi açıklıyor," diye belirtti. "Taciz, dava . . . Mara'nın bizim evimizde olması."

"Ama gerçekten de bazı saçma zenginlerin zamanlarını Gullveig'i yetiştirmek için harcayacaklarını mı düşünüyorsun?" Annalisa sordu. "*Eddas*'ta ondan *bir kez* falan bahsediliyor."

Kargalar birbirlerine baktılar ve birlikte, "Evet, yaparlar," dediler. "Chloe," diye fısıldadı bir erkek sesi. "Chloe. Psst."

Chloe'nin gözleri şaşış oldu, içini çekti ve sonunda, "*Ne?*" diye sordu.

"Bana hırlama kadın," diye tersledi Josef. "Bana 'kadın' deme!"

Brodie hırladı ve Kera nedenini anladı. "Chloe, bak."

Bu Kera'nın gördüğü en garip şeydi. Mara *sürünüyordu*. bahçenin etrafındaki topraktan evin dışına doğru.

"Yeraltında seyahat ettiler." Erin Kera'ya baktı. "Bu çok tuhaf. Sanki köstebek gibiler."

"Kesinlikle doğru yerdeyiz."

"Evet ama... ne halt ediyorlar?"

"Her neyse," dedi Vig, "tahminimce sinir bozucu komşularınız kesinlikle işin içinde..."

Simone bornozunu çıkardı ve en zengin arkadaşlarından oluşan kalabalığın önünde çırılçıplak durdu. Bu iş ciddiye binmeden önce bir sürü estetik ameliyat geçirmişti -özellikle de kıkına ve göğüslerine-, o yüzden iyi göründüğünü biliyordu.

Sırıtarak kollarını havaya kaldırdı, son birkaç gündür kendini öğrenmeye zorladığı kelimeleri tekrarlamak üzereydi. Eski İskandinavca bir şeydi ve tek kelimesini bile anlamıyordu ama bunların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan Gullveig'le bir olduğunda sahip olacağı gücü.

Ama kurbanları ya da kurbanları ya da Simone'un ona ne demesi gerekiyorsa, tıkcının arkasından bağırp duruyordu. Bu dikkat dağıtıcıydı!

"Kapa *çenenil*!" Simone Brianna'ya hırladı. "Şu anda tam bir baş belasısın! Waaa, waaa, waaa! Tek yaptığın bu!"

Simone iç geçirdi ve arkadaşlarına döndü. Şimdi, doğruydı, Simone tüm bunları bir araya getirmek için parasını harcayabilirdi, ama ... neden? Parası olan insanlar tanırken? Kadim bir tanrıçayı bu dünyaya getirmek için neden kendi parasını harcamak zorundaydı? Ya işe yaramazsa? O zaman parasını bir hiç uğruna *harcamış* olacaktı. Bu nasıl adil olabilirdi?

Arkasından gelen çığlıkları ve sızlanmaları duymazdan gelerek - ne sinir bozucu bir sızlanmaydı!- Simone kendini fonetik olarak öğrenmeye zorladığı kelimeleri mırıldandı ve Gullveig'in gücünün içinden akmasını bekledi, böylece kurbanı öldürebilecek ve kendini tanrıçayla bir yapabilecekti.

Ve Simone ... beklemeye devam etti. Ve beklemeye.

Otuz saniyeden fazla bir süre sonra - zengindi! Neden daha fazla beklemeliydi ki?

Simone asistanına baktı. "Neler oluyor?"

Darrbee -Tanrım, bu kızın adını gerçekten seviyordu- gözlüklerini burnuna geri itti ve hızla kitabı karıştırdı.

"Um ... uh ..."

"Eee?" Simone kollarını bu şekilde kaldırarak kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı.

"Yapmamız gereken her şeyi yaptık. Ona altın ve mücevherler sunduk. O zavallı keçiyi kurban ettik. İnsan kurbanımız o Bring-a-man kolyesini takıyor." Sayfaları biraz daha karıştırdı. "Tuhaf sözler söyledin ..." Darrbee omuz silkti. "Anlamıyorum. Yapman gereken her şeyi yaptın."

Simone kollarını indirdi. "Ver şu lanet kitabı bana," diye hırladı ve kitabı Darrbee'nin elinden kaptı.

"Uh . . . Simone canım," diye araya girdi aptal arkadaşlarından biri. "Ne?"

"Kokuyu alıyor musun?"

Simone gözlerini devirerek kadına baktı. "Ne kokusu?" diye tersledi.

"Gaz mı?"

Simone havayı kokladı ve evet. Gerçekten de gaz kokusu alıyordu.

Kitabı Darrbee'ye geri fırlatan Simone bornozunu kaptı ve sahnenin basamaklarından inip balo salonunu boydan boya geçmeden önce tekrar üzerine geçirdi.

Çift kapıya ulaştı ve kapıları çekti. Hiçbir şey olmayınca tekrar çekti.

"Kahretsin, Darrbee. Sana kilitli kapı yok dediğimi sanıyordum!"

Simone'u rahatsız eden Darrbee'nin cevap vermemesi değildi. Sağır edici sessizlikti.

Simone yavaşça döndü. Asistanı hâlâ sahnede duruyordu ve yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Sonra bu küçük gülümseme genişledi ... sonra daha da genişledi ... sonra tüm yüzünü böldü, küçük, parlak siyah dişlerden başka bir şey olmayan üç sırayı ortaya çıkardı.

Tek kelime etmeden Darrbee'nin vücudu yukarı doğru döndü ve bir parazit gibi kendini tavana yapıştırdı. Sonra saniyeler içinde odanın diğer ucuna geçip bir hava kanalından dışarı çıktı. Sorun şu ki, hava kanalı o geçtikten sonra kapatılmıştı.

"Duman!" diye bağırdı biri, açılmayan başka bir kapıyı göstererek.

Herkes paniklese de Simone panik yapmayı reddetti. Bunun yerine odanın diğer ucundaki büyük cam kapılara doğru yürüdü. İri yarı iki adamı yakaladı ve metal bir sehpayı işaret etti.

"Camı kırmak için bunu kullanın!" diye emretti.

Adamlar sehpayı kapıp kapıya doğru götürdüler ve üçe kadar saydıktan sonra salladılar.

Ama ağır masa camdan sekip odanın öbür ucuna savrulmaktan başka bir şey yapmadı.

Herkes panik içinde çaresizce bir çıkış yolu bulmaya çalışırken, Simone yavaşça pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı.

Darrbee birkaç kara dişli kadınla birlikte duruyordu. Şimdi daha çok pençeye benzeyen elini kaldırdı ve Simone'a el salladı.

Simone o zaman *anladı*; o Gullveig için bir kurbandı. Hepsı öyleydi.

Bir ağacın dalına tüneyip havaya yükselen Kera, Mara'lardan birkaçının evin farklı noktalarına gidip anlamadığı bir dilde bir ayine başlamasını izledi. Diğer Mara'lardan birkaçı geride durmuş, Karga ve Kuzgunların varlığından hâlâ habersizdi. Şimdilik.

Kera tünemiş olan diğer kargalara baktı.

"Yanmalarına izin veremeyiz," dedi Kera açıkça. Kimse bir şey söylemeyince daha da vurgulayarak tekrarladı: "*Yanmalarına izin veremeyiz!*"

"O evi çevreleyenler Mara Yaşlıları," diye belirtti Tessa. "Bizi parçalara ayıracaklar. Liderleri Shona-sari'ye bulaşmak olmaz."

"Ama biz buradayız," dedi Siggy. "Size yardım edebiliriz."

Tessa Kuzgun'a bir göz attıktan sonra, "Ben sizi de dahil ediyordum," diye ekledi. "Ah."

Kera geri adım atmayı reddetti. "En azından denemek zorundayız."

"Ve bu süreçte öldürülmek mi?" Erin başını salladı. "Daha iyi bir yolu olmalı."

"Bunların sadece zengin insanlar olduğunu biliyorsun, değil mi? Değil mi?" Leigh sordu. Kera'nın gözleri büyüyüp ağzı açık kalınca hemen ekledi: "Sadece muhtemelen bizim için aynı şeyi yapmayacaklarını söylüyorum."

"Kurtarabileceğim insanlar şerefsiz diye ahlak anlayışından vazgeçecek değilim."

"Bize dava açsalar bile mi?" "Chloe!"

Chloe içini çekti ve gözlerini devirdi. "Harika. Lanet olası bir denizcimiz var ve şimdi de bir ahlak merkezimiz olmak zorunda. Bu ne kadar adil?"

"Ben gidiyorum," diye açıkladı Kera. "Bana destek olursun ya da olmazsın, sana kalmış."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Vig. Ona doğru ilerlemeye başladı ama Josef kolunu tuttu ve kısa bir süre için onu geri çekti.

Kuzgunların lideri "Kuku gerçekten de yapmak üzere olduğun şeye değer mi?" diye sordu. Vig'in kaşları çatıldı ve hemen, "Evet, öyle," diye cevap verdi. "O haklı,"

Stieg kabul etti. "Öyle."

"Kesinlikle buna değer, dostum."

"O haklı, kardeşim. Kesinlikle buna değer."

"Bu soruyu gerçekten sorduğuna inanamıyorum."

Josef başını salladı ve derin bir iç çekti. "Hepiniz tam bir aptalsınız." Vig kolayca tüneğinde Kera'nın yanına ilerledi.

"Hazır mısınız?"

Erin öne doğru eğildi, eli Kera'nın omzundaydı. "Unutma, ben senin akıl hocam. Yani önümüzdeki on dakika içinde herhangi bir zamanda hayatına son vermemi istersen bana haber ver. Elimden geleni yaparım."

Shona-sari kolunu omuzlarına dolayıp ona sarılırken Darrbee gözyaşlarını sildi. "Çok iyi iş çıkardın, benim küçük kâbusum."

Liderinin memnun olduğunu bilmek Darrbee'yi gururlandırdı. "Teşekkür ederim."

"Onu özleyeceksin."

"Korkunç bir insandı. Talepleri ve hayata karşı duyduğu derin mutsuzlukla etrafındaki herkesi perişan ederdi." Darrbee daha fazla gözyaşı sildi. "Ona *tapardım*."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama onun ölüirken attığı çığlıklardan nasıl zevk alacağını bir düşün." Darrbee başını salladı. "Bundan zevk alacağım."

"Shona-sari," diye seslendi Yaşlılardan biri. "Bak. Bize katılan küçük dostlarımız var."

Shona-sari döndü ve yakındaki ağaçlardan inen Karga ve Kuzgunları izledi.

Darrbee'yi bırakmadan önce ona bir kez daha sarıldı. "Yanımda kal, küçük kâbus. Sana onların tüm zayıflıklarını göstereceğim."

Ve Darrbee sabırsızlanıyordu.

Shona-sari tüm küçük, keskin siyah dişlerini gösteren geniş bir sırıtış yaptı. Selamlamak için kollarını iki yana açtı.

"Kargalar ve Kuzgunlar! Daha fazla ruh için-"

Bir bıçak Kargalar ve Kuzgunlar arasındaki boşluktan Mara'ya doğru uçtu.

Yaşlı bir Mara olan Shona-sari hızla hareket etti, bıçak yanından geçip zavallı Darrbee'nin kafasına saplanırken sertçe yana savruldu.

Genç Mara geriye düştü ve sertçe yere indi. Sessizlik, siyah kanının yere yayılması gibi uzayıp gidiyordu.

Kargalar ve Kuzgunlar bıçağı kimin attığına bakmak için döndüler.

L.A. Crow lideri omuz silkti, sıırttı. "Ne? Bir atış yaptım."

Shona-sari genç öğrencisini kaybedince çığlık attı ve önce havaya, sonra dumana dönüştü; sonra da alanı geçip Karga liderinin üzerine yürüdü. Parmaklarını kafatasına geçirerek kadını yere çarptı.

Shona-sari kaltağa gerçek kâbuslarını tüm acımasız ihtişamıyla gösterirken Karga çığlık attı. Ancak başka bir Karga Shona-Sari'yi saçlarından yakaladı, ayağa kaldırdı ve fırlatıp attı.

"Gidin!" Tessa bıçaklarıyla Mara'yı işaret ederek Kargalara emir verdi. "Hepsini öldürün!"

Kera uzanıp Chloe'yi ayağa kaldırdı.

"Orada dikilip durma," dedi Chloe, cadı ona her ne yaptıysa ondan kurtulmaya çalışarak. "Eğer sen ve o öfkeli boğan onlara yardım ederseniz

Zengin piçler, Kera, gitseniz iyi olur. Seni koruyacağız." Kera başını salladı ve Vig'le yüzleşti. "Hazır mısın?"

"Git."

Kera konağa doğru hücum etti. Mara ona saldırıyor, aniden önünde ya da yanında beliriyor, onu yakalamaya ya da ayaklarını yerden kesmeye çalışıyordu. Ama Kera koşmaya devam etti. Pençeleri kollarını, bacaklarını, yüzünü ve göğsünü kestiğinde bile Kera koşmaya devam etti.

"Yak onu!" diye bağırdı baş Mara. *"Yak şu kaltağı!"*

Mara'lardan biri elini kaldırdı, bir kez daire çizdi ve yeri işaret etti. Kera o Mara'ya arkadan çarptı ama alevler çoktan patlamıştı.

Mara Kera'nın altında kayboldu ve Kera kısa bir süre alevler içinde kaldıktan sonra alevlerden yuvarlandı ve üç Mara aynı anda ona saldırarak onu yere sürükledi ve hayatı boyunca sürececek kâbuslar görmesine neden oldu.

Tessa Mara'lardan ikisini yere sermişti ve bir üçüncüsüyle uğraşırken başka bir Mürver'in Chloe'yi yakalayıp yere yatırdığını gördü. Yaratık ellerini Chloe'nin şakaklarına dayadı ve bir anda Tessa'nın lideri bir kâbus sahnesinin içine hapsedi. Kılıcını Mara'nın kafasına saplayarak onu çabucak öldürdü ve avludan Chloe'ye doğru koşmaya başladı. Ona ulaştığında, Chloe Yaşlı Mara'nın göğsüne oturmuş ve çıplak elleriyle onu boğarak öldürmeye çalışıyordu.

Mara'nın boynunu kırdıktan sonra Chloe seğiren bedenden indi ve birkaç saniye boyunca elleri ve vücudu titreyerek ona baktı.

"Chloe?" Tessa nazikçe seslendi. "İyi misin?" "Uh

... evet. Evet."

"Ne oldu?"

"Ne yaptığının farkında değildim."

"Fark etmedin mi?"

Chloe başını salladı. "Hayır. Hâlâ o salakla evli olduğumu hayal ediyordum." Kavga eden Josef'i işaret etti. "Ve beni kızdırdı. Yine kızdırdı! Ve ben sadece ... bir çeşit ..."

"Koptun mu?"

"Evet." Durakladı, gözlerini kaçırdı, sonra tekrar "Evet" dedi.

"İkinizi gerçekten ayrı tutmamız gerekiyor, değil mi?" Tessa sordu.

Chloe başıyla onu onayladı. "Evet."

Kera'nın etrafında denizci arkadaşları ölüyordu. Çığlıkları çok yüksekti. Yardıma ihtiyacı olan Kera silahını ateşlemeyi denedi ama olmadı. Önce emniyete baktı. Açıktı, bu yüzden kapatmaya çalıştı. Ama düğme hareket etmiyordu. Hareket ettiremiyordu! Her iki yanındaki denizciler vurulmuştu ve Kera hâlâ bu saçma silahla uğraşıyordu.

Onlara yardım etmesi gerekiyordu! Onları kurtarması gerekiyordu! Hepsinin ölmesine izin veremezdi!

Uzaktan gelen bir ses dikkatini çekti ve döndü. Yanan bir telefon direğinin üzerinde oturan bir kargaydı bu. Ona doğru tekrar öttü ve Kera kendini o kargadan başka hiçbir şeye odaklanmamaya zorladı. Çıkardığı gıkama sesine. Sonunda silahını bırakana kadar sadece onu dinledi ve etrafındaki ölmekte olan insanların çığlıklarına aldırmandan kollarını salladı.

Kendini aptalca hissetti ama bunu yapmaya devam etti ta ki ... ta ki ...

Kera ellerini bir saç kütlesine daldırdı ve çekerek Mara'yı vücudundan fırlatıp yere düşürdü.

Çekicini yukarı kaldırdı ve o şeyin kafasını ezdi. Hırlayarak Vig'in dizlerinin üzerine çöktüğü ve muhtemelen onursuzca ölmekle ilgili kâbuslar görmesine neden olan Mara'ya doğru ilerledi. Kera Mara'yı kafasına indirdiği bir darbeyeyle yere serdi ve ardından yanan eve doğru ilerlemeye devam etti.

Erin Mara'yı sırtından çevirdi ve bıçağını doğrudan kaltağın kafasına sapladı. Bıçağı çekip çıkardı, yüzüne kan sıçradı ve cesedi bir kenara fırlattı. Bir Yaşlı'nın Stieg'in etrafını sardığını ve ellerini başına koyduğunu gördü. Hemen dizlerinin üzerine çöktü, yüzü bembeyaz olmuştu. Her zamankinden daha beyaz.

Onu bu şekilde bırakmayı düşündü ama buna karşı karar verdi. Kera'dan bunun sonunu asla duyamayacaktı.

Erin ikiliye doğru yaklaştı ve Mara'yı ondan almak için uzandı. Eli neredeyse saçlarını tutacakken, Mara gitmiş, dumana dönüşmüş ve kaybolmuştu.

Saniyeler sonra, sürtüğün arkasında olduğunu anladı.

Erin döndü ve Mara iki eliyle başını yakaladı, pençeleri Erin'in etine saplandı.

Stieg o ara sokakta, çocukken yaptığı gibi çöpte yiyecek aramaktan, şehrin zengin kesiminde Mara'yla savaşımaya, Gullveig'in bu dünyaya geri dönmesini engellemeye geri döndü.

Artık panik içinde çılgılık atacak hali kalmadığında kızıl saçlıyı gördü. Bir Mara onu yakalamıştı. Elleri kadının kafatasını kazıyordu.

Stieg ayağa kalkmak için kendini zorladı. Kolay olmadı. Vücudu hâlâ o sokaktaymış gibi hissediyordu. Ama ayağa kalktığına Mara hırladı, ellerini çekti ve kızıl saçlı kadının şakaklarına tekrar vurdu. Sonra bunu üçüncü kez yaptı.

"Bitti mi?" diye sordu kızıl saçlı.

Ve Mara geri çekildi, ağzı açık bir şekilde Erin'e bakarken elleri yanlarına düştü. Stieg bunu anlamamıştı. Mara tarafından dokunulduktan sonra kâbus görmeyen birini hiç duymamıştı. Savaşarak atlatsalar bile yine de kâbus görüyorlardı.

Mara aval aval bakarken, Erin bıçağını kaldırıp Mara'nın çenesine ve beynine sapladı.

Mara hareket etmeyi bıraktığında, Erin bıçağını çıkardı ve cesedi yere bıraktı. Stieg'le yüzleşti, gülümsedi, göz kırptı ve öldürecek başka birini bulmak için uzaklaştı.

Şimdi üvey babalarından birinin onu kızılardan uzak durması için neden sürekli uyardığını anlıyordu.

Mara'lardan biri pençelerini Jace'in kafasının yan tarafına geçirmişti. Paniğe kapılan Jace kanatlarını açıp havalandı ama Mara onu bırakmadı. Jace onu defetmeye çalıştı, karnından bıçakladı ama Mara sadece güldü ve sonra Jace oraya geri döndü. O evlilikte. Eski sevgilisi sakince Jace'e aptal olduğunu söylüyordu. Çirkin olduğunu. Kimsenin onu istemeyeceğini söylüyordu.

Daha da kötüsü, Jace yine bunu kabul ediyordu. Tıpkı son seferinde kendini kaybedip karşılık verdiğinde Jace'in onu öldürdüğü zamanki gibi.

Ama bu ondan önceydi. Kendisi için ayağa kalkmadan önceydi. Skuld'la tanışmadan önceydi. Bir Karga olmadan önce. Hâlâ kapana kısılmış, yalnız ve çaresiz hissediyordu. Çok çaresiz.

Mutfak masasında oturuyordu ve adam ona doğru eğilmiş, mümkün olan en yumuşak şekilde korkunç şeyler söylüyordu ve daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Daha önce ne kadar dayanmak zorunda kalacağını... daha önce...

Vadi'deki mükemmel küçük evlerinin dışındaki kargayı duydu. Pencereden ona doğru gaklamış. Gakladı ve minik ayağını pencereye çarptı. Tekrar öttü ve ayağını tekrar çarptı. Gözleri öfkeden kıpkırmızı oldu ve gakladı, gakladı ve ...

Jace aniden şimdiki zamana geri döndü, elleri Mara'nın boğazındaydı ve öfkeli çığlıkları Mara'nın çığlıklarıyla yarışlıyordu.

İçindeki öfke dışarı taşı ve Jace bu öfkenin gelmesine izin verdi. Öfkenin vücudunda patlamasına izin verdi ve parmaklarının altındaki kemiğin çatladığını hissedene kadar ellerini Mara'nın boğazında sıktı. Pençelerini serbest bıraktı, böylece atardamarlar koptu. Ve Jace çığlık attı. Çığlık attı ve çığlık attı ki dünya onun gerçekten ne kadar kızgın olduğunu bilsin.

Kera'yı alevlere doğru sürüklemeye çalıştılar, kafasını ateşe gömmek için. Ama Vig Mara'lardan ikisini yakalayıp geri çekti ve Kera üçüncüyü yumruklayıp ayağa kalktı.

Çekicini iki eliyle kaldırdı, ayağa kalkmaya çalışan Mara'nın üzerine indirdi ve kafatasını ezdi.

"Yürü, Kera!" Vig diğer Mara'yla savaşırken emretti.

Kera, Mara'nın serbest bıraktığı alevlerin eve ulaştığını ve balo salonu girişi gibi görünen yeri yakmaya başladığını gördü. İçeride mahsur kalan insanların çığlıklarını duyabiliyordu.

Silahını kaldıran Kera büyük kapıya doğru koştu, çekici iki eliyle başının üzerine kaldırdı ve indirdi. Cam çatlayınca Kera bir darbe daha indirdi. Üçüncü vuruşta kapılar yerle bir oldu ve açıklıktan dumanlar yükseldi.

İnsanlar öksürerek ve panikleyerek dışarı koşmaya başladı.

Mara'lardan birkaçı bazılarını yakalamaya çalıştı ama Kargalar ve Kuzgunlar onları durdurmak için oradaydı.

Kera dışarı yükselen yoğun siyah dumanın arasından balo salonuna bakmaya çalıştı. Elleri ve dizleri üzerinde kendisine doğru sürünen tanıdık bir figür gördüğünde neredeyse arkasını dönmek üzereydi.

"Brianna!" Kera kızın yanına koştu, ellerinin ve ayak bileklerinin koli bandıyla birbirine bağlı olduğunu fark edene kadar ayakta durmasına yardım etmeye çalıştı.

Kera uzanıp onu kaldırdı ve olabildiğince hızlı bir şekilde ateşten uzaklaştırdı. Öksüren, histerik Brianna'yı yere yatırdı, saçlarını yüzünden itti ve bandı çıkardı.

"Geçti," diye yatıştırmaya çalıştı. "Bir şey yok. Sadece nefes al, tatlım. Brea-

"*Seni aptal sürtük,*" diye hırladı Mara lideri Kera'ya. "Bir şeyleri değiştirdiğini mi sanıyorsun? Onun bu dünyaya gelmesini gerçekten engelleyebileceğini düşünüyor musun? Sence-"

İşte o zaman, azgın bir karanlık sürüsü gibi Shona-sari'nin üzerine çullandılar, ona saldırdılar. Yüzünü ve vücudunu parçaladılar, pençeleri ve gagalarıyla onu parçaladılar.

Kera'nın kız kardeşi kargalar değil, kuşlar. Ağaçlardan inip Mara'ya saldırmışlardı, sanki sadece çenesini kapatmasını istiyorlardı.

Belki de istiyorlardı.

Öfke dolu bir kükremeye Shona-sari beyaz bir dumana dönüştü ve gitti. Ve bu sefer gerçekten gitmişti. Kera bunu hissedebiliyordu çünkü etrafındaki hava hafiflemiş gibiydi. Yanındaki ateşe rağmen yeniden rahatça nefes alabiliyordu.

Kargalar dikkatlerini kalan birkaç Mara'ya çevirdi ama kısa süre sonra onlar da liderlerini takip etti. Görünüşe göre, insanlarla savaşmak bir şeydi, ama sinirli kuşlar dayanabileceklerinden daha fazlaydı. Kera onları suçlamadı değil.

Kera ev sahibine ulaşana kadar arazide yürüdü. Zengin arkadaşlarının çoğu kaçıp gitmiş, onu Karga ve Kuzgunlarla tek başına yüzleşmek zorunda bırakmıştı.

Chloe onlara katıldığında Simone dizlerinin üzerine çökmüş, içine çektiği dumandan öksürüp hırıltılar çıkarıyordu, kadının önünde çömelmiş, güzel sarışın ona bakana kadar bekliyordu.

İşte o zaman Chloe, "Eee, komşu, şu dava hakkında. . ."

Vig kardeşlerini kontrol etti. Çoğunlukla iyiydiler. Birkaç yara, bardaki bir güzele övünebilecekleri bazı yara izleri.

"Sen iyi misin?" Vig, Siggy'nin kalkmasına yardım ederken ona sordu. "Evet. Başım ağrıyor ama."

"Mara sana dokundu mu?"

"Hayır. Bir ağacın üzerine düştüm."

"Tabii ki düşün. Tessa?" Vig Karga'ya sordu. "Siggy'nin kafasını kontrol edebilir misin? Bir ağaca düştü."

Tessa başını salladı. "Elbette yaptı."

Kera yanından geçerken bakışları onu arıyordu. "Sorun nedir?"

"Betty'nin asistanını arıyorum. Buradaydı."

"Betty mi? Betty Lieberman mı?" "Evet."

Stieg, "Her zaman en ateşli asistanlar ondadır," dedi. "Betty'yi seviyorum."

Vig buna cevap verme zahmetine bile girmedi ve onun yerine Kera'ya, "Betty'nin asistanı neden buradaydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bacaklarında ve ellerinde koli bandı vardı. Sanırım onu esir tutuyorlardı."

Stieg esnedi ve "Bir tanrı yetiştirmeye çalışan diğer zengin pisliklerin peşinden gitmeli miyiz?" diye sordu.

"Neden?" Vig sordu.

Kera aval aval ona baktı. "Ne demek neden? Yaptıkları şey yanlıştı."

"Elbette yanlıştı. Ama seni tanıyorum, etrafta koşuşturup bir avuç zavallı zengini öldürmeyeceksin ve bunu bizim yapmamıza da izin vermeyeceksin."

Kera gözlerini devirdi. "Tamam. Haklısın. Ama polise haber verebiliriz."

"Onları tam olarak ne hakkında uyaracaksın? Yapmaya çalıştıkları İskandinav tanrıçası bu dünyaya getirmek?"

"Mara'nın onlara yardım ettiğini mi?"

"Dünyanın aslında İskandinav tanrıları *olduğunu* mu? Ya Yunan tanrıları? Ve Rom

."

"Tamam, tamam! Ne demek istediğini anladım."

"Bunun çoğu insan için normal olmadığını unuttuğunda ne kadar sevimli oluyor değil mi?" Vig, Kera'yı sıkı bir kucaklamanın içine çekerek sordu.

"Kapa çeneni."

"Uh Kera?"

Stieg'e baktı. "Ne?"

"Bu konuda bir şeyler yapmak isteyebilirsin."

Vig başını kaldırdı ve tatlı Brodie'nin ağzından sarkan bir Mara koluyla zıplayarak geçişini izledi.

Kera dehşete kapılarak nefesini tuttu ve köpeğinin peşinden koştu. "Brodie Hawaii, o kolu hemen bırak!"

Brodie koşmaya başladı ve Kera onu bahçenin her yerinde kovaladı, Mara ve aptal zengin insanlar unutulmuştu.

Stieg, "Kız arkadaşın çok tuhaf, birader," diye şaka yaptı. "Neye kıyasla?"

Brodie arkasını döndü ve diğer tarafa doğru koşmaya başladı, paniklemiş Kera onu durdurmaya çalışıyordu. "Brodie Hawaii, buraya geri gel! Sakın unutma! Sen tüm pitbulları temsil ediyorsun! Bu tüm pitbullar için kötü görünüyor!"

Stieg gözlerini Vig'e dikti. "Her şeyi."

Brianna hâlâ öksürerek dairesine girdi.

Hastaneye gitmesi gerektiğini biliyordu ama tek yapmak istediği eve gitmekti. Sadece eve gitmek istiyordu.

Bir şişe kırmızı şarap açtı ve kendine bir bardak doldurdu.

Bu noktada en önemli şey işini geri alması gerektiği idi. Ama nasıl?

Belki yeterince yalvarırsa ... Betty onu geri alabilirdi.

Brianna bir bardak şarapla yatak odasına doğru yürüdü. Sadece duş almak ve biraz uyumak istiyordu. Ama koltuğunun üzerindeki aynanın yanında durdu ve kendine baktı. İşte o zaman gördü. Boynunda altın bir kolye vardı. Ona bir tür bileziği hatırlatıyordu çünkü kalındı ve ortası açıktı, uçları ejderha başlarıyla şekillendirilmişti. Çok güzeldi ama neden takıyordu ki? Onu taktığını hatırlamıyordu.

Brianna gözlerini kırptırdı. Ürperdi. Şarap kadehi elinden kaydı ve parkeye çarparak kırmızı şarabı yere sıçrattı. Brianna karnını tuttu, tüm vücudu titremeye başlamıştı. Aynada kendini izlerken, Brianna ellerini göğsüne, boğazına doğru götürdü.

"Nnnn . . o," diye bağırarak yerine kekeleydi. "N-"

Göğsündeki derinin vücudundan ayrılışını dehşet içinde izledi. Sanki bir el yumruk atarak içinden çıkmaya çalışıyordu. Ama bu mümkün değildi.

Bu mümkün değildi!

Gullveig, temiz havayı içine çekene kadar kemikleri, kasları ve deriyi iterek kızın bedeninden çıkmaya çalıştı.

Güldü, kızın kalıntılarını yere itti ve bir takım elbise gibi vücudundan çıktı. Gullveig kollarını başının üzerine kaldırdı ve gerindi. Bu varoluş düzlemine geri dönmek iyi hissettiriyordu. Ne kadar ilginç bir dünya. Kendini eğlendirecek çok şey vardı.

Çok fazla altın.

Altını seviyordu. Hepsini.

Balkona doğru yürüdü, çift pencereyi açtı ve güneş doğudan yükselmeye başlarken dışarı baktı.

"Başarısız olduğunu görüyorum," dedi şimdi arkasında durduğunu bildiği Shona-sarı'ye. Tekrar Mara'ya baktı ama o grotesk küçük dişler hiç çekici gelmedi, bu yüzden bakışlarını güneşe çevirdi. "Skuld'un Klanı'nın seni durdurmasına izin verdin."

"Sadece Kargalar değildi. Kuzgunlar da vardı. Birlik oldular."

"Oooh. Ne kadar korkunç. Kargalar ve Kuzgunlar. Size ve dişilerinize ciyakladılar mı yoksa sadece öttüler mi?"

"Tanrıça-"

"Hayır. Zahmet etmeyin." Yerdeki cesedi işaret etti. "Sadece temizle şunu. Hem de çabuk. Açlıktan ölüyorum ve yemek sipariş etmek istiyorum. Oh." Kızın cesedine döndü, Freyja'nın torcunu çıkardı ve cesedin derisini soydu.

Gullveig Mara liderine gülümsedi. "Bunlara ihtiyacım olacağını unutmuşum."

Banyoya doğru yöneldi. "Erken olduğunu biliyorum ama bir mimoza ne iyi giderdi biliyor musun? Bak bakalım benim için bir tane hazırlayabilecek misin, tatlım?"

"Bekle," dedi Mara, Gullveig banyo kapısını kapatmadan önce. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Burayı temizledikten, yemeğimi sipariş ettikten ve mimozamı aldıktan sonra -sabahları şampanyaya bayılırım!"- Hel'le benim için bir toplantı ayarlayacaksın."

Mara bir adım geri çekildi. "Bunu neden yapayım ki?"

"Bir nedeni sana bunu yapmanı söylemiş olmam. Diğeri de sen ve senin diş özürlü kızların her şeyi berbat ettiniz. Ve bana bir yardımcı lazım. Hel bunu sağlayabilir."

"Hel sana yardım etmez."

"Ne kadar ileri gidebileceğimi ve sevgili Leydi Hel'in hâlâ ne kadar öfkeli olduğunu hafife alma. Sadece buluşmayı ayarla."

"Peki ya sen?"

"Ben mi?" Gullveig gülümseyerek sordu. "Gitmem gereken bir iş var. Ama sanırım terfî zamanı geldi. Değil mi?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Betty telefonu kapattı ve derin bir nefes aldı. Yardley'nin birkaç saat önceki kavga nedeniyle yine estetik ameliyata ihtiyacı olacak gibi görünüyordu. Kız kavga sırasında yüzünü hiç korumamıştı! Bu yüzden Betty'nin müşterisi-kardeşi-Crow için başka bir inandırıcı yalan bulması gerekecekti.

Bu son olduğunda, Yardley'nin burun kanallarının çöktüğünü ve "trajik" kokain kullanımı nedeniyle onarılması gerektiğini ağzından kaçırmıştı. Ama gerçek şuydu ki Yardley'in burnu, kana bulanmış bir iblisin balta kafası tarafından tamamen parçalandığı için çökmüştü. Asla söylenemeyecek bir gerçektir, bu yüzden kokain hikayesini seçtiler.

Elbette bu hikayelerin hiçbirisi doğrudan Yardley'in kampından gelemezdi. Bunun yerine, basınla ciddi bir araştırma yapmasını önlemek için Betty bir sonraki hikâyeyi dedikodu sitelerinden birine sızdıracaktı. Sadece önce bir hikâye bulması gerekiyordu.

"Belki de artık göğüslerini büyütme zamanı gelmiştir," diye mırıldandı Betty.

Betty başını salladı ve on bin dolarlık ofis sandalyesini masasından uzaklaştırdı. Yarayı görmesi gerekiyordu. Tessa tarafından tedavi edilip edilemeyeceğini ya da estetik ameliyatın gerçekten gerekli olup olmadığını öğrenmeliydi. Sonra da oradan devam edebilirdi.

Betty ayağa kalktı ve özel banyosuna gitti. Siyah eteğini ve parlak gümüş bluzunu düzeltti. Saçını düzeltti ve makyajını tazeledi. Kendisine bakan görüntüsünden memnun bir şekilde -arkadaşlarının nasıl görüldüğünü umursamayacağını biliyordu ama her yerde pusuda bekleyen paparazziler kesinlikle umursayacaktı- masasına geri döndü. Sandalyesinin arkasından blazer ceketini aldı ve tam Brianna kapıdan içeri girerken üzerine geçirdi.

"Vay, vay, vay," diye güldü Betty. "Bakın kim ofisime geri dönmüş. Seni buraya getiren nedir, canım? Biraz yalvarma mı? Biraz yalvarma mı? Bilmiyorum, senin pozisyonun için çoktan harika özgeçmişler gördüm."

"Lütfen beni kovmayın" diye kekeleyen bir yanıt alamayınca, Betty sonunda başını kaldırıp asistanına baktı.

Brianna onu dinlemek yerine ofiste dolaşıyor, geçmiş ve şimdiki müşterilerin Betty'ye "teşekkür ederim!" demek için aldıkları heykellere ve tablolara bakıyordu. Aralarındaki en ucuz şey bile altı haneli rakamlara satılabilirdi. Gerçi Betty bunların hiçbirini satmazdı. Hepsini çok seviyordu.

"Alo? Dünya arıyor, dingil. İçeri gel, dingbat," diye şaka yaptı.

Betty hâlâ cevap alamayınca biraz endişelenmeye başladı. "Brianna?" Ona doğru yürüdü. "İyi misin?"

Brianna ona döndü ve işte o zaman Betty kızın boynundaki meşaleyi gördü. Güçle doluydu ve ona çok uzun süre bakarsa kör olacaktı.

"Brianna, o kolyeyi nereden aldın?"

"Bunu mu?" Brianna parmaklarının ucuyla altını okşayarak sordu. "Aptal kız kardeşim bakmıyorken ondan almıştım. Şimdi benim oldu."

"Brianna, o kolye sende kalamaz." Betty Brianna'nın içindeki gücü kullanacağından endişe ettiği için değil, kolyenin neleri cezbedeceğini bildiği için. Brianna'nın milyon yıl geçse de asla başa çıkamayacağı bir şey.

Brianna, Betty'nin birkaç yıl önce kendisine hediye olarak aldığı elli bin dolarlık elmas ve altın kolyeye dokunmak için uzanırken, "Çok şirin," diye iç geçirdi.

Betty kızın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Neyin var senin?" "O kolyeyi istiyorum."

"Kolyemi alamazsın." Betty iç çekti. Pekâlâ. Belki de Erin haklıydı. Bu budalaya çok sert davranmıştı. Şimdi Betty onun akıl sağlığını düzeltmek için para ödemek zorunda kalacaktı. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ederdi.

"Tatlım," dedi Betty çok dikkatli ve yavaş bir şekilde, "sanırım seni sana yardım edebilecek iyi, *arkadaş canlısı* bir doktora götürmem gerekiyor."

Brianna'nın eli aniden uzandı ve Betty'yi boğazından yakalayarak kendine doğru çekti. Ve şimdi et ete değdiğinde, Betty onu gördü. Her *şeyini*. Ve o Brianna değildi.

"Ellerini üzerime sürmeye cüret mi ediyorsun, insan?" diye tısladı Eski İskandinav dilinde. Betty'nin, gördüklerini her zaman anlayabilmek için kendini öğrenmeye zorladığı bir dildi bu.

"Ne kadar kaba insanlarsınız. Size öğretecek çok şeyim var." Kolyeyi Betty'nin boğazından çekip aldı, kolunu geri çekti ve Betty'yi odanın diğer ucuna, büyük resimli pencerenin içine ve dışına itti.

Gullveig insan dışının kalın camdan geçip yere düşüşünü izledi. Sokaktan gelen çığlıkları duydu ve gülümsedi.

"O da neydi?" diye sordu koridordan gelen sesler. "Ne oldu? Siz de duydunuz mu?"

"Brianna? Ne oldu?"

Gullveig kapı aralığındaki insan kızla yüzleşti. Carol. Adı Carol'dı. Ve ajanlardan biriydi. Gullveig Brianna'nın anılarına sahipti, bu yüzden bu dünyada oldukça iyi bir şekilde gezinebilirdi.

"Kendini kaybetti," dedi Gullveig mükemmel bir Amerikan İngilizcesiyle. "Kendini pencereden dışarı attı."

Carol gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde pencerenin önüne koştu ve kırık camların elini kesmemesi için ellerini dikkatlice yerleştirdi.

"Çok üzücü..." Gullveig devam etti. "Yine de cenaze törenini ayarlamamız gerekecek. Şık bir tören olmalı."

"Bekle," dedi Carol.

"Bekleyemeyiz. İnsanların programlarını düşünmek zorundayız. Hollywood'daki herkes gelmek isteyecektir."

"Hayır. Yani o taşınıyor." Gullveig arkasını döndü. "Ne?" "Taşınıyor."

Betty ölmedi."

Gullveig yıkık pencereye gitti, kızı kenara itti ve aşağıya baktı. İnsan beş kat aşağı düşmüş ve binanın dışındaki küçük bir çim alana inmişti. Ama bu onu düşüşten koruyamazdı ve sadece pencereden düşmek bile onu öldürmüş olmalıydı. Ancak . . .

"Lanet olası Skuld ve Kargaları!"

"Pardon?"

Gullveig yanındaki dişiye baktı ve planlarını hızla yeniden düzenledi.

"O deli, biliyorsun. Delinin teki." "Betty mi?"

"Betty." Gullveig biraz eğildi. "Uzaklara gitmeye ihtiyacı var. İyileşmesi için. Akıl hastalığından. Bir süreliğine."

Kadın kaşlarını çatı. Sonra yavaşça sırtı.

"Kesinlikle haklısın," dedi Carol. "Betty'nin delisini burada barındıramayız. Bu müşterilerimizi nasıl etkileyecek?"

"Kesinlikle. Ve müşterilerimiz en önemli şeydir."

Carol başını salladı. "Ben ilgilenirim. Sanırım o yokken Betty için işleri sen yürüteceksin. ?"

"Tabii ki. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem, değil mi?"

"Hayır, istemezsin." Carol kapıya doğru yürüyüp gitti. "Bir ambulans çağıracağım ve Dr. Rosen'ı telefona bağlayacağım. Yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

"Mükemmel."

Gullveig masaya doğru ilerledi, deri sandalyeyi çekip oturdu.

Ayaklarını masaya uzatırken sırttı ve ışıltılı altın ve elmas kolyeyi torcunun altına yerleştirdi. İkisinin birlikte kesinlikle çarpıcı göründüğünü anlamak için kontrol etmesine bile gerek yoktu.

Ofiste etrafına bakınan Gullveig başını salladı. "Ah evet. Bu oldukça iyi olacak."

★ ★ ★

Kera gülerek ellerini duş duvarına vurdu ve dengesini sağlamaya çalıştı. Arkasında Vig varken, içine gömülmüşken ve onu aptalca becerirken kolay değildi.

Gerçekten aptalca. Gülmeden duramıyordu. Şimdiye kadar yaşadığı en iyi sikişlerden biri olmadığı için değil. Çünkü öyleydi.

Sorun şuydu ki, bunun sadece bir duş olması gerekiyordu. Kera duş almalı günler olmuştu ve buraya sadece temizlenmek için gelmişti. Sevişmek için değil. Ama bunu "Ama ben bir Viking'im!" diyen Rundstöm. Bekleme konusunda pek iyi değildi ve Kera gerçekten "hayır" demediği için ...

Vig onun üzerine eğildi ve duş başlığından akan suyu engelledi. "Gülmeyi kes!"

"Elimde değil!"

"Ben güçlü bir Viking'im! Benim esirim olman gerekiyor!"

Şimdi ikisi de gülüyordu.

"Vig! Kes şunu!"

"Neden köleleştirmiyorsun?"

"Bu bir kelime bile değil!"

Vig dik durdu ve Kera'yı da yanında getirdi. Elini kaydırarak çenesini kavradı ve yüzünü kendisine doğru çevirip yukarı kaldırdı. Onu öptü, su

duştan üzerlerine vuruyordu. Adamın eli karnından aşağıya, bacaklarının arasına kaydı.

Kera'nın kıkırdamaları bir nefese dönüştü ve kolunu kavradı, parmakları deriye gömüldü.

Adam onu arkadan tutarken parmakları klitorisini okşadı, siki hâlâ içine gömülüydü.

Vig'in parmağı daireler çizmeye başladı ve Kera'nın tüm vücudu gerildi, bacakları titredi. ığlık atabilmek için pşmelerinden çekildi, orgazm onu roketledi.

Düzgün dşnebildiğinde, Vig'in onu tekrar domalttığını ve içine girdiğini fark etti, boşalana kadar nefesi sert pantolonlarla çıkıyordu, parmakları belini sıkıca tutuyordu.

Ona doğru eğildi, dudakları boynunu öptü, kulağını ısırđı ve sonunda ondan çekildi.

"İyi misin?" diye sordu, o sırada Kera tekrar kıkırdamaya başladı. "Kadın, sen hâlâ kleleşmiyorsun!"

Vig kot pantolonunu çekti ve yatağa oturdu. Brodie başını onun kucağına koydu ve sırt şt dönerek göğsünü ve karnını okşaması için sessiz bir emir verdi.

"Seni iyi eğitiyor," diye alay etti Kera, harika bir şekilde küçük, kesik kot şortunu çekerken.

"Savaşta harikaydı. Ve Odin her zaman en iyi savaşılarınızı mutlu etmeniz gerektiğini söyler."

"Bu Brodie'nin bir gün Valhalla'ya gideceği anlamına mı geliyor?"

"Elbette. Onların zaten savaş köpekleri var. O sadece bir savaş kargası olacak. O zamana kadar bizim köpeğimiz olacak."

"Kpeğimiz mi?"

Vig hatasını fark ederek dondu kaldı. "Uh Yani köpeğiniz. O senin köpeğin. Tabii ki *senin* köpeğin."

Kera, Brodie'nin diğer tarafına oturdu. Uzun bir i geçirdi. "Vig-"

"Lütfen kaçma. Ya da uçup gider." "Vig-"

"

"Biliyorum. Biliyorum. Aceleci davrandım. Seni sıkıştırmaya alışmıyorum."

"*Ludvig.*"

"Bana bir şans ver!"

"Bitti mi?"

"Evet."

"Güzel. Çünkü tek söyleyeceğim bir köpek kapısı düşünmek isteyebileceğindi çünkü-"

"Brodie Hawaii! Yürüyüş zamanı!" diye bağırdı dışarıdan bir Karga ve Brodie yataktan fırlayıp kapıdan dışarı fırladı ve iki saniye sonra evin bir yerindeki bir pencere Brodie'nin büyük ihtimalle içeri girmesiyle kırıldı.

"Çünkü sana sürekli yeni pencereler alamam," dedi Kera omuz silkerek. "Ve sana aşık oldum. Ama eğer Kargalara, özellikle de Erin'e bunu ilk benim söylediğimi söylersen, sen uyurken ayak tırnaklarını sökerim."

"Bu sorun değil çünkü aslında ilk ben söyledim."

"Söyledin mi? Ne zaman?"

"Evet. Yaklaşık beş ay önce. Masama geldin, bana taze bir fincan kahve ve bir ayı pençesi daha getirdin ve sonra gülümsedin. Gerçekten güzel bir gülümsemeydi. Sen gittiğinde, 'Seni seviyorum' dedim. "

"Ben duymadım."

"Çünkü daha çok," diye mırıldandı zar zor açtığı dudaklarının arasından, " 'Seni seviyorum. " Vig gözlerini devirdi. "Kera, bana gülmeyi kes!"

Kera Vig'in verandasına oturdu ve telefonunu kontrol etti. Köpek almasına yardım ettiği askerden gelen mesajı görünce gülümsedi. İkisinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafını eklemişti ve ikisi de mutlu ve *çok* daha sağlıklı görünüyordu.

Tamam. Belki de hayatında yapması gereken şey buydu. Kesinlikle yapabileceği daha kötü hayat seçimleri vardı. Ayrıca, bu işte iyi olacağını zaten biliyordu. Ve bunu daha fazla erteleyemezdi. Asker birkaç arkadaşına Kera'dan bahsetmişti bile ve onlar da ona "Dustin'inki kadar harika" bir köpek almak için yardım isteyen e-postalar göndermişlerdi. Onları geri çeviremezdi, o yüzden yardım edecekti. Tabii ki yardım edecekti.

"Artık sürekli etrafta mı olacaksın?" Kera telefonundan başını kaldırıp Stieg ve Siggy'ye baktı. "Evet."

"Evet. Pek âlâ." Sonra verandanın merdivenlerinden çıkıp Vig'in evine girdiler.

Kera gülümsedi. "Çocuklar" tarafından kabul edilmek güzeldi.

Vig dışarı çıktı ve Kera'nın arkasına oturdu, bacaklarını onun iki yanına koydu. Kera'yı göğsüne yaslanacak şekilde arkasına çekti.

Onun kulağını öptü. "İhtiyacın olduğunda onlara gitmelerini söylemekten çekinme."

"Onlara aldırmiyorum. Ama gitmelerini istersem, korkma. Onlara söylerim."

"Güzel." Bir süre sonra Vig, "Sorun ne?" diye sordu.

"O kolyeyi hâlâ bulamadım. Freyja'nın kolyesi. Çekici geri vermemi ister mi? Onu gerçekten sevdim."

"Sanmam. Ama yine de tedbirli olmak lazım. Ben olsam aramaya devam ederdim." "Tamam. Daha sonra benimle gezmek ister misin?"

"Elbette. Nereye gidiyorsun?"

"Brianna'yı kontrol edeyim dedim. Sanırım dairesine geri döndü ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Betty'nin yanındaki işinden ayrıldığını duydum," diye fısıldayarak bitirdi.

"Tamam. Neden fısıldıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım onun için üzülüyorum." "Üzülme. Eminim iyi olacaktır."

Erin, Annalisa ve Leigh Vig'in evine doğru yürüdüler. Kera buna inanamıyordu ama onları gördüğü için mutluydu.

"Selam çocuklar."

"Merhaba." Erin ona gülümsedi. "Biraz gezmek ister misin?" "Nereye?"

"Betty akıl hastanesinde. Gidip onu kurtaracağız."

"Eğer onu kendim çıkaramazsam," diye açıkladı Annalisa. "Yasal yollarla yani."

Kera Vig'e baktı, sonra da "Betty neden akıl hastanesinde?" diye sordu.

"Söz konusu olan Betty, kim bilir. Ama Chloe onun çıkmasını istiyor. Geliyor musun?" "Elbette, geliyorum. Daha önce hiç akıl hastanesine gitmemiştim."

"Evet, ama sen Vig'in yaptığını sanıyordun." "Erin ... kapa çeneni."

Erin ve diğer Kargalar gülerek arabalarına doğru geri döndüler.

Kera verandadan kaydı. "On dolarına bahse girerim ki eğer cip onlarınsa Jace arkada güneşin altında kavrularak ölmüştür. Bir yandan da Dostoyevski okuyordur," diye ekledi.

Vig Kera'nın elini tuttu ve onu kendine çekti. Onu öptü ve Kera'nın çıplak ayakları toprakta kıvrıldı.

Adam elini çektiğinde Kera, "İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin," dedi.

"Ve Betty Lieberman'ı deli gömleği içinde görme fırsatını kaçırayım mı? Eğer fotoğraflarını çekersem, dedikodu sitelerine satarak bir servet kazanabilirim."

Vig verandadan atladı ve kırık camlı evine baktı. "Hey. Akıl hastanesine gidiyoruz. İster misiniz-"

Vig sözünü bitiremedi çünkü Stieg ve Siggy, Erin'in genellikle park ettiği yere doğru koştular.

"Arkadaşlarım," dedi Vig. "Beni çok gururlandırıyorlar."

"Daha kötü de olabilirlerdi," dedi Kera, kolunu Vig'in beline dolayarak.

"Nasıl?"

"Senin büyük-büyük-büyük-büyük amcaların gibi olabilirler."

"Mükemmel bir nokta." Kolunu kızın omzuna doladı ve yürümeye başladılar. "Yani

. Yaşlı Karga kardeşlerinden birini kaçırmak için akıl hastanesine gitmek.

Kera, hayatının daha ilginç hale gelmediğini söyleyemezsin."

"Hayır. Bunu söyleyemem. Ama bunun gerçekleşmesi için yaptıklarını düşündüğümde, biriyle çıkmanın daha kolay bir yolu olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum."

"Var ama söz konusu Kargalar olduğunda hiçbir şey kolay değildir. Ancak bir Karga *edinmek* her zaman zahmete değer."

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.

119 West 40th Street

New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2015 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

KENSINGTON ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:

978-1-6177-3505-9

İlk Elektronik Baskı: Nisan 2015

ISBN-13: 978-1-61773-506-6

ISBN-10: 1-61773-506-X

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

